ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ (1946–1976)

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ

ΤΙΤΛΟΣ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ
Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα στὴν Εὐρώπη
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νίκος Β. Ἀλεξίου
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Χρ. Δόρλας - Θ. Θεοδωρόπουλος
Τσιμισκῆ 13 - Ἀθήνα, τηλ. 36 25 859
ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ»
Κωλέττη 29 — Ἀθήνα

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

1946-1976

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΝΙΚΟΣ Β. ΑΛΕΞΙΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ παρὸν βιβλίο ἀποτελεῖ μιὰ σύνθετη δουλειὰ κι ὄχι τὸ ἔργο ἑνὸς μόνο συγγραφέα. Παίρνοντας σὰ βάση τὸ βιβλίο τοῦ Ἄλμπερτ Μέλτσερ, «Τὸ Διεθνὲς Κίνημα Ἐπαναστατικῆς Ἀλληλεγγύης» κι ἀναγνωρίζοντας πρῶτο: τὸ σχετικὰ περιληπτικὸ περιεχόμενό του καὶ δεύτερο: τὸ σχετικὸ κενὸ ποὺ ὑπάρχει στὴν ἑλληνικὴ βιβλιογραφία, ἀναφορικὰ μὲ τὸ τεράστιο καὶ σημαντικὸ αὐτὸ θέμα, ἀποφασίσαμε νὰ τὸ ἐπεκτείνουμε προσφέροντας στὸν Ἕλληνα ἀναγνώστη περισσότερα στοιχεῖα καὶ συμπληρώνοντας ταυτόχρονα τὰ κενὰ ποὺ ἀφήνει τὸ βιβλίο τοῦ Μέλτσερ, π.χ. γιὰ τὸ Ἰταλικὸ Ἐπαναστατικὸ Κίνημα. Σὰν πηγὲς ἀναφορᾶς χρησιμοποιήσαμε, ἐκτὸς ἀπ' τὸ βιβλίο τοῦ Μέλτσερ, τὸ ὁποῖο παραθέτουμε αὐτούσιο, δυὸ κείμενα συντρόφων ἀπ' τὴν Ἰταλία, πάνω στὸ Ἰταλικὸ Ἐπαναστατικὸ Κίνημα, διάφορα τεύχη τῶν ἐφημερίδων «Black Flag» *καὶ* «Freedom», *ἕνα τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ* «Anarchy» *καὶ τέλος διάφορες μπροσοῦρες. Ἂν καὶ δὲν τρέφουμε αὐταπάτες πὼς ἕνα τόσο τεράστιο θέμα μπορεῖ νὰ ἐξαντληθεῖ στὶς σελίδες τοῦ παρόντος βιβλίου, πιστεύουμε ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ χρησιμέψει σὰ μιὰ καλὴ εἰσαγωγὴ στὸ ὅλο θέμα.*

Ὁ ἐκδότης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἴσως ὄχι τὸ φάσμα τῆς ἐπανάστασης, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ὁ ἦχος τῶν βομβῶν καταδιώκει σήμερα τὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἰαπωνία. Ἡ σημερινὴ πραγματικότητα δείχνει ὅτι οἱ βομβιστικὲς ἐνέργειες δὲν εἶναι κάτι φευγαλέο. Ἡ μεγάλη φιλελεύθερη ταξιαρχία ποὺ ἔχει σὰ σύνθημα τὸ «δὲ μπορεῖ νὰ συμβεῖ ἐδῶ», θὰ ὑποχρεωθεῖ νὰ μάθει νὰ συνυπάρχει μὲ τὶς ταξιαρχίες ἑνὸς ἄλλου εἴδους. Γιατὶ σὲ κάθε σημαντικὸ «Δυτικὸ» βιομηχανικὸ ἔθνος (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰαπωνίας), ὑπάρχουν μικρὰ καὶ μεγάλα κινήματα ἀνταρτῶν τῶν πόλεων. Ὁ τύπος τοῦ κατεστημένου ἔχει καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες γιὰ νὰ μειώσει στὸ ἐλάχιστο τὸ μέγεθος, τὴ σημασία καὶ τὴν ἐπίδρασή τους —ἀλλὰ συμβαίνει κάτι: ἡ ἁπλὴ ρητορικὴ ἢ ἡ τύφλωση δὲ μποροῦν ν' ἀνακόψουν τὶς δυνάμεις ποὺ καταστρέφουν τὴν παλιὰ κοινωνία. Αὐτὸ ποὺ ἔχει συμβεῖ εἶναι ὅτι ἀπ' τὸ 1945 καὶ μετὰ διαδραματίστηκε μιὰ τρομερὴ ἄνοδος τῆς ἀγωνιστικῆς πολιτικῆς δραστηριότητας, ἰδιαίτερα μετὰ τὸ 68. Ἡ ἐμφάνιση τῶν Γουέδερμεν στὶς ΗΠΑ, τοῦ Τμήματος Κόκκινος Στρατὸς στὴ Γερμανία, τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας καὶ τοῦ ΙΡΑ στὴν Ἀγγλία κι ἀμέτρητων ἄλλων ὁμάδων στὴν Ἰσπανία, Γαλλία, Ἰταλία κι Ἰαπωνία, μαρτυροῦν τὴν ὕπαρξη μιᾶς αὐξημένης χρήσης τῆς ἄμεσης βίας, σὰν πολιτικὴ τακτική. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ κλιμάκωση τῆς πολιτικῆς πάλης : χρησιμοποιοῦνται ὅπλα, ληστεύονται τράπεζες, ἀπαγάγονται διπλωμάτες, ἐλευθερώνονται πολιτικοὶ κρατούμενοι (ὁ Τίμοθυ Λήρυ κι ὁ Ἀντρέας Μπάαντερ) καὶ γιὰ τὴν ὥρα οἱ κυβερνήσεις κι ὁ τύπος τοῦ κατεστημένου ἐπιδίδονται σὲ «σημαντικὲς ἀμυντικὲς ἐπιχειρήσεις» —κανένας δὲ μιλάει.

Ὁ Κύριος Μπόμπ Ντύλαν, ἡ ἀδυναμία τῶν ριζοσπα-

στῶν βομβιστῶν, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ὑποστήριζε, ὅτι «γιὰ νὰ ζεῖς ἐκτὸς νόμου πρέπει νὰ 'σαι τίμιος».

'Εκεῖνο ποὺ πρέπει ν' ἀρχίσουμε νὰ κάνουμε εἶναι ἕνας διάλογος πάνω στὸ πρόβλημα τῆς ἐπαναστατικῆς βίας, πότε πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται, κάτω ἀπὸ ποιές συνθῆκες εἶναι ἀναγκαία καὶ ποιοί εἶναι οἱ στόχοι της; 'Απὸ πλευρᾶς τακτικῆς ὑπάρχει ἕνας ὁλόκληρος συμβολικὸς κόσμος διαφορᾶς ἀνάμεσα στὴν ἀνατίναξη τῆς Μ π ί μ π α (τῆς γνωστῆς γυναικείας μπουτὶκ στὸ Κένσινγκτον τοῦ Λονδίνου) καὶ στὴν ἀνατίναξη τῶν γυναικείων τουαλετῶν στὸ Πεντάγωνο, ποὺ προκάλεσε τόσο μεγάλες καταστροφές, ὥστε νὰ χυθοῦν χιλιάδες γαλόνια νεροῦ στὸ κάτω πάτωμα, ὅπου στεγάζονταν οἱ ἠλεκτρονικοὶ ἐγκέφαλοι τῆς 'Αμερικάνικης 'Αεροπορίας, ἀχρηστεύοντάς τους ὁλότελα κι ἀναγκάζοντας τὴν 'Αεροπορία νὰ διακηρύξει δημόσια ὅτι διέθετε κι ἄλλους ἐγκεφάλους κι ὅτι ἑπομένως δὲν ἐξαρτιόταν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ κείνους ποὺ καταστράφηκαν. 'Εμεῖς τῆς ἀριστερᾶς θὰ πρέπει ν' ἀρχίσουμε νὰ συζητοῦμε καὶ νὰ ὑποστηρίζουμε ἀνοιχτὰ τὴν ἔνοπλη καὶ βίαιη ἀντίσταση στὴν καταπίεση. 'Η Μπέρναντετ Ντέβλιν, παρόλα τὰ λάθη της, ἀκολούθησε τὴν πορεία ποὺ τὴν ὁδήγησε ἀπ' τὸ κοινοβούλιο στὴ φυλακή, γιατὶ ἔριξε κοκτέιλ μολότωφ. Λίγο πρὶν ἀπ' τὶς δολοφονίες τοῦ Ντέρυ εἶπε: «Θᾶμαστε ὅλοι σύντομα παράνομοι!» Λοιπόν, ἴσως ναί, ἴσως κι ὄχι! 'Αλλὰ ἐνῶ τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης (περιορισμοῦ, ἂν σᾶς ἀρέσουν οἱ εὐφημισμοί), ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ ἀπὸ μᾶς τοὺς Ἄγγλους στὴ Β. 'Ιρλανδία καὶ τὰ στρατεύματά μας ἔχουν ἐξαπολυθεῖ ἐνάντια στὸν πληθυσμό, ἐνῶ τὰ συνδικάτα δέχονται ἐπιθέσεις, θἄπρεπε νὰ σκεφτοῦμε λίγο σοβαρότερα στὸ χρόνο ποὺ μᾶς μένει...

'Η καπιταλιστικὴ δημοκρατία μεῖον τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου, ἰσοῦται μὲ τὸ φασισμό. 'Η οὐσία τοῦ φασισμοῦ εἶναι ὅτι ἡ ἄρχουσα τάξη δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ κυβερνήσει μὲ τὴν παλιὰ φιλελεύθερη ἰδεολογία της, ἔτσι ἐπιδιώκει

τὴ στρατικοποίηση τῆς ἐργασίας (νόμοι γιὰ τὰ συνδικάτα), τὴν ἀνοιχτὴ καταπίεση (δικαστικὲς διώξεις) καὶ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἐλεύθερου διάλογου (φίμωση τοῦ τύπου ἢ λογοκρισία). Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση εἶναι ποὺ ἡ παρανομία πρέπει νὰ γίνει μιὰ πραγματικότητα. Τὸ ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι κρίνουν ἀναγκαῖο ν' ἀρχίσουν ἔνοπλη πάλη, δὲν ἀποτελεῖ ἔνδειξη ἐλπίδας ἢ ἀπόγνωσης, ὑποδηλώνει μᾶλλον μιὰ νέα διεθνὴ κοινωνικὴ κρίση. Γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸν Χίτλερ, οἱ φοιτητὲς τῶν πανεπιστημίων κάθε Ἰσχυρῆς Χώρας τῆς «Δύσης» ἔχουν διώξει κι ἀπειλήσει καθηγητές. Τί εἶδος διεθνοῦς κατάρρευσης τῆς Ἰδεολογίας τῆς ἄρχουσας τάξης ἔχει μεσολαβήσει, ὥστε νὰ θεωροῦνται σὰν ἐπικίνδυνοι ἀκόμα κι Ἰδεολόγοι ποὺ ἐργάζονται στὰ πανεπιστήμια; Κάτι συμβαίνει κι ἐμεῖς θὰ πρέπει ν' ἀρχίσουμε νὰ τὸ ἀναλύουμε.

Σὲ κάθε μεγάλη «Δυτική» χώρα ὑπάρχουν ἔνοπλες ἀριστερὲς ὁμάδες, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔχουν μερικὲς ἑκατοντάδες μέλη, ὅπως συμβαίνει στὶς ΗΠΑ, τὴν 'Ιαπωνία καὶ τὴ Γερμανία κι ἄλλες ποὺ εἶναι μικρὲς ἀλλὰ ποὺ δυναμώνουν συνεχῶς. Ἡ κατάσταση ποὺ γεννιέται ἀπ' τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ἀστόχαστα, σὰ συνωμοσία τῆς ΣΙΑ, σὰν ἔργο τρελλῶν, ἢ ἁπλὰ σὰν ἀποτέλεσμα ἐξαχρείωσης. Ὅπως ἀνέφερε μιὰ εἰδικὴ ἔκδοση τοῦ 'Αμερικάνικου περιοδικοῦ «Σκάνλαν'ς», ποὺ ἀναφερόταν στοὺς ντόπιους βομβιστές: «ὁ μόνος τρόπος νὰ προστατευτεῖ ἡ κοινωνία ἀπ' τὶς βόμβες εἶναι νὰ μεταρρυθμιστεῖ τὸ σύστημα. Οἱ ἐναλλακτικὲς λύσεις εἶναι ἡ καταπίεση ἢ ἡ ἐπανάσταση καὶ πιθανὸν καὶ οἱ δυὸ κι ὄχι ἀκολουθώντας ἀναγκαστικὰ αὐτὴ τὴ σειρά». 'Εμεῖς οἱ ἐπαναστάτες θὰ πρέπει νὰ τὸ σκεφτοῦμε σοβαρὰ αὐτό, γιατὶ πιστέψτε με, ἡ ἄρχουσα τάξη τὸ κάνει. Λόγου χάρη, ὁ ἀριθμὸς τῶν βομβισμῶν καὶ τῶν βομβιστικῶν ἀπειλῶν κλιμακώθηκε τόσο πολὺ στὶς ΗΠΑ, ὥστε στὰ 1970 ἱδρύθηκε ἕνα 'Εθνικὸ Κέντρο Στοιχείων γιὰ τὶς Βόμβες' σύμφωνα μὲ τὶς ἐκθέσεις του, μεταξὺ τῆς 1ης τοῦ Γενάρη 1969 καὶ τῆς 15ης τοῦ 'Απρίλη 1970, σκοτώθηκαν 40

ἄνθρωποι, πληγώθηκαν 384 καὶ προκλήθηκαν ζημιὲς ἀξίας 22 ἑκατομμυρίων δολλαρίων ἀπὸ 4.330 βομβιστικὲς ἐνέργειες. Ὁ νέος νόμος τοῦ Νίξον γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ἐγκληματικότητας, προβλέπει τὴν ἐπιβολὴ θανατικῆς ποινῆς γιὰ κείνους ποὺ κατηγοροῦνται γιὰ βομβιστικὲς ἐνέργειες ποὺ προκαλοῦν θανάτους.

Οἱ κίνδυνοι ποὺ εἶναι ἔμφυτοι στὴν ἀγωνιστικὴ ριζοσπαστικὴ δράση εἶναι κατάφωροι. Θὰ πρέπει νὰ γίνει κατανοητὸ πὼς ἀποτελεῖ ἀξίωμα τῆς ἐπανάστασης τὸ ὅτι γιὰ νὰ συντριβεῖ τὸ κράτος ἀπαιτεῖται κριτικὴ σὺν ὅπλα. Τὸ πρόβλημα εἶναι, πότε ἀρχίζουμε τὴν ἐπίθεση, πῶς προστατεύουμε τὸν ἑαυτό μας. Ὅποιοι κι ἂν ἦταν οἱ περιορισμοὶ τῆς πολιτικῆς τῶν Γουέδερμεν, ὀργανωτικὰ ἦταν ἄψογοι: μόνο τρεῖς συνελήφτηκαν καὶ τρεῖς ἀνατινάχτηκαν ἀπὸ μιὰ συνολικὴ δύναμη τουλάχιστο 200 ἀτόμων. Τὸ πιὸ σημαντικὸ ἐπίσης χαρακτηριστικὸ τῆς πάλης τῶν Τουπαμάρος, εἶναι ἡ κυβερνητικὴ λογοκρισία ὅρων, ὅπως ἀντάρτης κι ἡ ἄρνηση νὰ τοὺς ὀνομάσει μὲ τὸ ὄνομά τους. Ἡ συνωμοσία τῆς σιωπῆς πάνω στὸ θέμα τῶν βομβισμῶν, πρέπει νὰ διαλυθεῖ ἀπὸ σένα κι ἀπὸ μένα. Ἡ ἀνάλυσή μας γιὰ τὴ «λαικὴ χημεία» μπορεῖ νἄχει ἕνα μόνο σκοπό· δηλαδή, ὅτι μαθαίνουμε πῶς καὶ πότε μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀπ' τὸ ὅπλο τῆς κριτικῆς στὴν κριτικὴ τῶν ὅπλων.

Χένρυ Μπόννυ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ

1900 -- 1945

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ μέσα στὴν 'Ιστορία, ὁ 'Αναρχισμὸς θεωρεῖται ἀπὸ κάθε ἀντιδραστικὴ δύναμη σὰν ὁ βασικός της ἐχθρός. Οἱ Κυβερνήσεις συσπειρώνονται σὲ διεθνὴ κλίμακα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν κοινὴ ἀπειλὴ ποὺ προέρχεται ἀπ' τὸν ἁπλὸ λαό, φοβοῦνται ἕνα σοσιαλισμὸ ἀδέσμευτο ἀπ' τὶς κυβερνητικὲς ἁλυσσίδες, μιὰ ταξικὴ πάλη δίχως τοὺς περιορισμοὺς ποὺ τῆς ἐπιβάλλει τὸ κοινοβουλευτικὸ παιχνίδι, μιὰ ἐργατικὴ τάξη δίχως μιὰ ἡγεσία ποὺ ν' ἀποβλέπει στὴν ἐπιβολὴ τῆς ἐξουσίας, εἴτε μὲ μιὰ νέα δικτατορία, εἴτε μὲ τὸν ἀστικὸ κοινοβουλευτισμό.

Πρὶν ἀπ' τὸν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ἡ βασικὴ ὤθηση γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἐπανάσταση, προερχόταν ἀπ' τὰ ἀναρχικὰ κι ἐπαναστατικὰ συνδικαλιστικὰ κινήματα. Μὲ τὸ θρίαμβο ὅμως τοῦ ἐξουσιαστικοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ ἀκολούθησε τὴν ἧττα τῆς Ρωσικῆς 'Επανάστασης, ὁ παγκόσμιος καπιταλισμὸς εἶχε τὴν τάση νὰ συγκεντρώνει τὶς ἐνέργειές του γιὰ νὰ καταστρέψει τὸ φανερὸ κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε τὴ διαιώνισή του, δίνοντας ἔτσι τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα κι οἱ ἰδέες του ἦταν περιττές ἤ, στὴ καλύτερη περίπτωση, ἕνα δευτερεῦον θέμα σὲ σχέση μὲ τὴ βασικὴ πάλη, στὸ μέτρο ποὺ ἀφοροῦσε τὴν ὀργανωμένη ἐργατικὴ τάξη. Μόνο σὲ μιὰ μειονότητα χωρῶν βρισκόταν ὁ ἀναρχισμὸς στὴν πρωτοπορία, στ' ἄλλα μέρη ἡ ἴδια ἀκριβῶς ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας εἶχε ξεφτίσει.

'Ο Καπιταλισμός, χρησιμοποιώντας τὶς δικτατορικὲς μεθόδους τοῦ κρατικοῦ κομμουνισμοῦ, ὅπου κρίνονταν ἀναγκαῖο, ἐπέβαλλε μιὰ κατάσταση ὅπου οἱ ἐναλλακτικὲς λύσεις φαίνονταν νά 'ναι ὁ (κρατικὸς) κομμουνισμὸς ἢ ὁ φασισμός.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸ ἀναρχικὸ κίνημα νὰ διατηρήσει

τὴν ἔνταση τῆς ταξικῆς πάλης στὴ διάρκεια τῆς δεκαετίας τοῦ 1920. Τὸ ἀναρχοσυνδικαλιστικὸ κίνημα στὴν Ἰσπανία (C.N.T.) ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἀνέλαβε ὁλόκληρα τὰ βάρη τῆς ὀργάνωσης τῶν ἐργατῶν, στὴ διάρκεια τῆς δικτατορίας τοῦ Πρίμο ντὲ Ριβέρα (ὅταν οἱ σοσιαλιστὲς ἡγέτες ἀνέλαβαν ἀξιώματα γιὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ προωθήσουν τὴ σοσιαλιστικὴ συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση U.G.T., σὲ βάρος της) καὶ στὴ διάρκεια τῆς ἐξίσου ὕπουλης δημοκρατίας ποὺ τὴ διαδέχθηκε. Στὴν Ἰταλία, οἱ ἀτομικὲς καὶ συλλογικὲς ἐπιθέσεις τῶν ἀντιεξουσιαστῶν ἐνάντια στὸ Μουσσολίνι καὶ τὸ καθεστώς του, ἀποτέλεσαν τὴ βασικὴ ἀντιφασιστικὴ ἀντίσταση. Στὴ Γαλλία, οἱ ἀναρχικοὶ πολέμησαν ἀπογνωσμένα γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ συνδικάτα τὴν αὐθεντικὴ συνδικαλιστική τους βάση, ἐνῶ στὶς Ε.Π.Α. ἡ I.W.W., σὰ κληρονόμος ὅλης τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς παράδοσης, τόσο τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὅσο καὶ τῆς Ἀμερικάνικης, πάλεψε θαρραλέα ἐνάντια στὴν ἀντίδραση.

Στὴν Ἀργεντινὴ καὶ τὴν Οὐραγουάη, ἔγιναν δολοφονικὲς ἀπόπειρες ἐνάντια στὸ ἀναρχικὸ κίνημα, ποὺ πολεμοῦσε γιὰ νὰ διατηρηθεῖ ἡ ἀλληλεγγύη τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπέναντι στὸν ἀτομισμὸ τῆς ἄρχουσας τάξης. Στὴ Κίνα, ὅπου τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ξεπούλησε τὴν προλεταριακὴ ἐπανάσταση γιὰ ν' ἀκολουθήσει τοὺς θριαμβευτὲς ἀστοὺς ἐπαναστάτες κάτω ἀπ' τὴν ἡγεσία τοῦ Τσάνγκ Κάϊ Σέκ, οἱ ἀναρχικοὶ συνέχισαν τὸν ἀγώνα ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων, πάνω στὶς ἴδιες γραμμὲς ποὺ ἀκολούθησαν ἡ πρώτη Γερμανικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1918 κι οἱ καταλήψεις τῶν ἐργοστασίων στὴν Ἰταλία. Στὴ Ρωσία, ἡ πάλη περνοῦσε ἀπ' τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ τὰ ἐργοστάσια, στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στὴ Βρεταννία, οἱ ἀναρχικοὶ ἔπαιζαν πρωταρχικὸ ρόλο μέσα στὸ ἐργατοϋπαλληλικὸ κίνημα κι ἰδιαίτερα στὸ κίνημα ἀνέργων ἐργατῶν.

Ὅλα αὐτὰ συντηροῦσαν ἕνα κίνημα, ποὺ εἶχε φθάσει σὲ μιὰ ὑψηλὴ καμπὴ τῆς διεθνοῦς πάλης, πρὶν ἀπ' τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἀλλὰ παραμένει μολοντοῦτο ἀληθινό, πὼς ὁλόκληρη ἡ τάση τῆς περιόδου, μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, φαίνεται νὰ συνοψίζεται στὸ «κομμουνισμὸς ἢ φασισμός». Καθὼς θριάμβευε ὁ φασισμὸς στὶς φτωχὲς ἰμπεριαλιστικὲς χῶρες, ποὺ ἀπειλοῦνταν πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ κρατικὸ κομμουνισμό, ἄρχισε ν' ἀπειλεῖ σταθερὰ

καὶ τὶς πλούσιες ἰμπεριαλιστικὲς χῶρες, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ σταθερὲς γιὰ ν' ἀντισταθοῦν σ' αὐτὴ τὴν πίεση κι ἔτσι ἀναπτύχθηκε ἡ κατάσταση τῆς «δημοκρατίας ἐνάντια στὸ φασισμό». Ἡ ἄρχουσα τάξη, σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἀπειλοῦσε ν' ἀφαιρέσει τὶς δημοκρατικὲς ἐλευθερίες καὶ νὰ τὶς ἀντικαταστήσει μὲ τὸ φασισμό, ἂν ἀπειλούνταν ἡ κυριαρχία της, ἀλλὰ σταδιακὰ ὁ φασισμὸς συσχετίστηκε μὲ τὸν ἐπιθετικὸ ἰμπεριαλισμὸ τῶν φτωχῶν ἐνάντια στὶς ἀμυνόμενες αὐτοκρατορίες. Ἄρχισε νὰ φαίνεται σὲ πολλοὺς ὅτι ὑπῆρχε κάποια ταυτότητα συμφερόντων ἀνάμεσα στὸν καπιταλιστὴ καὶ στὸν ἐργάτη καὶ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἔχοντας στὸ μυαλὸ τὴν ἄμυνα τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, ἄρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνει συνεχῶς αὐτὸ τὸ θέμα.

Αὐτὴ ἡ περίοδος ἔκλεισε μὲ τὸν Ἰσπανικὸ Ἐμφύλιο Πόλεμο. Τὸ ἀναρχοσυνδικαλιστικὸ κίνημα ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἀντέδρασε ἀμέσως μετὰ τὸ ξέσπασμα τοῦ στρατιωτικοῦ πραξικοπήματος, τὸ ὁποῖο ἀπέβλεπε στὴν «ἀποκατάσταση τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως», ἀντιπαρατάσσοντας σ' αὐτὸ τὴν ὀργανωμένη δύναμή του καὶ τὴν αὐθόρμητη δράση τῶν ἐργαζόμενων.

Ἐνάντια στὸ στρατὸ τῶν στασιαστῶν τῆς ἴδιας τους τῆς χώρας, ἀπάντησαν μὲ τὸ μεγαλύτερο ὅπλο ποὺ διέθετε τὸ ὁπλοστάσιό τους, τὴν κοινωνικὴ ἐπανάσταση. Ἡ συνδυασμένη δύναμη τοῦ φεουδαρχισμοῦ καὶ τοῦ φασισμοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χτύπημα μὲ τὴ μεγαλύτερη δύναμη ποὺ διέθετε — τὴ γενοκτονία.

Ἐξαιτίας τῆς προδοσίας ἀπὸ μέρους τῆς Δημοκρατίας, ἡ ὁποία περιορίστηκε στὸ ν' ἀμυνθεῖ καὶ δὲν ἔδωσε ὅπλα στοὺς ἐργαζόμενους, ποὺ ἦταν οἱ μόνοι ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀνατροπή της, ἡ ἀνταρσία τοῦ Στρατοῦ, ἂν καὶ ἐλεγχόμενη, ἐξελίχτηκε σὲ πόλεμο. Ἀντιμέτωπο μὲ τ' ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα μέσα στὴν Ἰσπανικὴ Κυβέρνηση (ποὺ τὰ βοηθοῦσε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα κι οἱ διεθνεῖς ὑποστηριστές του) τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα αἰσθάνθηκε ὑποχρεωμένο νὰ συμβιβαστεῖ, ρίχνοντας τὸ βάρος στὸν Ἐμφύλιο πόλεμο, ἀντὶ στὴν Κοινωνικὴ Ἐπανάσταση· σύντομα, ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ ν' ἀλλάξει πορεία, γιατὶ ὁ ἐχθρὸς ἦταν ὑπερβολικὰ πανοῦργος κι ἡ ὑποχώρηση σήμαινε θάνατο. Ἀλλὰ δίχως ἀμφιβολία, τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα προδόθηκε ἐπίσης ἀπὸ μιὰ ἡγεσία, ποὺ κάνοντας ἑλιγμοὺς κατόρθω-

σε νὰ καταλάβει ἀξιώματα μὲ πρόσχημα τὸν πόλεμο.

Ἐξαιτίας τῆς ἔλλειψης κομματικῆς πειθαρχίας, πράγμα ποὺ ὑπῆρξε ἀνάθεμα γιὰ τὸ ἀναρχικὸ κίνημα, στάθηκε δυνατὸ σὲ «γνωστὰ» πρόσωπα, ν' ἀναρριχηθοῦν σὲ ἡγετικὲς θέσεις καὶ νὰ ἐπιδιώξουν νὰ πάρουν μέρος στὴ κυβέρνηση, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι μόνο μ' αὐτὸ τὸ τρόπο μποροῦσε νὰ κερδηθεῖ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Ἔτσι τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα κατέληξε νὰ υἱοθετήσει ἀπὸ δεύτερο χέρι τὰ συνθήματα καί, μέχρι κάποιο βαθμό, τὴ νοοτροπία τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου σὲ σχέση μὲ τὸ σύνθημα «Δημοκρατία ἢ φασισμός». Στὴν ἀρχὴ πολεμοῦσε τὸ φασισμὸ κάτω ἀπ' τὰ σοσιαλεπαναστατικὰ χρώματα, στὸ τέλος ὁδηγήθηκε στὴν ἧττα κάτω ἀπὸ ψεύτικα δημοκρατικο - καπιταλιστικά.

Στὸ μεταξύ, ὅλες οἱ ἀναρχικὲς προσπάθειες στὴν Εὐρώπη συγκεντρώθηκαν στὴν Ἱσπανικὴ πάλη, θυσιάζοντας ὁτιδήποτε ἄλλο. Οἱ Ἱσπανοὶ Ἀναρχικοὶ ἀπόρριψαν τὴν ἰδέα μιᾶς Διεθνοῦς Ταξιαρχίας (ἐκτὸς ἂν προορίζονταν γιὰ τοὺς φυγάδες ποὺ δὲν εἶχαν πουθενὰ ἀλλοῦ νὰ πᾶνε). Δὲν ἤθελαν ν' «ἀπογυμνώσουν» τὸ ἀναρχικὸ κίνημα στὸ ἐξωτερικό. Κάθε ἀγώνας ποὺ γινόταν, ἦταν γιὰ νὰ βοηθήσει τὴν πάλη στὴν Ἱσπανία κι αὐτὸ ἄλλαξε ὁλόκληρο τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀγωνιστικοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Στὴ διάρκεια τοῦ Β' Παγκόσμιου Πόλεμου, φιλελεύθεροι καὶ σοσιαλδημοκράτες (μαζὶ μὲ τοὺς κομμουνιστές, μετὰ τὴ καταπάτηση ἀπ' τὸν Χίτλερ τοῦ Ρωσογερμανικοῦ συμφώνου) προώθησαν τὴν ἰδέα ἑνὸς «Ἱεροῦ πολέμου» ἐνάντια στὸ φασισμό, ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς τύχαινε νἆναι φασίστας καὶ προσπάθησαν νὰ προσφέρουν μιὰ δημοκρατικὴ πνοὴ στοὺς Συμμάχους. Μετὰ ἀπὸ ἕνα διάστημα, οἱ προπαγανδιστὲς τῶν Συμμάχων ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν κι οἱ ἴδιοι μερικὰ ἀντιφασιστικὰ συνθήματα, ἂν καὶ μὲ διπλωματικὴ προσοχή, ὡς ὅτου ἐμπλακοῦν πραγματικὰ στὸν πόλεμο οἱ ἐνδιαφερόμενες δυνάμεις. Σύντομα ἀναπτύχθηκε ὁ μύθος ὅτι ὁ μόνος λόγος ποὺ πολεμήσαμε ἐνάντια στὴ Γερμανία, ἦταν ἐπειδὴ ἦταν «Ναζιστική».

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ διαδραματίστηκαν δυὸ μεγάλες ἐξελίξεις μέσα στὸ Εὐρωπαϊκὸ ἀναρχικὸ κίνημα. Οἱ Ἱσπανοὶ Ἀναρχικοί, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἐξόριστοι στὴ Γαλλία καὶ τοὺς ὁποίους μεταχειριζό-

ταν ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία σὰ πολίτες δευτέρας κατηγορίας ἢ σὰν αἰχμάλωτους πολέμου, ἦταν οἱ πρῶτοι ποὺ πῆραν τὰ ὅπλα, μετὰ τὴ Γαλλικὴ ἥττα, σὰν ἕνα κίνημα ἀντίστασης ἐνάντια στὸ φασισμό. Αὐτὸ τὸ κίνημα τοῦ ἐπαναστατικοῦ ντεφαιτισμοῦ πέρασε τὰ Πυρηναῖα κι εἰσχώρησε μέσα στὴν Ἰσπανία, σὰν ἕνα κίνημα ἀντάρτικου τῆς πόλης, ποὺ συνδεόταν μὲ ἀνθρώπους ὅπως οἱ Καπντεβίλα καὶ Μασσάνα, ποὺ δροῦσαν συνεχῶς στὰ βουνὰ σὰν ἀντάρτες, μετὰ τὴ νίκη τοῦ Φράνκο στὰ 1939.

Ἡ ἄλλη ἐξέλιξη πραγματοποιήθηκε στὴν Ἀγγλία, ὅπου οἱ ἀναρχικοὶ ἐκμεταλλεύθηκαν τὰ ὑπολείμματα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἡ ἐργατικὴ τάξη ἦταν ἱκανὴ ν' ἀντισταθεῖ στὴν ἐσωτερικὴ καταστολή, γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν στὸν ἰμπεριαλισμὸ μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο, μιὰ πάλη ποὺ ἐπεκτάθηκε ἀκόμα καὶ μέσα στὶς ἔνοπλες δυνάμεις.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ κινήματα ἔφθασαν στὸ ζενὶθ τους κι ἐξαφανίστηκαν.

Ἡ ἀποτυχία τῶν συμβουλίων τῶν στρατιωτῶν νὰ συνδεθοῦν μὲ τὰ ἐργατικὰ συμβούλια στὴ μεταπολεμικὴ Ἀγγλία κι ἡ συνακόλουθη εὐφορία μιᾶς ἀπόλυτα ἰσχυρῆς Κυβέρνησης τοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος, σήμαινε τὴν ἀπώλεια κάθε ἐπαναστατικοῦ κινήτρου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἕλκονταν ἀπ' τὴν ἰδέα τοῦ ἀναρχισμοῦ, ἰδιαίτερα μέσα στὶς ἔνοπλες δυνάμεις, σὰ μιὰ ὑποψήφια δύναμη στὴν παγκόσμια ἐπανάσταση ποὺ ὑποτίθεται ὅτι πλησίαζε, ἐξαφανίστηκαν. Ἀλλὰ ἡ ἀντιπολεμικὴ στάση τοῦ Ἀγγλικοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος, σήμαινε ἐπίσης ὅτι πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ἔτρεφαν καθαρὰ εἰρηνιστικὲς ἀντιλήψεις, προσχώρησαν στὸ ἀντιεξουσιαστικὸ στρατόπεδο κι αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἀπάλυνση τῆς ταξικῆς πάλης ἢ μᾶλλον τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς συμμετοχῆς σ' αὐτὴ κι ἄνοιξε ἔτσι τὸ δρόμο στὸ φιλελευθερισμὸ τῆς Νέας Ἀριστερᾶς.

Στὴν Ἰσπανία καὶ πιὸ συγκεκριμένα ἀνάμεσα στοὺς Ἰσπανοὺς ἐξόριστους, τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα εἶχε προσκολληθεῖ στὶς θέσεις ποὺ εἶχε στὴ δεκαετία τοῦ '30. Οἱ ἐξόριστοι γραφειοκράτες εἶχαν ταμπουρωθεῖ στὴν Τουλούζη καὶ βρῆκαν εὐκολώτερο νὰ τὴν ἀράξουν καὶ νὰ παραπονοῦνται γιὰ τὸ ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν ἔστειλαν τοὺς στρατούς τους στὴν Ἰσπανία γιὰ νὰ ἑδραιώσουν τὴν ἐπανάσταση γι' αὐτούς, παρὰ νὰ συνδεθοῦν μὲ τὶς δυνά-

μεις τῶν ἀνταρτῶν ποὺ δὲν κατάθεσαν ποτὲ τὰ ὅπλα. Ἀπρόθυμοι ν' ἀναμιχθοῦν σὲ ὁποιαδήποτε ἐνέργεια θὰ ἔβαζε σὲ κίνδυνο τὴν ἐφησυχασμένη τους ζωὴ στὴ Γαλλία ἢ τὴ νομιμότητα τῆς Ὀργάνωσής τους, δημιούργησαν μιὰ σφήνα ἀνάμεσα σ' αὐτὸ ποὺ περνοῦσε σὰ C.N.T. τῆς ἐξορίας καὶ στὴ νεο-εμφανισμένη μεταπολεμικὴ ἀντίσταση ἐνάντια στὸ Φράνκο, ἡ ὁποία ἀντιπροσώπευε πολὺ πιὸ αὐθεντικὰ τὴ CNT. Οἱ ἡγέτες τῆς «ἐξορίας» δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ τὴν κρίνουν σὰ μέρος τῆς ἐπαναστατικῆς πάλης, μποροῦσαν νὰ δοῦν τὰ πράγματα μόνο ἀπὸ μιὰ σοσιαλδημοκρατικὴ σκοπιὰ κι ἐπαναλάμβαναν μπαγιάτικα προπαγανδιστικὰ συνθήματα ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου.

Ἔτσι τὸ ἀναρχικὸ κίνημα ξεπρόβαλλε μετὰ τὸ Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, φορτωμένο ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ μὲ τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ δημοκρατικοῦ ψευτο - φιλελευθερισμοῦ, συνεχίζοντας ν' ἀναμασάει τὴ θεωρία τοῦ «δίκαιου πολέμου» (ὅπως ἀποδείχνεται ἀπ' τὴν Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς CNT στὴν Τουλούζη) καὶ συνδυάστηκε περίφημα μὲ ἄλλα καταξιωμένα κινήματα, ποὺ ἦταν ὑπερβολικὰ νωθρὰ γιὰ νὰ προσχωρήσουν στὴ σοσιαλδημοκρατία, τὰ ὁποῖα διατήρησαν ἀπ' τὸν ἀναρχισμὸ μόνο τὴν ταμπέλα, ἀλλὰ μονοπωλοῦσαν τοὺς διεθνεῖς δεσμοὺς στὴν Εὐρώπη· κι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἀγκαλιασμένο μὲ τὴν φιλελεύθερη - ειρηνιστικὴ μόδα καὶ τὴν ἐξιδανίκευση τῆς μὴ βίας σὰ δράση καθεαυτή, ἡ ὁποία ἔφθασε ἀργότερα, διαμέσου τῆς Ἀμερικῆς, νὰ ἐπηρεάζει μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ νέες λατρεῖες σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, στὶς ὁποῖες τὸ κριτήριο δὲν ἦταν οὔτε ἡ ἐλευθερία, οὔτε ἡ ἀντίσταση, οὔτε ἡ ταξικὴ πάλη, ἀλλὰ ὁ βαθμὸς ἀποκλειστικὰ τῆς ἀπουσίας τῆς βίας.

Αὐτὸ ὑποκατέστησε τὴν ἰδέα τῆς «προσωπικῆς ἀπελευθέρωσης» στὰ πλαίσια τοῦ Κράτους, σ' ἐκείνη μιᾶς ἐλεύθερης κοινωνίας, μιὰ καθαρὰ φιλελεύθερη ἰδέα κι ὅμως παρόλα αὐτὰ δὲν ὑπῆρχαν καὶ τόσο μεγάλες διαφορὲς ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ «σκοτεινὲς πλευρὲς» τοῦ ἀναρχισμοῦ, ἀπ' ὅσες φάνηκαν μὲ τὴν πρώτη ματιά.

Ἑπομένως σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης, ὁ Ἀναρχισμὸς ἔγινε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὑπόθεση μικρῶν ὁμάδων, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες πολεμοῦσαν ἀπελπισμένα, ὅπως συνέβαινε στὴν Ἰσπα-

νία κι ἄλλες ποὺ συνέχιζαν νὰ διατηροῦν δεσμοὺς μὲ τοὺς ἐργάτες, ὅπως στὴ Σουηδία, καθὼς ἐπίσης κι ἀπομονωμένων ἀτόμων ποὺ συνέχιζαν νὰ δροῦν παντοῦ, ἐνάντια σὲ ἀντίξοες συνθῆκες καὶ γνωρίζονταν ἀνάμεσά τους διαμέσου μικρῶν ἐντύπων ἢ δελτίων ἢ τακτικῶν συγκεντρώσεων, προσπαθώντας νὰ ἐνσωματωθοῦν ξανὰ μέσα σ' ἕνα νέο ἀγώνα.

1945 — 1960

Μὲ τὴν ἄνοδο τῆς Νέας 'Αριστερᾶς καὶ τὴν κατάρρευση τοῦ Σταλινισμοῦ, ἀπ' τὴν σχεδὸν μονοπωλιακὴ θέση τὴν ὁποία κατεῖχε ἀνάμεσα στοὺς ἀγωνιστὲς τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὑπῆρξε ἕνας πολλαπλασιασμὸς τῶν Μαρξιστικῶν ὁμάδων. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς κατόρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ μετάβαση στὴ νέα γενιά, ἂν κι ἀπαλλαγμένων ἀπ' τὸν Σταλινικὸ ἐκφυλισμό, τῶν ἴδιων λαθῶν ποὺ ἔκανε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα καὶ τῆς ἴδιας ὑποταγῆς στὴν πολιτικὴ ἡγεσία, ἀλλὰ ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ πρὶν ἀντικατέστησαν ὁποιαδήποτε μορφὴ σοσιαλισμοῦ, μὲ τὴ λατρεία τοῦ 'Εθνικισμοῦ καὶ κατάφεραν ἔτσι ν' ἀποφύγουν τὸ πιὸ σημαντικὸ θέμα, τὴν ταξικὴ πάλη. Αὐτὴ ἡ ἐθνικιστικὴ λατρεία, διατυπωμένη στὴ Μαρξιστικὴ φρασεολογία, χαρακτήριζε ἀπὸ τότε τὴ Νέα 'Αριστερά.

'Αλλὰ ξέχωρα ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν ἀγώνων, ποὺ ἀπ' τὸ 1950 ἔχουν συσκοτίσει τὸ θέμα, ἡ πραγματικὴ σύγκρουση δὲν εἶναι πιὰ ἀνάμεσα στὸν κρατικὸ κομμουνισμὸ καὶ τὸ φασισμὸ ἢ ἀνάμεσα στὴ δημοκρατία καὶ τὸ φασισμὸ ἤ, ὅπως τὸ διατυπώνουν τώρα οἱ προπαγανδιστές, ἀνάμεσα στὴ δημοκρατία καὶ τὸν κομμουνισμὸ (ἢ στὴ Νέα Δημοκρατία καὶ τὸν καπιταλισμό). Εἶναι ἀνάμεσα στοὺς κυρίαρχους τοῦ κόσμου, μὲ τὰ ὅλο καὶ πιὸ κοινὰ συμφέροντα καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους. 'Εξαιτίας αὐτοῦ, ὁ 'Αναρχισμὸς ἔχει ἐμφανιστεῖ στὸ προσκήνιο γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, παρόλο ποὺ (ἀρκετὰ εἰρωνικὰ) ὅπως ἀκριβῶς στὴ δεκαετία τοῦ '30 ἡ ἀναρχικὴ δράση ἑρμηνευόταν στὸ φῶς τῆς σύγκρουσης ἀνάμεσα στὸν κομμουνισμὸ καὶ τὸ φασισμό, ἔτσι καὶ τώρα ἡ κομμουνιστικὴ κι ἡ ἐθνικιστικὴ (ἂν ὄχι καθαρὰ φα-

σιστική) δράση άρχισε νά έρμηνεύεται άπ' τά μέσα μαζικής έπικοινωνίας στό φῶς τοῦ βασικά άναρχικοῦ ἀγώνα ένάντια στόν παγκόσμιο ἰμπεριαλισμό καί τήν συγκεντρωτική κυβέρνηση.

Ἡ ἄνοδος τοῦ ἀναρχικοῦ ἀκτιβισμοῦ ἐπεκτάθηκε πολύ πιό πέρα ἀπ' τήν ἐπιρροή τῶν μικρῶν ὁμάδων ἀναρχικῶν ἀκτιβιστῶν, πού ἦταν ἀναγκασμένοι νά παλέψουν γιά ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν ἐπιρροή τῆς πασιφιστικῆς μή-ἀντίστασης, ἀπ' τή μιά μεριά καί τῆς μή-ἀντίστασης τῶν «κυρίαρχων φυσιογνωμιῶν» τοῦ Ἰσπανικοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος τῆς ἐξορίας, ἀπ' τήν ἄλλη, οἱ ὁποῖες προσπάθησαν ν' ἀποπροσανατολίσουν τήν πάλη κάνοντας ἐκκλήσεις στά Ἑνωμένα Ἔθνη κι ἐπικλήσεις παλιῶν συνθημάτων ἀπ' τήν ἐποχή τοῦ πολέμου καθώς καί νέων τῆς ἐποχῆς τοῦ ψυχροῦ πολέμου, σέ μιά ἀπόπειρα νά βρεθεῖ μιά «διπλωματική λύση», πού θά τούς καθιστοῦσε ἱκανούς νά ἐπανακτήσουν τά χαμένα ὑπουργικά χαρτοφυλάκιά τους. Γι' αὐτούς τούς ἀνθρώπους καί γι' ἄλλους σάν κι αὐτούς, ἡ «δικαιολόγηση» τῆς ἔνοπλης πάλης ἐνάντια στό Φράνκο εἶχε οὐσιαστικά τελειώσει, μόλις ἔπαψε νἆναι νόμιμη κι ἀπ' τό 1945 καί μετά ἡ Ἀντίσταση πολεμοῦσε χωρίς τή βοήθειά τους καί συχνά ἐνάντια στίς ἐπιθυμίες τους.

Ἀλλά ὅπως οἱ Ἰσπανοί ἀκτιβιστές εὕρισκαν κοινούς σκοπούς μέ τή νέα γενιά μέσα στήν Ἰσπανία, ἔτσι κι ὅλες οἱ μικρές ἀναρχικές ὁμάδες, σ' ὅλη τήν Εὐρώπη, ἀνακάλυψαν ὅτι δέν ἦταν πιά ἀπομονωμένες ὁμάδες ἀγωνιστῶν πού γερνοῦσαν· ἀντίθετα, ἐνῶ τό κίνημα ὑπέρ τοῦ πυρηνικοῦ ἀφοπλισμοῦ, πού βασιζόταν σέ πασιφιστικές τεχνικές, συγκέντρωσε προσωρινά ἑκατοντάδες ἄτομα πού παρουσιάζονταν σάν ἀναρχικοί (ἀλλά πού ἦταν βασικά φιλελεύθεροι οἱ ὁποῖοι βρῆκαν τό φιλελευθερισμό ἄσημαντο κι οἱ ὁποῖοι εἶδαν τόν ἀναρχισμό ἁπλῶς σά μιά προσωπική ἐπανάσταση, πράγμα πού ἰσοδυναμεῖ μέ τό φιλελευθερισμό), παρ' ὅλ' αὐτά μερικοί ἀπ' αὐτούς πῆραν ἀμέσως μιά ἐπαναστατική θέση κι ἀποτέλεσαν μιά πλειονότητα μέσα στό κίνημα, ἡ ὁποία ἀναζωογονήθηκε μέσα σέ μιά νύκτα κι ἔγινε ἡ πιό ἀποτελεσματική.

Ἀλλά καθώς οἱ ἐπαναστατικές ἀναρχικές ὁμάδες ἔγιναν ἀποτελεσματικές κι ἄρχισαν νά συνενώνονται σέ διεθνές ἐπίπεδο, τά Μαρξιστικά κινήματα ἔγιναν ἀποτελεσματικά ἀπ' τίς διασπάσεις. Τό Τροτσκιστικό κίνημα διασπάστηκε σέ μιά ντουζίνα σέ-

χτες. Ὁ ὅρος «Μαοϊσμός» σήμαινε ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ ἀντιτιθέμενα δόγματα, ἀπ' τὸν ὀρθόδοξο «Μαοϊκό», Σταλινικὸ ἀντιρεβιζιονισμό, ὡς τὶς πιὸ ὑπερεπαναστατικὲς τάσεις. Ὁ Μπλανκισμός, ἂν καὶ παραγνωρισμένος, ἄνθιζε περισσότερο ἀπ' ὅσο ποτὲ στὸ παρελθόν. Ὁ Σπαρτακισμὸς κι οἱ ἰδέες τοῦ συμβουλιακοῦ κομμουνισμοῦ, ἦταν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἐνεργητικοί. Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς ἡγεμονίας τῆς Μόσχας σήμαινε τὸν πολλαπλασιασμὸ ὁμάδων καὶ θεωριῶν, ποὺ ἀποτελοῦσαν ὅλες μέρος καὶ φέουδο τῆς Νέας Ἀριστερᾶς.

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς νέους ἀγωνιστές, μὴ ἀντιμετωπίζοντας τὶς ἐνεργητικὲς ἀναρχικὲς ὁμάδες καὶ τὴ σκέψη τους σὰν ἐξαίρεση τοῦ κανόνα, ἀφοῦ ἀποτελοῦσαν στὴν πραγματικότητα τὸν ἴδιο τὸν κανόνα, εἶδαν μὲ ἀπέχθεια τὴν «ἀπόμακρη ἀγωνιστικότητα» τῶν γραφειοκρατικῶν λειψάνων ἢ τὴν μὴ - ἀντίσταση τοῦ «νέου» κινήματος κι ἀκολούθησαν τὸν δικό τους δρόμο. Εἴτε σχημάτισαν νέες ἀναρχικὲς ὁμάδες, ποὺ δὲν εἶχαν ἐπαφὴ μὲ τὶς ἄλλες ἐπαναστατικὲς ὁμάδες — κι ἑπομένως εἶχαν τὴ τάση μερικὲς φορὲς νὰ δανείζονται συνθήματα ἢ τυποποιημένες στάσεις ἀπ' τὴν ὑπόλοιπη Νέα Ἀριστερά, ζητώντας ν' ἀποκρυσταλλώσουν τὴ φιλοσοφία τους ἢ ἐγκατέλειπαν ὁλότελα τὸ ὄνομα καὶ προτιμοῦσαν τοὺς πιὸ οὐδέτερους ὅρους «ἀντιεξουσιαστής», «ἀντιεξουσιαστικὴ ἀριστερὰ» ἢ ἀκόμα, σὲ μερικὲς χῶρες, τοὺς ὅρους «Μαοϊκός», παρόλο ποὺ οἱ Μαοϊκοὶ τοὺς ἀποκήρυσσαν ἀπερίφραστα, ἢ «Ἀναρχομαρξιστής». Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ὁμάδες, ἰδιαίτερα στὴ Γερμανία ὅπου ἦταν ἰσχυρὴ ἡ παράδοση τοῦ συμβουλιακοῦ κομμουνισμοῦ, υἱοθέτησαν μιὰ ἔντονα ἀντιεξουσιαστικὴ τοποθέτηση. Οἱ χαρακτηριζόμενοι ἀπ' τὶς ἐφημερίδες σὰν «ἀναρχικοί», περιελάμβαναν τόσον Ἀναρχικούς, ποὺ μερικὲς φορὲς χρησιμοποιοῦσαν μαρξιστικὲς ταμπέλες (ποὺ ἀργότερα τὶς ἐγκατέλειψαν), ὅσο καὶ Μαρξιστὲς τῆς Νέας Ἀριστερᾶς. Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ καταγωγὴ τέτοιων κινημάτων ὅπως τὸ «Τμῆμα Κόκκινος Στρατὸς» (ποὺ χαρακτηρίστηκε ἀργότερα σὰν «Ἡ συμμορία Μπάαντερ - Μάϊνχοφ») τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάπτυξη τρομοκράτησε τὴ Γερμανικὴ ἀστικὴ τάξη, ἀλλὰ κι ἔκανε φανερὴ τὴν ταξικὴ φύση τῆς Γερμανικῆς κοινωνίας καὶ κατάστρεψε τὸ εἰδυλλιακὸ μεταπολεμικὸ Γερμανικὸ «ὄνειρο».

Στὴν Ἰσπανία, οἱ ὁμάδες τῶν ἀνταρτῶν τῶν πόλεων (ὁ Σαμ-

πατὲ κι ὁ Φασέριας ἦταν ἤδη πολὺ γνωστοί) προκάλεσαν τὸ ξέσπασμα ἑνὸς νέου κύματος ἀντίστασης στὰ 1951, ὅταν μιὰ Γενικὴ 'Απεργία στὴ Βαρκελώνη γέννησε ἕνα μαζικὸ κίνημα ἀντίστασης, ποὺ ἀκολούθησε τὸ μποϋκοτάρισμα τῆς ἑταιρείας τῶν τρὰμ τῆς πόλης ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες. Ξέχωρα ἀπ' τὴ συγκέντρωση ἀρκετῶν χρημάτων γιὰ τὴ χρηματοδότηση τῶν ἐπιχειρήσεων σαμποτὰζ κι ἐκτελέσεων γνωστῶν προσωπικοτήτων τοῦ Φρανκικοῦ καθεστῶτος, ὁ σκοπὸς τῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων δράσης ἦταν ἡ διατήρηση ἑνὸς πνεύματος ἀντίστασης ἀπέναντι στὴν κυβέρνηση κι αὐτὸ κατόρθωσαν νὰ τὸ πετύχουν γιὰ ἕνα διάστημα. 'Αλλὰ παρὰ τὴν ἔνταση καὶ τὸν ἡρωϊσμὸ τοῦ ἀγώνα τους ἡ Brigada Politico - Sosial ('Η Εἰδικὴ 'Ασφάλεια) μπόρεσε νὰ ἐφαρμόσει μιὰ πολιτικὴ ἐξόντωσης τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος στὴν 'Ισπανία. Συνεργάστηκε μὲ τὶς «δημοκρατικὲς» ἀστυνομικὲς δυνάμεις πέρα ἀπ' τὰ Πυρηναῖα καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ 'Ισπανικὸ 'Αντιεξουσιαστικὸ Κίνημα εἶχε συνεργαστεῖ στενὰ μὲ τὴ Συμμαχικὴ Κατασκοπεία στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, τὸ ἔκανε νὰ προδοθεῖ ἀργότερα γιὰ χάρη τῶν συμφερόντων τῆς «σταθερῆς» κυβέρνησης. 'Εκεῖνο ποὺ ὑπῆρξε ἴσως χειρότερο, ἦταν ἡ ἀπάθεια κι ἔλλειψη ἀλληλεγγύης ἀπὸ μέρους τῶν 'Αντιφρανκικῶν δυνάμεων γενικότερα. Γιὰ ἕνα διάστημα ἡ κλιμάκωση τῆς σύγκρουσης νεκρώθηκε, ἐνῶ ὁ ἀκτιβισμὸς περιορίστηκε βασικὰ σὲ σποραδικὲς κι ἀτομικὲς ἐπιθέσεις στὴ βιομηχανικὴ Καταλωνία.

Στὴ διάρκεια τῆς καταστολῆς, δολοφονήθηκαν ἀπ' τὴν 'Ισπανικὴ ἀστυνομία στοὺς δρόμους ἢ μέσα στὰ σπίτια τους, ἀγωνιστὲς τῆς C.N.T. κι ἀκτιβιστὲς τῆς 'Αναρχικῆς 'Ομοσπονδίας 'Ιβηρικῆς (F.A.I.). 'Εκατοντάδες ἄλλοι καταδικάστηκαν σὲ μακρόχρονες φυλακίσεις κι ἕνας ἀριθμὸς ἀπ' αὐτοὺς βρίσκεται μέχρι σήμερα στὴ φυλακή. Τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα ὑποχρεώθηκε ν' ἀναθεωρήσει τὴ στρατηγική του στὸ φῶς τοῦ νέου κύματος τῆς καταπίεσης ποὺ σάρωνε τὴν 'Ισπανία. "Οχι μόνο ἀντιμετώπιζε τὴ σχεδὸν ὁλοκληρωτικὴ ἐξάρθρωση τῶν ὁμάδων δράσης τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀλλὰ κι ἔβλεπε, πράγμα ποὔναι πιὸ ἀποθαρρυντικό, τὴν Κυβέρνηση τοῦ Φράνκο νὰ κερδίζει ἁλματωδῶς ἔδαφος στὴ διεθνὴ διπλωματία. Στὰ χρόνια ἀνάμεσα στὰ 1951 καὶ

στὰ 1960, τὸ 'Αναρχικὸ κίνημα στὴν 'Ισπανία ἔγινε πιὸ ἐσωστρεφὲς κι ἀδρανές. 'Επέκτεινε τὶς ἐνέργειές του στὴν ἐξορία, μ' ἕνα λιγότερο ἐπικίνδυνο, ἀπὸ φυσικὴ ἄποψη, ἀλλὰ πολὺ πιὸ καταστροφικὸ τρόπο — ἀσχολούμενο μὲ πολεμικὲς κι ἀλληλοκατηγορίες γιὰ ἀνικανότητα, ποὺ ἐκτοξεύονταν μέσα στὶς αἴθουσες συνεδρίων καὶ τοὺς τόπους συγκεντρώσεων ἀμέτρητων ἐπιτροπῶν τῶν ἐξορίστων.

Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου, τὸ κίνημα ὑπὲρ τοῦ «πυρηνικοῦ ἀφοπλισμοῦ» προσέλκυσε μεγάλους ἀριθμοὺς ἀνθρώπων στὴ Νέα 'Αριστερὰ καὶ πέρα ἀπ' αὐτήν, στὴν υἱοθέτηση μιᾶς ἀναρχικῆς τοποθέτησης. Οἱ νέοι ἀκτιβιστὲς εἶχαν ἤδη δείξει τὴν προθυμία τους νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα. 'Η μπάλα ἦταν στὰ πόδια τοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος, ἀλλὰ τὸ τελευταῖο ἦταν ὑπερβολικὰ σκορπισμένο κι ἀπομονωμένο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴν κλωτσήσει καὶ δὲν ἀξιολογοῦσε πάντοτε τὶς δυνατότητες ποὺ ἀνοίγονταν μπροστά του.

1960 — 1966

Στὶς 5 τοῦ Γενάρη 1960, ὁ Φραντσίσκο Σαμπατὲ (ὁ 'Ελ Τσίκο, ποὺ πολλὲς φορὲς τὸν ὀνόμαζαν λαθεμένα Σαμπατέρ), ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ γενναίους καὶ φημισμένους ἀντιεξουσιαστὲς ἀκτιβιστές, σκοτώθηκε στὸ χωριὸ Σὰν Θελόνι (κοντὰ στὴ Βαρκελώνη), τὴν ἑπόμενη μέρα ἀπὸ μιὰ ἔνοπλη ἀναμέτρηση μὲ πάνω ἀπὸ 100 Πολιτοφύλακες, ὅταν 4 σύντροφοι ἀπὸ τὴν ὁμάδα του ἔπεσαν σ' ἐνέδρα καὶ σκοτώθηκαν σ' ἕνα ἀγρόκτημα τῶν Πυρηναίων. 'Ο Σαμπατέ, παρόλο ποὔταν βαρειὰ πληγωμένος, κατάφερε νὰ ξεφύγει καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Σὰν Θελόνι, καταλαμβάνοντας ἕνα τραῖνο, ἀλλὰ τὸν ἀναγνώρισαν καὶ συνακόλουθα ἔπεσε κάτω ἀπ' τὰ διασταυρωμένα πυρὰ μιᾶς ἀστυνομικῆς περιπόλου.

'Ο θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ συμβόλιζε γιὰ πολλοὺς ὁλόκληρη τὴν 'Ισπανικὴ 'Αντίσταση, ἐνέπνευσε τὸ σχηματισμὸ νέων ἀντιστασιακῶν ὁμάδων καὶ βοήθησε ἐπίσης νὰ ἑνωθοῦν ξανὰ οἱ διασκορπισμένες δυνάμεις τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀναρχικοῦ ἀκτιβισμοῦ, ποὺ συνειδητοποίησε τώρα ὅτι θὰ πρέπει νὰ κόψει ἀποφα-

σιστικὰ κάθε σχέση μὲ τὴ μὴ - ἀντίσταση καὶ νὰ συμμαχήσει διεθνῶς μὲ ἄλλους ἐπαναστάτες ἀκτιβιστές. Οἱ Ἱσπανοὶ ἀντιστασιακοὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ συνειδητοποίησαν πὼς δὲ μποροῦσαν νὰ βασιστοῦν στὸ τμῆμα τῆς Τουλούζης, τοῦ ὁποίου ὁ μοναδικὸς στόχος ἦταν νὰ τοὺς χωρίζει ἀπ' τοὺς πραγματικούς τους συμμάχους, τὸ διεθνὲς ἀναρχικὸ κίνημα. Ὁ θάνατος τοῦ Σαμπατὲ σημάδεψε ἔτσι τὸ τέλος μιᾶς ἐποχῆς ἑαυτοσκοπίας κι ἀπάθειας καὶ τὴν ἀρχὴ μιᾶς νέας ἐπαναστατικῆς ἀκτιβιστικῆς πάλης ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ σ' ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις, συντονισμένης σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο.

Ὁ δισταγμὸς τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀναρχισμοῦ, νὰ κόψει κάθε σχέση μὲ τὶς ὁλότελα ἀπολιθωμένες ὁμάδες ἢ μ' ἐκείνους πού, χρησιμοποιώντας τὴν ταμπέλα «ἀναρχικὸς» εἶχαν πιὰ πάψει νἄχουν ἀντιεξουσιαστικὰ ἢ ἐπαναστατικὰ ἐνδιαφέροντα, μπορεῖ ἴσως νὰ φανεῖ περίεργη σ' ἐκεῖνον ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὰ πράγματα. Μέσα ὅμως στὸ ἀναρχικὸ κίνημα ὑπῆρχε μιὰ παλιὰ παράδοση: νὰ γίνεται δεκτὸς σὰν ἀναρχικός, ὁποιοσδήποτε τύχαινε ν' ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτό του ἔτσι, (κάτι ποὺ ἀπὸ πολὺ παλιὰ δὲν συνέβαινε μὲ τοὺς σοσιαλιστὲς ἢ τοὺς μαρξιστὲς) κι ἐξαιτίας τῆς ἔλλειψης μιᾶς κομματικῆς ὀργάνωσης, αὐτὴ ἡ ἀναγνώριση καθόριζε ἀπὸ μόνη της τὸ ἀναρχικὸ κίνημα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ παράδοση ὑπῆρξε πάντα ἐπικίνδυνη (σήμαινε ὅτι κάποιος ποὺ ἦταν γνωστὸς σὰν ἀναρχικός, ἀλλὰ ποὺ δὲν εἶχε πιὰ κανένα δεσμὸ μὲ τὸ κίνημα, μποροῦσε νὰ «μιλήσει» γιὰ κάτι τὸ ὁποῖο δὲν ἐκπροσωποῦσε. Ἕνα ὀλέθριο παράδειγμα ἦταν ὁ Πέτρος Κροπότκιν, ποὺ δὲν ἦταν μέλος καμμιᾶς ἀναρχικῆς ὀργάνωσης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἀπολογητὴς τοῦ Α΄ Παγκόσμιου Πόλεμου καὶ προκάλεσε τόση ζημιὰ στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα, ὅσο κι ἂν ἦταν πραγματικὰ ἐκπρόσωπός του).

Ὅμως ὁ θάνατος τοῦ Σαμπατέ, ποὺ ἀναγγέλθηκε στὸν Ἱσπανικὸ τύπο σὰν τὸ τέλος τοῦ Ἱσπανικοῦ Ἀναρχισμοῦ καὶ ποὺ προκάλεσε τὶς συνηθισμένες ὑποκριτικὲς ἀποκηρύξεις ἀπὸ μέρους τῆς Τουλούζης, σήμαινε ὅτι τὸ Ἱσπανικὸ κίνημα τοῦ ἐσωτερικοῦ διαχώρισε τὴ θέση του ἀποφασιστικὰ ἀπ' τὴν Τουλούζη. Οἱ τελευταῖοι παρόλο ποὺ συνέχιζαν νὰ χρησιμοποιοῦν τ' ὄνομα «CNT», γιὰ νὰ ὑποδηλώσουν τὸν τύπο τῆς συνδικαλιστικῆς ὀργάνωσης,

πού ἐπιθυμιοῦσαν νὰ οἰκοδομήσουν, ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν ἀναφέρονταν στὴν Ὀργάνωση τῆς Ἐξορίας (M.L.E.), ἀλλὰ δὲν ἤθελαν πάντως νὰ προκαλέσουν σύγχυση στοὺς ἐργάτες σὰ σύνολο. (Κι ἐπίσης συνέχισαν νὰ θέλουν νὰ μὴν ἐμφανιστοῦν σὰ «σχισματικοί»). Μέσα σ' ἕνα μῆνα ὅμως, ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Σαμπατέ, ἀνακοίνωσε τὴ σύστασή του τὸ Ἐπαναστατικὸ Διευθυντήριο γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Ἰβηρικῆς (DRIL) κι ἀμέσως κέρδισε τὴν ὑποστήριξη τοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος τοῦ ἐσωτερικοῦ κι ἄλλων ὁμάδων. Πραγματοποίησε μιὰ σειρὰ τολμηρὲς ἐπιθέσεις ποὺ στρέφονταν ἐνάντια στὶς δικτατορίες τόσο τῆς Ἰσπανίας ὅσο καὶ τῆς Πορτογαλίας, ὅπως ἡ κατάληψη τοῦ ἐπιβατικοῦ Σάντα Μαρία, στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος, στὶς 21 τοῦ Γενάρη 1961, ποὺ πραγματοποιήθηκε ἀπὸ ἕνα κομμάντο Ἰσπανῶν Πορτογάλων καὶ Νοτιοαμερικάνων ἀγωνιστῶν. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἀνοίγονταν οἱ δυνατότητες ἑνὸς δημέτωπου ἀγώνα — τῆς πρωτοπορίας τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων, ποὺ ἐγκαθιδρύθηκαν τώρα ἀπ' τὸ ἀναρχικὸ κίνημα τοῦ ἐσωτερικοῦ (F.O.I. = Ἐργατικὴ Ὁμοσπονδία Ἰβηρικῆς, ἡ «ἐσωτερική» ὀνομασία τῶν ὁμάδων ποὺ διάκειντο φιλικὰ πρὸς τὴ CNT) ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τῆς ὀπισθοφυλακῆς τῶν ἔνοπλων ἀγωνιστῶν, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν μιὰ τέτοια δράση, ὅπου ἔκριναν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ χτυπήσουν καλύτερα.

Ἀντιμετωπίζοντας αὐτὸ τὸ «πρόβλημα», ἡ C.N.T. τῆς ἐξορίας προσπάθησε ξανὰ νὰ ἑνοποιηθεῖ στὰ 1961, ἐγκαταλείποντας τὶς προσπάθειες νὰ συμβιβάσει τὴν ἐπαναστατικὴ ἀντίσταση μὲ μάταιες κινήσεις γιὰ τὴν εὕρεση μιᾶς «διπλωματικῆς λύσης» γιὰ κάτι τὸ ὁποῖο ὁ διεθνὴς καπιταλισμὸς κι ἡ παγκόσμια διπλωματία ἔχουν ἐπιλύσει σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους ἀνάγκες. Ἀλλὰ τώρα ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ καὶ τελικὰ ἡ ὀργάνωση ἦταν καταδικασμένη νὰ βυθιστεῖ μέσα στὴ στειρότητα, μὲ ἀντι - ἀναθεματίσματα τῆς παλιᾶς φρουρᾶς τῆς γραφειοκρατίας.

Στ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου ὑπῆρχαν οἱ κατὰ κάποιο τρόπο ἀπομονωμένες ἀκόμα «σεχταριστικὲς» ὁμάδες ἀναρχικῶν ἐπαναστατῶν· ἡ ἐπέκταση τοῦ κινήματος διαδραματιζόταν διαμέσου τοῦ κινήματος ὑπὲρ τοῦ πυρηνικοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῶν «ἀναρχομαρξιστικῶν» κινημάτων, ποὺ ἀναπτύσσονταν ἐντελῶς ἀνεξάρτητα, ἀπομακρυνόμενα ἀπ' τὸ μαρξισμὸ ἀλλὰ φέρνοντας μαζί τους πολλὲς

Μαρξιστικές ἰδέες κι ἰδιαίτερα τίς ἰδέες τοῦ «τριτοκοσμικοῦ» ἐθνικισμοῦ.

Ἡ συνάσπιση ὅμως τῶν πρώτων ἀπ' αὐτές τίς τάσεις, μέ τούς Ἰσπανούς ἀκτιβιστές σύντομα αἰφνιδίασε τόν κόσμο, ἀφοῦ φαινόταν κατάφωρα ὅτι ἡ διεθνής ἀναρχική δραστηριότητα εἶχε ἐμφανιστεῖ ἀπ' τό μηδέν, σάν τόν πελαργό πού ξύπνησε μετά ἀπό χρόνια νάρκης. Ἐπιπλέον, παρόλο πού οἱ διεθνεῖς ἀκτιβιστές δέν εἶχαν καμιά σχέση, ἐνῶ ἔτρεφαν συνήθως μιά ἰσχυρή ἀντιπάθεια, γιά τούς «χίππυδες» καί τή «Νέα Ἀριστερά», μολοντοῦτο οἱ τελευταῖοι τούς προετοίμασαν τό ἔδαφος γιά νά σπείρουν. Οἱ ἰδέες τους μπόρεσαν ν' ἀκουστοῦν γιά πρώτη φορά ἀπό ἕνα μεγαλύτερο ἀκροατήριο.

Οἱ πράξεις τους ἕλκυαν πάντοτε τή συμπάθεια ἑνός πολύ πλατύτερου τομέα τῆς κοινῆς γνώμης, ἀπ' ὅτι φαντάστηκε ποτέ ὁ τῦπος, παρόλες τίς διαστρεβλώσεις καί τήν ὑστερία πού ἐκδήλωνε ὁ τελευταῖος· ὑπῆρχε μιά βαθειά ριζωμένη ὑποστήριξη γιά τίς ἀναρχικές ἰδέες μέσα στούς κύκλους τῆς ἐργατικῆς τάξης κι ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους κάθε γενιᾶς. Ὅλα αὐτά ὁδήγησαν στή δημιουργία μιᾶς μυστικῆς ὀργάνωσης, τῆς Δ.Ι. (Ἐσωτερική Ἄμυνα) ἡ ὁποία συγκέντρωσε στούς κόλπους της διαφόρους συντρόφους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν στό ἐνεργητικό τους χρόνια δράσης σ' ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου, προκειμένου νά συντονίσουν τίς μυστικές τους ἐνέργειες ἐνάντια στή τυραννία — στίς ἀρχές τῆς ἄνοιξης τοῦ 1962 καί μέσα σέ διάστημα λίγων μόνο μηνῶν, ὁ κόσμος αἰφνιδιάστηκε ἀπ' τήν κατάφωρη ἐπανεμφάνιση τῆς διεθνοῦς ἐπαναστατικῆς ἀναρχικῆς δραστηριότητας, ἀφοῦ ἐπί τόσα χρόνια ἀγνοοῦσε τήν ὕπαρξή της.

Ἀλλά μόνο μέ τήν, «παραλίγο νά πετύχει», ἀπόπειρα κατά τῆς ζωῆς τοῦ Φράνκο, πού ἔγινε στό Σάν Σεμπάστιαν (Αὔγουστος τοῦ 1962), ὑπέπεσε πραγματικά στή γενικότερη προσοχή ἡ διεθνής συνεργασία, κατά ἕνα μέρος ἐπειδή αὐτή εἶχε ἐπίσης σάν ἀποτέλεσμα τήν διείσδυση τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος στή χώρα τῶν Βάσκων. Γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, ὁ ἐθνικισμός τῶν Βάσκων ὑπῆρξε ἀντιδραστικός, πατριωτικός καί θρησκευτικός. Τώρα ἦταν τόσο ἀνυπόληπτος ὅσο καί τά περισσότερα κινήματα τῆς Δημοκρατίας στήν ἐξορία, πού παρέμεναν παθητικά. Ἡ

ΕΤΑ ἦταν τὸ νέο, δυναμικὸ κίνημα τῶν Βάσκων κι ἐνῶ ἦταν σὲ κάποιο βαθμὸ ἐθνικιστικό, συμπεριλάμβανε ἐπίσης πολλοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν ἦταν ἐθνικιστὲς κι ἔτσι μποροῦσε νὰ συνενώσει ἐθνικιστές, μαρξιστές, καθολικοὺς κι ἀντιεξουσιαστὲς σ' ἕνα κοινὸν ἀγώνα ἐνάντια στὸν Φράνκο. Σὰν ἀποτέλεσμα τῆς τρομοκρατίας ποὺ ἐξαπολύθηκε ἐνάντια στοὺς Βάσκους, ὁ Φράνκο εἶχε κατορθώσει νὰ συνενώσει ἐναντίον του ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ χώρα τῶν Βάσκων, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν εἶχε ἢ ὄχι ἐθνικιστικὲς φιλοδοξίες. Ἐπίσης ἔδωσε τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐξαπόλυση ἑνὸς νέου κύματος καταστολῆς, τὸ ὁποῖο στρεφόταν ἄμεσα ἐνάντια στοὺς ἐργάτες τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Ἀστουρίας καὶ στοὺς ἀντιεξουσιαστὲς ἀκτιβιστές, ποὺ σάρωσε ὅλη τὴν Ἰσπανία. Αἰσθανόμενη ὅτι κινδύνευε ἀπὸ τὴν ἄνοδο τῆς ἐπαναστατικῆς συνείδησης καὶ δραστηριότητας, ἡ κυβέρνηση τοῦ Φράνκο ξαναγύρισε στὴ χρήση τῆς τρομοκρατίας, ἡ ὁποία τελειοποιήθηκε στὰ χρόνια ἀμέσως μετὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο.

Τώρα, ὅμως, ἡ διεθνὴς δράση, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ κοινοῦ, ἦταν ἱκανὴ ν' ἀπαντήσει στὴν καταστολὴ μέσα στὴν Ἰσπανία. Τὰ στρατοδικεῖα ἔστειλαν στὴ φυλακὴ μὲ βάρβαρες ποινὲς 30 ἀντιεξουσιαστὲς καὶ γιὰ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ὁ Δημόσιος Κατήγορος ζήτησε τὴ θανατικὴ ποινή. Ἡ συμπαράσταση ἀπέναντι στὸν Χόρχε Θουνίλλ Βάλς, τὸν νεαρὸ ἀναρχικὸ ποὺ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μεγάλωνε σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ στὸ Μιλάνο, Ἰταλοὶ ἀναρχικοὶ ἀπήγαγαν τὸν Ἰσπανὸ ὑποπρόξενο (στὶς 29 τοῦ Σεπτέμβρη 1962). Ὁ Καρδινάλιος Μοντίνι (ποὺ εἶναι τώρα Πάπας) ἐπενέβη γιὰ χάρη τοῦ καταδικασμένου Καταλάνου Ἀναρχικοῦ κι ἡ ἄρνηση τὴν ὁποία πῆρε ἔχει προκαλέσει τὴν ἔνταση ποὺ ὑπάρχει μέχρι σήμερα ἀνάμεσα στὸ Βατικανὸ καὶ τὴ Μαδρίτη (πράγμα τὸ ὁποῖο ἐξηγεῖ καὶ τὸ γιατί ἡ ἐκκλησία ὑποστηρίζει τώρα περισσότερες ἀπὸ μιὰ παρατάξεις στὸν ἀγώνα γιὰ τὴ διαδοχή). Ἐξαιτίας αὐτοῦ, ὅμως, ὁ Φράνκο ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει καὶ ν' ἀναστείλει τὴν ἐκτέλεση τῆς ποινῆς.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο ὁ Χουλιὰν Γκριμάου κι οἱ ἀναρχικοὶ Ντελγκάντο καὶ Γκρανάντος καταδικάστηκαν σὲ θάνατο, ἀλλὰ οἱ διαμαρτυρίες ἐνάντια στὶς ἐκτελέσεις εἶχαν πάρει μιὰ τέτοια ἔκταση ὥστε νὰ διαψευστοῦν ὁλοσχερῶς οἱ ἐλπίδες τοῦ Φράνκο

γιὰ εἰσδοχὴ στὴ Κοινὴ 'Αγορά. Οἱ κυβερνήσεις τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου ἦταν ἀνίκανες νὰ δεχθοῦν τὸν Φράνκο, ἐνεργώντας σκανδαλωδῶς σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ γενικὸ αἴσθημα. (Οἱ κυβερνήσεις τῆς 'Ανατολικῆς Εὐρώπης δὲν ἀντιμετώπιζαν φυσικὰ κανένα παρόμοιο ἀνασχετικὸ παράγοντα καὶ μποροῦσαν νὰ συνάψουν ἐμπορικὲς συμφωνίες ὁποτεδήποτε ἤθελαν, δίχως νὰ πάρουν ὑπόψη τὴν κοινὴ γνώμη, ποὺ δὲν ὑπῆρχε στὶς χῶρες τους). Ἡ ἀστυνομία, ὅμως, τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, χωρὶς νὰ τὸ παραδέχεται δημόσια καὶ μερικὲς φορὲς παράνομα, ἐργαζόταν σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὸν Φράνκο, μολονότι πέρασαν ἀπὸ τότε δέκα χρόνια προτοῦ νὰ γίνει αὐτὸ γενικὰ παραδεκτό. Στὴ Γαλλία, ἡ δραστηριότητα τῆς ἀστυνομίας δικαιολογήθηκε ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅπως ὁ Φράνκο κατάπνιξε τὴ δραστηριότητα τοῦ Γαλλικοῦ Ο.Α.Σ., ποὺ χρησιμοποιοῦσε σὰν ὁρμητήριο τῶν ἐπιχειρήσεών του τὴν Μαδρίτη, ἔτσι κι οἱ Γάλλοι ἔπρεπε νὰ καταστείλλουν τὴ δραστηριότητα τῶν 'Ισπανῶν 'Αναρχικῶν στὴ Γαλλία, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονταν ἐνάντια στὸν στρατηγὸ Φράνκο (παρόλο ποὺ συχνὰ ἦταν πολιτικὰ ἀσύμφορο γιὰ τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶχε συνεργαστεῖ μὲ τοὺς Ναζί, νὰ καταστείλλει ἀνοιχτὰ τὴ δράση τῶν ἀντιεξουσιαστῶν, ποὺ ὑπῆρξαν στὶς πρῶτες γραμμὲς τῆς ἀντίστασης). Στὴν 'Αγγλία, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ δικαιολογία καὶ στὴ πραγματικότητα τὸ θέμα τοῦ Γιβραλτὰρ σήμαινε ὅτι ἡ Εἰδικὴ 'Ασφάλεια ἐνεργοῦσε ἐνάντια στὰ Βρεταννικὰ αὐτοκρατορικὰ συμφέροντα, μὲ τὴ βοήθεια ποὺ πρόσφερε στὸ Φράνκο. τοῦ ὁποίου οἱ φτιαχτὲς διαδηλώσεις γιὰ τὸ Γαβραλτὰρ εἶχαν σὰν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ στρέψουν τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ ἀπ' τὶς ἀντιστασιακὲς ἐπικρίσεις τοῦ καθεστῶτος του. Μολονοῦτο, ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ μπόρεσε νὰ «ἐφοδιάσει μιὰ ξένη δύναμη μὲ ἀπόρρητες πληροφορίες», αἰσθανόμενη ὅτι μὲ τὸν καιρὸ (ὅπως κι ἔγινε) ἡ κυβερνητικὴ γνώμη θὰ ἀντιλαμβανόταν ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς ἀστυνομίας ἐνάντια στὴν ἐπανάσταση ἦταν ἀνώτερα ἀπ' ὅτι κάτι τέτοια στενὰ ἐθνικιστικὰ συμφέροντα.

Ἔγινε ἑπομένως δυνατὸ ν' ἀναληφθεῖ συνδυασμένη ἀστυνομικὴ δράση ἐνάντια στοὺς Γάλλους, 'Ιταλοὺς καὶ Βρετανοὺς 'Αναρχικούς, ποὺ ἐνεργοῦσαν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ νεολαιΐστικο κίνημα στὴν 'Ισπανία, δείχνοντας ἔτσι τὸ διεθνὴ χαρακτῆρα τόσο τοῦ 'Αναρχισμοῦ ὅσο καὶ τῆς 'Αστυνομίας. Αὐτὸ ἀδή-

γησε στή σύλληψη τοῦ Σκωτσέζου ἀναρχικοῦ Στούαρτ Κρίστι στήν Ἰσπανία, ὅπου συμμετεῖχε σὲ μιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ δικτάτορα. Γιὰ ἕνα μεγάλο διάστημα, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἔκανε ἐράνους βοηθείας γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς φυλακισμένους, κάτω ἀπὸ μιὰ ποικιλία ἀντιφασιστικῶν καὶ δημοκρατικοφανῶν ὀνομάτων, παίρνοντας χρήματα ἀπ᾿ ὅλους, ἀλλὰ δίνοντάς τα μόνο στοὺς «δικούς» του — ἔτσι οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι κατέληγαν νὰ λησμονοῦνται, πράγμα ποὺ ἐπέφερε μιὰ ἀντίστοιχη ἀπογοήτευση στὸ ἀντιστασιακὸ κίνημα. Ἐνῶ οἱ ἀναρχικοὶ ὄχι μόνο καταδικάζονταν στὶς πιὸ βαρειὲς ποινὲς ἀλλὰ κι ἀποτελοῦσαν ἀντικείμενο τῆς πιὸ ἄγριας καταδίωξης, οἱ κομμουνιστές, οἱ ὁποῖοι ἀσχολούνταν μόνο μὲ προπαγανδιστικὲς δραστηριότητες ἐγκωμιάζοντας τὴν Ρωσία κι ὑποστηρίζοντας μιὰ συμμαχία μὲ τοὺς Χριστιανοδημοκράτες ἐνάντια στὶς Ἀμερικάνικες βάσεις στὴν Ἰσπανία, ὑπῆρξαν οἱ μόνοι ποὺ ἔπαιρναν βοήθεια μέσα στὶς φυλακές. Τώρα, ἐπιτέλους, ἡ κατάσταση ἐκείνη ἔχει μεταβληθεῖ ὁριστικά, σὰν ἄμεση συνέπεια τῆς σύλληψης τοῦ Κρίστι. Ἡ σύλληψή του καθὼς ἐπίσης κι ἡ σύλληψη ἄλλων «ἀλλοδαπῶν», βοήθησε ἐπίσης στὴν παγίωση τῆς διεθνοῦς συμμαχίας, ποὺ κατέρριψε τελικὰ τοὺς φραγμοὺς ποὺ εἶχε ὀρθώσει ἡ ἀπολιθωμένη καὶ παθητικὴ πτέρυγα τοῦ κινήματος.

Στὰ 1965, τὸ Ἀντιεξουσιαστικὸ Κίνημα Νεολαίας ἔκοψε ὁλότελα κι ὁριστικὰ κάθε σχέση μὲ τὶς βασικὲς ἀναρχικὲς καὶ συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις τῆς ἐξορίας. Ὁ λόγος γι᾿ αὐτὸ ἦταν ἡ ἄρνηση τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς C.N.T. νὰ ἐκτελέσει τὶς ἀποφάσεις ποὺ πάρθηκαν στὰ 1961, ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς ἔνοπλης δράσης ἐνάντια στὸ καθεστὼς τοῦ Φράνκο. Αὐτὴ ἡ ἀπροθυμία γιὰ δράση, μπορεῖ νὰ ὀφειλόταν στὴν κόπωση, τὸ φόβο ἢ ἴσως στὸ ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσαν νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴ σταθερή, ἄνετη ζωὴ ποὺ περνοῦσαν στὴν ἐξορία. Μὲ τὴν ὁριστικοποίηση ὅμως τῆς διάσπασης, τὸ ἐπαναστατικὸ ἀναρχικὸ κίνημα μποροῦσε τώρα νἄναι ἐλεύθερο ἀπὸ τὰ δεσμὰ ποὺ τὸ σκλάβωναν τόσον καιρὸ — τὴ συνεργασία μὲ τὸ κίνημα τῆς ἐξορίας.

Η ΟΜΑΔΑ «1η ΜΑΗ»

Στὰ τέλη τοῦ 'Απρίλη 1966, ὁ Μάρκος Οὐσσία, ὁ ἐκκλησιαστικὸς σύμβουλος τῆς 'Ισπανικῆς Πρεσβείας στὸ Βατικανό, ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς ἐνῶ ἐπέστρεφε ἀπ' τὴν Πρεσβεία στὸ σπίτι του, ποὺ βρισκόταν σὲ προάστειο τῆς Ρώμης. Λίγες μέρες ἀργότερα ἀνάγγειλε στὴ Ρώμη τὴν ὕπαρξή της ἡ ὁμάδα 1ης Μάη, ἐνῶ στὴ Μαδρίτη, ὁ ἀγωνιστὴς τῆς C.N.T. Λούϊς Ἄντρες Ἔντο ἀνάγγελε ταυτόχρονα στὸν παγκόσμιο τύπο ὅτι ὁ Οὐσσία εἶχε ἀπαχθεῖ μὲ σκοπὸ νὰ τραβηχτεῖ ἡ προσοχὴ στὰ βάσανα τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Φράνκο. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πράξης τοῦ διεθνοῦς ἀναρχικοῦ κινήματος ἀποτέλεσαν ἕνα θέμα διεθνοῦς σημασίας κι ἕνα κεντρικὸ σημεῖο συζήτησης στὸν 'Ιταλικό, Γαλλικό, 'Ελβετικό, 'Ισπανικὸ καὶ Σουηδικὸ τύπο (ὁ Βρετανικὸς τύπος ἀπόφυγε νὰ τὸ σχολιάσει, φοβούμενος ἴσως τὴν ἐπανάληψη μιᾶς παρόμοιας ἐνέργειας). Ὅταν ὁ παπᾶς ἀφέθηκε ἐλεύθερος, μετὰ ἀπὸ 15 μέρες ἐντατικῶν κι ἄκαρπων ἐρευνῶν ποὺ διεξήχθησαν ἀπ' τὴν 'Ιταλική, 'Ελβετικὴ καὶ Γαλλικὴ ἀστυνομία, αὐτὸ ἀπέδειξε τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς διεθνοῦς ἀναρχικῆς ἀλληλεγγύης καὶ διέψευσε τὴν ταμπέλα τοῦ «τρομοκράτη», ποὺ κόλλησε στοὺς ἀναρχικοὺς ἡ 'Ιντερπόλ.

'Αργότερα, ὁ Ἔντο συνελήφτηκε στὴ Μαδρίτη μαζὶ μὲ 4 ἄλλους συντρόφους (ἄντρες καὶ γυναῖκες), μὲ τὴν κατηγορία ὅτι προετοίμαζαν τὴν ἀπαγωγὴ ἑνὸς ἀνώτερου ἀξιωματικοῦ τοῦ 'Αμερικάνικου Στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν τοποθετημένος ἐκεῖ. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ οἱ ἀναρχικοὶ εἶχαν συνδυάσει σ' ἕνα διεθνὴ ἀγώνα τὴν παλιὰ πάλη ἐνάντια στὸν Φράνκο καὶ τὴν πάλη ἐνάντια στὸν 'Αμερικάνικο 'Ιμπεριαλισμό. Τώρα ὀργανώθηκαν ξανὰ κάτω ἀπ' τὴ σημαία τῆς «1ης Μάη», ἐνσωματώνοντας τὶς παραδόσεις τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ ἀκτιβισμοῦ, 80 χρόνων ταξικῆς πάλης ἐνάντια στὸν καπιταλισμό. 'Ο ἀγώνας γιὰ τὰ ἐργατικὰ συμβούλια καὶ τὸν ἄμεσο ἐργατικὸ ἔλεγχο, σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ συνθήματα τοῦ ἐθνικισμοῦ, τῆς ἐθνικοποίησης καὶ τοῦ ρεφορμισμοῦ, συσχετιζόταν πάντοτε μὲ τὸ κίνημα 1ης Μάη. Τώρα ἡ πάλη, ὑποστηριζόταν ἀπὸ

ἄγριες, ἀποφασιστικὲς ἐνέργειες ἐνάντια σὲ συγκεκριμένες μορφὲς τῆς ταξικῆς καταστολῆς.

Παρόλο ποὺ ἡ «ἀντικουλτούρα» κι ἡ «ἐναλλακτικὴ κοινωνία» ποὺ προέρχονται ἀπ' τὴν ἐπανάσταση τῶν νέων στὴν 'Αμερική, δὲν ἔχουν στὴν πραγματικότητα καμιὰ σχέση μὲ τὸν ἐπαναστατικὸ ἀναρχισμό, παρόλα αὐτὰ περιεῖχαν στοὺς κόλπους τους ἰσχυρὰ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα καὶ τὸ ἀναρχικὸ κίνημα ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται, καθὼς ἑνώνονταν σταδιακὰ παλιοὶ καὶ νέοι ἐπαναστάτες, προκειμένου ν' ἀνακαλύψουν τὸ δικό τους ἐπίπεδο. Αὐτὸ ἐξωθήθηκε παραπέρα ἀπ' τὸν Πόλεμο τοῦ Βιετνὰμ καὶ τὶς παγκόσμιες συνέπειές του, ἐξαιτίας τῶν κινημάτων διαμαρτυρίας καὶ τὴν ἐμφάνιση τέτοιων ὁμάδων, ὅπως οἱ Γουέδερμεν στις Ε.Π.Α., ποὺ ἐπηρέασαν πολὺ τὸ κίνημα γιὰ μιὰ «ἐναλλακτικὴ κοινωνία» στὴν Εὐρώπη κι ἰδιαίτερα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ μέσα σὲ 50 χρόνια ἐμφανίστηκε ἀνάμεσα στοὺς νέους ἕνα ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα, ποὺ ἀγωνιζόταν, ὅπως κι οἱ Μαρξιστὲς Λενινιστές, ἐνάντια στὰ δεσποτικὰ καθεστῶτα ἐκείνων τῶν χωρῶν, σὲ βαθμὸ ποὺ τὸ Τούρκικο καθεστὼς ὑποχρεώθηκε νὰ διατηρήσει ἕνα εἶδος μόνιμου ἐμφύλιου πόλεμου ἐνάντια στοὺς νεαροὺς ἐργάτες καὶ φοιτητὲς καὶ τὸ Ἑλληνικὸ νὰ χρησιμοποιήσει ὅλες τὶς μέθοδες τῆς Ναζιστικῆς ἐξουσίας, ποὺ ἔμαθε ἡ ἀστυνομία στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου.

Σὲ πολλὲς χῶρες, συνεχίστηκε ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἀφηρημένα «ἀντιεξουσιαστικῆς ἀριστερᾶς» ποὺ ἔκλινε πρὸς τὸν Μπλανκισμὸ ἢ ἴσως στὸν ἀναρχισμό, χρησιμοποιώντας μαρξιστικὴ φρασεολογία, παρόλο ποὺ, στὸ βαθμὸ στὸν ὁποῖο ἐμφανίζονταν ὀρθόδοξα μαοϊκὰ κινήματα, τὸ κίνημα προωθήθηκε ξεπερνώντας τὶς «μαοϊκὲς» τάσεις του. Τὸ κίνημα αὐτὸ ἔπαιξε ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὸν ἀγώνα γιὰ τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα καὶ γιὰ τὸν ἐργατικὸ ἔλεγχο κι ἐνάντια στὴν τυραννία τοῦ Κράτους. Γιὰ τὸν τύπο, ποὺ ἦταν ἀναπόφευκτα πιὸ ἀπληροφόρητος ἀπ' τὸ κοινὸ τὸ ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι ὑπηρετοῦσε, ὅλο αὐτὸ ἦταν τὸ «ἀναρχικὸ κίνημα» κι ἡ ἐπαναστατικὴ ἀκτιβιστικὴ πτέρυγα ἐκείνου· μιὰ ὑπόθεση τὴν ὁποῖα ἐνθάρρυνε ἡ προπαγάνδα τῶν Τόρυδων, ποὺ ἐπιδίωκε νὰ ἐμφανίσει τοὺς ἀναρχικοὺς σὰ «μπαμποῦλες», ὅπως ἀκριβῶς ἡ 'Α-

ριστερά, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, προσπάθησε νὰ χρησιμοποιήσει τοὺς φασίστες γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό.

Στὰ 1967 καὶ 1968, ὁ ἐπαναστατικὸς ἀκτιβισμὸς ἔδειξε ξανὰ τὴ δύναμή του. Πραγματοποιήθηκαν ἐπιθέσεις ἐνάντια στὰ γραφεῖα Ἀμερικάνικων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν κέντρων σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη καὶ στὶς πρεσβεῖες τῆς Ἱσπανικῆς, Πορτογαλικῆς, Ἑλληνικῆς, Βολιβιανῆς κι Οὐραγουανῆς Κυβέρνησης (ἀνάμεσα σ' ἄλλες). Μετὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ταυτόχρονες ἐνέργειες στὴ Βρεταννία, τὴ Γαλλία, τὴ Γερμανία, τὴν Ὀλλανδία, τὴν Ἐλβετία καὶ τὴν Ἰταλία, ἡ Ὁμάδα 1ης Μάη καὶ τὸ Κίνημα Διεθνοῦς Ἀλληλεγγύης κυκλοφόρησαν ἕνα μανιφέστο ποὺ καλοῦσε ὅλους τοὺς ἐπαναστάτες νὰ ἐπιδείξουν μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἀλληλεγγύη ἀπέναντι σ' ὅλα τὰ θύματα τῆς ταξικῆς πάλης. Ὁ ἀγώνας ἄρχισε ξανὰ στὴν Τουρκία, μὲ τὴ δημιουργία πυρήνων, ποὺ ἀποτελοῦνταν τόσο ἀπὸ Ἀναρχικοὺς ὅσο κι ἀπὸ Μαρξιστές, ποὺ ἀγωνίζονταν ἐνάντια στὴ στρατιωτικὴ δικτατορία. Τὸ «Ἐξπρές». (Παριζιάνικη βδομαδιάτικη ἐφημερίδα) πρόβλεψε ὅτι «Οἱ Ἀναρχικοὶ θὰ προετοιμάσουν ἕνα καυτὸ καλοκαίρι» καὶ τὸ Μάρτη τοῦ 1968 παρουσίασε ἕνα ρεπορτὰζ πάνω στὶς δραστηριότητες ἐκείνων ποὺ περιέγραφε σὰν «ἐξτρεμιστικὲς ἀριστερὲς ὀργανώσεις τῆς Εὐρώπης», τὸ ὁποῖο ἑτοίμασαν οἱ Γερμανοὶ κι οἱ Ὀλλανδοὶ ἀνταποκριτές της. Τὸ σιτουασιονιστικὸ κίνημα καὶ τὸ κίνημα τῶν Πρόβος στὴν Ὀλλανδία, ἦταν συνδεδεμένα μὲ τὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἀριστερὰ καὰ τοὺς Ἀναρχικοὺς ἀκτιβιστὲς ἐπαναστάτες. Κι ὄντως, δυὸ μῆνες ἀργότερα, ὁ ἀναρχισμὸς ἐμφανίστηκε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σὰν ἡ δυναμικὴ δύναμη ποὺ εἶναι.

Τὰ γεγονότα τοῦ Παρισιοῦ, μὲ τὴ συμμετοχὴ σ' αὐτὰ Ἀναρχικῶν, Μαοϊκῶν, Τροτσκιστῶν, Σιτουασιονιστῶν κι ἄλλων, εἶναι πολὺ γνωστά. Καὶ τὸ Κίνημα 1ης Μάη ἄρχισε νὰ ἐξαπολύει ἐπιθέσεις ἐνάντια στὴ Ἰβηρικὴ Ἀεροπορία γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τοὺς Ἱσπανοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους. Οἱ συνδυασμένες ἐπιθέσεις ἐπιβεβαίωσαν τὴν διεθνὴ ἀλληλεγγύη μ' αὐτούς, ἐνῶ τὸ Διεθνὲς Κίνημα Ἀλληλεγγύης συνετέλεσε, τόσο ἄμεσα ὅσο κι ἔμμεσα, στὴν ἐμφάνιση πιὸ ἐνεργητικῶν ὁμάδων στὴ Γαλλία, στὴ Βρεταννία, στὴν Ἰταλία, στὴν Ἐλβετία, στὴ Γερμανία, στὴν Τουρκία καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὁμάδες ποὺ περισσότερο ἢ λιγότερο ἀνεξάρτη-

τα, συνέχιζαν τὴν ἀκτιβιστικὴ δράση στὴν ἴδια τους τὴ χώρα, ἐνάντια στὴ σταθερὴ πορεία τοῦ Κράτους πρὸς τὴ δικτατορία, ἐνῶ ἐπεκτείνονταν καὶ σ' ἄλλες χῶρες γιὰ νὰ βοηθήσουν ν' ἀποκτήσει μεγαλύτερη ἔνταση αὐτὴ ἡ πάλη.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς χῶρες πραγματοποιήθηκαν ἀμέτρητες ἐνέργειες, συμπεριλαμβανομένης στὴ Βρετανία, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες, μιᾶς βομβιστικῆς ἐπίθεσης ἐνάντια στὸ σπίτι τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐργασίας, Κάρ, τὴ μέρα τῆς ἐθνικῆς διαμαρτυρίας ἐνάντια στὸ Νόμο περὶ Βιομηχανικῶν Σχέσεων· μιὰ ἐπίθεση ἐνάντια σ' ἕνα ὑπουργὸ ποὺ εἶχε ὑπερασπίσει τὴν ἰδέα τῆς ἀστικῆς ἐπίθεσης ἐνάντια στοὺς ἀπεργούς, στὴ διάρκεια τῆς κρίσης τοῦ Ἠλεκτρισμοῦ, ἐπιθέσεις στὴ Φὸρντ καὶ στὸ Τίνταν ζελ Χάουζ, ὅπου βρίσκονταν οἱ μηχανογραφημένοι φάκελοι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, στὶς πρεσβεῖες τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας, σὲ στρατολογικὰ γραφεῖα καὶ στρατῶνες, σὲ Ἰσπανικὲς Τράπεζες καὶ Κυβερνητικὰ κτίρια, μερικὲς ἐνέργειες ἀπ' τὶς ὁποῖες ἀποδόθηκαν (κι ἀπὸ μέρους τῆς ἀστυνομίας ἀποδόθηκαν ὅλες) στὴν Ὀργισμένη Ταξιαρχία, παρόλο ποὺ αὐτὴ δὲν ἦταν μιὰ συγκεκριμένη ὀργάνωση, ἀλλὰ μιὰ ἐκδήλωση ἐπαναστατικοῦ ἀκτιβισμοῦ, ποὺ προερχόταν ἀπὸ ἕνα πλατὺ κύκλωμα τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος γενικότερα.

Ἡ ὕπαρξη τῶν Ἀναρχικῶν ἀκτιβιστικῶν ὁμάδων ἐνθάρρυνε ἕναν πλατὺ τομέα τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς, ὄχι ἀπερίφραστα ἀναρχικῆς, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἀντιεξουσιαστικῆς, νὰ κλιμακώσει τὴν πάλη καὶ ν' ἀποδεσμευτεῖ ἀπ' τὰ μὴ ἀντιστασιακὰ στοιχεῖα. Παρόλο ποὺ ὅλες οἱ παρόμοιες ἐπαναστατικὲς ἐνέργειες ὑπῆρξαν ἰδιαίτερα γενναιόδωρες στὸ σεβασμό τους, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωή, στὴ διάρκεια ὁλόκληρης τῆς δεκαετίας κι εἶχαν ἀποφύγει ἀπόλυτα τὴ δημιουργία ἀθώων θυμάτων, ἡ καταστaλτικὴ ἐκστρατεία ποὺ ἐξαπολύθηκε ἐνάντια στὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα (ἔξω ἀπ' τὴν Ἰσπανία) δὲν εἶχε προηγούμενο, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναζισμοῦ. Οἱ ἐνέργειες Ἐθνικιστικῶν Ὁμάδων, μὲ τὶς ὁποῖες δὲν εἶχαν τίποτα τὸ κοινὸ καὶ ποὺ ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴ φύση δὲ μποροῦσαν νἄναι τόσο φειδωλές, ἀποδόθηκαν δόλια σ' αὐτούς.

Αὐτὸ συνέβηκε στὴν Ἰταλία, στὴ Γερμανία, στὴν Τουρκία καὶ στὴν Ἑλλάδα κι ἀκόμα καὶ στὴ Μεγάλη Βρεταννία.

Ὁ Ἀναρχικὸς Μαῦρος Σταυρός, καθὼς πρόσφερε ἕνα νόμιμο μέσο ἔκφρασης τῶν ἀναρχικῶν ἀκτιβιστῶν ἐπαναστατῶν, ἀποτέλεσε ἰδιαίτερα τὸ ἀντικείμενο ἐπίθεσης. Στὸ Μιλάνο, ὁ Τζιουζέππε Πινέλλι, ἀναρχικὸς ἀγωνιστής, πρώην μέλος τῆς Ἀντίστασης στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ γραμματέας τοῦ Ἰταλικοῦ Ἀναρχικοῦ Μαύρου Σταυροῦ, συνελήφθηκε μετὰ τὴν ἔκρηξη μιᾶς φασιστικῆς βόμβας σὲ μιὰ τράπεζα τοῦ Μιλάνου καὶ ρίχτηκε ἀπ' τὸ παράθυρο ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τμήματος στὴ διάρκεια τῆς ἀνάκρισης. Στὴ Γερμανία, ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία ἐξαπόλυσε μιὰ ἐκστρατεία ἐξόντωσης ἐνάντια στὸ Τμῆμα Κόκκινος Στρατός, ποὺ ἀποτελούνταν ἀπὸ Μαρξιστὲς κι «Ἀναρχομαρξιστές», ἡ ὁποία ἐπεκτάθηκε καὶ στὴ δολοφονία μελῶν τοῦ Μαύρου Σταυροῦ, μέσα στοὺς δρόμους, συμπεριλαμβανομένων τῶν Γκέοργκ Φὸν Ράουχ καὶ Τόμας Βαϊσμπέκερ. Ὕστερα συνελήφθηκε στὸ Λονδίνο ὁ Στούαρτ Κρίστι, γραμματέας καὶ συνιδρυτὴς τοῦ Μαύρου Σταυροῦ, μὲ τὴν κατηγορία τῆς συμμετοχῆς στὶς δραστηριότητες τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας, μαζὶ μ' ἕνα ἀριθμὸ συντρόφων, ἀντρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ ἀντιπροσώπευαν ἕνα πλατὺ φάσμα τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς ἀριστερᾶς καὶ μιὰ πλατιὰ ποικιλία ἐνδιαφερόντων (ὅλοι περιγράφηκαν ἀπ' τὸν τύπο καὶ τὴν κατηγοροῦσα ἀρχὴ σὰν Ἀναρχικοί, παρόλο ποὺ αὐτὸ ἴσχυε μόνο γιὰ μερικούς). Αὐτὸ ὁδήγησε στὴν πιὸ μακρόχρονη καὶ δαπανηρὴ δίκη στὰ πρόσφατα δικαστικὰ χρονικὰ τῆς Ἀγγλίας, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν ἡ ἐπιβολὴ 10χρονης φυλάκισης σὲ κάθε ἕναν ἀπ' τοὺς 4 κατηγορούμενους καὶ σὲ ἰσάριθμες ἀθωώσεις (πράγμα ποὺ ἀκολούθησε ἡ ἐπιβολὴ ποινῆς 15 χρόνων ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἀντιδραστικὸ δικαστὴ καὶ μιὰ ἀθώωση).

Στὴ Σκωτία, ἐπιβλήθηκαν βάρβαρες ποινὲς στὰ μέλη τοῦ Σκωτσέζικου Ἐργατικοῦ Κόμματος, μιᾶς μαοϊκῆς ὀργάνωσης. Αὐτὰ τὰ παραδείγματα ἀποτελοῦν μονάχα τὶς πιὸ θεαματικὲς μαρτυρίες τῆς ἀστικῆς, σοσιαλδημοκρατικῆς καὶ φασιστικῆς καταστολῆς, ποὺ ἀσκήθηκε ἐνάντια στὸν ἐπαναστατικὸ ἀναρχικό, ἀντιεξουσιαστικὸ ἀκτιβισμὸ καθὼς ἐπίσης κι ἐνάντια στὶς ἐπαναστατικὲς μορφὲς τοῦ Μαρξισμοῦ· ἀλλὰ μιὰ τέτοια καταδίωξη δὲν ἔχει

κατορθώσει ούτε θά κατορθώσει νά πετύχει τό σκοπό της, γιατί ή ιδέα τής διεθνούς άλληλεγγύης έξελίσσεται άλματωδώς. 'Ακόμα καί στήν Τουρκία, όπου χρησιμοποιούνται οί πιό φρικτές μορφές βασανιστηρίων ένάντια στούς νεαρούς έπαναστάτες καί στήν 'Ισπανία, όπου τά βασανιστήρια κι ό θάνατος άποτελούν κοινοτοπίες, ή ιδέα τών έργατικών συμβουλίων κι ή έπιβεβαίωση ότι ό άγώνας γιά τή κατάληψη τών τόπων τής δουλειάς, θά ύποστηριχθεί άπό άκτιβιστικές όμάδες, συνεχίζουν ν' άνθίζουν.

Ή πάλη δέ διεξάγεται στήν άλλη άκρη τού κόσμου. Ύπάρχει στίς χώρες πού έξουσιάζονται άπ' τόν Κρατικό Καπιταλισμό κι άπ' τόν Κρατικό Κομμουνισμό, καθώς έπίσης καί στίς καπιταλιστικές καί φασιστικές χώρες. Δέ συμβαίνει μόνο στόν «τρίτο κόσμο» ή στό ύποανάπτυκτο μέρος τού κόσμου. Τό έπαναστατικό κάλεσμα έχει άπλωθεί σ' όλη τήν Εύρώπη. Ποτέ πιά δέ θά γονατίσει κάτω άπ' τίς έπιθέσεις τών φασιστών ή τής μυστικής άστυνομίας. Ούτε άκόμα μπορεί νά περιοριστεί σέ μιά έπαναστατική ιδεολογία. Δέν άποτελεί μιά συνωμοσία. Είναι ένα κίνημα πού ίσως άποδείξει ότι είναι άκατανίκητο.

ΜΕΡΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Πρός όλα τά έπαναστατικά κινήματα καί όργανώσεις τού κόσμου.

Ή «Όμάδα 1ης Μάη» έχει καταλήξει, έδώ καί μερικά χρόνια, νά ύποστηρίζει, στήν πράξη, τήν άναγκαιότητα διεξαγωγής τής πάλης ένάντια στή δικτατορία, διαμέσου τής έπαναστατικής βίας, σάν τό μόνο δυνατό τρόπο άπάντησης στήν κατασταλτική βία τού καθεστώτος τού Στρατηγού Φράνκο κι έπανακατάκτησης τής έλευθερίας τού ίσπανικού λαού, σύμφωνα μέ τή στρατηγική πού έχει σχεδιαστεί άπ' τήν 'Ιβηρική Όμοσπονδία 'Αντιεξουσιαστικής Νεολαίας (F.I.J.L.).

Ξέροντας τήν ύποστήριξη πού προσφέρεται άπό άντιδραστικές ίμπεριαλιστικές κυβερνήσεις σέ διάφορες δικτατορίες κι έθνι-

κὲς ὀλιγαρχίες, πράγμα ποὺ τὶς καθιστᾶ ἱκανὲς νὰ διατηροῦν τὴν καταπίεση ποὺ ἐξασκοῦν πάνω στὸ λαό, ἀπευθυνόμαστε στὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα ὅλου τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία ὅλων τῶν λαῶν. Πεπεισμένοι, ἐπίσης, ἀπόλυτα, γιὰ τὴν στειρότητα τῶν λεγόμενων «νόμιμων κι εἰρηνιστικῶν» ἀγώνων, σὰ μέσων τερματισμοῦ τῆς καταπίεσης κι ἐξαναγκασμοῦ τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν λακέδων του νὰ σταματήσουν τὴν πολεμοχαρὴ ἐπιθετικότητα καὶ τὶς στρατιωτικὲς ἐπεμβάσεις, ἔχουμε καταλήξει στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1. Πιστεύουμε ὅτι οἱ σημερινοὶ ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευθερία (π.χ. οἱ ἐπαναστατικοὶ ἀγῶνες τῶν ἀνταρτῶν τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, τῶν μαύρων στὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖες), ἔχουν προκαλέσει μιὰ κρίση τῆς συνείδησης κι ἐπέβαλλαν μιὰ ἀντίδραση ἐνάντια στὴ ρεφορμιστικὴ γραμμή, ἀπὸ μέρους γνήσιων ἐπαναστατῶν κάθε εἴδους —αὐτοὶ ἔχουν καταλάβει τελικὰ ὅτι ὁ μόνος σίγουρος κι ἀξιοπρεπὴς τρόπος γιὰ ν' ἀναγκαστεῖ νὰ ὑποχωρήσει ὁ Ἰμπεριαλισμὸς κι οἱ λακέδες του καὶ ν' ἀνοίξει ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐπανάσταση, εἶναι ἡ ἔνοπλη πάλη ἐνάντια στὶς δυνάμεις τῆς φασιστικῆς καταπίεσης (τὰ βασικὰ προπύργια τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ).

2. Πιστεύουμε ὅτι οἱ σοβαρὲς παρεκκλίσεις καὶ διαιρέσεις, ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἐπαναστατικὰ κινήματα κάθε χώρας, εἶναι ἀποτέλεσμα ἑνὸς παράλογου κι ἀρνητικοῦ ἰδεολογικοῦ σεχταρισμοῦ (μὲ τὸν ὁποῖο ἔχουν ἐκφραστεῖ κι ἐνεργήσει ὡς τώρα οἱ διάφορες ἐπαναστατικὲς ἰδεολογίες) κι ἔχουν συντελέσει στὴ διαίρεση τοῦ διεθνοῦς προλεταριάτου καὶ διευκολύνει τὴν αὐξανόμενη ἀπολιτικοποίηση τῶν μαζῶν, ποὺ δὲ μποροῦν λογικὰ νὰ ἑλκυστοῦν ἀπὸ μιὰ ἐπαναστατικὴ πράξη, διχασμένη ἀπ' τὶς ἀντιφάσεις καὶ τὶς συγκρούσεις ποὺ ἀπορρέουν ἀπ' τὸν ἀντεπαναστατικὸ δογματισμό, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἐπαναστατικῶν σχισμάτων κι ἰδεολογικῶν φονικῶν διαφωνιῶν.

3. Μαζὶ μὲ τὶς Λατινοαμερικάνικες ὁμάδες καὶ τοὺς πιὸ γνωστούς τους ἐκπροσώπους, πιστεύουμε ὅτι ἡ Ἐπανάσταση δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὴ κληρονομιὰ κανενὸς Κόμματος, ἀλλὰ ὅ-

λων ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται γι' αὐτὴ κρατώντας στὰ χέρια τους τὰ ὅπλα, ὅτι ἡ πάλη ἐνάντια στὴν καταπίεση κι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων ἀνήκει, θεωρητικὰ κι ἱστορικά, κι ἀναλαβαίνεται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς τάξεις ποὺ ὑφίστανται τὴν καταπίεση κι ἀποφασίζουν ν' ἀγωνιστοῦν ἐνάντια σ' αὐτή. Τὰ κόμματα κι οἱ ἰδεολογίες ἀποτελοῦν μόνο προσωρινὰ ὄργανα τακτικῆς —κι ἰδιαίτερα οἱ ἑρμηνεῖες αὐτῆς τῆς πάλης, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἐπανάσταση— καὶ πρέπει ἑπομένως νὰ πειθαρχήσουν στὴν ἀληθινὴ οὐσία τῆς κοινωνικῆς ἱστορίας.

4. Πιστεύουμε πὼς ἡ διεθνὴς ἐπαναστατικὴ ἀλληλεγγύη θἄναι ἀποτελεσματικὴ μόνον ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὰ κινήματα ποὺ δὲ διατηροῦν ἐπαφές, οὔτε ἐμπλέκονται σὲ συμβιβασμοὺς μὲ τὸν Ἰμπεριαλισμὸ καὶ ποὺ δὲν ὑποστηρίζουν τὴν πολιτικὴ τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», ποὺ καθιστᾶ ἱκανὸ τὸν Ἰμπεριαλισμὸ νὰ πραγματοποιεῖ ἀτιμώρητα τὶς σφαγὲς καὶ τὶς λεηλασίες, ποὺ θὰ συνεχίζονται στὸ μέτρο ποὺ δὲν ὑπάρχει καμιὰ συνεπὴς ἀπάντηση στὶς στρατιωτικὲς ἐπεμβάσεις, σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ κατάπνιξη τῶν ἀγώνων γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν ἐκρήξεων σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

5. Πιστεύουμε ὅτι ὁ πραγματικὸς ἐπαναστατικὸς στόχος εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς ἐλευθερίας γιὰ τὶς μάζες καὶ γιὰ κάθε ἄτομο κι ὅτι οὔτε ὁ ἰδιωτικὸς καπιταλισμὸς οὔτε ὁ κρατικός, μποροῦν νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἢ μὲ μιὰ γνήσια ἐλεύθερη κοινωνία. Ὁ ἰδιωτικὸς καπιταλισμὸς ὑποτίθεται ὅτι προσφέρει τὴν ἐλευθερία ἐνῶ διατηρεῖ τὴν ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο —ὁ κρατικὸς καπιταλισμὸς ὑποτίθεται ὅτι τερματίζει τὴν ἐκμετάλλευση καταστέλλοντας τὴν ἐλευθερία. Οἱ ρίζες καὶ τῶν δυὸ βρίσκονται μέσα στὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀλλοτρίωση κι ἑπομένως δὲ μποροῦν οὔτε νὰ προσφέρουν τὴν ἐλπίδα μιᾶς σταδιακῆς ἐξέλιξης πρὸς τὴν ἀπελευθέρωση. Γιὰ τὸν πραγματικὸ ἐπαναστάτη ἡ κατάκτηση τῆς ἐλευθερίας κι ὁ τερματισμὸς τῆς ἐκμετάλλευσης εἶναι ἀναπόσπαστες καὶ συμπληρωματικὲς ἐπιδιώξεις.

6. Πιστεύουμε ὅτι ὅλοι οἱ ἐπαναστάτες ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ δοῦν πραγματικὰ τὸ θρίαμβο τῆς Ἐπανάστασης πρέπει καὶ μπο-

ροῦν νὰ δεχτοῦν τὴν ἀναπόφευκτη ἀναγκαιότητα μιᾶς ἰδεολογικῆς ἐπανατοποθέτησης ποὺ θὰ ἐπιλύσει πιὸ ἀποτελεσματικὰ τὰ προβλήματα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης —μὲ ἄλλα λόγια: μέσα καὶ σκοπούς, τακτικὲς καὶ στόχους, ἐπαναστατικὴ στρατηγικὴ κι ἐπαναστατικὴ ἠθική—προκειμένου νὰ τερματίσει τὶς καταστροφικὲς διαφορὲς καὶ τοὺς δογματικοὺς ἀνταγωνισμοὺς ποὺ ἔχουν ὡς τώρα ἐμποδίσει τὴ συνένωση ὅλων τῶν ἐπαναστατῶν ἐνάντια στὸν κοινὸ ἐχθρό. Τὸ βασικὸ θέμα εἶναι ὅτι θὰ πρέπει τώρα νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ὁ Ἰμπεριαλισμὸς κι ὁ Καπιταλισμὸς κάθε εἴδους, εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἐχθροὶ κι ὅτι οἱ ἐπαναστάτες μποροῦν νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν μόνο συνενώνοντας τὶς δυνάμεις τους ἢ τουλάχιστο ὑποστηρίζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ ἀποτελεσματικὴ ἐπαναστατικὴ ἀλληλεγγύη, ἐθνικὴ καὶ διεθνή, ἐμποδίζοντας ἔτσι τὸν ἐχθρὸ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὶς αἰώνιες ἀντιφάσεις καὶ διαιρέσεις.

7. Πιστεύουμε ὅτι ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ παραμερίσουν οἱ ἐπαναστάτες τὶς ἰδεολογικές τους διαφορές, τοὺς σεχταρισμοὺς καὶ τὶς διάφορες «ἀντικειμενικὲς συνθῆκες» δομῆς καὶ χώρου. Ὅλα τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα πρέπει νὰ ἑνώσουν καὶ νὰ συντονίσουν τὶς προσπάθειές τους μέσα σ' ἕνα πλατὺ Κίνημα Ἐπαναστατικῆς Ἀλληλεγγύης, προκειμένου ν' ἀντιταχτοῦν μὲ συνέπεια στὴν ἰμπεριαλιστικὴ ἐπιθετικότητα καὶ στοὺς φίλους τῆς δικτατορίας καὶ νὰ ὑποστηρίξουν ἔμπρακτα τοὺς ἐπαναστατικοὺς ἀγῶνες τῶν λαῶν, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἐπανάσταση. Μποροῦμε ν' ἀποδείξουμε αὐτὴ τὴν Ἐπαναστατικὴ Ἀλληλεγγύη μέ:

> πράξεις προπαγάνδας κι ἀλλnλεγγύnς γιὰ χάρn ὅλων τῶν λαῶν ποὺ ἀγωνίζονται ἐνάντια στὸ φασισμὸ καὶ τὸν ἰμπεριαλισμό· πράξεις βίας ἐνάντια στὰ διπλωματικὰ καὶ τὰ στρατιωτικὰ σώματα, τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὶς δικτατορίες, σὰν ἀποτελεσματικὰ ἀντίποινα γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ ΜΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΠΟΥ ΘΑ ΕΜΠΟΔΙΣΕΙ ΤΗΝ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΗ

ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ.
ΖΗΤΩ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!

Αὔγουστος 1967

Ὁμάδα 1ης Μάη/F I J L
(Ἰβηρικὴ Ὁμοσπονδία Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας)

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ

Γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς Ἀναρχικῆς Διεθνοῦς

Μὲ βάση τὶς πρόσφατες ἐμπειρίες μας καὶ μιὰ ἀνάλυση βγαλμένη ἀπ' τὴ συγκεκριμένη κατάστασή μας σὰν ἀναρχικῶν (όργανωμένων ἢ ὄχι) μέσα στὸ διεθνὲς πολιτικοκοινωνικὸ πλαίσιο, ἔχουμε καταλήξει στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα τὰ ὁποῖα θεωροῦμε ὅτι εἶναι τόσο χρήσιμα ὅσο κι ἀναγκαῖα, γιὰ νὰ παρουσιαστοῦν σὲ κάθε ἀγωνιστὴ ποὺ πιστεύει πὼς εἶναι ἀκόμα δυνατὸ νὰ υἱοθετηθεῖ μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἐπαναστατικὴ θέση.

1. Τὰ σύγχρονα κράτη (ὁλοκληρωτικὰ ἢ δημοκρατικά), ὁ ἰδιωτικὸς κι ὁ κρατικὸς Καπιταλισμός, κάθε παραλλαγὴ τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἰδεολογίας, ὁ ἐργατικὸς συνδικαλισμὸς (ἀνεξάρτητα ἂν εἶναι ρεφορμιστικὸς ἢ ἐλεγχόμενος ἀπ' τὸ κράτος) καὶ γενικότερα ὅλες οἱ κοινωνικὲς ὁμάδες ποὺ ἀποτελοῦν μέρος τῆς σημερινῆς παραγωγικῆς κοινωνίας, ἔχουν καθιερώσει, ἀποδεδειγμένα, μιὰ συνύπαρξη ποὺ τείνει, μὲ ὁποιαδήποτε θυσία, νὰ διασφαλίσει τὸ σημερινὸ στάτους κβό, γιὰ κάθε μορφὴ προνομίου, ἐκμετάλλευσης κι ἐξουσίας.

Ὁλοένα καὶ περισσότερο οἱ θεμελιακὲς ἀντιφάσεις τοῦ συστήματος (ἢ τῶν διαφόρων συστημάτων καὶ κοινωνιῶν καθὼς ἐπίσης κι ἐκεῖνες ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὶς διάφορες φυλὲς κι ἐθνότητες) τείνουν νὰ ἐνταθοῦν (ἀλλὰ ὄχι νὰ ἐπιλυθοῦν), διαμέσου διαπραγματεύσεων καὶ συμβιβασμῶν ποὺ δὲ βάζουν σὲ κίνδυνο τὴν ἐπιβίωση τοῦ συστήματος (ἢ τῶν συστημάτων) σὰν τέ-

τοιου, οὔτε τῶν ὁμάδων, καστῶν ἢ τάξεων πού ἀπολαβαίνουν σήμερα προνομιοῦχες θέσεις. 'Απ' αὐτό πηγάζει ἡ ἐπικρατοῦσα πολιτική σύγχυση κι ἠθική κατάπτωση, οἱ ἀποκρουστικές συναλλαγές ἀνάμεσα σέ καθεστῶτα πού ὑποτίθεται ὅτι τρέφουν ἀσυμβίβαστη ἔχθρα· (Ρωσία κι ΕΠΑ, Κούβα κι 'Ισπανία, Κίνα καί Πορτογαλία), στίς «λαϊκές» δημοκρατίες καί στίς καπιταλιστικές δημοκρατίες κ.λπ.

Οἱ παλιές ἄρχουσες κάστες κι οἱ νέες γραφειοκρατικές κάστες, ὁποιαδήποτε κι ἄν εἶναι ἡ ἀπόχρωση, ἡ φυλή ἤ ἡ θρησκεία τους, ἔχουν χάσει τίς προηγούμενες προκαταλήψεις καί τούς κρυφούς ἐνδοιασμούς τους. Σήμερα, μέσα στά πλαίσια διεθνῶν ὀργανώσεων καί διαμέσου ἐπίσημων ἀνταλλαγῶν, δημιουργοῦν φιλικές σχέσεις καί ψυχαγωγοῦνται μεταξύ τους, πάνω στίς πλάτες τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων πού τούς συντηροῦν κι εἶναι ὑποχείριά τους. Καί μέσα σ' αὐτό τό χάος τῶν συμφωνιῶν καί τῶν συμφερόντων, θά πρέπει νά τοποθετήσουμε ἐπίσης τήν ἀπόλυτα ἐνσωματωμένη «ἡγετική» καί συνδικαλιστική γραφειοκρατική κάστα.

2. 'Απ' αὐτό συνάγεται ὅτι σήμερα οἱ δογματικές διακηρύξεις κι οἱ ἐπαναβεβαιώσεις τῶν ἰδεολογικῶν ἀρχῶν δέν ἔχουν κανένα νόημα, πέρα ἀπ' τή δημαγωγία —μιά συνήθεια πού μένει. Δέν ἀγωνίζεται πιά κανείς γιά τή δημοκρατία, τόν σοσιαλισμό, τόν κομμουνισμό ἤ τήν ἐπανάσταση, ἀλλ' ἁπλῶς γιά τήν ἀναγνώριση τῆς ἥττας τῆς ἐξουσίας, ἀπό κείνη ἤ τήν ἄλλη ὁμάδα, σ' ἕνα συγκεκριμένο τόπο καί γιά τήν «ἐθνική ἀνεξαρτησία» (τήν ἐγγυητική πράξη πού καλύπτει καί δικαιώνει κάθε μορφή δεσποτισμοῦ) καί γιά νά ξεχάσει τά χρέη πού ὀφείλει στή διεθνή ἐπαναστατική ἀλληλεγγύη. Ἔτσι, στό Βιετνάμ, στήν Κορέα, στήν Οὐγγαρία καί στήν Κούβα, μετά τό θρίαμβο τῆς μιᾶς ἤ τῆς ἄλλης συμμορίας, δέν ἀγωνίζεται πιά κανείς ὑπέρ ἤ κατά τοῦ «κομμουνισμοῦ», ἀλλά ἁπλά γιά νά ἐξασφαλίσει τήν «ἐθνική ἀνεξαρτησία, τίς συμφωνίες τῆς Γενεύης, τίς συμφωνίες τοῦ ΟΗΕ, τήν ἐδαφική ἀκεραιότητα καί τήν ἐπιβίωση τῆς κυβέρνησης τῆς Σαϊγκόν, ἤ τοῦ 'Ανόι, τοῦ Τέλ 'Αβίβ ἤ τοῦ Καΐρου. Στό μεταξύ, οἱ δικτάτορες κι οἱ Λατινοαμερικάνικες ὀλιγαρχίες, ὑποστηριζόμενοι ἀπ' τούς ἀμερικάνικους «πράσινους μπερέδες», συντρίβουν τούς ἐπανα-

στάτες ἀντάρτες καὶ δολοφονοῦν τὸν Τσὲ Γκεβάρα, ἐνῶ ἡ ΕΣΣΔ κι οἱ «Λαϊκὲς Δημοκρατίες» συνεχίζουν νὰ ἔχουν ἐμπορικὲς συναλλαγές, νὰ διατηροῦν διπλωματικὲς σχέσεις καὶ νὰ δίνουν πιστώσεις στὶς ἴδιες ἀκριβῶς ἐκεῖνες κυβερνήσεις, ἐνάντια στὶς ὁποῖες ἀγωνίζονται οἱ Μαρξιστὲς ἐπαναστάτες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἀνακαλύπτει κανεὶς τοὺς ἴδιους βρώμικους ἐλιγμοὺς καὶ συναλλαγές. Οἱ σοβιετικὲς ἐμπορικές, πολιτιστικές, κι ἀθλητικὲς ἀποστολὲς κάνουν διαβουλεύσεις μὲ τὶς ἀντίστοιχές τους στὴν Ἰσπανία τοῦ Φράνκο καὶ στὴ διάρκεια ὁλόκληρης τῆς Βιετναμέζικης τραγωδίας οἱ Ἀμερικάνοι κι οἱ Μαοϊκοὶ διπλωμάτες διατηροῦν σχέσεις. Ἡ ἀποαποικιοποίηση τῶν Ἀσιατικῶν καὶ Μαύρων λαῶν προχωρεῖ, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ ἐπιτρέψει τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπ' τὴν ντόπια ἀστικὴ τάξη, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ρωσίας καὶ —ἢ— τῆς Ἀμερικῆς.

Στὴν πράξη ἡ ἰδεολογία ἐκφυλίζεται, ἀφοῦ δὲ γίνεται τίποτα παραπάνω ἀπὸ ἕνα πατριωτικὸ καθῆκον, «ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία», «νομιμότητα», «δημόσια τάξη», κι «εἰρήνη», κι «ἀνάπτυξη» —κι ὅπως αὐτὸ συμβαίνει στὴν Ἀνατολή, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὴ Δύση.

Σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, τὰ κόμματα κι οἱ ὀργανώσεις στέκονται μάρτυρες τῆς θυσίας τῆς ἴδιας τους τῆς ἰδεολογίας, γιὰ χάρη τῆς ἁπλῆς πάλης γιὰ τὴν ἐξουσία.

3. Δυστυχῶς αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς ἐγκατάλειψης τῆς ἰδεολογικῆς συνέπειας ἔχει ἐπίσης εἰσβάλει μέσα στοὺς διεθνεῖς ἀναρχικοὺς κύκλους, ποὺ δὲν ἤξεραν πῶς ν' ἀντισταθοῦν ἢ ν' ἀγωνιστοῦν ἐνάντια στὴ διαδικασία τῆς ἐπαναστατικῆς ἀκινητοποίησης.

Γιὰ τὸν ἀναρχισμό, ὀργανωμένο ἢ ὄχι, ἡ ἐπαναστατικὴ ἀκινητοποίηση, αὐτὸ τὸ ρῆγμα ἀνάμεσα στὴν ἰδεολογικὴ σύλληψη καὶ τὴν πρακτική της ἔκφραση, ἔχει μεγάλη σημασία, παίρνοντας ὑπόψη ὅτι ὁ ἀναρχισμὸς δὲν ἐπιδιώκει τὴν κατάκτηση τῆς πολιτικῆς ἢ οἰκονομικῆς ἐξουσίας. Ἂν ἐγκαταλείψει τὴν μόνη του δυνατὴ ἀπασχόληση ,τὴν ἀγωνιστικότητά του μέσα στὴν πάλη γιὰ τὴν ἐπανάσταση, ἂν ἱκανοποιεῖται μὲ τὶς ἀναμνήσεις ἀπ' τὸ

παρελθὸν ἢ ἂν φυτοζωεῖ μέσα στὴ γραφειοκρατία, θὰ στερηθεῖ ἕνα τελικὸ στόχο καί, ὅπως στερεῖται μυστικιστικὲς ρίζες, δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐπιζήσει σὰ μιὰ αἵρεση —δὲ θἄχε καμιὰ πρακτικὴ ἀξία γιὰ ὁποιαδήποτε κοινωνικὴ ὁμάδα, εἴτε οἱ ἀνάγκες της εἶναι πνευματικὲς εἴτε ὑλικές.

Ἂν ὁ ἀναρχισμὸς πρόκειται νὰ ἔχει μιὰ πραγματικὴ ὑπόσταση, θὰ πρέπει νὰ προσελκύει τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ δικαιώνεται σὰ μιὰ πρακτικὴ ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία δίχως νἆναι δημαγωγικός, θὰ πρέπει ὄχι μόνο νὰ ξαναεπιβεβαιώνει τὸν ἀντικρατισμό του σὰν ἀποφασιστικὸ ὅρο γιὰ τὸ θρίαμβο τῆς ἐλευθερίας ἀλλὰ καὶ νὰ συνοδεύει αὐτὴ τὴν κριτικὴ τοῦ ἐξουσιασμοῦ μὲ τὴν πρακτικὴ τῆς διαρκοῦς ἐξέγερσης· χωρὶς αὐτὸ εἶναι ἄχρηστος, ἐκτὸς ἂν ἀποτελεῖ ἕνα μέσο γελοιοποίησης καὶ συνεισφορᾶς λίγο παραπάνω στὴν κλιμάκωση τῆς σημερινῆς σύγχυσης, ὑποδείχνοντας τοὺς κίνδυνους, τὶς ἀντιφάσεις καὶ τὰ καταστροφικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ εἶναι ὁλότελα ἄχρηστος, ἂν ἀρκεστοῦμε στὸ νὰ φυτοζωοῦμε, ὅπως κάνουν ἄλλοι. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ δίωξη τῶν διαφωνούντων, ἡ καταπολέμηση πραγματικῶν ἢ φανταστικῶν παρεκκλίσεων, δὲ θὰ μᾶς σώσει ἀπὸ μιὰ συλλογικὴ παρακμή, ἂν δὲν ἀντιδράσουμε ἐκ τῶν προτέρων ἐνάντια στὴ βασιλεία τῆς ἀπάθειας, τῆς στατικότητας, τῆς ρουτίνας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀκινητοποίησης τοῦ συνόλου, εἴτε σὰν ἄτομα εἴτε σὰν ὁμάδες εἴτε σὰν κινήματα.

4. Ὅπως ὅμως εἴπαμε προηγούμενα —οἱ θεμελιακὲς ἀντιφάσεις τῆς καπιταλιστικῆς καὶ τῆς «σοσιαλιστικῆς» κοινωνίας συνεχίζουν ν' ἀνθίζουν καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις οἱ συνέπειές τους εἶναι ἀκόμα πιὸ σοβαρὲς ἀπὸ πρίν· ἡ ἐνσωμάτωση τῶν ἐργατῶν μέσα στὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία κι ἡ ἀνάπτυξη τῆς «καταναλωτικῆς» κοινωνίας ἔχουν ἀποκοιμίσει τὸ προλεταριάτο. Ἡ ταξικὴ πάλη ὅμως δὲν ἔχει ἐξαφανιστεῖ, οὔτε οἱ ἀναπόφευκτες συγκρούσεις μὲ τὶς ὁποῖες κάθε τάξη ὑπερασπίζει τὰ δικά της συμφέροντα. Οὔτε ἡ «εἰρηνικὴ συνύπαρξη» ἔχει σταματήσει τὶς ἔνοπλες συρράξεις, τὶς ἔχει μόνο περιορίσει γεωγραφικὰ —στὸ Βιετνάμ, στὴ Μέση Ἀνατολή, στὴν Ἀφρική...

Οἱ φυλετικὲς διακρίσεις, ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν, οἱ καταχρήσεις τῶν κυρίαρχων τάξεων, ἡ ἀπουσία βασικῶν ἐλευθεριῶν (τῆς σκέψης, τῆς ἔκφρασης καὶ τοῦ συνέρχεσθαι) τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα κι ἡ συνακόλουθη καταστολὴ καὶ τρομοκρατία ἀποτελοῦν κάτι τὸ κοινὸ στὸν πολιτισμένο μας κόσμο. Στὴν Ἰσπανία τοῦ Φράνκο, στὴν Πορτογαλία τοῦ Σαλαζάρ, στὴν Ἑλλάδα τῶν «Συνταγματαρχῶν», ὅπως καὶ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ τὶς «Λαϊκὲς Δημοκρατίες», οἱ ἐργάτες ἀκόμα κι οἱ φιλελεύθεροι καθηγητὲς εἶναι καταδικασμένοι, ὅταν διαμαρτύρονται ἢ ἐπιχειροῦν νὰ ἐξασκήσουν τὸ δικαίωμα ποὺ τοὺς παρέχει ἡ ἐλευθερία τοῦ συνέρχεσθαι. Καὶ στὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖες οἱ μαῦροι ἐξεγείρονται ἐνάντια στὶς φυλετικὲς διακρίσεις, ἐνῶ στὴν Κίνα ὑπάρχει μιὰ κτηνώδης κατάπνιξη τῆς θέλησης τῶν μαζῶν μὲ τὴ θεοποίηση τοῦ Μαοϊσμοῦ.

Ἔτσι, γιὰ τοὺς ἀναρχικοὺς ὁλόκληρου τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει μιὰ ἔλλειψη κινήτρων γιὰ δράση, οὔτε πρακτικῶν δυνατοτήτων γιὰ νὰ διακηρύξουν τὴν παρουσία τους καὶ νὰ δείξουν τὸ δρόμο.

Στὴν Εὐρώπη, ποὺ ἐπιδείχνει μιὰ ὑποκριτικὴ ἀδιαφορία ἢ ἀνέχεται στὰ ἐγκλήματα ποὺ διαπράττονται μέσα στὰ δριά της (Ἰσπανία, Ἑλλάδα, Πορτογαλία), καὶ σ' ἄλλες ἠπείρους ποὺ ἐξουσιάζονται ἀπ' τὸν οἰκονομικὸ καὶ πολιτικὸ Ἰμπεριαλισμό, ὑπάρχουν πολλὲς δυνατότητες νὰ ὑποδειχτεῖ, διαμέσου αὐτῶν τῶν κατάφωρων παραδειγμάτων, ποὺ βρίσκεται ἡ λογική. ἡ δικαιοσύνη κι ἡ ἐλευθερία, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ ἐπιδειχτεῖ ἕνας αὐτοκαταστροφικός, περιττὸς ἡρωισμὸς ἢ ἕνας ἀναγκαστικὸς ἀκτιβισμός. Ἀλλὰ ἔχοντας συνείδηση τῶν κινδύνων ποὺ συνοδεύουν μιὰ τέτοια στάση εἶναι δυνατό, ἁπλὰ καὶ συγκρατημένα νὰ διατηρήσουμε ζωντανὴ τὴν ἐπαναστατικὴ συνείδηση καὶ νὰ κινητοποιήσουμε, διαμέσου τῆς συγκεκριμένης δράσης, ὅλες τὶς ἐπαναστατικὲς ἀναταραχὲς ποὺ ἐκδηλώνονται σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ξεπερνώντας τοὺς παράλογους δογματισμοὺς καὶ καθορίζοντας ἕνα τρόπο ἀποτελεσματικῆς ἐξέγερσης σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ συλλογικὴ ὑποταγὴ τῶν ὑποτιθέμενων ἐπαναστατικῶν κομμάτων κι ὀργανώσεων.

5. Γιὰ ν' ἀνακεφαλαιώσουμε νομίζουμε ὅτι ἔχει ἔρθει ὁ καιρὸς γιὰ νὰ καθορίσουμε καὶ νὰ βάλουμε σὲ κίνηση μιὰ γραμμὴ δράσης ποὺ θἄναι συνεπὴς μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ ἠθικὴ καὶ θὰ μπορεῖ νὰ ὑλοποιηθεῖ στὴν πράξη· τέτοια εἶναι μιὰ μορφὴ ὀργάνωσης ποὺ, ἀποφεύγοντας τὶς ἀπειλητικὲς συνέπειες τῆς γραφειοκρατίας, παίρνει ὑπόψη τὶς δυνάμεις καὶ τὶς πραγματικές μας δυνατότητες, ἐνῶ συνάμα εἶναι ἱκανὴ νὰ προβάλλει ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀναρχικὴ παρουσία στὸ διεθνὲς πολιτικο-κοινωνικὸ πλαίσιο. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' ὅλες τὶς εὐκαιρίες ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ δοσμένη ἱστορικὴ στιγμὴ κι ἰδιαίτερα ἀπ' τὴν κρίση τοῦ Μαρξισμοῦ, στὴν καρδιὰ τοῦ ὁποίου ἔχει προβάλλει τὸ ἀναπόφευκτο πρόβλημα τῆς ἄμεσης δράσης καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς ἀλληλεγγύης. Δὲν πιστεύουμε σὲ θαυματουργὲς λύσεις, οὔτε στὴν ἁπλὴ ἐκπαιδευτικὴ ἀξία τοῦ παραδείγματος —πιστεύουμε στὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς δράσης, ὅταν αὐτὴ ἀνταποκρίνεται σὲ ὁρισμένες συνθῆκες ποὺ τῆς δίνουν περιεχόμενο καὶ μιὰ συνεπὴ ἰδεολογικὴ καὶ τακτικὴ γραμμή.

Ἔχουμε καταλήξει σ' αὐτὰ τὰ συμπεράσματα μετὰ ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἐμπειριῶν ποὺ μᾶς ἔχουν δείξει ὅτι, παρὰ τὸ γεγονὸς πὼς εἴμαστε μιὰ μειοψηφία ποὺ δὲ διαθέτει οὐσιαστικὰ κανένα μέσο, μποροῦμε νὰ κάνουμε τὴν παρουσία μας αἰσθητή, νὰ κερδίσουμε τὴ συμπάθεια καὶ νὰ μᾶς πάρει ὑπόψη της ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη.

Ἔτσι, ὁ στόχος μας δὲν εἶναι μόνο νὰ παρουσιάσουμε συμπεράσματα ποὺ ἔχουμε ἀντλήσει ἀπ' τὴ δική μας πεῖρα, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ προσφέρουμε τὴν ἀλληλεγγύη καὶ τὴ συνεργασία μας σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ πιστεύουν στὴ δυνατότητα τῆς ἀποτελεσματικῆς δουλειᾶς ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐξέγερση καὶ στὴ διεθνὴ ἀλληλεγγύη.

Κατὰ συνέπεια συνοψίζουμε τὴν τοποθέτησή μας μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

ΠΡΩΤΟ: Ἀπόλυτη ταύτιση μὲ τὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἔννοια τοῦ ἀναρχισμοῦ καὶ τὴν κλασσικὴ ἐπαναστατική του γραμμή.

ΔΕΥΤΕΡΟ: Ὁλοκληρωτικὴ ἀπόρριψη τοῦ ἰδεολογικοῦ δογματισμοῦ καὶ τοῦ σεχταρισμοῦ, καθὼς θεωροῦμε αὐτὰ τὰ φαινόμενα σὰν ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν ἀναρχικὴ ἠθική.

ΤΡΙΤΟ: Ἀπόλυτος σεβασμὸς γιὰ τὶς γνῶμες καὶ τὶς συζητήσεις στὸ μέτρο ποὺ ἀφοροῦν τὴ δραστηριότητα κάθε ὁμάδας, ἀτόμου ἢ κινήματος.

ΤΕΤΑΡΤΟ: Νἄμαστε ἀπόλυτα προετοιμασμένοι νὰ συνεργαστοῦμε μὲ ὁμάδες, ἄτομα ἢ κινήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἔχουμε συγγένεια καὶ παρόμοια, μ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ἀκολουθοῦν μιὰ ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία καὶ ποὺ θἆναι προετοιμασμένοι νὰ πολεμήσουν τὸ σεχταρισμὸ καὶ τὸν ἐλιτισμό, καθὼς ἐπίσης καὶ τὶς ἀδικίες ποὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ κάθε εἶδος ἰδεολογίας.

ΠΕΜΠΤΟ: Ἀπόλυτη ταύτιση μὲ τὰ βασικὰ στοιχεῖα τοῦ μανιφέστου, «ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» (ποὺ μοιράστηκε ἀπ' τὴν Ὁμάδα 1ης Μάη, μετὰ τὴν ἐπίθεση στὴν Ἀμερικανικὴ Πρεσβεία τοῦ Λονδίνου) σὰ γενικὴ στρατηγικὴ γραμμή, στὸ μέτρο ποὺ ἐπικρατοῦν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο οἱ σημερινὲς πολιτικοκοινωνικὲς συνθῆκες.

10 τοῦ Μάρτη, 1968

Ὁμάδα «1η Μάη»

ΚΑΙ ΤΩΡΑ . ΤΙ ;

Τὸ «τέλος» τοῦ πολέμου στὸ Βιετνὰμ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ τέλος μιᾶς περιόδου διεθνοῦς πολιτικῆς τῶν μεγάλων δυνάμεων, οἱ ὁποῖες, στὴ διάρκεια τῶν τελευταίων 30 χρόνων, ἔχουν ἐξουσιάσει τὴ μοίρα τοῦ κόσμου. Ξέχωρα ἀπ' αὐτὲς τὶς κατάφωρες κι ἄμεσες συνέπειες («τερματισμὸς» τῆς πιὸ σκανδαλώδους τεχνολογικῆς γενοκτονίας καὶ τῆς πρακτικῆς ἐπιβεβαίωσης τῆς ἀρχῆς τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης» ἀνάμεσα σὲ ἀντίθετα πολιτικὰ καθεστῶτα), αὐτὸ ἔχει καὶ τὶς πιθανές του συνέπειες γιὰ τὸ μέλλον, ποὺ διαταράσσουν τὴν παγίωση τῆς κυριαρχίας τοῦ κράτους, σ' ὅλες του τὶς μορφές, σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ πλανήτη, τὴν ἀποκατάσταση τῶν φιλικῶν σχέσεων ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ ἐπιδιώκουν τὴ διατήρηση τοῦ στάτους κβὸ τῆς Δύναμης καὶ τῶν Προνομίων, τὴν ἐπέκταση τοῦ τεχνολογικοῦ ὀρθολογισμοῦ πάνω σ' ὅλο τὸν πλανήτη, μὲ τὴ συνακόλουθη ἐξασφάλιση τῆς ὑποταγῆς τῆς ἀλλοτριωμένης ἐργασίας καὶ τὸ «πλεονέκτημα» τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας, τὴν ἐντατικὴ καὶ μεγιστοποιημένη ἀνάπτυξη τῶν δομῶν μιᾶς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας, γύρω ἀπ' τοὺς δυὸ πόλους τῆς ἰδεολογικῆς της δυναμικῆς, τὸ φασισμὸ καὶ τὸ Σταλινισμό.

Ἡ Δυτικὴ κοινωνία, ὁ Τρίτος Κόσμος καὶ οἱ ἄλλοι!

Στὸν ξέφρενο ἀγώνα γιὰ τὴ βιομηχανοποίηση, ποὺ ἔχει καθιερωθεῖ σὰν κυρίαρχο μοτίβο τῆς σύγχρονης ἱστορίας ὅλων τῶν λαῶν κι ὅλων τῶν συστημάτων, ἡ Δυτικὴ κοινωνία ἔχει φτάσει σὲ ἀρκετὰ ὑψηλὰ ἐπίπεδα, ποὺ κάνουν δυνατὴ μιὰ ριζικὴ ἀλλαγὴ τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς τῶν διαφόρων κυβερνήσεων ποὺ τὴ

συνθέτουν. Μολονότι, στ' όνομα του «διεθνούς άνταγωνισμού» και της «έθνικής ανεξαρτησίας», ή σειρά προτεραιότητας συνεχίζει νά κατέχεται άπ' τήν οικονομική σφαίρα κι όχι άπ' τήν κοινωνική. Και μόνο σε περίπτωση πού εμφανιστούν κινήματα, τά όποια άπαιτούν καλύτερες συνθήκες κι ήμερομίσθια, πού είναι ικανά νά ξεπράσουν τά όρια της νομιμότητας καί νά συνεχίσουν τή δράση τους πέρα άπ' τό σημείο πού μπορεί νά άνεχτεί τό σύστημα, είναι δυνατό νά παραχωρηθούν όρισμένες μεταρρυθμίσεις καί νά γίνουν περιορισμένες βελτιώσεις. 'Αλλ' αυτό γίνεται πάντοτε μέ τή δόλια πρόθεση νά έξασφαλιστεί ή ένσωμάτωση τών έκμεταλλευόμενων μαζών μέσα στό σύστημα, ή συνέχεια της κατεστημένης τάξης κι ή διευκόλυνση της οικονομικής επέκτασης. 'Όλα σέ βάρος του άληθινού έξανθρωπισμού του άτόμου καί της συλλογικής ζωής, της άληθινής δημοκρατίας καί του άληθινού κομμουνισμού.

Στίς χώρες του Τρίτου Κόσμου, ή βιομηχανοποίηση έχει επίσης μεταμορφωθεί σ' ένα υπέρτατο πολιτικό στόχο. Παρά τίς επαναστατικές έπαγγελίες τών βασικότερων κινημάτων «έθνικής άνεξαρτησίας» κι «άπελευθέρωσης», πού ξύπνησαν στόν καιρό τους μεγάλες ελπίδες μέσα στήν καρδιά της όργανωμένης εργατικής τάξης στήν Ευρώπη, ό Τρίτος Κόσμος (βασιζόμενος, άκριβώς, στήν υποταγή τών μαζών σ' ένα δημαγωγικό έθνικισμό), κατέληξε ν' άκολουθήσει τό δρόμο της Δυτικής καπιταλιστικής άνάπτυξης. Κι όλοένα καί περισσότερο, έχοντας επιλύσει ή όχι τίς ήθικές καί θρησκευτικές του άντιφάσεις, ή ένσωμάτωσή του μέ τ' άλλα Δυτικά έθνη έγινε ένα άναμφισβήτητο κι άμετάκλητο γεγονός.

Οί άλλοι ήταν, στήν έποχή τους, ή Κίνα του Μάο, τό Βόρειο Βιετνάμ κι ή Κούβα του Κάστρο. 'Αλλά έχουμε δεί τί συνέπειες είχε γι' αυτά τά επαναστατικά προπύργια ή οικονομική λογική, ή στρατηγική του διαλόγου καί της διεθνούς συνεργασίας μέ τούς Τζόνσον καί Νίξον.

Ἀντιμέτωπα μ' αὐτὴ τὴν ἀρμονία τῶν διάφορων ἐξουσιαστικῶν συστημάτων, τὰ ἀριστερίστικα γκρουπούσκολα, ὑποχώρησαν σὲ πιὸ μετριοπαθεῖς, λιγότερο ριζοσπαστικὲς καὶ πιὸ ἐνσωματωμένες θέσεις —παρόλο ποὺ τὰ πιὸ «πολιτικοποιημένα» δὲν ἀπαρνήθηκαν τὰ πασίγνωστα συνθήματά τους (γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ποιότητας τῆς ζωῆς, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου), οὔτε τὴν πρόθεσή τους ν' ἀποτελέσουν τὴν ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία. Ἔτσι, δίχως ἴσως νὰ τὸ θέλουν, ἐκεῖνοι ποὺ πίστευαν πὼς εἶναι οἱ πιὸ νόμιμοι κληρονόμοι ὁλόκληρου τοῦ διεθνοῦς κινήματος τῆς ἐξέγερσης τῶν νέων, βοήθησαν ν' ἀπορροφηθεῖ ἀπ' τὸ σύστημα ἕνα κίνημα ποὺ φιλοδόξησε νὰ μὴν ἀπορροφηθεῖ. Ὅπως ἀκριβῶς ἡ καταστολὴ ἔχασε τὴν ὀξύτητά της, ἔτσι κι αὐτὰ τὰ γκρουπούσκουλα ἐπέβαλλαν μιὰ αὐτοπειθαρχία (γιὰ νὰ μὴν ἐνδώσουν στὴν «προβοκάτσια») ποὺ τὰ ἔκανε νὰ σέβονται ὁλοένα καὶ περισσότερο τὴ νομιμότητα, σὲ σημεῖο, ὥστε νἆναι εὐτυχισμένα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν «ἄκρα ἀριστερὰ» τῆς κλασσικῆς ἀριστερᾶς, ἐνσωματωμένα μέσα σ' ὁλόκληρη τὴν ποικιλία τῶν ρεφορμιστικῶν συνδικάτων καὶ κομμάτων, ποὺ ἔχουν κομμουνιστικές, σοσιαλιστικὲς ἢ ἁπλῶς δημοκρατικὲς πεποιθήσεις... Ἔτσι, παρόλο ποὺ συνεχίζουν νὰ λέγονται ἐπαναστάτες, ἔχουν πάψει ἐξίσου νἆναι, οὐσιαστικὰ καὶ δυνητικά, ἡ ἄρνηση τῆς ἐξουσιαστικῆς τάξης. **Μόνο** τὰ περιθωριακὰ γκρουπούσκουλα ,ποὺ δὲν ἔχουν ἀπαρνηθεῖ τὸν ἐπαναστατικὸ σκοπό, παραμένουν τώρα οἱ αὐθεντικοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἄρνησης τῆς ἐξουσίας, ἕνας σκοπὸς ποὺ συνίσταται ὅπως ἐπιβεβαιώθηκε μ' ἕνα χαρακτηριστικὸ τρόπο στὸ Μάη τοῦ '68, στὸ νὰ ζεῖς τὴν ἐπανάσταση κάθε στιγμὴ καὶ μόνο αὐτὰ εἶναι ποὺ συνεχίζουν ν' ἀγωνίζονται ἐνάντια στὸ σύστημα, ριζοσπαστικοποιώντας τοὺς ἀγῶνες στοὺς διάφορους τομεῖς τῆς κοινωνίας, τοὺς ὁποίους ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν μέσα στὰ ὅρια τῆς νομιμότητας τὰ ἄλλα γκρουπούσκουλα, οἱ ὀργανώσεις καὶ τὰ κόμματα.

Στόχοι

Ἡ λενινιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν ἐπανάσταση ἔχει πάψει πιὰ ν' ἀποτελεῖ μιὰ πιθανὴ ἐναλλακτικὴ λύση, δίνοντας ἔτσι στὶς ἀναρχικὲς ἰδέες μιὰ αὐξανόμενη ὑπεροχὴ καὶ σημασία. Στὰ ἐργοστάσια, στὶς γειτονιές, στὰ πανεπιστήμια καὶ στὴν καθημερινὴ ζωή, ὁ ἐπαναστατικὸς ἀκτιβισμὸς μπορεῖ νὰ βρεῖ χιλιάδες λόγους γιὰ νὰ δικαιωθεῖ κι ἄλλους τόσους γιὰ νὰ ἐκδηλωθεῖ. Ἡ καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση κι ἡ κρατικὴ καταπίεση ἀποτελοῦν ἀκόμα καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ πρίν, τὴν οὐσία καὶ τὴν καθημερινὴ πραγματικότητα ὅλων τῶν ἐξουσιαστικῶν συστημάτων μὲ τὴν ἀναπόφευκτη σειρὰ ἀδικιῶν κι ἀτέλειωτων ἐγκλημάτων, βίας καὶ κατασταλτικῆς βαρβαρότητας, ἠθικῆς μιζέριας καὶ πολιτιστικῆς ἀλλοτρίωσης. Οἱ στόχοι παραμένουν ἀκόμα ἡ ἐξέγερση κι ἡ ἀπελευθέρωση, ὥστε νὰ μπορέσει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιδιώξει καὶ νὰ κατακτήσει τὴν πιὸ τέλεια πραγμάτωσή του. Κι ἀμέσως ἡ ἀφύπνιση τῆς κοινῆς γνώμης κι ἡ καταγγελία σ' αὐτὴ τῶν πιὸ κατάφωρων καταχρήσεων καὶ ἐγκλημάτων ἐνάντια στὰ «ἀνθρώπινα δικαιώματα», ἀνεξάρτητα ἀπ' τὸ σὲ ποιὰ χώρα συμβαίνουν, ἀντιτάσσοντας στὴν *κατασταλτικὴ ἀλληλεγγύη τῶν Κρατῶν*, τὴν *ἀλληλεγγύη τῶν καταπιεζόμενων*.

Ἔκκληση

Ἀντιμέτωποι μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀκινητοποίηση ὅλων τῶν τομέων καὶ Κρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπικαλούνταν κάποτε τὴν ἐπανάσταση σὰν ὑπέρτατο ἰδανικὸ καὶ στόχο, ἀντιμέτωποι μὲ τὶς συνδυασμένες προσπάθειες τῶν ἰσχυρῶν νὰ ἐνισχύσουν τὰ ἴδια ἀκριβῶς τὰ θεμέλια ποὺ καθιστοῦν δυνατὴ τὴν ὕπαρξη καὶ τὴ διατήρηση τῶν προνομίων τους, ἀντιμέτωποι μὲ τὴν ἐπιβεβαίωση τῶν ἀρχῶν τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας, τόσο στὴν Ἀνατολὴ ὅσο καὶ στὴ Δύση, σὲ βάρος τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, ζητᾶμε τὴν ἐπαναστατικὴ ἑνοποίηση καὶ κινητοποίη-

ση δλων εκείνων πού δέν έπιθυμοΰν ν' άπαρνηθοΰν τήν άνθρώπινη άξιοπρέπειά τους, δλων εκείνων πού άρνοΰνται νά ζήσουν μέσα στήν άλλοτρίωση καί νά χρησιμέψουν σά στήριγμα γιά τίς δυνάμεις πού τήν καλλιεργοΰν.

Προτείνουμε σ' δλους εκείνους πού έχουν ξεπεράσει τούς δηλητηριώδεις ιδεολογικούς σεχταρισμούς κι έχουν άπορρίψει τή χίμαιρα τής νόμιμης πάλης, νά ένώσουν τίς προσπάθειές τους μαζί μας, γιά νά ένθαρρύνουμε τάν έπαναστατικό άκτιβισμό σ' δλες του τίς μορφές καί νά στρέψουμε τελικά τήν κοινή γνώμη πρός τούς άγώνες τών λαών, μειονοτήτων κι άτόμων, πού πέφτουν θύματα τής καταπίεσης καί τής καταστολής τοΰ Κράτους, παίρνοντας σά βάση τίς προτάσεις πού άναπτύσσονται στίς εκθέσεις μας πρίν άπ' τό Μάη τοΰ '68.

1 τοΰ Μάη 1973

'Ομάδα «1η Μάη»

Διεθνές Κίνημα 'Επαναστατικής 'Αλληλεγγύης

•

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

Κείμενο πού μοιράστηκε στά πρακτορεία ειδήσεων καί τά περιοδικά

Οί άτελεΐς καί λαθεμένες εκθέσεις πού δόθηκαν άπ' τόν τύπο άναφορικά μέ πρόσφατα γεγονότα, μάς ύποχρεώνουν νά δώσουμε μερικές έξηγήσεις σχετικά μέ τούς στόχους καί τά χαρακτηριστικά τής «'Ομάδας 1η Μάη».

Τή νύχτα τής 2ας καί 3ης Μάρτη 1968, ή 'Ομάδα 1ης Μάη διεξήγαγε μιά σειρά ένεργειών (σέ διάφορες Εύρωπαϊκές πρωτεύουσες), πού στρέφονταν ένάντια στά διπλωματικά καί στρατιωτικά σώματα τών 'Ενωμένων Πολιτειών καί τών φασιστικών κυβερνήσεων τής 'Ελλάδας, 'Ισπανίας καί Πορτογαλίας. 'Ενέργειες δπως ή άπαγωγή τοΰ Ουσσία στή Ρώμη, ό πολυβολισμός

τῆς Ἀμερικάνικης Πρεσβείας στὸ Λονδίνο, οἱ ἐπιθέσεις ἐνάντια στὶς πρεσβεῖες τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Βολιβίας στὴ Βόννη κ.λπ., στὶς ὁποῖες ὁ τύπος ἔδωσε, τότε, ἕνα βασικὰ ψυχολογικὸ χαρακτήρα, εἶχαν δυὸ βασικοὺς στόχους:

Νὰ πληροφορήσουν τὸ πλατὺ κοινό, διαμέσου τῶν πρακτορείων τύπου, γιὰ τὰ αἰτήματα ποὺ ἀποτέλεσαν τὸ κίνητρο αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν γιὰ νὰ δείξουν, διαμέσου αὐτῶν τῶν αἰτημάτων, τὴν κατάφωρη πραγματικότητα τῆς «κλιμάκωσης» τῆς τρομοκρατίας,, ποὺ ἐπεκτείνεται σήμερα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο κάτω ἀπ' τὸ πατρονάρισμα τῶν ΕΠΑ καὶ ν' ἀντιτάξει σ' αὐτὴ μιὰ «ἀντι-κλιμάκωση» τῆς ἐξέγερσης σ' ὅλες της τὶς πλευρὲς καὶ σ' ὅλα τὰ μέρη.

Εἶναι φανερὸ πὼς αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ θέμα ἀντιπαράθεσης μιᾶς «ἡρωικῆς» τρομοκρατίας στὴν παγκόσμια τρομοκρατία, ἀλλὰ μᾶλλον διάδοσης ἑνὸς ἐπιθετικοῦ κινήματος, ἱκανοῦ νὰ ἐξαφανίσει τὴν παθητικότητα τὴν ὁποία ἐπιχειροῦν νὰ μᾶς δημιουργήσουν οἱ κυβερνήσεις, χρησιμοποιώντας ἐπιστημονικὲς μεθόδους σ' ἕνα αὐξανόμενο βαθμό.

Ἡ γενοκτονία τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ, ἡ ὑποταγὴ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς κι οἱ συγκρούσεις ποὺ ὑποθάλπονται στὴ Μέση Ἀνατολὴ ἀπ' τοὺς δολοφόνους τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καὶ τοῦ Πενταγώνου, ἀποτελοῦν πτυχὲς ἑνὸς συστηματικοῦ προγράμματος γιὰ τὴν ἀνάφλεξη τοῦ κόσμου. Στὴν Εὐρώπη ἐπίσης, μπορεῖ κανεὶς νὰ παρατηρήσει σημαντικὲς πτυχὲς αὐτοῦ τοῦ προγράμματος: ἡ οὐσιαστικὴ ὑποστήριξη ποὺ προσφέρεται ἀπ' τὶς ΕΠΑ στὶς δικτατορίες τῆς Ἑλλάδας, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας, σὲ ἀντάλλαγμα γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς διατήρησης στρατηγικῶν βάσεων στὴ Μεσόγειο.

Ὅσο γιὰ τὶς «ἀστικὲς δημοκρατίες» τῆς Δύσης καὶ τὶς «Λαϊκὲς δημοκρατίες» τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι ἀπασχολημένες στὴν ἀναζήτηση νέων ἀγορῶν, καθὼς κινοῦνται πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς «ὑπερκαταναλωτικῆς» κοινωνίας. Τὰ οἰκονομικὰ τράστ στὴ Δύση κι οἱ γραφειοκρατικὲς κομματικὲς δομὲς στὴν Ἀνατολή, ἀγνοώντας ὁλότελα ὁποιοδήποτε ἀνθρωπιστικὸ ἐνδοιασμό, ἐνισχύουν τοὺς δεσμοὺς τους μὲ δικτατορικὰ καθεστῶτα.

Έτσι, ὁ ἰδιωτικὸς κι ὁ κρατικὸς καπιταλισμὸς συγκλίνουν στὸν ἴδιο στόχο (ἐνῶ διατηροῦν τ' ἀντίστοιχα συστήματά τους), χρησιμοποιώντας σὰ δικαιολογία ἕνα πολιτικὸ σχέδιο γιὰ «ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία» ἢ ἕνα οἰκονομικὸ σχέδιο γιὰ «οἰκονομικὴ ἐπέκταση», ἐνῶ οἱ χῶρες τοῦ «Τρίτου Κόσμου» κρατοῦνται σὲ μιὰ συνεχὴ κατάσταση καταστολῆς καὶ μιζέριας, χρησιμεύοντας σὰ βασικὴ πηγὴ πρώτων ὑλῶν καὶ φτηνῆς ἐργασίας.

Ἀντιμετωπίζοντας αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, ὑποστηρίζουμε ὅτι ὁ μόνος δρόμος ποὺ ἔμεινε ἀνοιχτὸς σὲ μιὰ ἐκμεταλλευόμενη ἀνθρωπότητα ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ξανακερδίσει τὸν ἔλεγχο τῆς μοίρας της, εἶναι μιὰ γενικευμένη ἐπαναστατικὴ δράση ἐνάντια στὸν καπιταλισμὸ κι ὅλες τὶς ἄρχουσες γραφειοκρατίες (συμπεριλαμβανομένης κι ἐκείνης τῆς Κίνας).

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου οἱ νέες γενιὲς ὁλόκληρου τοῦ κόσμου, γκρεμίζοντας τοὺς μύθους ἑνὸς «ἐλεύθερου» δυτικοῦ κόσμου καὶ τῆς «οἰκοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ» (ποὺ διευθύνεται ἀπὸ ἕνα πανίσχυρο κόμμα), ἀποκρυσταλλώνουν τὶς ἐπιδιώξεις τους πρὸς τὴν κατεύθυνση μιᾶς ἀναρχικῆς ἐπανάστασης πιστεύουμε ὅτι μόνο ἕνας διεθνὴς συντονισμὸς αὐτῶν τῶν κινημάτων θὰ μποροῦσε ν' ἀντιτάξει μιὰ ἀποτελεσματικὴ δύναμη ἐνάντια στὴν παγκόσμια συνεργασία τῶν δυνάμεων τῆς καταπίεσης.

Ἡ πάλη ἐνάντια στὶς δικτατορίες —Ἱσπανική, Ἑλληνική, Πορτογαλική, ἐνάντια στὸ ρατσισμὸ στὶς ΕΠΑ καὶ τὸ «ἀπαρτχάϊντ» στὴ Ν. Ἀφρική, ἐνάντια στὸ ξεκλήρισμα τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ ἢ τὴν ὑποδούλωση τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, ἀποτελεῖ τὸν παγκόσμιο ἀγώνα ἐνάντια σ' ὅλα τὰ ἐκμεταλλευτικὰ συστήματα.

Μάρτη 1968

Ὁμάδα 1ης Μάη
Κίνημα Ἐπαναστατικῆς Ἀλληλεγγύης

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΝΤΟΥΡΟΥΤΙ

Ἔκθεση ἀναφορικὰ μὲ τὴ σύλληψη καὶ τὶς ἐνέργειες

ἐναντίον 5 'Αναρχικῶν, ποὺ κατηγορήθηκαν ἀπὸ τὴν Ισπανικὴ ἀστυνομία ὅτι σχεδίαζαν ν' ἀπαγάγουν μιὰ ἀμερικάνικη προσωπικότητα στὴν 'Ισπανία.

Στὶς 28 τοῦ Ὀκτώβρη 1966, ὁ ἱσπανικὸς τύπος καὶ τὰ πρακτορεῖα Διεθνοῦς Τύπου, ἀνάγγειλαν τὴν ἐπίσημη ἀστυνομικὴ ἔκθεση ποὺ ἐπιδεβαίωνε τὴ σύλληψη 5 'Ισπανῶν ἀναρχικῶν: τῶν Λουὶς Έντο, 41 χρονῶν, 'Αντόνιο Κανέτε, 49 χρονῶν, 'Αλίσια Μούρ, 33 χρονῶν κι 'Αλφρέντο Χερρέρα, 31 χρονῶν.

Τὸ ἐπίσημο ἀνακοινωθέν, ποὺ δημοσιεύτηκε ἀπὸ ὅλες τὶς ἱσπανικὲς ἐφημερίδες, ἔδωσε τὴν ἀκόλουθη ἐκδοχή: «Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ 5 ἔνοπλα ἄτομα, μέλη ὅλα τῆς FIJL ('Ιβηρικῆς 'Ομοσπονδίας 'Αντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας, κλάδου νεολαίας τοῦ 'Ισπανικοῦ 'Αντιεξουσιαστικοῦ Κινήματος), ἡ ὁποία σχεδίαζε ν' ἀπαγάγει μιὰ σημαντικὴ ξένη προσωπικότητα στὴ Μαδρίτη, συνελλήφτηκε ἀπ' τὶς SIS (Ὑπηρεσίες Κοινωνικῶν 'Ερευνῶν). Τὰ πέντε πρόσωπα καὶ τὰ ὅπλα μπῆκαν στὴ διάθεση τοῦ Δικαστηρίου Δημόσιας Τάξης τῆς Μαδρίτης. 'Αρχηγὸς τῆς ὁμάδας ἦταν ὁ Λουὶς Έντο, πρώην γενικὸς γραμματέας τῆς FIJL στὸ Παρίσι καὶ μέλος τῆς ὁμάδας, ποὺ τὸν περασμένο 'Απρίλη ἀπήγαγε στὴ Ρώμη τὸν 'Εκκλησιαστικὸ σύμβουλο τῆς 'Ισπανικῆς Πρεσβείας στὸ Βατικανό, Πανιερώτατο Οὐσσία.

Ἡ FIJL σχεδίαζε ἐδῶ κι ἀρκετὸ καιρὸ μιὰ ἀνατρεπτικὴ ἐνέργεια ποὺ θὰ ἔστρεφε τὴν προσοχὴ τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης πάνω στὴν 'Ισπανία. Ἡ ἀποστολὴ ἀνατέθηκε στὴν ὁμάδα τοῦ Έντο, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ξεκίνησαν ἀπ' τὴ Γαλλία ἔχοντας πλήρεις ὁδηγίες. Ἡ σχεδιασμένη ἀπαγωγὴ εἶναι συνέχεια ἐκείνης ποὺ ἐκτελέστηκε τὸν περασμένο 'Απρίλη ἀπ' τὴν ἀναρχικὴ ὁμάδα «1η Μάη» ἐνάντια στὸν Πανιερώτατο Οὐσσία στὴ Ρώμη. Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ ἀναρχικοὶ σχεδίαζαν μιὰ παρόμοια ἀπόπειρα στὴν 'Ισπανία μὲ πρόθεση νὰ ἐγκαινιάσουν μιὰ ἐντυπωσιακὴ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς 'Ισπανίας. Ἡ θαυμάσια ἀστυνομικὴ ἐπιχείρηση ἄρχισε στὶς 25 τοῦ 'Οκτώβρη μὲ τὴ σύλληψη τοῦ 'Αντόνιο Κανέτε, ὁ ὁποῖος ταξίδευε μὲ ψεύτικο ὄνομα στὸ ἐξπρὲς Μαδρίτης — Βαρκελώνης. Ὁ Κανέτε, ποὺ συνελήφτηκε στὸ σταθ-

μό τῆς Σαραγόσσας, εἶναι πολὺ γνωστὸς ἀπ' τὸ φάκελό του σὰν ἀκτιβιστής. Εἶχε πάρει μέρος σὲ πολλὰ σαμποτάζ. Στὰ ὑπάρχοντά του, ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε ἕνα συμβόλαιο ἐνοικιάσεως γιὰ ἕνα διαμέρισμα στὴ Μαδρίτη —στὴν Πασέο ντὲ Σάντα Μαρία Καμπέζα. Αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἦταν τὸ ἀρχηγεῖο τῆς ὁμάδας κι ἐκεῖ ἦταν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κρατηθεῖ ἡ ξένη προσωπικότητα. Τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ὁμάδας συνελήφτηκαν λίγο μετὰ ἀπ' αὐτό, στὸ διαμέρισμα ποὺ ἀναφέρθηκε.

Σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεση τοῦ Λουὶς Ἔντο, ὁ ἐγκέφαλος ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπ' τὴν ἐπιχείρηση, ἦταν ὁ Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα, ὁ ὁποῖος εἶχε παραμείνει στὸ Παρίσι. Ὁ Ἔντο ἦρθε στὴν Ἱσπανία μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ στὴ Ρώμη, μὲ σκοπὸ νὰ δώσει μιὰ συνέντευξη στὸν Τύπο, σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιχείρηση τῆς ἀναρχικῆς ὁμάδας «1η Μάη» στὴ Ρώμη.

Στὸ διαμέρισμα ποὺ χρησίμεψε σὰν ἀρχηγεῖο τῆς ὁμάδας, ἡ ἀστυνομία βρῆκε ἕνα ὁπλοπολυβόλο «Στέν», ἕνα αὐτόματο «Λοῦγκερ», πλαστὰ διαβατήρια καὶ διάφορα ἔγγραφα ποὺ ἀνέφεραν τὶς λεπτομέρειες καὶ τὶς ὁδηγίες τῆς «Ἐπιχείρησης Οὐσσία». Ἄλλα πρόσωπα, ποὺ εἶχαν σχέση μ' αὐτὲς τὶς ἐνέργειες, ἀναζητοῦνται ἀπ' τὴν ἀστυνομία».

Μόλις δημοσιεύτηκε αὐτὴ ἡ ἔκθεση, οἱ δημοσιογράφοι ἄρχισαν νὰ κάνουν προβλέψεις, ἀναφορικὰ μὲ τὴν πιθανὴ ταυτότητα τοῦ ξένου ΒΙΠ. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμερικανοῦ πρεσβευτοῦ, Μπίντλ Ντιούκ, ἀναφέρθηκε κατ' ἐπανάληψη παρὰ τὶς ἀρνήσεις του.

Ἀνακοινωθὲν τῆς FIJL καὶ τῆς ὁμάδας «1η Μάη»

Τὴν 1η τοῦ Νοέμβρη 1966, τὸ Πρακτορεῖο Γαλλικοῦ Τύπου στὴ Μαδρίτη, ἀνάγγειλε ὅτι εἶχε πάρει τὸ ἀκόλουθο ἀνακοινωθὲν ποὺ κυκλοφόρησε ἡ FIJL:

«Σχετικὰ μὲ τὴν πρόσφατη σύλληψη 5 συντρόφων μας (ἀκολουθοῦν τὰ ὀνόματα), ἡ Ἠπειρωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς FIJL διακηρύσσει:

1. Οἱ σύντροφοί μας εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἀποστολή, νὰ φέ-

ρουν σὲ πέρας μιὰ ἐνέργεια γιὰ νὰ δειχτεῖ ἡ ψεύτικη «φιλελευθεροποίηση» τοῦ καθεστῶτος τοῦ Φράνκο, σύμφωνα μὲ τὴ γραμμὴ τῆς ἐκστρατείας μας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση ὅλων τῶν πολιτικῶν κρατουμένων τῆς χώρας μας.

2. Ἐπικυρώνουμε τὴν ἀκόλουθη δήλωση ποὺ ἔκανε ἡ Ὁμάδα «1η Μάη», σ' ἕνα ἀνακοινωθέν της στὸν τύπο, ποὺ ἀναιροῦσε τὶς διακηρύξεις ποὺ ἔκανε ἡ ἀστυνομία τοῦ Φράνκο.

«Ἡ Ἰσπανικὴ ἀστυνομία προσπαθεῖ ν' ἀναμίξει τὴν ὁμάδα τῶν ἀναρχικῶν ποὺ συνελήφτηκε τὴν περασμένη βδομάδα στὴ Μαδρίτη, στὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Πανιερώτατου Οὐσσία, ποὺ ἔγινε στὴ Ρώμη ἀπ' τὴν Ὁμάδα «1η Μάη».

Ὅπως μπορεῖτε εὔκολα νὰ δεῖτε μόνοι σας, συγκρίνοντας τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα αὐτοῦ τοῦ σημειώματος μὲ τὰ σημειώματα ποὺ ἔστειλε κατὰ καιροὺς ἡ Ὁμάδα «1η Μάη» κι ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Πανιερώτατος Οὐσσία θὰ ὑποχρεωθεῖ νὰ παραδεχτεῖ, ἂν ἔρθει σὲ ἀντιπαράσταση μὲ τοὺς συντρόφους ποὺ συνελήφτηκαν στὴ Μαδρίτη, κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν πῆρε μέρος στὴν ἀπαγωγὴ τῆς Ρώμης. Εἶναι ἑπομένως ὁλότελα ψεύτικο πὼς ἡ Ἰσπανικὴ ἀστυνομία ἔχει ἐξαρθρώσει τὴν ὁμάδα «1η Μάη».

Εἴμαστε προετοιμασμένοι νὰ δείξουμε ὅτι τὸ φασιστικὸ καθεστὼς τοῦ Στρατηγοῦ Φράνκο ψεύδεται κι ὅτι ἡ Ὁμάδα «1η Μάη» δὲν θ' ἀποτύχει ν' ἀποδείξει αὐτὸ μαζὶ μὲ τὴ σταθερή της ἀπόφαση νὰ συνεχίσει τὴν ἐκστρατεία της γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση ὅλων τῶν πολιτικῶν κρατουμένων στὴ χώρα μας.
31 Ὀκτώβρη 1966

Ὁμάδα «1η Μάη»

3. Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς FIJL κάνει ἔκκληση σὲ ὅλες τὶς ἀντιφασιστικὲς ὀργανώσεις, ὁμάδες κι ἄτομα νὰ ἐντείνουν τὴ διαμαρτυρία τους γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ καθεστὼς τοῦ Φράνκο νὰ διαπράξει ἕνα νέο ἔγκλημα.

Ἰσπανία, 1η Νοέμβρη 1966

Ἠπειρωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς FIJL

Λίγο μετά ἀπ' τὴν ἀναγγελία τῆς σύλληψης τῶν 5 συντρόφων μας, μιὰ εἴδηση ἀπ' τὴ Μαδρίτη ἀνέφερε ὅτι τὰ καθήκοντα τῆς ὑπεράσπισης θ' ἀναλάμβαναν οἱ Τζαΐμ Κορτέζο κι 'Αλφόνσο Σεβίλλα, μέλη κι οἱ δυὸ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου τῆς Μαδρίτης.

Σὲ μιὰ συνέντευξη ποὺ ἔδωσε στοὺς ξένους ἐκπροσώπους τοῦ τύπου, ὁ Κορτέζο ἀνακοίνωσε ἀργότερα ὅτι τὸ Δικαστήριο Δημόσιας Τάξης ἀρνήθηκε ν' ἀναλάβει τὶς εὐθῦνες γιὰ νὰ ἐκδικάσει τὴν ὑπόθεση τῶν 5 συντρόφων μας καὶ τὴν παρέπεμψε στὶς Στρατιωτικὲς ἀρχές. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ συνοπτικὴ διαδικασία ἑνὸς Στρατοδικείου ποὺ θὰ τοὺς καταδίκαζε σὲ θάνατο, δίχως νὰ ὑπάρξει καμιὰ πραγματικὴ δυνατότητα ὑπεράσπισης.

Συνέντευξη Τύπου στὴ Ν. 'Υόρκη ἀπ' τὸν 'Οκτάβιο 'Αλμπερόλα

Στὶς 8 τοῦ Δεκέμβρη, ἡ AFP τηλεγράφησε ἕνα μεγάλο ἀνακοινωθὲν ἀπ' τὴ Ν. 'Υόρκη, γιὰ μιὰ μυστικὴ συνέντευξη τύπου ποὺ ἔδωσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μανχάταν ὁ 'Οκτάβιο 'Αλμπερόλα. Τὸ κείμενο τῆς συνέντευξης ἦταν:

«Ν. 'Υόρκη, 8 τοῦ Δεκέμβρη.

Τὸ ἀναρχικὸ «κομμάντο» ποὺ συνελήφτηκε στὴ Μαδρίτη στὶς 24 τοῦ 'Οκτώβρη ἀπ' τὴν 'Ισπανικὴ ἀστυνομία, δὲ σκόπευε ν' ἀπαγάγει τὸν Πρεσβευτὴ Μπίντλ Ντιούκ. Τὸ ὑποψήφιο θύμα ἦταν ὁ ὑποναύαρχος Νόρμαν Τ. Τζίλλετ, ἀρχηγὸς τῶν ἀμερικανικῶν δυνάμεων στὴν 'Ισπανία, ποὺ θἆχε ἀπαχθεῖ στὶς 25 τοῦ μήνα, ἂν δὲν ἀνακάλυπτε ἡ ἀστυνομία τὴν «'Επιχείρηση Ντουρρούτι».

Αὐτὴ ἡ διευκρίνιση δόθηκε σήμερα στὴ Ν. 'Υόρκη, σὲ πολλὲς ἐφημερίδες, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο στὸ Μανχάταν ἀπ' τὸν 'Οκτά-

διο 'Αλμπερόλα, σύνδεσμο ἀνάμεσα στὴν 'Ηπειρωτικὴ 'Επιτροπὴ τῆς FIJL καὶ στὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ 'Εξωτερικοῦ. 'Ο 'Αλμπερόλα ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ δώσει αὐτὴ τὴ συνέντευξη στὸν τύπο, τὴν πρώτη τοῦ εἴδους της ποὺ δόθηκε ἀπ' τὴν FIJL στὶς ΕΠΑ —ἀποκάλυψε ἐπίσης πῶς θὰ ἐκτελοῦνταν ἡ ἀπαγωγή. Θὰ σκηνοθετοῦνταν ἕνα ἀτύχημα στὸ δρόμο ἀνάμεσα στὴν 'Αμερικάνικη ἀεροπορικὴ βάση τοῦ Τορρεχὸν καὶ στὴ Μαδρίτη. 'Ο ὑποναύαρχος Τζίλλετ θὰ μεταφερόταν σ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ θὰ τὸν πήγαινε στὴν πρωτεύουσα. "Υστερα θὰ μεταφερόταν σ' ἕνα διαμέρισμα ὅπου παρουσία πολλῶν δημοσιογράφων θὰ βοηθοῦσε σὰ «ζωντανὸ σύμβολο» τῆς κατάληψης τῆς 'Ισπανίας ἀπ' τὴ Β. 'Αμερική, στὴν ἀνάγνωση ἑνὸς κειμένου τῆς FIJL.

'Αφοῦ τὸ ἔγγραφο δὲν ἀνακοινώθηκε δημόσια στὴ Μαδρίτη, ἐξαιτίας τῆς ἀνακάλυψης τῆς ὁμάδας ἀπ' τὴν ἀστυνομία, ὁ 'Οκτάβιο 'Αλμπερόλα τὸ διάβασε στὸν τύπο τῆς Ν. 'Υόρκης, λίγο μετὰ τὴν ἀποστολὴ ἀντιγράφων στὸ Γενικὸ Γραμματέα τῶν 'Ενωμένων 'Εθνῶν Οὐ Θάντ καὶ σ' ὅλες τὶς ἀντιπροσωπεῖες κρατῶν - μελῶν τῶν 'Ενωμένων 'Εθνῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο ἡ FIJL κατάγγελε τὴν «πατριωτικὴ δημαγωγία» τῆς κυβέρνησης τοῦ Φράνκο ἀναφορικὰ μὲ τὴν διεκδίκησή της γιὰ τὸ Γιβραλτὰρ καὶ τὴ συνενοχή της στὰ ἐπιθετικὰ σχέδια τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Β. 'Αμερικῆς, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὶς στρατιωτικὲς βάσεις στὴν 'Ισπανία σὰν «ὁρμητήρια γιὰ τὰ ἐπιθετικά τους σχέδια».

'Ο 'Οκτάβιο 'Αλμπερόλα ἐπέμεινε ἐπίσης στὰ ἀκόλουθα:

1. "Οτι ἡ γενικὴ ἀμνηστεία ποὺ ἀνάγγειλε ὁ στρατηγὸς Φράνκο ἦταν μιὰ φάρσα κι ὅτι ὑπῆρχαν ἀρκετὲς ἑκατοντάδες πολιτικῶν κρατουμένων στὶς ἱσπανικὲς φυλακές.

2. 'Η 'Ισπανικὴ δικτατορία δὲν κινεῖται πρὸς τὴν ἐκδημοκρατικοποίηση. Οὔτε θὰ ἐπιφέρει καμιὰ θεμελιακὴ ἀλλαγὴ τὸ Δημοψήφισμα τῆς 14ης τοῦ Δεκέμβρη.

3. 'Η FIJL πιστεύει ὅτι ἡ «'Επιχείρηση Ντουρρούτι», παρὰ τὸ ὅτι ἀνακαλύφτηκε ἀπ' τὴν ἀστυνομία, εἶχε ἕνα θετικὸ ἀποτέλεσμα ἀπ' τὴν ἄποψη τῶν συνεπειῶν της κι ὅτι θὰ συνεχίσει

ἐνεργητικὰ τὴν πάλη της ὥς ὅτου νὰ ἐπιτευχτοῦν οἱ ἄμεσοι στόχοι της: ἡ ἀπελευθέρωση ὅλων τῶν Ἰσπανῶν πολιτικῶν κρατούμενων κι ὁ τερματισμὸς τῶν ἀστυνομικῶν διώξεων, μὲ τὴν ὕπαρξη δυνατοτήτων ἐλευθερίας τοῦ λόγου, τῶν συγκεντρώσεων καὶ τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη, ὁ Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα ἐπιβεβαίωσε κατηγορηματικὰ ὅτι ἡ FIJL θὰ συνέχιζε νὰ ἐκτελεῖ θεαματικὲς ἐνέργειες τόσο μέσα ὅσο κι ἔξω ἀπ' τὴν Ἰσπανία. «Ἂν αὐτὲς οἱ πράξεις εἶναι σὲ μερικὲς περιπτώσεις βίαιες», πρόσθεσε, «μολοντοῦτο, ὅπως καὶ στὶς προηγούμενες ἐπιχειρήσεις, δὲ θὰ ὑπάρξουν θύματα».

Ἐπιβεβαίωσε τέλος ὅτι οἱ 5 ἀναρχικοὶ ποὺ συνελήφτηκαν στὴ Μαδρίτη, δὲν εἶχαν πάρει μέρος στὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Πανιερώτατου Οὐσσία στὴ Ρώμη» (A.F.P.).

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ δόθηκε συνέντευξη τύπου ἀπ' τὸν Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα, ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι ποὺ ἦταν παρόντες στὴ Γενικὴ Συνέλευση τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν ἔλαβαν ἕνα σημείωμα ἀπ' τὴν Ἀντιπροσωπεία τῆς FIJL τοῦ Ἐξωτερικοῦ, μαζὶ μ' ἕνα ἀντίγραφο τοῦ ἐγγράφου ποὺ βρέθηκε στὰ ὑπάρχοντα τοῦ Ἔντο ἀπ' τὴν Ἰσπανικὴ ἀστυνομία καὶ τὸ ὁποῖο θ' ἀποτελοῦσε τὴ βάση τῆς «Ἐπιχείρησης Ντουρρούτι». Αὐτὸ τὸ ἔγγραφο στάλθηκε ἀπὸ τότε σ' ὅλες τὶς Ἐπαρχιακὲς Ἀρχὲς τῆς Ἰσπανίας κι ἔχει κυκλοφορήσει πλατιὰ τόσο ἀνάμεσα στοὺς ἐπίσημους κύκλους ὅσο κι ἀνάμεσα στὸ λαό.

Ὅπως ἀναφέρθηκε παραπάνω, τὸ Δικαστήριο Δημόσιας Τάξης εἶχε ἀρνηθεῖ ν' ἀναλάβει τὴν ἐκδίκαση τῆς ὑπόθεσης τῶν συντρόφων μας καὶ τὴν παρέπεμψε στὶς Στρατιωτικὲς ἀρχές. Φαινόταν ὅτι τὸ καθεστὼς χρησιμοποιοῦσε αὐτὴ τὴν τακτικὴ γιὰ νὰ κερδίσει χρόνο καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιήσει σὰν μέσο ἐκδικασμοῦ ἐνάντια σὲ πιθανὰ ἀντίποινα ἀπὸ μέρους τῆς FIJL. Μερικὲς βδομάδες μετὰ τὴν παραπομπὴ τῆς ὑπόθεσης στὸ Στρατοδικεῖο, ἀναγγέλθηκε ὅτι τὸ τελευταῖο ἀρνήθηκε ἐπίσης ν' ἀναλάβει τὴν ὑπόθεση καὶ τὴν ἔστειλε πίσω στὸ Δικαστήριο Δημόσιας Τάξης, τὸ ὁποῖο τελικὰ ἀπήγγειλε τὶς κατηγορίες. Αὐτὲς γνωστοποιήθηκαν δημόσια στὶς 9 τοῦ Φλεβάρη κι ὁ εἰσαγγελέας ζήτησε 15 χρόνια φυλάκιση γιὰ τοὺς Λουὶς Ἔντο, Ἀλίσια Μοὺρ κι Ἀντόνιο

Κανέτε κι 6 χρόνια γιὰ τοὺς 'Αλφρέντο Χερρέρα καὶ Τζίζες Ροντρίγκες. 'Ο εἰσαγγελέας τοὺς κατηγόρησε γιὰ παράνομη σύμπραξη (ἐπειδὴ ἦταν μέλη τῆς FIJL), ποὺ ἀπέβλεπε στὴν ἐκτέλεση μιᾶς ἀπαγωγῆς καὶ γιὰ κατοχὴ ὅπλων.

(Λ.F.P. 9 τοῦ Φλεβάρη)

Διεθνεῖς διαμαρτυρίες

Μόλις ἔγιναν οἱ συλλήψεις, ἀκολούθησε ἕνα κύμα διαμαρτυριῶν σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Προκηρύξεις κι ἀφίσσες μοιράστηκαν στὴ Γαλλία, στὸ Βέλγιο, στὴν 'Ιταλία, στὴ Γερμανία, στὴν 'Ελβετία κ.λπ. Οἱ πιὸ σημαντικὲς ἐνέργειες ἦταν οἱ ἀκόλουθες:

Ἀ μ σ τ ε ρ ν τ α μ: Τὴν Κυριακὴ 30 τοῦ 'Οκτώβρη, ἰσχυρὲς ὁμάδες Πρόβος κι ἀναρχικῶν διαδηλωτῶν διαμαρτυρήθηκαν μπροστὰ στὴν 'Ισπανικὴ Πρεσβεία. Ἔσπασαν παράθυρα κι ἐξισφενδόνισαν ἕνα πιστόλι ἀντίκα ποὺ συμβόλιζε τὴν τρομοκρατία τοῦ Φράνκο. Σὰν ἀποτέλεσμα ὁ 'Ολλανδικὸς τύπος γέμισε ἄρθρα σχετικὰ μὲ τοὺς 5 ἀναρχικοὺς ποὺ συνελήφτηκαν στὴ Μαδρίτη. Στὶς μέρες ποὺ ἀκολούθησαν, πάνω ἀπὸ 15.000 προκηρύξεις κι ἀφίσσες μοιράστηκαν στὸ Ἄμστερνταμ. Ἄλλες διαδηλώσεις ἔγιναν στὶς 3 καὶ 4 τοῦ μήνα μπροστὰ στὴν 'Ισπανικὴ Πρεσβεία. Στὴ διάρκεια μιανῆς ἀπ' αὐτές, τὸ 'Ολλανδικὸ ραδιόφωνο πῆρε συνέντευξη ἀπὸ ἕναν 'Ιταλὸ σύντροφο. Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, στὴ διάρκεια τοῦ Συνέδριου τῶν Πρόβος, βγῆκαν ψηφίσματα γιὰ τὴν κατ-απολέμηση τοῦ Φρανκικοῦ καθεστῶτος.

Μ ι λ ά ν ο: Χιλιάδες προκηρύξεις μοιράστηκαν στὴ διάρκεια τῆς τελευταίας βδομάδας τοῦ 'Οκτώβρη σ' ὁλόκληρη τὴν πόλη. Στὶς 31 τοῦ μήνα, ἔγινε στὴν πλατεία Ντόμ μιὰ διαδήλωση διαμαρτυρίας. Τὴν ἑπόμενη μέρα, ἔγινε μιὰ διαδήλωση ποὺ ἔκανε πορεία διαμαρτυρίας διασχίζοντας ὁλόκληρη τὴν πόλη καὶ κουβαλώντας μιὰ ἀπομίμηση τῆς γκαρρόττας, γιὰ νὰ θυμίσει σ' ὅλους ὅτι ὁ φασισμὸς εἶναι ἀκόμα ζωντανὸς στὴν Εὐρώπη.

Β ρ υ ξ έ λ λ ε ς: Χιλιάδες προκηρύξεις κι ἀφίσσες μοι-

ράστηκαν στὶς ἀρχὲς τοῦ Νοέμβρη σ' ὁλόκληρη τὴν πόλη. Στὶς 19, τὸ Σάββατο, ἔγινε ἕνα «χάππενιγκ» ἀπ' τοὺς Πρόβος στὴν πλατεία Μπρουκέρ, στὸ κέντρο τῆς πόλης, σ' ἔνδειξη «ἀλληλεγγύης γιὰ τοὺς 5 ἀναρχικοὺς ποὺ συνελήφτηκαν στὴ Μαδρίτη. Μοιράστηκε μιὰ προκήρυξη ποὺ ἔλεγε ὅτι οἱ Πρόβος τῶν Βρυξελλῶν θὰ ἔπαιζαν δημόσια καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς ἀστυνομίας, ἕνα μονόπρακτο ἔργο, ὅπου θ' ἀναπαραστοῦσαν τὰ βασανιστήρια ποὺ περίμεναν τοὺς 5 Ἰσπανοὺς ἀναρχικούς, ἂν ἀφήνονταν ὁ Φράνκο νὰ κάνει ὅτι γουστάρει... Τὸ προβοταριάτο κηρύσσει πόλεμο ἐνάντια στὸ καθεστὼς τοῦ Φράνκο. Ἕνα καθεστὼς ποὺ συνεχίζει σήμερα νὰ ζεῖ στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνα καὶ τῆς Ἱερῆς Ἐξέτασης· ἡ ἀπόδειξη αὐτοῦ δόθηκε ἀρκετὰ πρόσφατα μὲ τὴν ἐκτέλεση τῶν δυὸ νεαρῶν ἀναρχικῶν Ντελγκάντο καὶ Γκρανάντος στὴ γκαρρόττα. στὰ 1963...».

Π α ρ ί σ ι : Πάνω ἀπὸ 10.000 προκηρύξεις κι ἀφίσες μοιράστηκαν σ' ὅλη τὴν πόλη. Σὲ μιὰ συγκέντρωση, ποὺ ἔγινε στὴ Μουτουαλιτὲ ἀπὸ ἀριστερὲς ὀργανώσεις, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐνάντια στὸ καθεστὼς τοῦ Φράνκο, ὁ Ντανιὲλ Μέιερ, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα, μίλησε γιὰ τὴν κατάσταση τῶν πέντε συντρόφων μας. Μετὰ τὴ συγκέντρωση, οἱ ἀναρχικοὶ ἔκαναν διαδήλωση μπροστὰ στὴν Ἰσπανικὴ Πρεσβεία σπάζοντας τὰ παράθυρα, ὡς ὅτου τοὺς διέλυσε ἡ ἀστυνομία. Μιὰ συγκέντρωση ἀλληλεγγύης, ποὺ ὀργανώθηκε ἀπ' τὴν Ἰσπανικὴ Συνδικαλιστικὴ Συμμαχία, ἔγινε στὸ θέατρο Ἀλάμπρα.

Ἡ Φρανκικὴ καταστολὴ κ' ἡ φάρσα τῆς φιλελευθεροποίησης

Ἡ σύλληψη κι ἡ ἐπικείμενη δίκη τῶν 5 συντρόφων μας συμπίπτει μὲ μιὰ περίοδο ἀγκιτάτσιας ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς φοιτητὲς τῆς Ἰσπανίας καὶ μὲ μιὰ σκλήρυνση τῶν ἀστυνομικῶν διώξεων.

Οἱ Λουὶς Ἔντο, Ἀντόνιο Κανέτε, Ἀλίσια Μούρ, Τζίζες Ροντρίγκεζ κι Ἀλφρέντο Χερρέρα, συνελήφτηκαν καὶ θὰ δικα-

στοῦν ἐπειδὴ σχεδίαζαν τὴν ἐκτέλεση μιᾶς ἐνέργειας γιὰ νὰ δείξουν ὅτι οἱ διαδηλώσεις καὶ ἡ φιλελευθεροποίηση τοῦ Φρανκικοῦ καθεστῶτος ἀποτελοῦν ἁπλὰ ψέματα καὶ γιὰ ν' ἀπαιτήσουν τὴν ἀπελευθέρωση ὅλων τῶν πολιτικῶν κρατουμένων ποὺ βρίσκονται στὶς Ἰσπανικὲς φυλακές. Ἀκόμα, τὸν ἴδιο καιρό, ἑκατοντάδες φοιτητὲς κι ἐργάτες συνελήφτηκαν γιατὶ ἁπλῶς εἶχαν πιστέψει ὅτι ἡ «φιλελευθεροποίηση» ἦταν ἀληθινή. Σ' αὐτὸ κρύβεται μιὰ κάποια εἰρωνεία. Μολοντοῦτο, τὰ γεγονότα δείχνουν πόσο ἄδικο ἔχουν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ νομίζουν ὅτι μιὰ φασιστικὴ δικτατορία μπορεῖ νὰ «φιλελευθεροποιηθεῖ» εἰρηνικὰ διαμέσου τῶν ἁπλῶν δημοκρατικῶν διεκδικήσεων γιὰ τὴν κατοχύρωση τῶν θεμελιακῶν δικαιωμάτων.

Οἱ πολυάριθμες συλλήψεις φοιτητῶν κι ἐργατῶν, ἐπειδὴ εἶχαν πάρει μέρος στὶς εἰρηνικὲς διαδηλώσεις ἢ στὶς λεγόμενες «ἐλεύθερες συγκεντρώσεις», μαζὶ μὲ τὴν ἀπόλυση ὅλων ἐκείνων τῶν Πανεπιστημιακῶν δασκάλων ποὺ τόλμησαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐνάντια στὴν κτηνωδία τῶν ἀστυνομικῶν ἢ ποὺ ἔχουν ἐπικρίνει τὸ καθεστώς, δείχνει καθαρὰ ὅτι ἡ Δικτατορία τοῦ Φράνκο συνεχίζει νὰ εἶναι πιστὴ στὴν ὁλοκληρωτική της φύση κι ὅτι σὲ καμμιὰ περίπτωση δὲν εἶναι προετοιμασμένη νὰ ἐνδώσει στὶς δημοκρατικὲς ἐπιδιώξεις τοῦ Ἰσπανικοῦ λαοῦ.

Οἱ πολὺ αὐτοδιαφημισμένες «μεταρρυθμίσεις» ποὺ ἐγκρίθηκαν ἀπ' τὰ ψεύτικα Κορτές, οἱ πολιτικὲς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, ὁ νέος Νόμος περὶ Τύπου κι ὅλα τ' ἄλλα «δημοκρατικὰ» προγράμματα ποὺ ἀνάγγειλε ἡ κυβέρνηση, εἶναι ἁπλὰ σχέδια τοῦ χαρτιοῦ καὶ διαφημιστικὰ πυροτεχνήματα γιὰ λόγους δημοσιότητας.

Φοιτητές, ἐργάτες καθηγητὲς Πανεπιστημίου ἀκόμα καὶ παπάδες διώκονται καθημερινὰ καὶ φυλακίζονται ἐπειδὴ ἔκαναν παράνομες συγκεντρώσεις, ἐκστρατεία ἐνάντια στὸ δημοψήφισμα, ἐκδόσεις δελτίων τῆς ἀντιπολίτευσης κ.λπ.

Ὁ Στούαρτ Κρίστι, ποὺ καταδικάστηκε τὸ Σεπτέμβρη τοῦ 1964 σὲ 29 χρόνια φυλακὴ μὲ μιὰ ἄλλη ψεύτικη κατηγορία γιὰ τερροριςμό, ἐξακολουθεῖ νὰ κρατιέται στὴν Καραμπανσέλ. Μιὰ πρόσφατη ἔκκληση γιὰ ἐπιείκεια ἀπορρίφτηκε κι αὐτὸς ὁ εἰκο-

σάχρονος Βρεταννὸς ἀγωνιστὴς μοιράζεται τὴν τύχη πολλῶν ἄλλων δημοκρατικῶν Ἰσπανῶν.

Τώρα τὸ καθεστὼς ἀπειλεῖ νὰ καταδικάσει τοὺς 5 ἀναρχικοὺς ἀγωνιστὲς σὲ νέες βαρειὲς ποινές.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἐπιτροπὴ Συνδέσμου μὲ τὴ FIJL
Ὀμπερβιλλιὲ (Γαλλία)/Βρυξέλλες

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Ἡ Ὁμάδα «1η Μάη» ὑπῆρξε μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ γνωστὲς ἀναρχικὲς ἀκτιβίστικες ὁμάδες τῆς περιόδου ποὺ ἐξετάσαμε. Ἀντιπροσωπεύει μιὰ συνέχιση τοῦ ἔργου τοῦ Σαμπατὲ καὶ τῆς μεταπολεμικῆς Ἰσπανικῆς ἀντίστασης κι ἕνα προγεφύρωμα γιὰ τὴν ἑπόμενη περίοδο, ὅπου ὁ ἐπαναστατικὸς ἀκτιβισμὸς σὲ πολλὲς χῶρες (Γερμανία, ΕΠΑ, Ἰταλία καὶ Νότια Ἀμερική) ἀποτελοῦνταν ἀπὸ πολλὲς τάσεις, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες ἦταν ἐξουσιαστικὲς Μαρξιστικὲς —συνήθως Μαοϊκές, μερικὲς φορὲς Συμβουλιακὲς Κομμουνιστικὲς καὶ περιστασιακὰ Τροτσκιστικὲς— κι ἄλλες Ἀναρχικές. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ὁ Τύπος ἁρπαζόταν ἀπ' τὸ ὄνομα «Ἀναρχικὸς» καὶ διόγκωνε τὴν πραγματικὴ συμμετοχὴ τῶν Ἀναρχικῶν (ἀφοῦ τώρα ὁ Ἀναρχισμὸς ἀποτελεῖ τὸν ἴδιο μπαμπούλα γιὰ τοὺς δεξιοὺς ἐξτρεμιστές, ποὺ ἀποτελεῖ ὁ φασισμὸς γιὰ τοὺς ἀριστεροὺς ἐξτρεμιστές), ἔτσι ὥστε στὴν Τουρκία, λόγου χάρη, ὅπου ἀριθμητικὰ εἶναι πολὺ λιγότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλη τάση (ἂν καὶ ἀποφασιστικὰ μαχητικοί), ἐμφανίζεται ὅτι ὅλοι οἱ ἀκτιβιστὲς εἶναι ἀναρχικοὶ κι ὅλοι οἱ ἀναρχικοὶ εἶναι ἀκτιβιστές, πράγμα ποὺ σὲ καμιὰ περίπτωση δὲν ἀληθεύει.

Ἡ ὁμάδα «1η Μάη» εἶναι ὁλότελα ἀναρχική, παρόλο ποὺ ἔχει διαφοροποιηθεῖ ἀπ' τὶς ἄλλες ἐπαναστατικὲς τάσεις μὲ λιγό-

τερη οξύτητα άπ' ότι συμβαίνει συνήθως μέ τά άναρχικά κινήματα αισθανόμενη ότι τό βασικότερο καθήκον ήταν ή δημιουργία τής έπαναστατικής κατάστασης καί προσπάθησε νά κάνει τίς έπαναστατικές όργανώσεις όσο τό δυνατό πιό άντιεξουσιαστικές. Αύτή ή έλλειψη όξείας διαφοροποίησης άντανακλάται στ' άνακοινωθέντα της.

Ή διαφορά άνάμεσα στόν άκτιβισμό τής άναρχικής παραλλαγής καί τόν τερρορισμό τών Έθνικιστικών ή άλλων όμάδων, μπορεί νά φανεί άν συγκρίνει κανείς τή χρονολογική σειρά τών έπιθέσεων τής «1ης Μάη» μέ τό ίστορικό τών γεγονότων στή Βόρεια Ίρλανδία λόγου χάρη ή μ' έκείνο τών Παλαιστίνιων άνταρτών, γιά νά μήν άσχοληθοϋμε μέ τά γεγονότα τής κυβερνητικής τρομοκρατίας σχεδόν σέ κάθε χώρα, πού μπορεί νά διαλέξουμε τυχαία. Ή πάλη δέν είναι, γιά τόν άναρχικό, μιά έπίθεση σέ άνθρώπους, ένώ ή Έθνικιστική πάλη είναι έξ όρισμού. Ό Μαρξισμός, παρόλο πού άποκηρύσσει τόν άκτιβισμό τών Άναρχικών, δικαιολογεί τήν τρομοκρατία τών Έθνικιστών χρησιμοποιώντας τήν κατάλληλη φρασεολογία.

Γιά τίς κυβερνήσεις, φυσικά, ό τερρορισμός πρέπει νά έξαπολύεται σέ μεγάλη κλίμακα (καί νάναι νόμιμος) κι όχι σέ μικρή κλίμακα (καί νάναι παράνομος). Τό μαζικό έγκλημα είναι νόμιμος πόλεμος —ή πάλη ένάντια στήν τυραννία είναι παράνομη άτομική έξέγερση.

Θά προκαλέσει ίσως έκπληξη στόν περιστασιακό άναγνώστη τής προπαγάνδας τών έφημερίδων τό ότι οί Άναρχικοί δέχονται μιά τόσο δυσμενή κριτική διαμέσου τοϋ τύπου. Άν κανείς άναλογιστεί τό ίστορικό τοϋ άναρχικοϋ άκτιβισμοϋ στά τελευταία 50 χρόνια, λόγου χάρη, τίς άτομικές άπόπειρες ένάντια στό Μουσσολίνι —έγιναν βασικά τρείς άπόπειρες άπό τούς Τζίνο Λουσέττι (στά 1926), Μικαέλ Σίρρου (στά 1931) κι Άντζελο Σμπαρντελλόττο (στά 1932)— τήν άντίσταση ένάντια στήν τυραννία στή Μπολσεβίκικη Ρωσία, τόσο μέ άτομικές άπόπειρες όσο καί μ' ένοπλη άντίσταση στήν Ούκρανία κι άλλες έξεγέρσεις, τούς διάφορους άντιφασιστικούς άγώνες στήν Ίσπανία κι άλλού, τήν πάλη ένάντια στήν τυραννία στή Νότια Άμερική καί πάει λέγον-

τας —καμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐνέργειες δὲ θὰ φαινόταν σὲ καμιὰ περίπτωση νὰ δικαιολογεῖ τὴν ἐπίμονη δυσφήμηση τοῦ ἀναρχισμοῦ στὸν Τύπο ἐκτὸς σὰ σκόπιμη προπαγάνδα. Ὅταν κανεὶς ἐξετάζει τὰ ψυχοπαθολογικὰ μαζικὰ ἐγκλήματα ποὺ εἶναι ἀνεξίτηλα συσχετισμένα μὲ τὸ φασισμό, τὸ κυβερνητικὸ μαζικὸ μακελειό, τόσο στὸν πόλεμο ὅσο καὶ στὴν ἐσωτερικὴ καταπίεση, ποὺ διαπράττεται ἀπὸ δυνάμεις τόσο καπιταλιστικὲς ὅσο καὶ κρατικοκομμουνιστικὲς καὶ τὶς μαζικὲς κτηνωδίες ἀναφορικὰ μὲ τὴν καταστολὴ τῆς ἀντιπολίτευσης (ποὺ ἔχει εἰδικότερα ἕναν ἐθνικὸ χαρακτῆρα) ἀκόμα κι ἀπὸ ἔθνη ποὺ εἶναι δημοκρατικὰ στὸ ἐσωτερικό, ἀλλὰ καταπιεστικὰ ἀπέναντι στὶς μειονότητες ἢ στοὺς λαοὺς ποὺ ἔχουν ὑποτάξει, ἀναρωτιέται κανεὶς ἀπὸ ποῦ πῆραν τὴν ἰδέα οἱ δημοσιογράφοι, ὅτι μποροῦσαν νὰ μεταχειριστοῦν τοὺς Ἀναρχικοὺς σὰ νάταν αὐτομάτως οἱ χειρότεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς παλιανθρώπους.

Ἀλλὰ φυσικὰ ἡ συκοφαντικὴ φύση τῆς δημοσιογραφίας τὴν κάνει νὰ βλέπει τὶς ἐπιθέσεις ἐνάντια στὴν ἐξουσία κι ἐνάντια στὰ πρόσωπα ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία, ὅσο τυραννικὰ κι ἂν εἶναι, σὰ μιὰ πολὺ μεγαλύτερη ἀπειλὴ ἀπ' ὅτι ἡ γενοκτονία τῶν λαῶν ἢ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀδικίας.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, αὐτὸ βοηθήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ Γκαντισμοῦ, ποὺ προτιμάει νὰ περιγράφει τὸν ἑαυτό του σὰ «μὴ βίαιο» καὶ περιγράφει ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν υἱοθετοῦν τὶς ἀπόψεις του σὰ «βίαιους» —«ὀπαδὸς τῆς βίας», φυσικά, ἀπὸ πατσιφιστικὴ σκοπιά, εἶναι κάθε ἄτομο ποὺ δὲν εἶναι πατσιφιστὴς (Σ.τ.Μ. ειρηνιστής, ὀπαδὸς τῆς μὴ βίας)· ἀλλὰ ἡ μικρῆς ἔκτασης «ἀναρχοπατσιφιστικὴ» λατρεία στὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἀμερική, οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὁποίας αὐτοπεριγράφονται σὰ «μὴ βίαιοι ἀναρχικοί», πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἄλλοι εἶναι «βίαιοι ἀναρχικοί», ὑπῆρξε τουλάχιστον ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ συντέλεσαν στὴ σύγχυση τοῦ ἀναρχικοῦ ἀκτιβισμοῦ μ' ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφή, ἢ ἂν κανεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ διατυπώσει μ' ἐκεῖνο τὸν τρόπο, μ' ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφὴ τερρορισμοῦ. Ἄνθρωποι σὰ τὸ Σαμπατὲ ἢ τὸ Ντουρρούτι δὲν «πίστευαν» στὴ βία· ἂν «πίστευαν» στὴ βία θὰ μποροῦσαν νἄχαν προσχωρή-

σει στὴ Φάλαγγα ἢ στοὺς Ρεκετέδες καὶ νὰ ἱκανοποιηθοῦν. Ἀλλὰ αὐτοὶ πίστευαν στὴν ἀντίσταση ἐνάντια σ' ἐκείνους ποὺ ἐπέβαλλαν τὴ βία τους πάνω στὸ λαό. Αὐτὴ ἡ ἀντίσταση ἦταν ἐκείνη ποὺ ὁδήγησε στὸ νὰ πάρει μιὰ βίαιη στροφὴ ὁ ἀκτιβισμός τους. Ἡ πίστη τους στὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἀνθρωπιὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔκανε αὐτὸ τὸ βίαιο ἀκτιβισμὸ πιὸ κοντινὸ στὸ λαὸ καὶ πιὸ ἀναπόσπαστο μέρος του, ἀπ' ὅτι οἱ ἀγῶνες τοῦ «Τρίτου Κόσμου», δίχως ν' ἀναφέρουμε τοὺς πολέμους τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

«Διεθνιστής»

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

Αὐτὴ ἡ χρονολογικὴ σειρὰ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθεῖ σὰν ἐξαντλητικὴ ἢ περιοριστική. Θὰ προσφέρει ὅμως στὸν ἀναγνώστη μιὰ γενικὴ εἰκόνα τῆς ἀνάπτυξης τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀναρχικοῦ ἀκτιβισμοῦ στὴν Εὐρώπη στὰ τελευταῖα 14 χρόνια. Σ' αὐτὴ τὴ χρονολογικὴ σειρὰ ἔχει γίνει ἐλάχιστη ἀναφορὰ στὶς δραστηριότητες τῶν Ἰταλικῶν ὁμάδων. Σὰν ἀποτέλεσμα τῶν φασιστικῶν προκλήσεων στὴν Ἰταλία στάθηκε οὐσιαστικὰ ἀδύνατο νὰ προετοιμαστεῖ ἕνας χρονολογικὸς πίνακας τῶν ἐνεργειῶν ὁμάδων ὅπως οἱ Κόκκινες Ταξιαρχίες καὶ ἡ G.A.P. —Ὁμάδες Παρτιζάνικης Δράσης— ὅπως μπορέσαμε νὰ κάνουμε γιὰ τὴν Ὀργισμένη Ταξιαρχία, τὸ Τμῆμα Κόκκινος Στρατός, τὴν Ὁμάδα «1η Μάη» καὶ τὶς Αὐτόνομες Ὁμάδες Δράσης τοῦ Κινήματος Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς.

1960

Γ ε ν ά ρ η ς: Στίς πρῶτες ὧρες τοῦ Γενάρη, διεξήχθηκε μιά μάχη ἀνάμεσα σέ μιά δύναμη ἀπό 100 Πολιτοφύλακες καί μιά ὁμάδα ἀναρχικῶν ἀντορτῶν, πού εἶχε μόλις περάσει τά Πυρηναία κατευθυνόμενη πρός τη Βαρκελώνη. Σκοτώθηκαν 4 μέλη τῆς ὁμάδας καθώς κι ἕνας ὑπολοχαγός τῆς Πολιτοφυλακῆς. Ὁ ἠγέτης τῆς ὁμάδας Φραντσίσκο Σαμπατέ Λομπάρτ, ὁ Δημόσιος Κίνδυνος Νο 1 τοῦ Φράνκο πληγώθηκε ἀλλά κατάφερε νά διαφύγει ἀπ' τάν ἀποκλεισμό πού εἶχε γίνει στήν περιοχή. Σκοτώθηκε τήν ἑπόμενη μέρα στά Κοταλάνικο χωριά τοῦ Σάν Θελόνι, ἀπ' τά διασταυρωμένα πυρά τῶν φασιστῶν χωροφυλάκων καί τῆς Πολιτοφυλακῆς.

Φ λ ε β ά ρ η ς: Τό Ἐπαναστατικό Διευθυντήριο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς (D.R.I.L.) ἀναγγέλει τήν ἵδρυσή του μέ μιά σειρά ἐπιθέσεις σέ ζωτικά κυβερνητικά κτίρια σ' ὁλόκληρη τήν Ἰσπανία καί τήν Πορτογαλία.

Ἰ ο ύ ν η ς: 27)28)29. Ἀρχίζει μιά ἄλλη σειρά συνδυασμένων βομβιστικῶν ἐπιθέσεων στήν Ἰβηρική Χερσόνησο, πού κατευθύνεται ἐνάντια σέ κτίρια κι ἐγκαταστάσεις καί τῶν δυό φασιστικῶν καθεστώτων.

1961

Γ ε ν ά ρ η ς: Τή νύχτα τῆς 21 πρός 22, μιά ὁμάδα κομμάντος τοῦ DRIL, διευθυνομένη, ἀπ' τάν Πορτογάλο λοχαγό Ἐνρίκε Γκαλ-

θάο, κατέλαβε τό Παρτογαλικό έπιβοτικά πλοίο Σάντα Μαρία στήν ονοιχτή θάλασσα, για νά δείξει στόν κόσμο τήν ένεργητική άντίσταση ένάντια στίς δικτατορίες τοῦ Φράνκο καί τοῦ ΣαλαΖάρ. Ἡ ὁμάδα τῶν κομμάντος άποτελοῦντων άπό Ίσπανούς, Πορταγάλους καί Νοτιοαμερικάνους άκτιβιστές.

Ἰαύλης. Ἡ Ἰσπανικη άστυνομια άνακάλυψε μιά άπόπειρα σαμποτάΖ στίς σιδηροδρομικές γραμμές πού όδηγοῦσαν στό Σάν Σεμπάστιαν, λιγο πρίν περάσει ἕνα τραίνο γεμάτο μέ φασίστες πρώην πολεμιστες Πήγαινον γιά τον έτήσιο έορτασμό τῆς φασιστικῆς νίκης, πού θά γινόταν στίς 18 τοῦ μήνο στήν πρωτεύουσα τῆς GUIPUZCOA. Αύτη ἦταν ἡ πρώτη ένέργεια που πῆρε μέρος σάν όργάνωση το Βάσκικο άκτιβίστικο κίνημα Ε.Τ.Α

Αὔγουστος Μιά μάχη διεξήχθηκε στά Καταλάνικα Πυρηναία ανάμεσο σέ μιά αντιεξουσιοστική όμάδα δράσης καί στήν Πολιτοφυλακή Ενας πολιτοφύλακας σκοτώθηκε κι ένας ἄλλος τραυματίστηκε σοβαρά

1962

7 τοῦ Απρίλη: Ἀνθρακωρύχοι τοῦ άνθρακωρυχείου «Νίκαλος ντέ Μιέρες» στίς Ἀστουρίες, κατεβαίνουν σέ απεργία μέ αιτήματα τήν καθιέρωση κατώτατου ἡμερομίσθιου άπό 140 πεσέτες (42 δρχ), τά δικαίωμα τῆς άπεργίας κι έλεύθερο συνδικαλισμό. (Ἀπ' τίς άρχές τοῦ αίώνα τό 50% περίπου τῆς συναλικῆς ποσότητας κάρβουνου, πού ἔβγαινε απ' τά Ἰσπανικά άνθρακωρυχεία, προερχόταν άπ τά 11.600 χιλιάμετρα τῶν Ἀστουριῶν. Ὅλες οἱ πρῶτες ὗλες πού ἦταν απαραίτητες γιά τή Βιομηχανική άνάπτυξη καί τή μεγένθυση ἦταν έδῶ σέ άφθονία. Στίς άρχές τοῦ 19ου αίώνα, ἕνας μεγάλος άριθμός άπό έκτοπισμένους άγρότες μετακινήθηκε στίς Ἀστουρίες άπ' τά Νότα καί τήν Καστίλλη. Ἐκεί άφομειώθηκαν γρήγορα μέ τούς ντόπιους Ἀστουριανούς δεχόμενοι εὔκολα τίς παραδόσεις καί τίς συνήθειες τους καί μέσα σ ένα σύντομο διάστημα ἔχασαν κάθε ἴχνος απ' τήν καταγωγη τους

Κάθε βιομηχανικό κεντρο, όμως, άνάπτυξε τίς δικές του πολιτικές προτιμήσεις, τά Σοσιαλισμό στή Μιέρες, τόν Κομμουνισμό στή Σάμα καί τόν Αναρχισμό στή Φελγκουέρα και τά Γκιχόν. Ἡ έπαναστατική παράδοση στίς Ἀστουρίες ἦταν πολύ Ισχυρή. Οἱ Ἀστουριανοί άνθρακωρύχοι ἦταν έκείνοι πού προκάλεσαν στά 1930 τήν πτώση τῆς μοναρχίας καί προετοίμασαν τά δρόμο γιά τήν κακότυχη Δημοκρατία. Τέσσερα χρόνια άργότερα οί ἴδιοι άνθρακωρύχοι καί βιομηχανικοί έργάτες έξεγέρθηκαν ένάντια στήν άστική Δημοκρατία πού τούς είχε έξαπατήσει καί κατέλαβαν τήν έπαρχιακή πρωτεύουσα Ὀβιέντο, διακηρύσσοντας τήν κοινωνική έπανάσταση. Ἡ Κομμούνα τῶν Ἀστουριῶν, ὅπως ἔγινε μετά γνωστή, κράτησε άπ' τίς 5 τοῦ Ὀκτώβρη ὡς τίς 19, ὅταν καταπνίχθηκε στά αἷμα άπό Μαροκινούς στρατιῶτες καί λεγεωνάριους, μέ διαταγές τοῦ πιά τιμημένου στρατηγοῦ τῆς Δημοκρατίας — τοῦ Φραντσίσκο Φράνκο). 26 χρόνια φασιστικῆς καταπίεσης δέν εἶχαν συντρίψει τό πνεῦμα τῆς έργατικῆς τάξης τῶν Ἀστουριῶν Η δάδα τῆς μαζικῆς έπαναστατικῆς άντιπαλίτευσης στήν Ἰσπανία είχε ανάψει ξανά!

20 τοῦ Ἀπρίλη· Ὅλα σχεδόν τά άνθρακωρυχεία τῶν

Αστουριῶν παρέλυσαν ἀπὸ τὴν ἀπεργιακὴ δράση καὶ πολλὰ ἐργοστάσια ἔκλεισαν ἢ περιόρισαν τὴν παραγωγὴ χάρη σὲ ἐνέργειες ἀλληλεγγύης.

22 τ ο ῦ Ἀ π ρ ί λ η: Δυό λόχοι Παλιτοφυλάκων καὶ τρεῖς λόχοι ὁπλισμένων ἀστυνομικῶν εἰσέβαλαν μέσα στὰ ἀνθρακωρυχεῖα σὲ μιά ἀπόπειρα νὰ σπάσουν τὴν ἀπεργια

4 τ ο ῦ Μ ά η: Κηρύχθηκε Στρατιωτικὸς Νόμος μὲ Προεδρικὸ διάταγμα στὶς Ἐπαρχίες τῆς Βισκάγια, τῶν Ἀσταυριῶν καὶ τῆς Γκουϊπουζκόα.

6 τ ο ῦ Μά η: Ἀπεργίες ἀλληλεγγύης ξεσπᾶνε στὴ Βαρκελώνη. Ἐργάτες καὶ φοιτητὲς μοιράζουν χιλιάδες προκηρύξεις γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὰ αἰτήματα τῶν ἀνθρακωρύχων καὶ νὰ διακηρύξουν την ἀλληλεγγύη τους μὲ τοὺς ἐργοτες τῶν Ἀστουριῶν.

11 τ ο ῦ Μ ά η: Ἔνοπλοι αστυνομικοὶ καταλαμβάνουν τὰ Πανεπιστήμια τῆς Βαρκελώνης, μετὰ ἀπὸ μεγάλης ἔκτασης ἀναταραχὲς ποὺ διαδραματίστηκαν στὴν πρωτεύουσα τῆς Καταλωνίας

14 τ ο ῦ Μ ά η. 1 200 ἀπεργοὶ κρατοῦνται στὶς φυλακὲς τοῦ Ὀβιέντο.

15 τ ο ῦ Μ ά η Γίνονται αιωπηρὲς διαμαρτυρίες ἀπὸ γυναίκες, εξω ἀπ' τὰ Ἀρχηγεῖα τῆς Ἀσφάλειας στὴ Μαδρίτη, σ' ἔνδειξη ἀλληλεγγύης μὲ τούς απεργούς καὶ μὲ αἴτημα τὴ χορήγηση γενικῆς ἀμνηστείας σ' ολους τοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους Ἡ ἀστυνομία συλλαμβάνει 80 γυναίκες

26 τοῦ Μάη	
Βαρκελώνη	17.000
Ἀστουρίες	15.000
Βασκογκάντος	10.500
Σαλαμάνκα	750
Λεὸν	5.200
Χαὲν	3.000
Μαδρίτη	1.100
Σ ύ ν ο λ ο	52.550

Ι ο ύ ν η ς. Στὶς 5, 7 καὶ 12 τοῦ μήνα ἔγιναν ἐπιθέσεις ἐναντια στην κατοικία ἑνὸς Παπικοῦ ἀξιωματούχου στὴ Μαδρίτη, τοῦ Μοντερόλα, στὰ ἀρχηγεῖο τῆς Φάλαγγας στὴ Μαδρίτη, στὴ Λαϊκὴ Τραπεζα Ἱσπανιας (Ὅπους Ντέι) καὶ στὰ ἀρχηγεῖα τῆς Φάλαγγας στὴ Βαρκελώνη. Στὶς 18 ἔγινε στο Σὰν Σεμπάστιαν δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωης τοῦ Φράνκο. Στὶς 30 ἔγιναν κι ἄλλες ἐκρήξεις στὰ καλλέγια τῆς Ὅπους Ντέι στὴ Βαρκελώνη καὶ στὰ Καταλάνικα INSTITUTO DE PREVISION

Ἰ ο ύ λ η ς: Τὰ CASAS CONSISTORIALES στὴ Βαλέντσια, ὑπέστη μεγάλες ζημιὲς ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὴ ἔκρηξη ποὺ ἔγινε στὶς 15 τοῦ μήνα. Αὐτὴ ὑπῆρξε μιὰ ἀκόμα δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Φράνκο Η βόμβα προορίζετο νὰ ἐκραγεῖ στὴ διάρκεια μιᾶς ἐπίσημης ἐπίσκεψης ποὺ θὰ γινόταν στὶς ἀρχὲς τοῦ μήνα, ἀλλὰ ὁ μηχανισμὸς ἦταν ἐλαττωματικός

Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς: Μιὰ ἔκρηξη προκάλεσε σοβαρὲς ζημιὲς στὴ Βασιλικὴ τῆς SANTA CRUZ DEL VALLE DE LOS CAIDOS ἔξω ἀπ'τὴ Μαδρίτη (Αὐτὸ εἶναι ἕνα μνημεῖο ποὺ ἐγκαινιάστηκε ἀπ' τὸν Φράνκο

κι εἶχε ἀνεγερθεῖ ἀπὸ κατοδικασμένους σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα γιὸ νά τιμήσει τὴν αἰώνια μνήμη τοῦ Στρατηγοῦ Φραντσίσκο Φράνκο σά χριστιανοῦ εὐγενοῦς) Στὶς 19, σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὴ θερινὴ κατοικία τοῦ Φράνκο, τὰ PALACIO DE AGETE, ἐξεράγηκε μιά πλαστικὴ βόμβα καθὼς ο Φράνκο, η σύζυγός του κι ὑπασυργοὶ περνοῦσαν τὴ πυλη γιὰ νὰ μποῦν στο παλάτι Δὲν πληγώθηκε κανείς. Την ἴδια μέρα ἐξεράγηκαν βόμβες στὰ γραφεῖα τῶν δεξιῶν ἐφημερίδων «YA» καὶ «PUEBLO» στὴ Μαδριτη καὶ της καθημερινῆς ἐφημερίδας «LA VANGUARDIA» στη Βαρκελώνη.

Σεπτεμβρης Τὸ 'Αρχηγεῖο 'Ασφαλείας τῆς Βαρκελώνης εβγαλε τὸ ἀκόλαυθο ἀνακοινωθὲν στὶς 18 τοῦ μήνα

«Σάν ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν γιά τραμακρατικὲς πράξεις που ἐκτελοῦνται στὴν 'Ισπανικὴ ἐπικράτεια, αξιωματικοὶ τῆς Πολιτικοκοινωνικῆς Ταξιαρχίας συνέλαβαν ἕναν ἀριθμό μαχητῶν τῆς «'Αντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας» (F.I.J L) Αὐτοὶ εἶναι οἱ: Χόρχε Κουνὶλλ Βάλς, Μαρσελίνο ΧιμένεΖ Κούμπος, κι Αντάνιο Μούρ Περάν Αὐτὰ τὰ ἄτομα ἐνήργησαν μὲ οδηγίες ξένων στοιχείων πού χρηματοδότησαν τὶς ἐνέργειές τους αἱ ὁποῖες ἀπέβλεπαν στὴ διατάραξη τῆς κοινωνικῆς γαλήνης κι ἠρεμίας τοῦ 'Ισπανικοῦ λαοῦ».

Οι τρεῖς ἀντιεξουσιαστές δικάστηκαν λιγες μέρες μετα τὴ σύλληψή τους, ἀκολουθώντας τη συνοπτικη διαδικασια ενός στρατοδικείου (Πολεμικοῦ συμβουλίου) κι ὁ κατήγορος ζήτησε γιά τόν Βάλς, πράγμα πού ἔγινε δεκτά, τὴ θανατικη ποινή Η ἐκτέλεση θὰ γινόταν μὲ τὴ Γκαρρότα (θάνατος μὲ ἀργό στραγγαλισμό).

23 τοῦ Σεπτέμβρη: Λίγο μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ δύο βόμβες ἐξεράγηκαν κοντά στόν Πάπα, ἐνῶ ἐπιθεωροῦσε τὴ ρύθμιση τῶν θέσεων στη Βασιλικη τοῦ 'Αγίου Πέτρου στὸ Βατικανό.

29 τοῦ Σεπτέμβρη: Ἡ 'Ισπανικὴ Μοναρχικὴ ἐφημερίδα Α.Β Γ. δημοσίεψε τὰ ἀκόλουθο ρεπορτάΖ τοῦ ἀνακριτῆ της στὸ Μιλάνο:

«Ο 'Ισπανὸς 'Υποπροξενος στὸ Μιλάνο Σρ "Ελιας, ἔπεσε θῦμα ἀπαγωγῆς πού ἔγινε ἀπό ἀγνώστους σύμφωνα μὲ μιά ανακοίνωση τῆς ἀστυνομίας πού κυκλοφόρησε ἀπόψε Πηγὲς προσκείμενες στὴν ἀστυνομία ὑποθέτουν ὅτι αὐτο εἶναι ἀποκλειστικὰ ἔργο τοῦ 'Ιταλικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος»

'Οκτώβρης· 'Ο Σρ "Ελιας αφέθηκε ἐλεύθερος ἀπ τοὺς ἀπαγωγεῖς του στὶς 2 τοῦ 'Οκτώβρη μὲ τὴ διανομὴ ταυτόχρονα τοῦ ἀκόλουθου ἀνακοινωθέντος

«Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ 'Ισπανοῦ Υποπρόξενου οργανώθηκε ἀπό μιά ὁμάδα πού συνεργάζεται μὲ τὴ Διεθνὴ 'Ομοσπονδία 'Αντιεξουσιαστικῆς Νεολαιας, μὲ σποκλειστικὸ σκοπό νά προσελκύσει τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου στὴν πικρὴ μοίρα τριῶν ἀντιεξουσιαστῶν πού συνελήφτησαν πρόσφατα στὴ Βαρκελώνη καὶ νά ἐμποδίσει τὴν ἐκτέλεση τοῦ Χάρχε Κουνὶλλ Βάλς. 'Επιστρέφουμε τὸν Σρ. "Ελιας στὴν οἰκογένειά του ὅπως ὑποσχεθήκαμε, γιά νά δείξουμε ὅτι οι μέθοδοὶ μας εἶναι αλάτελα διαφορετικές ἀπὸ ἐκεῖνες πού χρησιμοποιεῖ τὰ Φρανκικό καθεστώς 'Ο Σρ "Ελιας θὰ μπορέσει ν' ἀγκαλιάσει την οἰκογένειά του. Πόσο διαφορετικό εἶναι αὐτό ἀπ' τη μοίρα τῶν πολιτικῶν κρατούμενων πού εἶναι κλεισμένοι στὰ μπουντρουμια τοῦ Καουντίλλιο!»

Τὴν ἐπόμενη μέρα ἡ Ιταλικὴ ἀστυνομία ἀνάγγειλε ὅτι εἶχε συλλάβει εκείνους πού ἀναμίχθηκαν στὴν απογωγὴ τοῦ Σρ "Ελιας κι οἱ ἔνοχοι ἐπρόκειτο να δικαστοῦν μεσα λιγες βδομάδες (Συμπτωματικά,

η άστυναμία πληροφαρήθηκε γιά τή ταυτότητα καί τά κρυσφήγετο τῶν ἀναρχικῶν, ἀπό ἕνα 'Ιταλά καμμαυνιστή δημασιαγράφα παύ εἶχε πάρει συνέντευξη άπ' τόν 'Υπαπράξενα στή Λαϊκή Φυλακή, ἔξω άπ' τό Μιλάνα, δπου τάν εἶχαν.

6 ταῦ 'Οκτώβρη: 'Ο Χούλια Μαρένα, 28χρανος, ἠλεκτραλόγας κι ἀγωνιστής ταῦ Κινήματας 'Αντιεξουσιαστικῆς Νεαλαίας καταδικάστηκε σέ 30 χράνια φυλάκιση ἀπό ἕνα Στρατοδικεῖο τῆς Μαδρίτης, μέ τήν κατηγαρία ὅτι «ἦρθε σ' ἐπαφή μέ μιά ἐξόριστη παράνομη ὀργάνωση» κι ὅτι «πῆρε μέρας σέ ἐνέργειες παύ στρέφανται ἐνάντια στήν ἀσφάλεια ταῦ Κράτους» (Ληστεία καί Τραμακρατία)

7 ταῦ 'Οκτώβρη: 'Εκρηξη μιᾶς δέσμης δυναμίτη στήν κατοικια τοῦ Καρδιναλιου Σπέλλμαν στή Νέα 'Υόρκη. Αὐτές οἱ ἐνέργειες ἐνάντια στην ἐκκλησία καί τήν 'Οπους Ντέϊ, ἀποτελοῦσαν μέρος μιᾶς ἐκατρατείας γιά νά ὑποχρεωθοῦν αὐτές αι ὀργανώσεις ν' ἀποσύρουν τήν ὑποστήριξή τους στή Φρανκική δικτατορία. Τήν εὐθύνη αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν ἀνέλαβε ἡ ὀργάνωση «LE MANO NEGRO», ποὺ ἔστειλε παλλά γράμματα, στόν Πάπα, ὅπου ἐξηγοῦσε, τή στάση της.

20 ταῦ 'Οκτώβρη: 11 νεαροί 'Ισπανοί ἐργάτες καί φαιτητές, μέλη ολοι ταῦ Κινηματας 'Αντιεξαυσιαστικῆς Νεαλαίας, καταδικάστηκαν ἀπ' τά Στρατοδικεῖα τῆς Μαδρίτης σέ ποινές παὺ κυμαίνονταν ἀπό 6 - 12 χρόνια φυλάκιση.

17 τοῦ Ναέμβρη· Τρεῖς μαχητές ταῦ Κινήματας 'Αντιεξαυσιαστικῆς Νεολαίας καταδικάστηκαν ἀπ' τό Στρατοδικεῖα τῆς Μαδρίτης ἐπειδή ἐκδόσανε και μαιράσανε τήν ἐφημερίδα «'Αντιεξουσιαστικη Νεαλαία»:

'Ο Χ Ράνθο Πεαινα (23 χρονῶν) σέ 11 χράνια φυλακή, ὁ 'Αντόνιο Μπάγια Ρεμπλαντόρ (23 χρονῶν) σέ 11 χράνια φυλακή ὁ Ραφαέλ Ραυιζ Μπαρόα (23 χρονῶν) σέ 3 χρόνια φυλακή.

22 τοῦ Ναέμβρη: Η δικη τῶν 'Ιταλῶν ἀντιεξαυσιαστῶν παύ κατηγαρήθηκαν γιά την ἀπαγωγη ταῦ Σρ. 'Ελιας, παὺ εἶχε ἀρχίσει στίς 15 ταῦ μήνα, περατώθηκε μέ τήν ἀπελευθέρωση τῶν κρατουμένων Οι ποινες ποὺ ἐπιβλήθηκαν ἦταν συμβολικές γιατί τά βάρος τῆς 'Ιταλικῆς κοινῆς γνώμης ἔκανε ἀδύνατη τὴν ἐπιβαλή ὁποιασδήποτε ἄλλης ποινης 'Η θανατική καταδίκη ταῦ Χόρχε Καυνίλλ, στήν 'Ισπανία μετατράπηκε σέ ισόβια καθειρξη.

29 τοῦ Ναέμβρη: 4 μαχητές τῆς 'Εθνικῆς Συναμασπονδίας 'Εργασιας (C N T.) καταδικάστηκαν σέ διάφορες ποινές φυλάκισης, ποὺ κυμαινονταν ἀπό 4 — 11 χρόνια, ἀπ' τά Στρατοδικεῖο τῆς Μαδρίτης. Οι κατηγορίες ἦταν «'Ανασυγκρότηση τῆς C.N.T.» καί «παράνομη προπαγάνδα». Την ἴδια μέρα σ' ἕνα ἄλλα στρατοδικεῖο (ξανά στή Μαδρίτη) ἄλλα τρία μέλη τῆς C.N.T. ἀπ' τό Βαλλαντόλιντ, καταδικάστηκαν ὅλοι σέ 4 χρόνια φυλακή, γιά πρόκληση ἀναταραχῆς στά βιαμηχανικά χῶρα. Στη Βαρκελώνη, ἕνας ἄλλας μαχητής τῆς C. N.T. ὁ 'Αντόνια Σάντσεζ Περέζ (51 χρονῶν) καταδικάστηκε σέ 30 χρόνια φυλακή, μέ τή κατηγορία ταῦ σαμποτάζ.

2 τοῦ Δεκέμβρη: 'Εκρηξη βόμβας στήν κατοικία ταῦ Στρατιωτικοῦ Κυβερνητη ταῦ Σόν Σεμπάστιαν. Τήν ἐπόμενη μέρα ἀκολουθεῖ μιά ἔκρηξη στό Δικαστήρια τῆς Βαλένθια καί μιά ἄλλη παύ προκάλεσε σοβαρές ζημιές στό κτίριο ταῦ Θησαυροφυλάκιου στή Μαδρίτη Τήν ἴδια μέρα μιά βόμβα εξεράγηκε στά 'Αμστερνταμ καί δυὸ ἄλλες στά γραφεῖα τῆς διεύθυνσης δυό φυλακῶν τῆς Λισαβώνας Γιά ολες αὐτές τίς ἐνέργειες ἀνάλαβε τήν εὐθύνη τά Συμβούλιο 'Απελευθέρωσης τῆς 'Ιβηρικῆς (C.I.L.).

6 τοῦ Μάρτη: Συνδυασμένες ἐπιθέσεις μὲ πλαστικὲς βόμβες στὰ γραφεῖα τῆς «Ἰμπέρια» στὴ Ρώμη καὶ στὸ Ὑπουργεῖο Τεχνολογίας στὴ Μαδρίτη.

«Τὰ Συμβούλια Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς ἔχει ἐξαπολύσει τὴν «Ἐπιχείρηση Προειδοποίηση» μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἀγώνα του γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν λαῶν τῆς Ἰβηρικῆς. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐπιχείρησης εἶναι νὰ δείξει στοὺς τουρίστες σὲ διεθνὴ κλίμακα, ὅτι διέτρεχαν μεγάλο κίνδυνο χρησιμοποιώντας τις ἀεροπορικὲς γραμμὲς τῶν φασιστικῶν καθεστώτων Φράνκο καὶ Σαλαζάρ. (Ἰμπέρια καὶ Τ.Α.Ρ.). Μέχρις ὅτου ἐξαλειφθοῦν καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ νεοφασισμοῦ ἀπ' τὴν Ἰβηρικὴ Χερσόνησο δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει εἰρήνη στὴν Εὐρώπη. Κάτω ἡ δικτατορία! Ζήτω η Ἐλευθερία!»
(Συμβούλια Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς — Ἀνακοινωθὲν Μάρτη 1963)

16 τοῦ Ἀπρίλη Τρεῖς νεαροὶ Γάλλοι Ἀντιεξουσιαστές, οἱ Μπερνὰν Φερρύ, Ἀλαὶν Πεκαύνια καὶ Γκύ Μπαταὺ συλλαμβάνονται στὴν Ἰσπανία και κατηγοροῦνται γιὰ Τρομοκρατία καὶ Ληστεία. Οἱ κατηγορίες ποὺ ἀπαγγέλθηκαν ἀπ' την ὀατυναμία ἦταν ὅτι αἱ τρεῖς ἀναρχικοὶ πῆραν μέρος σε μιὰ αντιτουριστικὴ ἐκστρατεία, τὴν ὁποία εγκαινιασε τὸ Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς κι ὅτι ἦταν αὐσιαστικα ὑπεύθυναι γιὰ τὶς ἐκρήξεις στὰ γραφεῖα τῆς «Ἰμπέρια» στὴ Βαλένθια, γιὰ τὴν ἀπόπειρα νὰ βυθιστεῖ ἕνα επιβατικὸ πλοῖο στὸ λιμάνι τῆς Βαρκελώνης καὶ γιὰ τὴν απόπειρα ἀνατίναξης τῆς Ἀμερικάνικης Πρεσβείας στὴ Μαδρίτη

13 τοῦ Ἰούνη· Ἔκρηξη ἐμπρηστικῶν βομβῶν στὰ τμῆμα ἀποσκευῶν Ἰσπανικῶν καὶ πορτογαλικῶν ἀεροπλάνων, ποὺ βρίσκονταν προσγειωμένα στὸ ἀεροδρόμια τῆς Φρανκφούρτης, τῆς Γενεύης καὶ τοῦ Λονδίνου Τὴν εὐθύνη γι' αὐτὲς τὶς πρόξεις ἀναλαμβάνει τὰ Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς (C I L)

31 τοῦ Ἰούλη: Δυο ἀναρχικοί, αἱ Χοακὶν Ντελγκάντο καὶ Φρανθίσκο Γκρανόντος, συλλαμβάνονται ἀπ' τὴν Ἰσπανικη Εἰδικὴ Ἀσφάλεια καὶ κατηγοροῦνται γιὰ τὶς 2 ἐκρήξεις, ποὺ ἔγιναν 2 μέρες νωρίτερα, στὶς 29 Ἡ μιὰ συνέβηκε στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀσφάλειας, στὸ Παυέρτα ντέλ Σὰλ στη Μαδρίτη κι ἡ ἄλλη, ἐπίσης στὴ Μαδρίτη, στὴν ἕδρα τῶν φαλαγγίτικων συνδικάτων. Κι οἱ δύο ἦταν μαχητὲς τοῦ Κινήματος Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας κι εἶχαν ἔρθει στὴ Μαδρίτη ν' ασχοληθοῦν μὲ ὀργανωτικὲς δραστηριότητες

7 τοῦ Αὐγούστου· Ὁ Ραμὸν Βίλα Καπντεβίλα (57 χρονῶν) (Καρακεμάντα) ὁ τελευταῖος ἀπὸ κείνους τοὺς αντάρτες τῶν βουνῶν ποὺ ἔδρασαν στὰ Πυρηναῖα γιὰ διάστημα μεγαλύτερο ἀπὸ 23 χρόνια, ακοτώθηκε ἀπὸ περίπολο τῆς Πολιτοφυλακῆς τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες, κοντὰ στὸ Λὰ Γκρὲ ντὲ Περέλλα τῆς Καταλωνίας

11 τοῦ Αὐγούστου: «Σύμφωνα μὲ ρεπορτάζ τῶν ἐφημερίδων ἔγιναν 2 ἐκρήξεις στὴν Ἰσπανικὴ πρωτεύουσα, στὶς 29 τοῦ Ἰούλη αὐτοῦ τοῦ χρόνου: ἡ μιὰ μέσα στὰ γραφεῖα τοῦ Γενικοῦ Διευθυντήριου Ἀσφαλείας, ποὺ προκάλεσε ἐλαφροὺς τραυματισμοὺς κι ἡ ἄλλη

στήν ἕδρα τῶν Φαλαγγίτικων Συνδικότων, στις 5.30 και 12.00 μ.μ. ἀντίστοιχα. Δύο μέρες ἀργότερα, μετά ἀπό μαζική κινητοποίηση τῆς αστυναμίας, ἡ Φρανκική αστυναμία συνελαβε ταύς Χοακίν Ντελγκάντο καί Φρανταίσκο Γκρανόντος. Ἡ σύμπτωση κι ἡ αειρά αὐτῶν τῶν δυό γεγονότων ἦταν ἄσχετη — αἱ πρῶται πού τό γνώριζαν ἦταν οἱ ιδιοι οι Φράνκικαί άστυνομικοί — ἀλλά από μέρους τοῦ καθεστῶτος ἔγινε κάθε προσπάθεια για νά παρουσιασταῦν αι δύο συλληφθέντες σάν ούσιαστικά ὑπεύθυνοι τῶν εκρήξεων τῆς 29 ταῦ Ἰαύλη. Αὐτό εἶναι ἀπόλυτα ψεύτικο. Τό Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς ἔχει αναλάβει παντοτε την εὐθύνη γιά την δράση του κι ἔται διακηρύσσουμε ἐδῶ πρός τήν ἐθνική και τή διεθνή καινή γνώμη τό ἀκόλαυθα

1. Οι Χοακιν Ντελγκάντο καί Φροντσίακο Γκρανάντας δέν ἦταν απο κεμια ἄποψη ὑπεύθυνοι για το γεγονότα τῆς Μαδρίτης στις 29 τοῦ Ἰούλη αυτοῦ τοῦ χρόνου.

2. Τά κρυμένα ὅπλα πού ὀποδοθηκαν στάν Φρανταίσκο Γκρανάντος (ὅπως καί πολλά ἄλλα πού ὑπόρχουν ατή χώρα μας γιά συγκεκριμένους ακοπους) ἦταν αχρησιμοποίητα καί παρέμεναν ἀνέπαφα ὡς την ανακάλυψή τους ἀπ' τήν αστυνομία (Ἡ Πολιτικοκοινωνική Ταξιαρχία ἀνακάλυψε δυό σαραντάπεντάρια Κάλτ, ἕνα ὁπλοπολυβόλα μέ δυό γεμιστῆρες, ἕνα ραδιοπομπό, χειροβομβίδες κι ἄλλα ὑλικά στό διαμέρισμα τῆς φιλενάδας ταῦ Γκρονάντας).

3. Ὁ Χοακίν Ντελγκόντα εἶναι εντελῶς αθῶος γιά τίς ἄλλες κατηγορίες πού τοῦ ἀπάγγειλε η ἀστυναμία.

4. Ὁ δράστης ἤ αι δράστες τῶν γεγονοτων τῆς 29 τοῦ Ἰούλη στή Μαδριτη, δέν ἔχαυν συλληφθεῖ.

"Αν ἡ «δικαιοσύνη» αποδιδόταν στην Ισπανία μ' ἕνα μινιμουμ νομικῆς ὁμαλότητας, τότε ἡ ἀληθεια τῶν ἰσχυρισμῶν μας θά μποροῦσε εὔκαλα ν' αποδειχθεί για χάρη τῶν συμφερόντων τῆς ὑπεράσπισης τῶν 2 ἀντρῶν. "Ομως δέ συμβαίνει αυτό. Τό Συμβούλια γιά την Απελευθέρωση τῆς Ἰβηρικης θεωρεῖ ὑπεύθυνο τό Φρανκικό καθεστώς, πού ἔχει ἐπιβληθεῖ μέ τή δύναμη τῶν ὅπλων, τόσο ατομικά ὅσο καί συλλαγικά, γιά ὅλα τά θύματα πού ἔπεσαν ἤ πού πρόκειται νά πέσουν στόν ἀγῶνα γιά τήν ελευθερία τῶν λαῶν τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου. Εἴμαστε οι πρῶτοι πού θρηνοῦμε τά θύματα πού περιβάλλονται μέ κρακαδείλια δάκρυα ἀπ' τίς δυνάμεις τῆς αντίδρασης προκειμένου νά δικαιολογήσουν τίς ἀγριότητές τους. Ἐκεῖναι πού πῆραν μέρος στη διαμαρτυρια ἐνάντια ατό κτίριο της Φαλαγγας καί ατό Διευθυντήριο τῆς Ασφαλείας, μᾶς πληροφοροῦν ὅτι η πρώτη διεξήχθηκε γιά νά ἐκθέσει τά ἐπίσημα Συνδικάτα σαν υπηρέτες τῶν αφεντικῶν καί ταῦ καθεστῶτος. Ἡ δεύτερη ἦταν μιό διαμαρτυρια ἐναντια στήν αυθαίρετη σύλληψη τῶν ἀνθρακωρύχων τῶν Ἀσταυριῶν καί τοῦ ἐκτοπισμοῦ τους. Επίσης, ἐπειδή εἶναι τά κτίριο ὅπου βασανίζονται βάρβαρα ἄντρες καί γυναῖκες γιά ὑποτιθεμενα πολιτικα και κοινωνικά ἐγκλήματα (δηλ. ἐπειδή ἀντιτίθονται ατήν τυραννία). Ἡ ὁμάδα δρόσης πού ἐκτέλεσε τίς δυό ἐπιθέσεις, ἐνήργησε μέ δική της πρωταβουλία. Τά Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς διακηρύσσει τήν αλληλεγγύη ταυ μ' ἐκείνη τήν ὁμάδα κι ὑπερασπίζεται τίς πράξεις, αά μιά ἐκδήλωση ἀντίθεσης ἀπέναντι στό καθεστώς».

(Ἀνακοινωθέν πού κυκλοφόρησε τό Συμβούλια Ἀπελευθερωσης τῆς Ἰβηρικῆς στίς 11 τοῦ Αὐγουσταυ 1963).

13 τοῦ Αὐγουσταυ· Ἕνα στρατοδικεῖο τοῦ Α' Σώματος Στραταῦ (στή Μαδρίτη) καταδικάζει σε θάνατο με στραγγαλισμό τους

Χοσκιν Ντελγκντο καί Φραντσίσκο Γκρανάντος

18 τοῦ Αὐγούστου: «...Τίς πρῶτες πρωϊνές ὧρες τῆς σήμερον συμφώνως πρός τήν τυπικήν διαδικασίαν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, οἱ δυο τρομοκρότοι Φροντσίσκο Γκρανάντος Γκάτο καί Χοακίν Ντελγκάντο Μαρτίνεζ ἐξετελέσθησαν συμφώνως πρός τήν ποινήν τήν ὁποίαν ἐπέβολεν τό Στροτοδικεῖον τοῦ Α' Σώμοτος Στρατοῦ..»

('Επίσημο ἀνακοινωθέν στίς 18)8)63)

«Οἱ Χοακίν Ντελγκάντο καί Φραντσίσκο Γκρανάντος ἀρνήθηκον πως γνώριζαν ὁτιδήποτε γιά τό γεγονοτο τῆς 29 τοῦ 'Ιούλη στή Μαδρίτη. Το Συμβούλιο γιά τήν 'Απελευθέρωση τῆς 'Ιβηρικῆς δηλώνει ὅτι τό καθεστώς τοῦ Φράνκο φοβήθηκε ν' ἀποκαλύψει τόν πραγματικό λόγο τῆς δικης τους γιατί θεωρήθηκε ὅτι οἱ κατηγορούμενοι θά κέρδιζαν τή συμπάθεια τῆς παγκόσμιας κοινῆς γνώμης, ἄν γινόταν γνωστό ὅτι ἡ αποστολη στην ὁποιο πῆραν μέρος καί τό ὑλικό πού βρέθηκε στή κατοχή τους προορίζονταν γιο τήν ἐκτέλεση τοῦ δολοφόνου τῆς Ισπανικῆς Εργοτικης Τάξης τοῦ στρατηγοῦ Φραντσίσκο Φράνκο Αὐτός ἦταν ὁ πραγματικός λόγος που κρυβόταν πίσω ἀπ' τή φάρσα πού παιχθηκε στη Μαδρίτη, στίς 13 τοῦ Αὐγουστου, πίσω ἀπ' τίς κλειστές πόρτες τοῦ CALLE DE RELOG»

(Ανακοινωθέν που κυκλοφόρησε τό C I.L.)

12 τοῦ Σεπτέμβρη· «..Μιά σειρά ἀστυνομικῶν ἐπιχειρήσεων πού στρέφονταν ἐνάντια στούς 'Ισπανικούς 'Αναρχικούς κύκλους διεξηχθηκε χθές στό Παρίσι καί στή Ν Α Γαλλία. 'Ένας ἀριθμός ἐξτρεμιστῶν ανακρίνεται καί τά αἴτιο τους ερευνοῦνται 'Έγιναν 30 συλλήψεις στήν περιοχή τοῦ Παρισιοῦ κι ερευνήθηκε τό ἀρχηγεῖο τῆς 'Ιβηρικῆς 'Ομοσπονδίας Αντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας στήν ὁδό Σαίν Μάρτ Αὐτες οἱ ἐπιχειρήσεις φαίνεται ὅτι παροκινήθηκαν ἀπ' τήν ἀνακάλυψη ἐγγράφων στό Περπινιάν, τά ὁποῖα ἐκθέτονε λεπτομερή σχέδια για ἐπιθετικές πράξεις καί δολοφονίες στήν 'Ισπανική ἐπικράτεια»

(«LE FIGARO»)

21)22)23 τοῦ Σεπτέμβρη· 'Έκρηξη βομβῶν στή Γερμονική Πρεσβεία, στή Μαροκινη Πρεσβεια καί στήν 'Εκκλησία τοῦ Λογιόλο στή Μαδρίτη

25 τοῦ Σεπτέμβρη 'Έκρηξη βόμβας ἔξω ἀπ' τό σπίτι τοῦ 'Αμερικάνου Πρεσβευτή στή Μαδρίτη. Λίγες ὧρες ἀργότερα, ακολουθεῖ μιά ἄλλη ἔκρηξη ἔξω απ τό σπίτι τοῦ αρχηγοῦ τοῦ Φαλαγγίτικου Κινήματος

27 τοῦ Σεπτέμβρη. 'Έκρηξη στό σπιτι τοῦ Αρομπούρου, Πολιτικοῦ Κυβερνήτη κι αρχηγοῦ τοῦ Εθνικοῦ Κινήματος στή Μαδρίτη

29 τοῦ Σεπτέμβρη: 'Έκρηξη βόμβας ἔξω ἀπό τήν 'Αμερικάνικη Πρεσβεία στή Μαδρίτη (Τήν εὐθύνη γιά όλες τίς ἐκρήξεις αναλαμβάνει η ὁμάδα «Συνταγματάρχης Μοντενέγκρο» τοῦ Δ' Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ).

11 τοῦ 'Οκτώβρη: Ὁ Φραντσίσκο 'Αμπάρκα, μαχητής τῆς FIJL, συλαμβάνεται στο Βέλγιο μέ τήν κατηγορία τῆς συμμετοχῆς σε μιά ἐπίθεση ἐνάντια σ' ἐνα ἀεροπλάνο τῆς «'Ιμπέρια», στή Γενεύη.

18 τοῦ 'Οκτώβρη: Οἱ 'Αλαίν Πεκούνια, Μπερνάρ Φερρύ καί Γκύ Μπατοῦ, οι Γαλλοι 'Αναρχικοί πού συνελήφθηκαν στίς 16 τοῦ Απρίλη, δικάζονται καί καταδικαζονται ἀπ' τό Στροτοδικεῖο τῆς Μαδρίτης

'Ο 'Αλαίν Πεκούνιο (17 χρονῶν) σέ 24 χρόνια φυλακή, ὁ Μπερ-

νορ Φερρυ (20 χρονῶν) σέ 20 χρονιο φυλακη κι ὁ Γκυ Μποτου (23 χρονῶν) σέ 15 χρόνια φυλακή

20 τοῦ Ὀκτώβρη: «Τό Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν αναγγελει ὅτι συμφώνως πρός τόν νόμον τῆς 12ης Ἀπριλίου 1939, τροποποιημένου περαιτέρω ὑπό τοῦ ψηφίσματος τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1939·

Ἄρθρον 1. Κοτοργήθηκε ἡ νομιμότης τῆς ὀργανώσεως τοῦ ε-ξωτερικοῦ ἡ ὁποίο εἶνοι γνωστή ὡς Ἰβηρική Ὁμοοπονδίο Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας.

(Ἀποσπάσματο ὀη' τό «JOURNAL OFFICIEL» τῆς 20 τοῦ Ὀκτώβρη 1963)

25 τοῦ Ὀκτώβρη Ἔκρηξη βόμβας σέ μιά προθήκη τῆς Ἰσπονικῆς. Ἔκθεσης, στήν Πόλη τοῦ Μεξικοῦ Συλλομβόνετοι ἕνας νεορός ὀνορχικός μετό τόν τρουμοτισμό του ὀπό μιά ἀπ' τίς ἐκρήξεις

1964

10 τοῦ Μάη Ἔκρηξη βόμβος στό Καστελλόνο Χίλτον τῆς Μαδρίτης.

11 τοῦ Μάη: 4 ἐκρήξεις βομβῶν στή Μοδρίτη κοί 1 στό Γκιχόν. Στοχοι ἡ Ἀμερικανικη Πρεσβεῖο, τό Ὑπουργεῖο Ἐμπορίου καί τό Ἰνστιτοῦτο Μετονάστευσης Ως τη σύλληψη τῶν μελῶν τῆς Οργάνωσης «Συνταγματάρχης Μοντενέγκρο» πού ἔγινε στίς 23 τοῦ Μάη, συνεχίζεται η ἔκρηξη βομβῶν στή Μοδρίτη, μ' ἕνα ρυθμό 3 ἤ 4 τή μέρο

11 τοῦ Αὐγουστου· Συλλομβάνοντοι καί κοτηγοροῦνται γιά ληστεία καί τρομοκρατία οἱ Στούαρτ Κρίστι καί Φερνόντο Κορμπόλλο. Ἡ ἀποστολή τους ἦτον νά δολοφονήσουν τάν Φράνκο στη διάρκεια ἑνός ποδοσφαιρικοῦ ἀγώνο στή Μοδρίτη

21 τοῦ Ὀκτώβρη: Βομβιστική ἐπίθεση ἐνόντια στήν Ισπονική Πρεσβεῖο τῆς Κοπενχάγης

27 τοῦ Νοέμβρη. Δυό ἐμπρηστικες βόμβες κατοστρέφουν τήν ἱεραρχική σχολή τῆς Ὄπους Ντέϊ στη Ρώμη. Ἔκρηξη βόμβας μέσα στό Βατικονό καί μιᾶς ἄλλης στην Ισπονικη ἀρχιεροτική σχολή τῆς Ρώμης

1965

2 τοῦ Γενάρη Ἔκρηξη πλαστικῆς βόμβος μέσο στα γραφειο τοῦ Ἰσπονικοῦ Προξενείου στή Νάπολη

19 τοῦ Φλεβάρη: Ἔκρηξη πλαστικῆς βόμβος στό γραφεῖο τοῦ Ἰσπονικοῦ Ἐθνικοῦ Τουριστικοῦ Γραφείου τῆς Κοπενχάγης

25 τοῦ Ἀπρίλη· Βομβα κοτοστρέφει τό γραφεῖο τῆς «Ἰμπέρια» στό Μιλάνο

1 τοῦ Αὐγουστου: Η Ἰβηρικη Ομοσπονδιο Αντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας (FIJL) ἐγκαινιάζει τή διεθνή ἐκστρατεία της γιά τήν ὑποστήριξη τῶν πολιτικῶν κρατουμένων τῆς Ἰσπονίας καί τῆς Πορτογαλίας

1966

31 τοῦ Απρίλη Ο Σεβασμιώτοτος Ούσαιο, ἐκκλησιαστικος

συμβουλος τῆς Ισπανικῆς Πρεσβειας στο Βατικανό, πεφτει θῦμα ο-παγωγῆς. Ἡ επιχείρηση ανακοινώνεται τουτόχρονα άπ τὸν Λουις Ἔντο στή Μαδρίτη κι άπ' τήν ὁμάδα 1ης Μάη στή Ρώμη.

12 τοῦ Μάη Ο Ούασlο ἀφήνεται ἐλεύθερος, ἀλλά η ομάδα «1 Μάη» ἀνακοινώνει πώς θά συνεχίσει τή δράση της γιά την ὑποστήριξη ὅλων τῶν πολιτικῶν κρατουμένων.

28 τοῦ Ὀκτώβρη· Σύλληψη 5 ἀναρχικῶν στή Μαδρίτη, ἀνάμεσα στους οποίους εἶναι κι ὁ Λουίς Ἔντο. Κατηγοροῦνται ὅτι προετοιμαζαν τὴν ἀπαγωγή τοῦ Γενικοῦ Διοικητῆ τῶν Ἀμερικανικων δυνάμεων στὴν Ἰσπανία

8 τοῦ Δεκέμβρη Στη Ν Ὑορκη, ὁ Ὀκτάβιο Αλμπερόλα δίνει μιά μυστικη συνέντευξη τύπου στήν όποία ἐξηγεῖ τὸ σκοπό τῆς ἀπαγωγῆς καί μοιραζει ἀντίγραφο τοῦ ἐγγραφου πού ε-πρόκειτο νά κυκλοφορήσει ο Ἔντο, μετά τήν ἐπιτυχή διεξαγωγή τῆς επιχείρησης

1967

Ἀπρίλης Η ομαδα 1ης Μάη ἀπαγάγει καί κρατάει σάν ὅμηρο γιά λίγες ὧρες τόν Πρῶτο Γραμματέα καί τό Νομικό Σύμβουλο τῆς Ἰσπανικῆς Πρεσβειας στό Λονδίνο, ἀποιτώντας νά δικαστεῖ ἄμεσα ὁ Λουίς Ἔντο κι οι σύντροφοι του, πού συνελήφτηκαν τὸν προηγούμενο Ὀκτώβρη στή Μαδριτη Ταυτόχρονα, αὐτή η ἐνέργεια αποτέλεσε μιά προειδοποιηση ως πρός τὴν πιθανή ἔκβαση τῆς δίκης. Ἡ δίκη ἔγινε 2 μῆνες αργότερα κι ἐπιβλήθηκαν ἐκπληκτικὲς ποινὲς σ' ὅλους τους κατηγορούμενους —η μεγαλύτερη ποινή, πού επιβλήθηκε στόν Ἔντο, ἦταν 9 χρόνια φυλακή— μιά πρωτάκουστη ποινή γιά ἕναν ἀναρχικό στὴν Ἰσπανία

Αὔγουστος: Τὰ ἰδιωτικὰ αὐτοκινητα 2 Ἰσπανῶν διπλωματῶν στό Λονδινο, γαζώνονται ἀπό τὰ πυρὰ ἀπλοπολυβόλων. Λίγο μετά γαζώνεται μὲ πυρὰ ὁπλοπολυβόλων κι ἡ Ἀμερικάνικη Πρεσβεια τῆς ἴδιας πολης, σ' ἔνδειξη διαμαρτυρίας ἐναντιο στόν Ἀμερικάνικο Ἰμπεριαλισμό (Ομάδα 1ης Μάη).

Νοεμβρης: Ταυτόχρονες βομβιστικὲς ἐπιθέσεις ενάντια στὶς Πρεσβεῖες τῆς Ἑλλάδας, Βολιβίας κι Ἰσπανίας στή Βόννη καὶ στήν Πρεσβεία τῆς Βενεζουέλας στη Ρώμη. (Ὁμάδα 1ης Μάη σέ συνεργασία μέ Λατινοαμερικάνους ανταρτες κι ἐνάντια στὰ φασιστικὰ καθεστῶτα τῆς Εὐρώπης) Τὴν ἴδιο μέρα μιὰ βόμβα κατέστρεψε τήν εἴσοδο τοῦ Ἰσπανικοῦ Τουριστικοῦ Γραφείου στό Μιλάνο κι ἄλλες τίς Πρεσβεῖες τῆς Ἰσπανίας, τῆς Ἑλλάδας καί τῆς Ἀμερικῆς στή Χάγη τῆς Ὀλλανδίας

26 τοῦ Δεκεμβρη· Συλλαμβάνεται στὴν Ἰσπανία ο Ντέϊβιντ Ούρμπάνο Μπερμούντεζ, μέ τὴν κατηγορία ὑποτιθέμενων σχέσεων μέ τήν Ὀμάδα 1ης Μάη καί τήν FIJL

1968

3 τοῦ Γενάρη: Ἀνακαλύπτεται ἐκρηκτική ρουκέτα πού σημάδευε τήν Ἑλληνική Πρεσβεία τοῦ Λονδίνου.

8 τοῦ Φλεβάρη· Συλλαμβάνεται στίς Βρυξέλλες ὁ Ὀ-

κτοθιο 'Αλμπερόλο, στη διάρκεια διοπραγματεύσεων ανάμεσα στήν Ισπανία καί τό Βέλγιο, γιά τήν είσοδο τῆς πρώτης στήν Κοινή Αγορά. Ο Αλμπερολα προετοίμαζε μια συνέντευξη τύπου γιά νά καταγγείλει τούς έλιγμούς καί νά προσελκύσει τήν προσοχή τοῦ κόσμου στή μοίρα τῶν Ισπανῶν πολιτικῶν κρατούμενων.

27 τοῦ Φλεβαρη. Επιδρομή της άστυνομίας στό σπίτι τοῦ Στούαρτ Κρίστι στό Χορνσευ, μέ άρχηγό τόν ντετέκτιβ Ρόυ Κρέμερ, μ' ἔνταλμα ἐρεύνης γιά τήν ανακάλυψη έκρηκτικῶν σχετικά μέ τήν Ελληνική Πρεσβεία, καί με βαση πληροφορίες ὅτι πρόκειταν νά γίνουν κι ἄλλες έπιθέσεις στο Λονδίνο

3 τοῦ Μάρτη. 6 βόμβες προκαλοῦν ζημιές στά κτίρια διπλωματικῶν σωματων στό Λονδίνο, στο Τουρίνο καί στή Χάγη Στην Ισπανική Πρεσβεια και την Αμερικανική Λέσχη τῶν αξιωματικῶν στό Λονδίνο, στις Πρεσβείες τῆς Ισπανίας, Ελλάδας καί Πορτογαλίας στή Χάγη και στο Αμερικάνικο Προξενείο τοῦ Τουρίνου Τήν εὐθύνη ανέλαβε η Ομάδα 1ης Μάη

6 τοῦ Μαρτη Έκρηξη ἐμπρηστικῆς βόμβας με ὡρολογιακο μηχανισμο στο Δικαστηριο Μάαμπιτ τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου

18 τοῦ Μάρτη Τρία μεγάλα Αμερικάνικα γραφεία στο Παρίσι ὑφίστανται ζημιές απο επιθέσεις μέ πλαστικές βόμβες. (Ἡ Τράπεζα Τσαίηζ Μονχαταν, η Τραπεζα τῆς Αμερικῆς κι η Αεροπορική Εταιρεία Τράνσγουωρλντ

25 τοῦ Μάρτη Έκρηξη βόμβας στην Αμερικανικη Πρεσβεια τῆς Μαδριτης

Αὔγουστος Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο στήν Καρράρα τῆς Ιταλίας

10 τοῦ Σεπτεμβρη· Σύλληψη 7 νεαρῶν αναρχικῶν στη Μαδρίτη μέ την κατηγορια τῆς συνωμοσιας από κοινοῦ μέ τήν Ομάδα 1ης Μάη και τῆς συμμετοχῆς σ ενα ορισμό ενεργειῶν στην περιοχή της Βαλένσιας, οπως ἐκείνη τῆς «προετοιμασίας» μιᾶς ληστείας Τραπέζης. Οι πληροφορίες πού οδήγησαν στή σύλληψή τους ἦρθαν άπ' τόν Ειδικό Κλάδο τῆς Νέας Σκώτλαντ Γυάρντ, τοῦ Λονδίνου

15 τοῦ Οκτώβρη Καταστρέφεται μέ ἐμπρηστικη συσκευή τό Αυτοκρατορικό Μουσειο Πολέμου στό Λονδίνο.

Στά τέλη τοῦ 1968, πραγματοποιοῦνται αναρίθμητες επιθεσεις ενάντια σέ μεγάλες καπιταλιστικές ἐπιχειρήσεις τῆς Γαλλίας Αποδίδονται όλες στους «Αριστεριστές» καί τούς αναρχικούς Συλλαμβάνεται μιά γυναίκα πού είχε πληγωθεῖ σε μια άπ αὐτές τις ἐπιθέσεις καί κατονομάζεται απ τήν αστυνομία ένας ἄλλος, ὁ Ελιζέο Γκουεόργκιεφ σάν ὕποπτος συμμετοχῆς καί διοργανωσης τῶν επιθέσεων. Στίς 2 τοῦ Απρίλη πυρπολεῖται στή Φρανκφούρτη ἕνα σοῦπερ μάρκετ, μέ αποτέλεσμα την πρόκληση ζημιᾶς που ενεργχοτον σέ 840 000 δρχ., σά διαμαρτυρία ἐνάντια στόν πόλεμο τοῦ Βιετναμ Συλλαμβάνονται καί κατηγοροῦνται οἱ Γκούντρουν Έσσλιν, Αντρέας Μπάαντερ, Θόρβαλντ Πρόλ Καταδικαζονται σέ 3 χρόνια φυλακή άλλά ἀφήνονται ελεύθεροι χάρη σέ μιά ἀμνηστεία πού δόθηκε σ' ὅλους τούς πολιτικούς κρατούμενους (1969) μέ τόν όρο νά ἐπιστρέψουν στή φυλακή, μετά άπό ἕνα χρόνο.

4 τοῦ Νοέμβρη: Επίθεση μέ κοκτέιλ μολότωφ ἐνάντια στό Υπουργείο Εσωτερικῶν στό Δυτικό Βερολίνο

19 τοῦ Δεκέμβρη: Έκρηξη βόμβας στήν Πρυτανεία τοῦ Ελεύθερου Πανεπιστήμιου τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου

3 τοῦ Φλεβάρη Ανακαλύπτονται δυναμίτες στίς ἐγκαταστάσεως τῆς Τράπεζας τοῦ Μπιλμπάο καί τῆς Τράπεζας τῆς Ἰσπανίας στό Λονδίνο.

9 τοῦ Φλεβάρη Ἔκρηξη βόμβας στήν Τράπεζα τῆς Ισπανίας, στό Λίβερπουλ (Ομάδα 1ης Μάη).

9 τοῦ Μάρτη· Ἔκρηξη βόμβας στη Βιβλιοθήκη Τζών Κέννεντυ στο Δυτικό Βερολίνο Πάνω από 700 000 δρχ ζημιό

15 τοῦ Μάρτη: Σύλληψη. δυό άναρχικών όμέσως μετά άπό μια ισχυρή έκρηξη στην Τραπεζα του Μπιλμπάο στο Λονδίνο Ἀνακαλύπτεται στή κατοχή τους ενα γραμμα μέ το όποίο αναλαμβάνει τήν εύθύνη η Ὁμάδα 1ης Μάη

2 τοῦ Μαη. Συλληψη 6 αναρχικών στην Ἰταλία με τή κατηγορία τῆς συνωμοσίας μέ Ισπανους αναρχικούς κι έπίσης ότι είναι υπευθυνοι γιά 15 επιθέσεις ενάντια σε Φρανκικά κτίρια στήν Ἰταλία Κατηγορήθηκαν έπίσης γιά τήν έπίθεση πού έγινε στήν Ἔκθεση τοῦ Μιλάνου, ή όποία όποδείχθηκε ουνακόλουθα ότι ήταν έργο φασιστών

25 τοῦ Μάη· Ἔκρηξη βόμβας στήν Ἰσπανική Πρεσβεία τῆς Βόννης. Τήν εύθύνη άνέλαβε η F A.I σα ένδειξη αλληλεγγύης μέ μέ τούς Ἰσπανούς έργάτες πού έκδιώχθηκαν απ' τή Γερμανία κατόπιν έπιμονῆς τῆς Ἰσπανικῆς Πρεσβείας.

15 τοῦ Ιούλη Πρόκληση σοβαρών ζημιών στο γραφείο τῆς Δημαρχίας στό Μπάμπεργκ. Κλοπή λευκών ταυτοτήτων

Νοέμβρης — Δεκέμβρης· 6 Βομβιστικές επιθέσεις στό Δ. Βερολίνο.

12 τοῦ Δεκέμβρη Το απόγευμα τῆς 12 Δεκεμβρη, την ίδιο σχεδόν στιγμή, έγιναν τρείς έκρηξεις· μιά στήν Ἀγροτική Τραπεζα, στό Μιλάνο, με 18 νεκρούς και πολλους τραυματίες και δυο στή Ρώμη, στήν Τράπεζα Ἐργασίας καί σ' ένα Ἐθνικό μνημείο πού όνομαζόταν «πατριωτικός βωμός», μέ πολλούς τραυματίες Μιά 4η βόμβα ανακαλύφθηκε άργότερα, πρωτοῦ εκραγεῖ, σέ μιά άλλη τράπεζα τοῦ Μιλάνου· αλλά ή άστυνομία την κατέστρεψε εξαφανίζοντας έτσι το πιό σημαντικο άποδεικτικό στοιχείο όλόκληρης τῆς ύπόθεσης Αμέσως η αστυνομία άρχισε νά διεξάγει έρευνες ανάμεσα στούς αριστερούς άγωνιστές ο Καλομπρέζε, ο έκπαιδευμένος απ τη C I A επιθεωρητης, δηλωσε ανοιχτά ότι «πρεπει νά ψάξουμε πρός αυτη την κατευθυνση». Είχε την ύποστηριξη τοῦ προέδρου τῆς C.I A. Σαραγκάτ, ο οποίος έβγαλε θιαιους λόγους κατά τῶν άριστερών, κι όλων τῶν μεσων μαζικῆς επικοινωνίας που ελεγχονταν άπ' τ' άφεντικά. Ὁλόκληρη ή έπαναστατική άριστερά δέχθηκε μιά έπίθεση μ ένα Μακαρθικό τρόπο: συλλήψεις, «άνακρίσεις», κατασχέσεις, άνοιχτές άπειλές, αστυνομική τρομοκρατία. Ὁ βασικός στόχος ήταν οί άναρχικοί, θεωρούμενοι άπ' όλους σάν αμεσα ύπεύθυνοι γιά τούς βομβισμούς. Ὁλόκληρες όμάδες άπ' αύτούς συνελήφθηκαν, άνακρίθηκαν καί χτυπήθηκαν στ' άστυνομικά τμήματα

15 τοῦ Δεκέμβρη: Ὁ άναρχικός σιδηροδρομικός έργάτης Τζιουζέππε Πινέλλι «έπεσε» απ' τόν 4ο όροφο τοῦ κεντρικοῦ άστυνομικοῦ τμήματος τοῦ Μιλάνου, στή διάρκεια τῆς άνάκρισης.

(Ὁ Τζιουζέππε Πινέλλι ήταν 41 χρονών Ἐργαζόταν σά σιδηρο-

δρομικός έργότης στό σταθμό τῆς Πόρτο Γκαριμπόλντι στό Μιλάνο Το 1955, παντρέφτηκε τή Λίσια Ροσίνι, μιά κομμουνίστρια άγωνίστρια πού συνάντησε σέ μιά σχολή 'Εσπερόντο Εΐχον 2 παιδιά: τή Σύλβια, 10 χρονών καί τήν Κλώντιο, 8 χρονών. 'Ο Πίνο άρχισε νά δουλεύει άπό πολύ μικρός, σά βοηθός σέ μαγοζί καί σάν ύλικονόμος κι ϋστερα προσελήφτηκε άπ' τήν σιδηροδρομική εταιρεία. "Οταν ήταν 15 χρονών, πῆρε μέρος στήν ένοπλη πάλη ένάντια στούς Ναζί (1943 — 45), σάν ταχυδρόμος μιας λαϊκής ταξιαρχίας άποτελούμενης βασικά άπό άναρχικούς Μετά άπ' τήν πρώτη έκείνη δραστηριότητα, ή πολιτική του όφοσίωση μεγάλωσε κι έγινε σύντομα τό βασικό του ένδιαφέρον. Στά 1965, ίδρυσε, μαζί μέ άλλους, μιά άναρχική ομάδα, πού όνόμασαν «Σάκκο καί Βαντζέττι» καί στά 1968 πῆρε μέρος στόν φοιτητικό άγώνα σά μέλος τῆς όμάδας Μούρη Σημαία, ή οποία ϊδρυσε τή λεσχη «PONTE DELLA GRISOLFA» στ' 1969. Τέλος έγινε ύπεύθυνος, γιά τήν περιοχή τοῦ Μιλάνου, τοῦ Μούρου Στουρού, τῆς άναρχικῆς όργάνωσης πού βοηθάει, βασικά χρηματικα, τούς φυλακισμένους άναρχικούς καί διατηρεῖ έπαφή μέ τούς "Ελληνες άναρχικούς πού πολεμοῦν ένάντια στό φασισμό καί στούς «συνταγματάρχες»

'Ο Πίνο ζοῦσε μέ τήν οίκογένειά του σ' ένα μικρό διαμέρισμα στά περίχωρα — τό μηνιάτικο νοίκι τῶν 500 δρχ. ήταν χαμηλό σέ σύγκριση μέ τίς τρέχουσες τιμές τοῦ Μιλάνου Τό σπίτι του άποτελοῦσε ένα άληθινό καταφύγιο γιά τόν καθένα' όταν κάποιος σύντροφος περνοῦσε απ' τό Μιλάνο, ήταν βέβαιο πώς θάβρισκε φιλοξενία καί φιλική άτμόσφαιρα στό σπίτι τοῦ Πίνο Σάν άναρχικός ό Πίνο ύπῆρξε πρώτο άπ' όλο ένας μεγάλος ανθρωπιστής).

Στά τέλη τοῦ 1969, ή 'Ελβετική αστυνομία άνακάλυψε μιά κρυπτη μέ όπλο στή Γενεύη καί συνέλαβε 3 'Ελβετούς αναρχικούς

1970

28 τοῦ Γενάρη: Βομβιστική έπίθεση στά γραφεῖο τοῦ 'Ισπανοῦ Πολιτιστικοῦ 'Ακόλουθου στό Παρίσι.

Φλεβάρης· 'Ο Μπάαντερ, ή "Εσσλιν κι ό Πρόλ άποφασίζουν νά μήν έπιστρέψουν στη φυλακή καί βγαίνουν στήν παρανομία.

28 τοῦ Φλεβάρη: Βομβιστική έπίθεση στήν Τράπεζα τοῦ Μπιλμπάο καί στούς 'Ισπανικούς Κρατικούς Σιδηροδρόμους στό Παρίσι

3 τοῦ Μάρτη

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΠΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΝΕΣΚΟ

Σύλληψη τῶν άπαγωγέων

« Ο μόνιμος άντιπρόσωπος τῆς 'Ισπανίας στήν ΟΥΝΕΣΚΟ, ό 'Εμίλιο Γκαρρίγουεζ, 57 χρονών, ύπῆρξε στόχος μιᾶς άπόπειρας άπαγωγῆς Οί άπαγωγείς συνελήφθηκαν. 'Ο Γκαρρίγουεζ ήταν κάτω άπό άστυνομική προστασία γιά ένα διάστημα, έτσι ώστε όταν 3 όπλισμένοι άνδρες τόν περικύκλωσαν, τήν ώρα πού έφευγε άπ' τό κτίριο τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ στή Λεωφόρο ντέ Σοφρέν, έξουδετερώθηκαν άμέσως καί συνελήφθηκαν. Οί άντρες πού ήταν ύπεύθυνοι γιά τήν απόπειρα, μεταφέρθηκαν με συνοδεία στό άρχηγεῖο τῆς άστυνομίας στό Κοl ντέζ Ορφέβρ. Πρόκειται νά έμφανιστοῦν στό δικαστήριο τή Πέμπτη.

Είναι 3 Ισπανοί: Οι Κύριοι Χουάν Γκαρσία Μορένο, 24 χρονών,

Χοσέ Καμπάλ Ριέρα, 21 χρονών καί Χοσέ Κανιζάρες, 35 χρονών Κι οί τρείς άρνήθηκαν νά κατονομάσουν τήν πολιτική όργάνωση στήν ό-ποία άνήκουν. «Ή πράξη μας είχε ένα άποκλειστικά πολιτικό κίνητρο», είπαν στίς καταθέσεις τους, «θέλαμε νά πιέσουμε τήν 'Ισπανική Κυ-βέρνηση προκειμένου νά πετύχουμε τήν άπελευθέρωση τών συντρό-φων μας πού είναι φυλακισμένοι στήν 'Ισπανία».

Κι οί τρείς είναι άντιεξουσιαστες κι έμεναν στή Γαλλία άπ' τό πε-ρασμένο καλοκαίρι Δέν είχαν κανένα μόνιμο έπάγγελμα Στά σπίτια τους κατασχέθηκαν διάφορο έγγραφο καί στ' αύτοκίνητο πού είχαν νοικιάσει, ή άστυνομία άνακάλυψε τρία όπλα, ένα φλασκί αιθέρα καί τά τζάμια καλυμένο μέ αύτοκόλλητο χαρτί γιά νά τά σκοτεινιάζει».

(«LE MONDE», 6 τού Μάρτη 1970)

Μάρτης Γερμανια: Ό Μάλερ καταδικάζεται μετά άπό μιά δι-αδήλωση ένάντια στό έκδοτικό συγκρότημα τού Σπρινγκερ Η ποινή του ήταν 6 μήνες μέ αναστολή

4 τού 'Απρίλη: Συλλαμβάνεται στό Δ. Βερολίνο ό 'Αντρέας Μπάαντερ όταν τόν σταμάτησε η αστυνομία κι άνακαλύφθηκε ότι όδη-γούσε δίχως άδεια. Φυλακίζεται στό Δυτικό Βερολίνο.

22 τού 'Απρίλη. Βέλγιο: Συλλαμβάνεται στίς Βρυξέλες ό "Ιβο ντέ λά Σάβια, μ' ένταλμα έκδόσεως στήν 'Ιταλία, κατόπιν παρά-κλησης τής 'Ιταλικής κυβέρνησης. Κατηγορείται πώς είναι μέλος τής 'Ιταλικής Ομάδας 22 Μάρτη (τής όμάδας τού Βαλπρέντα) καί τής Ομάδας 1ης Μάη

10 τού Μάη: έκρηκτική συσκευη άνακαλύφθηκε σέ άεροπλά-νο τής «'Ιμπέριο» λίγο πρωτού άπογειωθεί Ταυτόχρονα, άνακαλύ-πτονται και σ' άλλες Εύρωπαϊκές Πρωτεύουσες κι άλλες συσκευές ένός παρομοιου είδους, σέ άεροπλάνα πού άνήκουν στήν 'Ιμπέρια.

Ή ένέργεια αυτή θέλει νά ύπενθυμίσει ότι όσο παραμένει στήν έξουσία ό Φράνκο, δέ μπορεί νά ύπάρξει ειρηνη στην Εύρώπη.

14 τού Μάη· 'Ελευθερώνεται ο Μπάαντερ άπ' τή βιβλιοθήκη τού 'Ινστιτούτου Κοινωνικής "Ερευνας, όπου είχε πάρει την άδεια νά έργαστεί μαζί μέ τήν Ούλρικε Μάϊνχοφ γιά τή συγγραφή ένός βιβλί-ου πάνω στη κατάσταση τού αναμορφωτικού συστήματος στη Δ. Γερ-μανία, μετά τήν έπεμβαση τού δικηγόρου του Χόρστ Μάλερ. Μιά ένο-πλη όμάδα εισβάλει στη βιβλιοθήκη κι άπελευθερώνει τόν Μπάαντερ πού έπιτηρούνταν από ένοπλους φρουρούς. Ό Λίνκε, ένας ύπάλληλος τού Ινστιτούτου, τραυματίζεται προσπαθώντας νά έπέμβη.

22 τού Μάη: 'Ισχυρή έκρηκτική συσκευη άνακαλύπτεται σ' ένα νέο άστυνομικο τμήμα στό Πάντικτον (Λονδίνο) Αύτή ή περί-πτωση, ύποστηρίχθηκε άπ' την κατηγορούσα αρχή στή δίκη τών 8 τού Στόκ Νιούϊνγτον οτι ήταν ή πρώτη πράξη πού έγινε απ' τήν «'Οργισμέ-νη Ταξιαρχία»

3 τού 'Ιούλη Ταυτόχρονες βομβιστικές έπιθέσεις στό Πα-ρίσι καί στό Λονδίνο ένάντια σέ 'Ισπανικά Κρατικά Τουριστικά γραφεία κι ένάντια στίς πρεσβείες τής 'Ισπανίας καί τής 'Ελλάδας

Αύγουστος Γερμανια: 'Ιδρύεται τό Τμήμα Κόκκινος Στρα-τός (R A F)

18 τού Αύγουστου· Εκρηξη βομβας προκαλεί σοβαρές ζη-μιές στό γραφείο τής «'Ιμπέρια», τής 'Ισπανικής Κρατικής άεροπορι-κής έταιρείας, στό Λονδίνο

('Ομάδα 1ης Μάη)

30 τού Αύγουστου. "Εκρηξη βόμβας προκαλεί ζημιές στό

σπίτι τοῦ Επιθεωρητοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς Αστυνομίας, Σὲρ Τζων Οὐάλντρον, στὸ Λονδίνο. Ὁ βομβισμὸς δὲν ἀνακοινώνεται στὸν ἐθνικὸ τύπο.

8 τοῦ Σεπτέμβρη: Ἔκρηξη βόμβας στὸ σπίτι τοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέα Πῆτερ Ρόουλινσον στο Ταέλσυ τοῦ Λονδίνου. Γιά μια ἀκόμα φορὰ τό γεγονος δεν ανακοινωνεται στὸν τύπο

26 τοῦ Σεπτεμβρη: Τουτόχρονες βομβιστικες ἐπιθεσεις ενάντια στήν «Ιμπέριο», στά ἀεροδρόμια τῆς Γενεύης, τῆς Φρανκφούρτης, τοῦ Παρισιοῦ καὶ τοῦ Λονδίνου

29 τοῦ Σεπτέμβρη: Ἡ RAF επιτίθεται σέ 3 Τράπεζες στο Δυτικό Βερολινο. Οἱ επιθεσεις γινονται λιγα λεπτα ἡ μιὰ μετα τὴν ἄλλη. Παίρνουν μαζί τους 217.469,50 μάρκο.

8 τοῦ Ὀκτώβρη· Ἡ ἀστυνομία πληροφορεῖται γιὰ μιά συγκέντρωση τῶν μελῶν τῆς RAF στὸ Δυτικὸ Βερολίνο. Κάνει ἐπιδρομή στὴν ὁδό KNESEBEKSTRASSE 8. Οἱ Χόρστ Μόλερ, Ἰρέν Γκεόργκενς, Ἴνγκριτ Σοῦμπερτ, Μόνικα Μπέρμπεριχ, Μπριγκίττε Ἄσντονκ συλλαμβάνονται

9 τοῦ Ὀκτώβρη Τουτόχρονες βομβιστικές ἐπιθέσεις στὸ Παρίσι, στὸ Λονδίνο, στὸ Μόντσεστερ καὶ στὸ Μπέρμινχαμ, ἐνάντια σέ Ἰταλικὰ Κρατικά κτίρια.

Τά γράμματα πού στάλθηκαν μετα τίς ἐπιθέσεις ἀνέφεραν ὅτι οἱ τελευταῖες ἔγιναν πρὸς τιμή τοῦ Τζιουζέππε Πινέλλι, τοῦ Ἰταλοῦ Ἀναρχικοῦ πού δολοφονήθηκε ἀπ' τὴν ἀστυνομία στὸ 1969

16 τοῦ Νοέμβρη Γερμανία. Διάρρηξη στὴ Δημαρχία τοῦ Νευσταντ. Ἀφαιροῦνται 31 δημόσιες σφραγίδες, 15 διαβατήρια κι 1 ταυτότητα.

20 τοῦ Νοέμβρη: Ἔκρηξη βόμβας προκαλει ζαβορές ζημιές υ ενα αυτοκινητο εξωτερικῶν μεταδόσεων τοῦ B B C, πού κάλυπτε τὸ διαγωνισμό για τήν ἐπίδειξη τῆς Μίς Ὑφήλιος στὸ Λονδίνο

21 τοῦ Νοεμβρη. Διάρρηξη στη Δημαρχια τοῦ Λάγκ — Γκάνς Ἀφαιροῦνται 166 ταυτότητες, πολλές δημόσιες σφραγίδες, 430 μάρκα καὶ μιά μπουκάλο κονιάκ

3 τοῦ Δεκέμβρη· Πολυβολεῖται η Ἰσπανική Πρεσβεία στὸ Λονδίνο, μετά από διεθνεῖς διαμαρτυρίες ενάντια στή δικη τῶν 8 τοῦ Μπούργκος, στην Ισπανία

8 — 9 τοῦ Δεκέμβρη Μέρα μεγάλων διαδηλώσεων ἐνάντια στο Νόμο περί Βιομηχανικῶν Σχέσεων. Τίς πρῶτες ὥρες τῆς 9 τοῦ Δεκέμβρη τὸ Ὑπουργεῖο Ἀπασχόλησης καὶ Παραγωγικότητος στὸ Λονδινο, αυγκλονίζεται ἀπό μία ἰσχυρή ἔκρηξη, μετὸ ἀπό μιὰ ἀνεπιτυχη ἔρευνα τοῦ κτιρίου ἀπ' την ἀστυνομία. («Ὀργισμένη Ταξιαρχία»)

21 τοῦ Δεκέμβρη. Γερμανία 4 ἐπιθέσεις σέ Τράπεζες(RAF)

1971

12 τοῦ Γενάρη Μέρα εθνικῆς διαμαρτυρίας ἐνάντια στὸ Νόμο, περί Βιομηχανικῶν Σχέσεων, πού συνοδεύεται ἀπὸ ἀπεργίες καί πορεῖες διαμαρτυρίας ἐνάντια σ' αυτο τό κρουγολέο δεῖγμα τοξικῆς νομοθεσίας Ἐκείνη τή νύχτα, καταστρέφεται σχεδόν ὁλότελα ἀπό 2 Ισχυρές ἐκρήξεις τὸ σπίτι τοῦ Κυρίου Ρόμπερτ Κάρ, τοῦ ὑπουργοῦ

πού ήταν υπευθυνος γι ούτό τό νομο Τήν εύθύνη άναλομβάνει ή «Οργισμένη Ταξιαρχία»

19 τοῦ Γενάρη Συλλομβάνεται ο Τζαίηκ Πρέσκοτ μέ τήν κοτηγορίο τῆς πλαστογραφησης έπιταγών κι άνοκρίνεται άπ' τόν επιθεωρητή Χάμπερσον — τόν άξιωμοτικό πού έμελλε ν' άναλάβει τήν έρευνα γιά τή λεγόμενη «Οργισμενη Τοξιορχια».

3 τοῦ Φλεβάρη: Ο Πρέσκοτ οφήνεται έλεύθερος πληρώνοντας έγγύηση, άλλά συλλαμβάνεται ξανα 8 μέρες οργότερο, μέ τήν κατηγορία ότι προκάλεσε τίς έκρηξεις στο σπίτι τοῦ Κάρ και στό Διαγωνισμό γιά τήν αναδειξη τῆς Μίς Υφήλιος. Ο Επιθεωρητής Χάμπερσον ποροδέχθηκε στό δικοστήριο ότι ορνήθηκε στόν κατηγορούμενο τή βοηθεια δικηγόρου έπι 3 μέρες.

Στή διάρκεια τῶν μηνῶν που ακολούθησαν, οι πράξεις κι οι δραστηριότητες τῆς άστυνομίας δέχθηκαν κριτικές άπό πολύ διαφορετικές μεριές κι έγιναν άμέτρητες κοτογγελίες ένάντιο στή Σκώτλαντ Γυάρντ γιά βιαιοπραγίες. Αὐτές πορομερίατηκον άπ' τον Επιθεωρητη Χάμπερσον μ έ τό σχόλιο «δέν άσχολοῦμαι μέ νομικές λεπτομέρειες». Γίνεται έτσι όλο καί πιό φανερό οτι ὁ καπιτολισμός στή Βρετανία άρχισε νά σμύνεται, αφηνοντας τον εαυτό του νά πανικοβληθεῖ μέ τό νά έπιτρέψει στην αστυνομια «κάθε ελευθερία» στίς μεθόδους έρευνάς της Αυτό άντανακλᾶται στήν πολιτικη σφαιρα μέ την ψήφιση τοῦ Νόμου περί Βιομηχανικῶν Σχέσεων ο οποίος βάζει τό θεμέλιο ένός συντεχνιακοῦ κράτους

10 τοῦ Φλεβάρη Γερμανια· Αντολλαγή πυρῶν ανάμεσα στους Μάνφρεντ Γκράσωφ κι Άστριντ Πρόλ καί τήν άστυνομία, στήν Φρανκφούρτη.

16 τοῦ Μαρτη· Συλλομβάνεται στό Λονδινο ό Γιάν Πούρντυ καί κατηγορεῖται, μαζι μέ τόν Τζαίηκ Πρεσκοτ, γιά τούς δυό βομβισμούς τῆς «Οργισμένης Ταξιαρχίας» Αντοποκρίσεις στό φιλελεύθερο τύπο γιά άστυνομικές ύπερβάσεις και τακτικές τύπου Ναζι, στή διάρκεια τῶν έρευνῶν.

18 τοῦ Μάρτη Στη διάρκεια μιᾶς μεγάλης άπεργίας τῶν εργατῶν τῆς Φόρντ στήν Αγγλία, καταστρέφονται άπό μιά ίσχυρή έκρηξη τό κεντρικά γραφεία τῆς Φορντ, στό Γκοντς Χίλλ τοῦ Ίλφορντ, στά περίχωρα τοῦ Λονδίνου Λίγο μετά στέλνεται ένα ανακοινωθέν τῆς «Οργισμένης Ταξιαρχίας», που αποτελεῖται άπό 1000 λέξεις

28 τοῦ Απρίλη: Αποστολη μιας βόμβας στήν έφημερίδα Τάϊμς , μαζι μ' ενα μήνυμα άπο το « Απόσπασμα Εκδικησης, τῆν Οργισμένη Ταξιαρχία, τον Λαϊκό Στρατό».

1 τοῦ Μάη Έκρηξη βόμβα κατοστρέφει τή γυναικεία μπουτίκ Μπίμπο, στο Κένσινγκτον Ακολουθεί ενα άνακοινωθέν τῆς «Οργιομένης Ταξιαρχίας» πού επιτιθεται στόν καταναλωτικό καπιτολισμό καί στίς συνθῆκες έργασίας τῶν πωλητριῶν.

5 τοῦ Μάη Ισπανία· Βομβιστικές έπιθέσεις στά Δικαστήρια στό Αρχηγείο τῆς Φάλλαγγας καί σ' ενο Μοναστήρι Καπουτσίνων. Τήν εύθύνη άναλομβανει ή Καταλάνικη Αναρχική ομάδα «LIBERTAD».

6 τοῦ Μάη Γερμανία: Συλλαμβάνεται ή Άστριντ Πρόλ, ένα μέλος τῆς όμάδας πού άπελευθέρωσε τόν Μπάαντερ.

18 τοῦ Μαη Γερμανία: Τό δικαστηριο αποφασίζει την άθώωση τοῦ Χόρστ Μολερ, άπ' τήν κατηγορία τῆς συμμετοχῆς στην άπελευθέρωση τοῦ Μπάαντερ Η Ίνγκριντ Σοῦμπερτ καταδικάζεται σέ 6 χρόνια φυλακή κι ή Ιρέν Γκεόργκενς σέ 4, γιά συμμετοχή στήν άπε-

λευθέρωση 'Ο Χόρστ Μόλερ κρατεῖται στη φυλακή συμφωνο μέ τήν Παράγραφο 129 — ἐπειδή ἦτον μέλος μιᾶς παράνομης ὀργάνωσης, τῆς R.A.F.

22 τοῦ Μάη: Βομβιστική ἐπίθεση στήν Αἴθουσα τῶν Κομπιοῦτερ, τῆς Σκώτλοντ Γυάρντ, στό TINTANGEL HOUSE τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐνέργεια αὐτή ἀκολουθεῖται ἀπό ταυτόχρονες ἐπιθεσεις τῆς «Ὀργισμένης Τοξιορχίας», τοῦ Διεθνοῦς Κινημοτος Ἐπαναστατικῆς Ἀλληλεγγύης καί τῆς ὁμάδας «Μάριους Τζάκομπ» ἐνάντια στά γραφεῖα τῶν Βρετανικῶν Σιδηροδρόμων, τῆς Ρόλλς Ρόϋς καί τῆς Ρόβερ, στό Πορίσι.

28 τοῦ Μάη Ισπανία· Ἀνογγελία τῆς σύλληψης 9 ἀτόμων, μέ τήν κατηγορία ὅτι ἀνήκουν στό Κοτολάνικο Ἀπελευθερωτικό Μέτωπο. Οἱ κατηγορίες συμπεριλομβάνουν ἀπόπειρες σαμποτάζ σέ σταθμούς τηλεοράσεως, γραφεῖα Εἰσαγγελέων καί στήν ἐφημερίδα τῆς δεξιᾶς «LA VANGUARDIA».

22 τοῦ Ἰούνη: Στή διάρκεια μιᾶς προστριβῆς ἀνάμεσα στή διεύθυνση τῆς Φόρντ καί στόν μαχητή συνδικαλιστή ἐργάτη Τζών Ντίλλον, στό ἐργοστάσιο τῆς Φόρντ στό Λίβερπουλ, η «Οργισμένη Ταξιαρχία» ἀνατίναξε τό σπίτι τοῦ Διευθύνοντα Σύμβουλου τῆς Φόρντ. Οὐϊλλιαμ Μπάττυ, στό Έσσεξ Την ἴδιο νύχτο μιά βόμβα κοτοστρέφει ἕνα μετασχηματιστή στό ἐργοστάσιο τῆς Φόρντ στο Ντάγκεναμ.

8 τοῦ Ἰούλη. Γερμονία· Οι Τόμος Βοϊμπέργκερ καί Γκέοργκ Φόν Ράουχ, μέλη κι οι δυό τοῦ Ἀνορχικοῦ Μούρου Σταυροῦ, δικάζονται γιά βιαιοπραγία ενάντια ο ενα δημοσιογράφο τοῦ περιοδικοῦ QUIC, πού ἀνήκει στό συγκρότημο Σπρινγκερ Ὁ Γκέοργκ καταδικάζεται κι ὁ Τόμας ἀθωώνεται, ἀλλά χαρη στό γεγονός ὅτι τόσο ὁ τύπος ὅσο κι η αστυνομία ἔκονον σύγχυση μετοξύ τους ἀπ' τήν ἀρχή τῆς δίκης, μετά την ἀνογγελία τῶν αποφάσεων, ἄλλαξαν θέσεις. Συνακόλουθο, ὁ Γκέοργκ βγαίνει στήν παρανομία κι ἡ ἀστυνομία ἀναγκάζεται νά ἀφήσει τόν Τόμας

15 τοῦ Ἰούλη Γερμονία Σκοτώνεται απ' την ἀστυνομία ὁ Πέτρο Σέλμ, μετά από ἕναν ἔλεγχο σ' ἕνο μπλόκο στό Ἀμβούργο Συλλαμβάνεται ο Βέρνερ Χόππε καί κατηγορεῖται γιά αποπειρα δολοφονίας ἑνός ἀστυνομικοῦ

20 τοῦ Ἰούλη Γερμονία Συλλαμβάνεται ο Ντῆτερ Κόντελμον γιατί υποτίθεται ὅτι ἔβαλε μια βόμβα σ' ἕνο χορό δικηγόρων. Κατηγορεῖται γιά δολοφονική ἀπόπειρο

24 τοῦ Ἰούλη. Γερμανία: Η Σοσιαλιστική Κολλεκτίβα Ἀσθενῶν στή Χαϊδελβέργη (S.P.K) ὑφίσταται μιά ἐπίθεση τῆς ἀστυνομίας μέ τό πρόσχημα ὅτι συνδέεται μέ τή R A F. (Ἡ S.P K, ἡ πρώτη αὐτο — ὀργονωμένη ὁμάδα ψυχοσθενῶν, εντόπισε τήν αἰτία τῶν ψυχικῶν νοσημάτων στήν ἴδια τήν ὕπαρξη τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας) 300 μπάτσοι, ὁπλισμένοι μέ ὁπλοπολυβόλο, εἰσέβολαν βιαια μέσο στά δωμάτια τῆς S.P.K. καί στίς κατοικίες 20 ἀσθενῶν. 11 μέλη τῆς S.P. K. μεταφέρθηκαν σέ 10 διαφορετικές φυλακές 6 παραμένουν ἀκόμα προφυλακισμένοι.

31 τοῦ Ἰούλη: Ισχυρή ἔκρηξη προκολεῖ σοβαρές ζημιές στό σπίτι τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα Ἐμπορίου καί Βιομηχονίας, Τζών Ντέϊβις, στό Λονδίνο, παρά την εκτεταμένη ἀστυνομικη προστασία. Ἡ ενέργεια αὐτή ἔγινε λίγο μετά ἀφ' ὅτου ὁ Ντέϊβις ἀνάγγειλε τήν πρόθεσή του νά κλείσει τό Ναυπηγεῖο UPPER CLYDE, ἀφήνοντας δίχως δουλειά χιλιάδες ἀνθρώπους. Συνακόλουθα, κυκλοφόρησε τό 11ο ἀνα-

κοινωθὲν τῆς «Οργισμένης Τοξιαρχίας»

15 τοῦ Αὐγούστου: Μετά τὴν αναγγελία ἀπό μέρους τῆς Βρετανικῆς Κυβέρνησης ὅτι σκόπευε νά εγκαινιάσει τόν ἐκτοπισμό σε στρατόπεδα, στή Βόρεια Ἰρλανδία, ἀκολούθησε μιά ισχυρη ἔκρηξη στό Στρατολογικό Γραφεῖο τῆς ὁδοῦ Χόλλογουαίη, στό Λονδίνο. Την εὐθύνη διεκδίκησε ἕνα ἀνακοινωθέν πού ὑπογράφοντον· «Ὀργισμένη Ταξιορχία, πυρήνας MONLIGHTERS».

20 τοῦ Αὐγούστου: Μετά ἀπό μιά ἐπιδρομή σ' ενο οπιτι τῆς ὁδοῦ "Αμχορστ, στό Λονδίνο, συλλομβάνονται ἀπ' τήν Ειδική Ἀσφάλεια καὶ τη C.I.D. οἱ Τζίμ Γκρήνφιλντ, "Αννα Μέντελσον, Τζών Μπάρκερ καὶ Χίλαρυ Γκρήϊκ. Μεταφέρθηκαν κι οι 4 στό ἀρχηγεῖο τοῦ «Ἀποσπάσματος Βομβῶν» στήν ὁδό "Αλμπονυ τοῦ Λονδίνου, ὅπου οι δυό ὄντρες ὑποβλήθηκον ο ἕνο βάρβορο ξυλοδαρμό προκειμένου νά ὁμολογήσουν.

21 τοῦ Αὐγουστου. Συλλαμβάνεται στην ὁδό Αμχορστ ὁ Στούαρτ Κρίστι, ενῶ ἐπισκεπτόταν τό σπίτι. Μιό ωρο ἀργότερα, συλλαμβάνεται στό ἴδιο μέρος κι ὁ Κρις Μπότт. Μεταφέρθηκον κι οι δυό στό ἀστυνομικό τμῆμα τοῦ "Αλμπανυ οπου βρίσκοντοι κι οἱ πρῶτοι συλληφθέντες «Ἐνοχοποιητικό στοιχεῖο, ἦταν 2 πυροκροτητές, πού ἔβαλον οι ἀστυνομικοί μέσα στό αυτοκίνητο τοῦ Κριστι.

23 τοῦ Αὐγουστου: Οι συλληφθέντες κατηγοροῦνται ολοι στό ἀστυνομικό τμῆμα τοῦ "Αλμπονυ γιά:

1. Συνωμοσία μέ σκοπό τήν πρόκληση ἐκρήξεων στό διάστημα από 1η Γενάρη 1968 μέχρι 21 Αὐγούστου 1971
2. Κατοχή ἐκρηκτικῶν γιά παράνομους σκοπούς
3. Κατοχή περιστρόφου διχως ἄδεια ὁπλοφοριας
4. Κατοχή 8 δεσμίδων δυναμίτη δίχως ἄδεια
5. Κατοχή 2 ὁπλοπολυβόλων δίχως ἄδεια τοῦ Γραμματέο τοῦ Κράτους.
6. Κατοχή 36 δεσμιδων δυναμίτη δίχως ἄδεια.
7. Ὁ Τζίμ: γιά ἀπόπειρα πρόκλησης μιᾶς ἔκρηξης, τό Μάη τοῦ 1970
8. Ἡ "Αννα κι ὁ Τζίμ: γιὰ ἀπόπειρα πρόκλησης μιᾶς ἔκρηξης στό Μοντσεστερ, τόν Ὀκτώβρη τοῦ 1970.
9. Ὁ Στούορτ. γιά κατοχή μιᾶς δέσμης δυναμίτη δίχως ἄδειο Αυτό ἔγινε πρίν ἀπό 2 χρόνια ὅταν πῆραν ἀπ' τό διαμερισμά του μιό σφαίρα! Καμιό κατηγορία δέν τοῦ ἀπαγγέλθηκε ἐκεῖνο τόν καιρό)
10. Ὁ Τζών, ὁ Τζίμ κι ὁ Στούαρτ. γιὰ κατοχή ἐκρηκτικῶν ὑλῶν
11. Ὁ Τζίμ, ὁ Τζών κι ἡ Χιλαρυ: γιά χρήση κλεμμένου ὀχήματος
12. Ὁ Στούαρτ: γιά κατοχή ἐκρηκτικῶν ὑλῶν (οἱ δυό πυροκροτητές πού ἔβαλε ἡ ἀστυνομια).

Ἀποφάσισε νά τούς κρατήσει...

Ἀπορίφτηκε γι ὅλους τό ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι μ' ἐγγύηση καί προφυλακίστηκον μέχρι τή διενέργεια τῆς δίκης

24 τοῦ Σεπτέμβρη: Παρό τό γεγονός ὅτι ἡ ἀστυνομία ἰσχυρίστηκε ὅτι εἶχε συλλάβει ὅλα τά μέλη τῆς «Ὀργισμένης Ταξιορχίας»· ἀνατινάχθηκαν οἱ στρατῶνες τῆς ὁδοῦ "Αλμπανυ (κοντά στο ἀρχηγεῖο τοῦ «Ἀποσπάσματος Βομβῶν») ἀπ' τήν Ὀργισμένη Ταξιαρχία σ' ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιά τίς πράξεις τοῦ Βρετανικοῦ Στρατοῦ στή Βόρεια Ἰρλανδία

20 τοῦ Ὀκτώβρη· Βόμβα ανατινάζει τό σπιτι τοῦ ἐπιχειρηματία (ἀνοικοδομήσεων) τοῦ Μπέρμινχαμ Κρίς Μπράϊαντ, ἐνῶ οι

εργότες του βρίσκονται σε απεργία. Κυκλοφορεί ανακοινωθέν τής Οργισμένης Ταξιαρχίας.

21 τοῦ Ὀκτώβρη: Στή διάρκεια μιᾶς σύγκρουσης ἀνάμεσα στά μέλη τῆς R.A.F καί στήν αστυνομία, σκοτώνεται ό αστυνομικός Νόρμπερτ Σμίτ. Συλλαμβάνεται καί κατηγορεῖται γιά τό φόνο ὁ Μόργκιτ Σίλλερ

30 τοῦ Ὀκτώβρη: Ἔκρηξη βόμβας στόν Πῦργο τοῦ Ταχυδρομείου, στό Λονδίνο

1 τοῦ Νοέμβρη: Βομβιστική ἐπίθεση τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας ἐναντίο στό ἀρχηγείο τῶν τεθωρακισμένων, στην όδό Ἔθερτον του Λονδίνου.

6 τοῦ Νοέμβρη: Βομβιστικές ἐπιθέσεις ἐνάντια στήν Τράπεζο Λούντς τοῦ Ἄμστερνταμ, στό Ἰταλικό προξενεῖο τῆς Βασιλειας, στή Βρετανικη Πρεσβεία τῆς Ρώμης καί στή Βρετανική Πρεσβεία τῆς Μαδρίτης, σέ ὑποστήριξη τῶν «8 τοῦ Στόκ Νιούϊντον» καί τῶν Ἰταλῶν ἀναρχικῶν, πού εἶχαν φυλακιστεῖ μέ χαλκευμένες κατηγορίες γιά «συνωμοσία» κι ὑπονόμευση

1 τοῦ Δεκέμβρη: Τελειώνει ἡ δίκη τῶν Γιάν Πούρντυ καί Τζάκ Πρέσκοτ Ὁ Γιάν Πούρντυ βρέθηκε ἀθῶος γιά ὅλες τίς κατηγορίες κι ὁ Τζάκ Πρέσκοτ ἔνοχος γιά τήν κατηγορία τῆς συνωμοσίας — ποινή 15 χρόνια φυλακή.

4 τοῦ Δεκέμβρη: Σκοτώνεται ἀπ' τήν ἀστυνομία τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου ὁ Γκεοργκ Φόν Ρόουχ, μέλος τοῦ Ἀναρχικοῦ Μαύρου Στουροῦ. Εἶναι ἄοπλος καί πυροβολεῖται στά κεφάλι, ὅταν εἶχε ἤδη ὑψώσει τα χέρια του ψηλά. Τήν ἐπόμενη μέρα κινητοποιοῦνται 5.000 — 7.000 ἄτομα σε μιά διαδήλωση ἀλληλεγγύης πού ὀργάνωσε ἡ Κόκκινη Βοηθεια τοῦ Βερολίνου

18 τοῦ Δεκέμβρη· Συλλαμβάνεται καί κατηγορεῖται ἡ Κεῖτ Μάκ Λήν μαζί μέ τούς Ἄντζελα Ούέϊρ, Κρίς Ἄλλεν καί Πωλίν Κονρόου, πού εἶχαν ἤδη συλληφθεῖ τό Νοέμβρη μέ τήν κατηγορία ὅτι εἶχαν συνωμοτησει μαζί μέ τά 6 ἄτομα πού ἐνέχονταν στήν ὑπόθεση τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχιας

Λίγο μετά τήν ἔναρξη τῆς διαδικασίας παραπομπῆς τῶν 10 αγωνιστῶν, ὁ Γενικός Εἰσαγγελέας, Σέρ Πῆτερ Ρόουλινσον, πού ὑπῆρξε θῦμα μιᾶς απ' τίς ἐπιθέσεις τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας, ἀποφάσισε ὅτι δέ μποροῦσε νά επιτρέψει νά δικαστοῦν οἱ Πωλίν Κονρόυ κι ὁ Κρίς Ἄλλεν, εξαιτίας τῆς ἔλλειψης ἐπαρκῶν ἀποδείξεων κι ἔτσι οἱ τελευταῖοι ἀποφυλακίστηκαν

22 τοῦ Δεκέμβρη: Ληστεία Τραπέζης στό Κάϊζεραλοτερν Κλέβονται 1 ἑκατομμύριο δρχ. καί σκοτώνεται ἕνας ἀστυνομικός, ὁ Χέρμπερτ Σόνερ. Παρόλο πού δέν υπάρχει τίποτο πού νά συσχετίζει αὐτή τή ληστεία μέ τή R.A.F., τό συγκρότημο Σπρίνγκερ ἀρχίζει μιά μεγάλη προπαγανδιστική ἐκστρατεία παίρνοντας σά δεδομένο ὅτι αὐτή ἦταν μιά πράξη τῆς «ὁμάδας Μπάαντερ - Μάϊνχοφ». Ὁ Χάϊνριχ Μπέλλ, παγκόσμια γνωστός νομπελίστας συγγραφέας, ἐπιτίθεται δημόσια στίς ἐφημερίδες τοῦ Σπρίνγκερ γιά τήν ὑστερία, πού προσπαθοῦν σταθερά νά προκαλέσουν. Δυό βδομάδες ἀργότερα, ὁ Καγκελάριος Μπράντ ἀναγκάζεται νά κάνει ἔκληση στούς Γερμανούς πολίτες νά παραμείνουν ἤρεμοι. Τόν ἴδιο καιρό, ὁ Πῆτερ Μπροῦκνερ, ἕνας ριζοσπάστης ψυχολόγος, απολύεται ἀπ' τό Πανεπιστημιο τοῦ Ἀννόβερου, ὅπου δίδασκε, γιατί θεωρήθηκε ὕποπτος προσφορᾶς καταφυγίου σέ μέλη τῆς R.A.F. Μετά τήν ἀπόλυσή του, ἀκολούθησε μιά μαζική διαδήλωση διαμαρτυρίας ἀπ' τούς φοιτητές του.

25 τοῦ Δεκέμβρη 'Ελβετία. Επίθεση στό Κεντρικό Αρχηγείο τῆς 'Αστυνομίας στή Ζυρίχη. Ή άστυνομια κατονομάζει ἕνον άναρχικό πού είναι άνίκανη νά έντοπίσει.

1972

Φλεβαρης Βομβιστική έπίθεση ἐνάντια στην 'Ιταλική Πρεσβεία τῶν Βρυξελλῶν, σ' ἔνδειξη άλληλεγγύης μέ τόν Πιέτρο Βαλπρέν τα, πού δικαζόταν τότε στην 'Ιταλία.

2 τοῦ Φλεβάρη· "Εκρηξη βόμβας στό Εύρωποϊκό Κέντρο τοῦ ΝΑΤΟ Σκοτωνονται 3 'Αμερικανοί άξιωματικοί (RAF).

2 τοῦ Μάρτη: 'Ο Τόμας Βαϊσμπέκερ, ἕνα ἄλλο μέλος τοῦ Αναρχικοῦ Μαύρου Σταυροῦ, σκοτώνεται στή μέση ένός δρόμου τοῦ 'Αμβούργου, ὅταν τοῦ ζητήθηκε νά δείξει τήν ταυτότητά του. Παρόλο που ἦταν όπλισμένος δέν εβγαλε τό πιστόλι του Ή άστυνομία παρακολουθοῦσε τό διαμέρισμα πού εμενε, άλλά οπως ξεκαθαρίστηκε αργότερο δέν ἤξεραν ποιόν είχον σκοτώσει Συλλαμβάνεται έπίσης ή Κάρμεν Ρόλλ, που ήτον μαζι μέ τόν Τόμας. Τήν έπομένη μέρα γίνονται διαδηλώσεις άλληλεγγύης σέ 5 πόλεις. "Εκρηξη βόμβας στό Καζίνο τῆς Φρανκφούρτης Σκοτώνεται ἕνος 'Αμερικάνος άξιωματικός. (R.A.F.)

3 τοῦ Μάρτη: Η άστυνομια κάνει έπιδρομή σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ 'Αμβούργου κι άμέσως άρχίζει νά πυροβολεί ένάντια στούς Μάνφρεντ Γκράσωφ καί Βόλφανγκ Γκρούντμαν. 'Ακολουθεί ανταλλογή πυρῶν και τραυματίζεται σοβαρά ὁ Γκράσωφ κι ἕνος άστυνομικός έπιθεωρητής, ὁ όποίος πεθαίνει άργότερα άπ' τά τραύματά του. Παρά τή σοβαρότητα τῶν τραυμάτων τοῦ Γκράσωφ, ὁ Μπούντενμπεργκ, ὁ άνακριτής πού είναι έντεταλμένος γιά ὅλους τούς άνθρώπους πού συλλαμβάνονται σέ σχέση μέ τήν R A F, διατάζει τή μετακίνησή του άπ' τό νοσοκομείο τῆς φυλακῆς σ' ἕνο κελί, όπου είναι άναγκασμένος νά περιποιηθεί τά τραύματά του μόνος του. 'Ο Γκρούντμαν μεταφέρεται στήν ἴδια φυλακή.

24 τοῦ Μάρτη: "Εκρηξη βόμβας στή Βρεταννική Πρεσβεία τῶν Βρυξελλῶν.

'Απρίλης: 'Ακυρώνεται ή άθωωτική άπόφαση γιά τόν Χόρστ Μάλερ μετά άπό προσφυγή τοῦ είσαγγελέα Πρόκειται τώρα νά ξαναδικαστεί γιά ὅλες τίς κατηγορίες.

11 τοῦ Μάη Μιά βόμβα καταστρέφει τή λέσχη 'Αξιωματικῶν τοῦ 'Αρχηγείου τοῦ 'Αμερικάνικου Στρατοῦ, στή Φρανκφούρτη. "Ενας 'Αμερικάνος συνταγματάρχης σκοτώνεται καί τραυματίζονται 13 ἄλλοι άξιωματικοί. "Ενα άνακοινωθέν πού έκδόθηκε άπ' τή R A F άνέφερε ὅτι ή έπίθεση ἦτον μιά άπάντηση στήν κλιμάκωση τῆς έπιθετικότητας τῶν 'Αμερικάνων στό Βιετνάμ.

12 τοῦ Μάη "Εκρηξη βομβῶν, πού προκάλεσαν μεγάλες ζημιές, στό άρχηγείο τῆς άστυνομίας τοῦ 'Αμβούργου, ὅπου σκοτώθηκε ὁ Τόμμυ Βαϊσμπέκερ καί στό άρχηγείο τῆς Βαυαρικῆς άστυνομίας στό 'Αμβοῦργο. Τήν εύθύνη άνέλαβε ή R.A.F.

15 τοῦ Μάη. "Εκρηξη βόμβας κάτω άπ' τό αύτοκίνητο τοῦ Βόλφγκανγκ Μπούντεμπεργκ, τοῦ άνακριτή πού άναφέρθηκε παραπάνω. Συνήθως τόν πηγαίνει στή δουλειά ή γυναίκα του, άλλά σ' αύτή τή περίπτωση είναι μόνη μέ άποτέλεσμα νά τραυματιστεί σοβαρά. Τήν εύθύνη άνέλαβε ή R A F

20 τοῦ Μάη. Η άστυνομία πυροβολεῖ φοιτητές τῆς Μοδρίτης, τραυματίζοντας ἕναν άπ' αύτούς σοβαρά. Οἱ φοιτητές άπαντοῦν μέ κοκτέϊλ μολότωφ.

24 τοῦ Μάη: Έκρηξη 2 βομβῶν στό γκαράζ τοῦ άρχηγείου τοῦ 'Αμερικάνικου Στρατοῦ στήν Εὐρώπη, στή Χαϊδελβέργη. Ένας λοχαγός καί δυό λοχίες σκοτώνονται καί 5 ἄλλοι πληγώνονται. Τήν εύθύνη άνέλαβε ή R.A F.

28 τοῦ Μάη: Βομβιστικές ἐπιθέσεις ένάντια στό 'Αμερικάνικο Προξενεῖο καί στήν 'Αμερικάνικη Λεγεώνα στό Παρίσι. Τόν ίδιο χρόνο, μιά ἔκρηξη καταστρέφει τό Ίσπανικό Προξενεῖο στή Στουτγάρδη

10 τοῦ Μάη: Ή Δίκη τῶν «8 τοῦ Στόκ Νιούϊντον» άρχίζει στήν αἴθουσα Νο 1 τοῦ δικαστηρίου τοῦ "Ολντ Μπέϊλυ, στό Λονδίνο. Αὐτή ἔμελλε νἄναι η πιά μακρόχρονη δίκη στά Βρετοννικά δικαστικά χρονικά

1 τοῦ Ιούνη: Συλλαμβάνονται οι 'Αντρέας Μπάαντερ, Χόλγκερ Μάϊνς καί Γιάν Κάρλ Ράσπε σ' ένα διαμέρισμα, στά περίχωρα τῆς Φρανκφούρτης, μετά άπό ἐπιδρομή 250 άστυνομικῶν ὁπλισμένων μέ αὐτόματα, δακρυγόνα καί συνοδευόμενων άπό ένα τάνκ. "Ενα τέταρτο πρόσωπο πού συνελήφθηκε μαζί τους άφέθηκε άργότερα ἐλεύθερο. Λέγεται ὅτι ἦταν ὁ γιατρός ἐνός τοπικοῦ νοσοκομείου, άλλά μετά τήν άπελευθέρωσή του ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς. Σέ μιά άνταλλαγή πυρῶν, πού προηγήθηκε τῆς σύλληψης, πληγώνεται ὁ Μπάαντερ

7 τοῦ 'Ιούνη: Συλλαμβάνεται σέ μιά μπουτίκ τοῦ 'Αμβούργου ή Γκούντρουν "Εσσλιν, μόλις άντιλήφθηκε τό πιστόλι της ἐνός πωλητής.

9 τοῦ 'Ιούνη: Συλλαμβάνονται στό Δ. Βερολίνο οἱ Μπέρνοντ Μπράουν καί Μπριγκίττε Μονχάουπτ Είναι δυό άπ' τά 19 άτομα, τῶν όποίων ἔχουν στολεῖ φωτογραφίες σ' ὅλη τήν Γερμανία, πού καταζητοῦνται σά μέλη τῆς R.A.F.

12 τοῦ 'Ιούνη: "Εκρηξη βόμβας στό 'Ισπανικό Προξενεῖο τοῦ Μονάχου.

15 τοῦ 'Ιούνη: Συλλαμβάνονται σ' ένα διαμέρισμα κοντά στό 'Αννόβερο, οἱ Οὔλρικε Μάϊνχοφ καί Γκέροντ Μόλλερ. Ή άστυνομία είχε πάρει μιά πληροφορία άπό ένα «άριστερό» συνδικαλιστή τῆς «προοδευτικῆς» πτέρυγας τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ Κόμματος, πού ζοῦσε στην ίδια πολυκατοικία.

1 τοῦ 'Ιούλη. 'Ισπανία: 800 000 πεσέτες ληστεύονται άπό ένα μισθοδοτικό γραφεῖο στή Κάλε Μογιόρκα, κοντά στό κέντρο τῆς Βαρκελώνης Αὐτή εἶναι ή πρώτη γνωστή ένέργεια τοῦ Κινηματος 'Απελευθέρωσης τῆς 'Ιβηρικῆς (M.I L).

17 τοῦ 'Ιούλη. Βόμβα καταστρέφει τό 'Ισπανικό Τουριστικό Γραφεῖο τῆς Στοκχόλμης, στήν 34η ἐπέτειο τῆς νίκης τοῦ Φράνκο

14 τοῦ Αὐγούστου. Γαλλία: Κλέβεται ύλικό άξίας πάνω άπό 1 ἑκατομμύριο πεσέτες άπό ένα τυπογραφεῖο στήν όδό 'Εσκουίλ στήν Τουλούζη (M.I.L.).

9 τοῦ Σεπτέμβρη· 'Ενεργώντας «κατόπιν πληροφοριῶν», ή Γαλλική άστυνομία κάνει ἐπιδρομή σ' ένα άπομονωμένο άγρόκτημα στά Μπεσσιέρ, κοντά στήν Τουλούζη κι άνακαλύπτει μιά κρύπτη μέ όπλα, ἕνα τυπογραφεῖο καί μεγάλη ποσότητα ανορχικοῦ προπαγανδιστικοῦ ὑλικοῦ. Σέ μιά ἐπίσημη άνακοίνωση πού ἔβγαλε μετά τήν ἐπιδρομή, άνέφερε ὅτι τό μέρος αὐτό χρησιμοποιούνταν σάν κέντρο σά διεθνές κέντρο συγκεντρώσεων τῶν άναρχικῶν άκτιβιστῶν.

13 τοῦ Σεπτέμβρη: Ληστεία χρημάτων μισθοδοσίας στήν Τράπεζα Καταθέσεων τῆς Ἰνγκουαλόντο, στό Σαλού (Ταρραγωνία) 50 χλμ. ἀπ' τή Βαρκελώνη. (M.I.L.).

15 τοῦ Σεπτέμβρη: Ἔνοπλη ληστεία στή Τράπεζα Καταθέσεων τοῦ Μπελβέρ ντέ Κορντάνα τῆς Λερίντα, ἀποφέρει στήν ὁμάδα πάνω ἀπό 1 ἑκατομμύριο πεσέτες (M.I.L).

17)18 τοῦ Σεπτέμβρη: Ἡ Γαλλική ἀστυνομία σταματάει ἕνα Ρενώ 16 σ' ἕνα μπλόκο στό δρόμο κοντά στό Πώ κι ἀναγνωρίζει δυό ἀπ' τους ἐπιβάτες σάν ὑπεύθυνους γιά τήν ἐνοικίαση τοῦ ἀγροκτήματος κοντά στό Μπεσσιέρ. Ἀργότερα τήν ἴδια νύχτα, μιά ἐπιδρομή τῆς ἀστυνομίας στή Τουλούζη, ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τή σύλληψη δύο ἀγωνιστῶν ἐνῶ ἕνας τρίτος κατόρθωσε νά διαφύγει. Ὁ Ὀριόλ Σόλ, ἕνας ἀπ' τούς κατηγορούμενους, προφυλακίζεται, ἀλλά ὁ σύντροφός του, Ζάν Κλώντ Τόρρες, ἀφήνεται ἐλεύθερος ἐξαιτίας τῆς ἔλλειψης ἀποδείξεων (M I L).

11 τοῦ Ὀκτώβρη Ληστεια 1 ἑκατομμυρίου πεσετῶν στήν Τράπεζα Καταθέσεων Λαϊετάνα, τῆς βιομηχανικῆς πόλης Ματάρο (M I L)

18 τοῦ Νοέμβρη Ληστεία 200 000 πεσετῶν στήν Τράπεζα καταθέσεων τῆς Βαρκελώνης Γιά πρώτη φορά ἀνακοινώνεται ὅτι ἡ ὁμάδα ἦταν ὁπλισμένη μέ αὐτόματα Στέν (M I L.)

20 τοῦ Νοεμβρη 7 ἔνοπλοι, ὁπλισμένοι μέ αὐτόματα, ληστεύουν 1 ἑκατομμύριο πεσέτες ἀπό τήν Κεντρική Τράπεζα τῆς Βαρκελώνης Ἀφήνεται ἕνα ἀνακοινωθέν μέ ὑπογραφή: Αὐτόνομες Ὁμάδες Ἀγώνα, Κίνημα Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰβηρικῆς (M.I.L.)

6 τοῦ Δεκέμβρη· Τελειώνει ἡ δίκη τῶν 6 τοῦ Στόκ Νιούϊνγον, μέ 4 καταδικαστικές ἀποφάσεις γιά συνωμοσία ἐνάντια στούς Τζίμ Γκρήνφιλντ, Ἄννα Μέντελσον, Χίλαρυ Γκρήικ καί Τζών Μπάρκερ. Ὁ καθένας τους καταδικάστηκε σέ 10 χρόνια φυλακή μετά ἀπό μιά ἔκκληση γιά ἐπιείκεια πού ἔκανε ὁ ἐργατικῆς κατογωγῆς δικαστής. Συνακόλουθα, οἱ 4 ἔκαναν ἔφεση κατά τῆς ποινῆς πού τούς ἐπιβλήθηκε, ἀλλά ἡ ἔφεση ἀπορίφθηκε Οἱ ἄλλοι 4 ἀθωώθηκαν γιά ὅλες τίς κατηγορίες, πράγμα πού ἔδειξε ὅτι οἱ ἔνορκοι δέχθηκαν τόν ἰσχυρισμό τῆς ὑπεράσπισης ὅτι τό περισσότερα ἐπιβαρυντικά στοιχεῖο εἶχαν χαλκευθεῖ ἀπ' τήν ἀστυνομία — ὅπως οἱ δυό πυροκροτητές πού τοποθετήθηκαν στό αὐτοκίνητο τοῦ Στούαρτ Κρίστι — γιά νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ καταδίκη

13)14 τοῦ Δεκέμβρη. Τό τυπογραφεῖο πού ἔκλεψε ἡ ἀστυνομία ἀπ' τό ἀγρόκτημα τοῦ Μπεσσιέρ, ἀφαιρεῖται ἀπ' τούς ἀστυνομικούς καί μπαίνει ξανά σέ κοινωνική χρήση (M.I.L').

21 τοῦ Δεκέμβρη· Ἐπίθεση 4 ἐνόπλων ἐνάντια στήν Τράπεζα «Κάζα Προβενσιάλ».

29 τοῦ Δεκέμβρη: Ληστεία 800.000 πεσετῶν στή Τράπεζα Καταθέσεων Λαϊετάνα. Ἀφήνεται ἕνα ἀνακοινωθέν, μέ ὑπογραφή τοῦ M.I.L., ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ἡ πράξη αὐτή ἔγινε στή μνήμη τοῦ θανάτου τοῦ Φραντσίσκο Σομπατέ Λαμπάρτ.

1973

24 τοῦ Γενάρη· Σύγκρουση 2 ἀναρχικῶν μέ τή Γαλλική ἀστυνομία καί τήν Ἰσπανική Ἐθνοφρουρά στή συνοριακή περιοχή Μπούργκ - Μαντάμ

2 τοῦ Μαρτη Ληστεια ποσοῦ ἴσου μὲ 100.000 γαλλικα φράγκο, απ' τήν Ισπανοαμερικανική Τράπεζα τοῦ Ποσέο Φόμπρο Ι Πουΐγκ, από πεντομελή ὁμάδα (M I L).

Ἐκτέλεση τοῦ αγωνιστῆ Σολβοτόρ Πουΐγκ Ἀντιχ στή γκορροτο.

3 τοῦ Μαη. Ἀπογωγή τοῦ Ἱσπανοῦ Τραπεζίτη Μπολτόζορ Σουάρεζ όπ' τήν ὀργόνωση G A R.I. (Ὁμάδες Διεθνοῦς Ἐπαναστατικῆς Δράσης). Σὲ μιά ανακοίνωση πού ἔβγολαν ἀμέσως μετὰ τήν ἀπογωγή, οἱ απαγωγείς ζητᾶνε 1) τήν ἐφαρμογή τοῦ νόμου τῆς Ἱσπανικῆς κυβέρνησης περί ἀποφυλάκισης μὲ ὅρους (Τοῦτο θά σήμαινε την ἄμεση ἀποφυλάκιση πάνω ἀπό 100 πολιτῶν κρατουμένων). 2) Τήν προσωρινή ἀποφυλάκιση τοῦ Σαντιάγκο Αμίγκο πού εἶναι σοβαρά ἄρρωστος καί περιμένει νά δικαστεῖ μαζί μὲ τούς ἄλλους συντρόφους τοῦ MIL.3) Τή δημοσίευση τοῦ κατηγορητηρίου ἐναντίον τῶν φερόμενων σά μέλη τοῦ F.R.A.P. πού συνελήφθηκαν μετά τό γεγονότο τῆς Πρωτομαγιᾶς στή Μαδρίτη. 4) Την ἐπιστροφή τῶν χρημάτων τῆς C.N.T. πού εἶχαν κατασχεθεῖ τό 1939

22 τοῦ Μάη· Ὁ Σουαρέζ ἀφήνεται ἐλεύθερος μετά τήν ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων ἀπό μέρους τῆς Ἱσπανικῆς Κυβέρνησης. Λίγο μετά, συλλαμβάνονται ἀπ' τή Γαλλική ἀστυνομία 9 αναρχικοί σὲ διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας, πού θεωροῦνται σάν ὑπεύθυνοι γιά τήν απαγωγή.

Αὔγουστος· Αὐτοδιάλυση τοῦ M I L

1974

9 τοῦ Νοεμβρη: Πεθαίνει στή φυλακή ὁ Χόλγκερ Μάϊνς υστερα ἀπό 57 μέρες απεργίας πείνας.

11 τοῦ Νοέμβρη: Ἐκτελεῖται ἀπό 5 ἔνοπλους ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀνώτατου Δικαστηρίου τοῦ Βερολίνου Γκοῦντερ Φόν Ντρέκμον Τήν εὐθύνη ἀνέλαβε τό Κίνημο 2ας Ἰούνη

1975

Ἀπαγωγη τοῦ Δημάρχου τοῦ Βερολίνου Λόρεντζ καί ἀνατίναξη τῆς Δυτικογερμανικῆς πρεσβείας στή Στοκχόλμη.

(Κίνημα 2ας Ἰούνη)

13 τοῦ Μάη Δικη τῆς ὁμάδας Μπάαντερ — Μάϊνχαφ

1976

9 τοῦ Μάη «Αὐτοκτονεῖ» μέσα στὸ κελλί της η Οὔρλικε Μάϊνχοφ

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΝΧΟΦ

9 τοῦ Μάη: Ἀνατίναξη τῶν γραφείων τῆς KLOCKER — INA AND THYSSEN STEEL Co. Καταστροφή τοῦ Ἰνστιτούτου Γκοίτε στήν Τουλούζη ἀπο ἐμπρηστική βόμβο.

Καταστροφή τοῦ Δυτικογερμονικοῦ πρακτορείου ταξειδιων στη Ρώμη, ἀπό βόμβα πού ἔβαλε τό «Ἀντιϊμπεριαλιστικό κέντρο Χόλγκερ Μάϊνς».

10 τοῦ Μάη: Μάχες στούς δρόμους τῆς Φρανκφούρτης ἀνάμεσα σε 1000 διαδηλωτές καί τήν ἀστυνομία. Πολλοί τρουματισμοί και συλλήψεις

11 τοῦ Μάη. Ἔκρηξη ἐμπρηστικῶν βομβῶν στά γραφεία τῆς Λουφτχάνσα στή Νόπολη καί σ' ἕνα Γερμονικό σοῦπερ μάρκετ.

12 τοῦ Μάη Νεες βίαιες διαδηλώσεις στό Δ. Βερολίνο.

15 τοῦ Μάη: Γίνεται ἡ κηδεία τῆς Οὔρλικε Μάϊνχοφ. Παίρνουν μέρος 4.500 ἄτομα.

Ἔκρηξη βόμβας ἔξω ἀπ' τό δικαστήριο τοῦ Χάμ, κοντά στό Ντόρτμουντ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α΄

ΤΟ ΤΜΗΜΑ «ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ»

Ἡ RAF διεκδικεῖ σὰν προϊστορία της τὴν ἱστορία τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, στὸ μέτρο ποὺ οἱ μαχητικές της πράξεις ἀναπτύχτηκαν ἱστορικὰ μέσα ἀπ' τὶς ἄμεσες μαχητικὲς ἐνέργειες τῆς SDS. Ὅπως συνέβηκε καὶ μ' ἄλλα φοιτητικὰ κινήματα ποὺ ἀναπτύχτηκαν στὴ δεκαετία τοῦ '60, ὁ δυναμισμὸς τῆς SDS βρισκόταν στὴν ἀντίθεσή της μὲ τὸν πόλεμο στὸ Βιετνὰμ καὶ τὴν κερδοσκοπικὴ ἀνάμιξη τῆς Δ. Γερμανίας στὴν ἐκμετάλλευση τοῦ Τρίτου Κόσμου καὶ στὴν κριτική της γιὰ τὴν ἐξάρτηση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἀπ' τὸ μονοπωλιακὸ καπιταλισμό. «Μέσα ἀπ' τὴν ἰδεολογικὴ του κριτικὴ τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἔχει ἀντιληφτεῖ ὅτι ὅλες οἱ μορφὲς τῆς κρατικῆς καταστολῆς ἀποτελοῦν ἐκφράσεις τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἐκμετάλλευσης... ἔτσι ἔγινε φανερὸ σ' αὐτὸ καὶ στὸ κοινό του ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἴσχυε πάντοτε γιὰ τὴν ἀποικιακὴ κι ἰμπεριαλιστικὴ ἐκμετάλλευση τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας εἶναι ἐξίσου ἀληθινὸ κι ἐδῶ, δηλαδή: πειθαρχία, ὑποταγή, κτηνωδία γιὰ τοὺς καταπιεζόμενους καὶ γιὰ κείνους ποὺ ἀνέλαβαν τὸν ἀγώνα τους —μὲ τὴ διαμαρτυρία, τὴν ἀντίσταση καὶ τὴν ἀντιϊμπεριαλιστική τους πάλη... Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔδινε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους δὲν ἦταν ἡ ἀνάπτυξη τῶν ταξικῶν ἀγώνων, ἀλλὰ ἡ συνείδηση ὅτι ἀποτελοῦν μέρος ἑνὸς διεθνοῦς κινήματος —ὅτι ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἴδιο ταξικὸ ἐχθρὸ μὲ τοὺς

Βιετκόνγκ, τὴν ἴδια χάρτινη τίγρη, τὸ ἴδιο γουρούνι» (Μανιφέστο τῆς RAF).

Ἀλλὰ στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '60 ἔγινε φανερὸ ὅτι ἡ SDS δὲν κατόρθωσε νὰ ξεφύγει ἀπ' τὰ πανεπιστημιακὰ γκέττο, οὔτε πέτυχε νὰ δημιουργήσει ἰσχυροὺς δεσμοὺς μὲ τὸ ὀργανωμένο ἐργατικὸ κίνημα καὶ νὰ συγκροτήσει νέες μαχητικὲς ὀργανώσεις μέσα στὶς κοινότητες, περιοριζόμενη ἁπλῶς στὸ νὰ ἐκφράσει μιὰ διανοουμενίστικη ἀλληλεγγύη μὲ τοὺς ἀγῶνες ποὺ συνεχίζονται στὸν Τρίτο Κόσμο. Μὲς σ' αὐτὸ τὸ κλίμα τῆς ἐνεργητικῆς στειρότητας ἦταν ποὺ πυρπολήθηκε τὸ σοῦπερ μάρκετ στὴ Φρανκφούρτη. Τουλάχιστο μερικοὶ ἐπαναστάτες εἶχαν κατανοήσει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἀντίστασης διαμέσου τῆς ἄμεσης δράσης καὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς πολιτικῆς ἐπίθεσης ἐνάντια στὸ κράτος. Πρὶν ἀπ' τὴν πυρπόληση τοῦ σοῦπερ μάρκετ, τόσο ὁ Μπάαντερ ὅσο κι ἡ Ἔσσλιν ἔπαιζαν ἕνα ἐνεργητικὸ ρόλο στὴν ἐκστρατεία γιὰ τὴ μεταρρύθμιση τοῦ ἀναμορφωτικοῦ συστήματος στὴ Φρανκφούρτη. Κι οἱ δυό τους γλύτωσαν τὴ φυλάκιση, χάρη σὲ μιὰ ἀμνηστεία, ποὺ δόθηκε στοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους στὰ 1969 καὶ βγῆκαν στὴν παρανομία. Ὁ Μπάαντερ συνελήφτηκε ξανὰ στὸ Δ. Βερολίνο, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1970. Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου ἦταν ποὺ ἀνάπτυξε μιὰ στενὴ σχέση μὲ τὴν Οὔλρικε Μάϊνχοφ, μιὰ ἐξαιρετικὰ γνωστὴ ἀριστερὴ δημοσιογράφο ποὺ ἀσχολούνταν μὲ μιὰ ἐργασία (ἕνα φίλμ) γύρω ἀπ' τὸ Ἄϊχενχοφ, ἕνα ἀναμορφωτήριο γιὰ κορίτσια τοῦ Δ. Βερολίνου. Μαζί της ἐργάζονταν στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Ἰνστιτούτου Κοινωνικῆς Ἔρευνας, γιὰ τὴ συγγραφὴ ἑνὸς βιβλίου πάνω στὴν κατάσταση τῶν αναμορφωτηρίων στὴ Δ. Γερμανία, στὶς 14 τοῦ Μάη 1970, ὅταν εἰσέβαλε μιὰ ἔνοπλη ὁμάδα κι ἐλευθέρωσε τὸν Μπάαντερ. Ἡ Μάϊνχοφ πήδησε ἀπ' τὸ παράθυρο κι ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴν ὁμάδα. Ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτό, ἡ ὁμάδα πῆγε μέσω Ἀνατολικοῦ Βερολίνου στὴν Ἰορδανία, ὅπου τὰ μέλη της πέρασαν μερικοὺς μῆνες μὲ τὴν Ἀλ Φατάχ, ἐκπαιδευόμενα στὸν ἀνταρτοπόλεμο. Ὕστερα ἐπέστρεψαν στὴ Γερμανία, ὅπου ἔκαναν μερικὲς ἐπιδρομὲς σὲ τράπεζες κι ὀργάνωσαν ἔνοπλη ἀντίσταση στὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ στὸ Δυτικὸ Βερολίνο.

Τὸ ἰδεολογικὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο βλέπει τὸ ἔργο της ἡ RAF εἶναι ὁ μαρξισμὸς - λενινισμός.

Θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους σὰν ἔνοπλη πρωτοπορία τῆς ἀντιϊμπεριαλιστικῆς πάλης στὴ Δύση. Ἀλλὰ ἐνῶ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐπαναστατικῆς ἐπέμβασης τῆς πρωτοπορίας, δὲν τὴ συσχετίζουν, εἴτε σ' ἕνα θεωρητικὸ ἢ σ' ἕνα πρακτικὸ ἐπίπεδο, μὲ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς οἰκοδόμησης τοῦ παλιοῦ καλοῦ ἐπαναστατικοῦ πρωτοποριακοῦ κόμματος. πράγμα ποὺ κάνει τὸν λενινισμό τους ὁλότελα μοναδικό. Ἀπ' τὸ μαρξισμὸ - λενινισμό τους συνάγεται ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων, ἰδιαίτερα τῶν καταπιεζόμενων λαῶν τοῦ Τρίτου Κόσμου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Μάο «ὑπηρετεῖστε τὸ λαὸ» εἶναι ἁπλοποιημένη ἀπερίφραστα στὴ θεωρία τους κι ἀποτελεῖ τὴ βάση πάνω στὴν ὁποία ὀρθολογικοποιοῦν τὴν πρακτική τους, ἀνεξάρτητα ἂν αὐτὴ ἡ πρακτικὴ σημαίνει ἄμεση σύγκρουση μὲ τὰ Δυτικογερμανικὰ γουρούνια ἢ τὴν ἀπόρριψη τῆς κριτικῆς ποὺ προέρχεται ἀπὸ συμπαθοῦσες ἀριστερὲς ὁμάδες. Ἂν δὲν ὀργανώνεστε μὲ βάση τὴ δική σας καταπίεση, ἂν ἐκτελεῖτε τὸ ἔργο σας στ' ὄνομα τοῦ λαοῦ ἢ τοῦ μαζικοῦ κινήματος, τότε τείνετε νὰ δικαιολογεῖτε τὶς πράξεις σας μ' ἕνα ψηλὸ ἠθικὸ τόνο, ποὺ βοηθάει στὴ δημιουργία ἑνὸς πολιτικοῦ ἐλιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήσει νὰ σκεφτεῖτε λαθεμένα ὅτι σεῖς καὶ μόνο σεῖς, εἶστε οἱ ἀληθινὲς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις, ὅτι ἡ αὐτοκριτικὴ εἶναι περιττὴ κι ὅτι ἡ κριτικὴ ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη σκοπιὰ εἶναι ἀναγκαστικὰ ἐχθρικὴ καὶ καταστροφική. Νά, ποιά εἶναι ἡ θέση στὴν ὁποία βρίσκονται τώρα τὰ μέλη τῆς RAF κι εἶναι οὐσιαστικὰ ἀπομονωμένα ἀπ' τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀριστεροῦ κινήματος στὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ στὸ Δυτικὸ Βερολίνο. Ἡ ἰδέα μιᾶς πρωτοποριακῆς ὁμάδας ἔνοπλης ἀντίστασης ταιριάζει θαυμάσια μὲ τὴν ἰδέα τοῦ ἀντάρτικου τῆς πόλης σὰν εἰδικευμένου, περίπλοκου εἴδους πολιτικῆς δραστηριότητας, ποὺ εἶναι κι ἡ ἴδια χωρισμένη ἀπ' τὶς διάφορες μορφὲς ἄμεσης δράσης ποὺ πραγματοποιοῦνται στὸ ἐπίπεδο τῆς βάσης. Ἡ ἔνοπλη ἀντίσταση τῆς RAF εἶναι τόσο συγκεντρωτικὴ ὅσο καὶ θεαματικὴ κι αὐτὸ ἔχει 2 πολὺ ἀρνητικὲς συνέπειες· οἱ ἐνέργειές τους δὲν συνδέονται μὲ τὴν καθημερινὴ ἐμπειρία τοῦ λαοῦ κι ἡ πλειονότη-

τα τῶν ἀνθρώπων βλέπει τὸν ἀγώνα τους μὲ τὴν ἀστυνομία σὰν κάποιο εἶδος ἰδιωτικῆς βεντέτας στὴν ὁποία δὲν ἔχει καμιὰ θέση. Ἀφοῦ ἀποδείχτηκε ἀδύνατο γιὰ τὰ μέλη τῆς RAF νὰ συνδυάσουν τὴ νόμιμη πολιτικὴ δουλειὰ κι ἀφοῦ οἱ πράξεις τους ὑπῆρξαν συμπλήρωμα μᾶλλον παρὰ ἀναπόσπαστο μέρος τῶν ἀγώνων ποὺ διεξάγονταν ἀπὸ ἄλλους ἐπαναστάτες, ἐκεῖνοι οἱ σύντροφοι ποὺ θἄθελαν νὰ βοηθήσουν μ' ἕνα πιὸ συγκεκριμένο τρόπο, στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ τὸ κάνουν. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς δουλεύουν στὰ πλαίσια τοῦ κινήματος ἀλληλεγγύης ποὺ ἀναπτύχτηκε ἐξαιτίας τῆς μαζικῆς καταστολῆς ἐνάντια στὴ RAF καὶ στὴν ἀναρχικὴ κι ἀντιεξουσιαστικὴ ἀριστερά.

Μολοντοῦτο, τὰ θετικὰ πράγματα ποὺ μποροῦμε νὰ μάθουμε ἀπ' τὴ RAF ὑπερκαλύπτουν τὶς ἀρνητικὲς κριτικὲς ποὺ ἐκθέσαμε παραπάνω. Ἀρχικὰ ἔδειξαν τὴν ἀναγκαιότητα νὰ πάρει τὰ ὅπλα ἡ ἐπανάσταση καὶ νὰ ἐλέγξει τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ οἰκειοποιεῖται στὸ σύστημα γιὰ νὰ συντρίψει τὴν ἀντιπολίτευση. Ἀμφισβήτησαν τὴν ἔνοπλη δύναμη τῆς ἀστυνομίας, ἔτσι ποὺ κανένας μπάτσος στὴ Δυτικὴ Γερμανία νὰ μὴ μπορεῖ νὰ θεωρήσει τὸν ἑαυτό του ἀσφαλὴ ἀπὸ ἐπιθέσεις καὶ κάνοντας αὐτὸ ἐπιτέθηκαν στὸ μύθο τῆς παντοδυναμίας τοῦ κράτους καὶ τῆς ἀτρωτότητάς του. Ὅλες οἱ πράξεις τους σχεδιάστηκαν προσεχτικὰ κι ἐκτελέστηκαν καλὰ —ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Μπάαντερ, οἱ διάφορες ληστεῖες τραπεζῶν καὶ πιὸ πρόσφατα ἕνας ἀριθμὸς βομβισμῶν, ἀπ' τὶς ὁποῖες μόνο οἱ βομβισμοὶ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σὰ συμβολικὲς πράξεις. Τώρα ἡ RAF φαίνεται ὅτι πρόκειται ν' ἀρχίσει μιὰ νέα φάση ἐπιθέσεων, ἔχοντας διαδηλώσει ὅτι μιὰ ἔνοπλη ἀντιστασιακὴ ὁμάδα μπορεῖ νὰ ἀνταπεξέλθει σ' ὁποιαδήποτε ἐπίθεση ἀπὸ μέρους τοῦ Κράτους. Στὴ διαδικασία δημιουργίας τῆς ὑποδομῆς της τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια, ἔχει δείξει ὄχι μόνο πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ οἰκοδομηθεῖ ἕνας παράνομος μηχανισμὸς ποὺ νὰ μὴ μποροῦν νὰ διαβρώσουν τὰ γουρούνια, ἀλλὰ κι ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐφικτό. Ἀποκάλυψε τὸν κατασταλτικὸ μηχανισμό, τὴν τεχνολογία καὶ τὶς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ γουρούνια κι ἔτσι ἀποκάλυψε τὴν ἀντίφαση ἀνάμεσα στὴ θεωρητικὴ φιλελευθεροποίηση τοῦ δικαίου διαμέσου κοινοβουλευτικῶν νόμων καὶ στὴν πραγμα-

τική ἐνίσχυση τοῦ κατασταλτικοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Ἡ ὁμίχλη τοῦ κοινοβουλευτικοῦ φιλελευθερισμοῦ, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία κρύβονταν τ' αὐτόματα τῶν μπάτσων, διαλύθηκε. Ἐνῶ ὁ Μπράντ παίρνει τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴ σύναψη τῶν συμφωνιῶν μὲ τὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη, ὁ Γκένσερ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν του, ἐφοδιάζει τὴν ἀστυνομικὴ του δύναμη μὲ μεγαλύτερα καὶ καλύτερα πιστόλια. Ἀκόμα κι αὐτὲς οἱ ἀριστερὲς ὁμάδες ποὺ κριτικάρουν ἔντονα τὴ RAF κι ἀναμασοῦν τὰ τυποποιημένα ἐπιχειρήματα ἐνάντια στὴν τρομοκρατία, πίσω ἀπὸ περιχαρακωμένες ἰδεολογικὲς θέσεις, δὲν τρέφουν αὐταπάτες ἀναφορικὰ μὲ τὸ τί πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσουν ἂν γίνει ποτὲ ἀποτελεσματικὴ ἡ πολιτική τους δουλειά. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τῆς Ἀριστερᾶς, μποροῦν νὰ δοῦν ἀρκετὰ καθαρὰ πῶς ἡ δραστηριότητα τῶν γουρουνιῶν δὲν ἔχει σὰν ἀποκλειστικὸ στόχο τὴ RAF, ἀλλὰ ἀποτελεῖ συνάμα μιὰ ἀπόπειρα ἐκφοβισμοῦ κι ὅλων τῶν ἄλλων τομέων τῆς Ἀριστερᾶς καὶ μιὰ προπαρασκευαστικὴ ἐκπαιδευτικὴ ἄσκηση, τὴν ἐμπειρία ἀπ' τὴν ὁποία θὰ χρησιμοποιήσουν ἂν ἀποτύχουν οἱ ἐκφοβιστικές τους ἀπόπειρες.

Αὐτὴ ἡ ἐπίγνωση ἔχει δώσει στὸ ἀριστερὸ κίνημα τῆς Δ. Γερμανίας μιὰ βάση γιὰ ἀλληλεγγύη ποὺ δὲν ὑπάρχει σ' ἄλλες χῶρες. Ὅταν σκοτώθηκε στὸ Βερολίνο ὁ Γκέοργκ Φὸν Ράουχ, ἄοπλος ὄντας κι ἐν ψυχρῷ, λίγο πρὶν τὰ Χριστούγεννα (4-12-1971) 7.000 ἐπαναστάτες κατεβαίνουν στοὺς δρόμους τὴν ἑπόμενη μέρα. Παρόμοια, ὅταν δολοφονεῖται ὁ Τόμας Βαϊσμπέκερ μέσα στὴ μέση ἑνὸς δρόμου τοῦ Ἀμβούργου, τὸ Μάρτη (1972), τὴν ἑπόμενη μέρα ἔγιναν διαδηλώσεις σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Δ. Γερμανίας. Ἡ καταστολὴ ἔχει ὑποχρεώσει ἕνα σωρὸ ἐπαναστάτες νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ μὴ ἐπίθεση ἐνάντια στὴ νομιμότητα τοῦ κράτους, σημαίνει σιωπηλὴ ἀποδοχὴ τῆς ἐξουσιαστικῆς βάσης πάνω στὴν ὁποία στηρίζεται τὸ κράτος κι ἀποδοχὴ τῶν νόμων τῆς ἀστικῆς τάξης σὰ μέτρο καθορισμοῦ τοῦ χώρου μέσα στὸν ὁποῖο διαδραματίζεται ἡ ἐπαναστατικὴ δραστηριότητα. Ἡ RAF ὀργανώνοντας τὸν παράνομο μηχανισμό της ἔχει δείξει τὴν ἀνάγκη γιὰ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα νὰ κατακτήσει τὸ δικό του ἐδαφικὸ χῶρο σὰ μέρος τῆς διαδικασίας ἀπαλλοτρίωσης —σ'

αὐτὴ τὴν περίπτωση ἡ παράνομη δραστηριότητά τους συμπληρώνεται μὲ τὴν παράνομη δραστηριότητα χρήσεως ξένων σπιτιῶν καὶ καταλήψεων, ὅπως λόγου χάρη ἡ κατάληψη τοῦ ἐγκαταλειμένου νοσοκομείου Μπετάνιεν, στὸ Δ. Βερολίνο, ποὺ μετονομάστηκε σὲ «Οἶκος Γκέοργκ Φὸν Ράουχ» καὶ χρησιμοποιήθηκε σὰν κέντρο νεότητας.

Στὸ μανιφέστο της ἡ RAF λέει: «Ἂν δὲν ἐπεξεργαστεῖτε τὴ διαλεκτικὴ τῆς νομιμότητας καὶ τῆς παρανομίας ἀπὸ ὀργανωτικὴ ἄποψη, θὰ μείνετε χωρὶς προστασία μπροστὰ στὴν ἄγρια καταστολὴ ποὺ ἀκολουθεῖ τὶς ἐπιθετικὲς πράξεις καὶ θὰ συλληφτεῖτε νόμιμα... Ἂν μιὰ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωση λέει ὅτι εἶναι ἠλίθιο νὰ βγεῖ στὴν παρανομία... αὐτὸ συνεπάγεται ὅτι τὰ ὅρια ποὺ βάζει τὸ ταξικὸ κράτος στὸ σοσιαλιστικὸ πρόγραμμα εἶναι ἐπαρκὴ γιὰ νὰ ἀγκαλιάσουν ὅλες τὶς δυνατότητες, ὁπότε μπορεῖ κανεὶς νὰ μείνει στὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς κι ἐπίσης μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποχωρήσει μπροστὰ στὶς παράνομες πράξεις τοῦ κράτους καθὼς νομιμοποιοῦνται —ἡ νομιμότητα ἔναντι ὁποιουδήποτε ἀνταλλάγματος. Παράνομες συλλήψεις, ποινὲς ἐκφοβισμοῦ, διώξεις ἀπ' τὴν ἀστυνομία, ἐκβιασμὸς καὶ πιέσεις ἀπὸ μέρους τῶν εἰσαγγελέων... Ἡ νομιμότητα γίνεται ἕνα φετίχ, ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιμένουν σ' αὐτὴ παραβλέπουν τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ τηλέφωνα «παγιδεύονται» νόμιμα, ἡ ἀλληλογραφία ἐλέγχεται νόμιμα, οἱ γείτονες ἀνακρίνονται νόμιμα, οἱ καταδότες πληρώνονται νόμιμα. Ἡ ὀργάνωση τῆς πολιτικῆς δουλειᾶς, ἂν δὲ θέλουμε νὰ εἶναι πάντοτε μέσα στὴ λαβίδα τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας, πρέπει νἆναι νόμιμη καὶ συνάμα παράνομη... οἱ συνθῆκες τῆς νομιμότητας διαμέσου τῆς ἐνεργητικῆς ἀντίστασης ἀλλάζουν ἀναγκαστικὰ κι ἑπομένως εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χρησιμοποιεῖται ἡ νομιμότητα τόσο γιὰ τὸν πολιτικὸ ἀγώνα ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς παρανομίας κι εἶναι λάθος νὰ περιμένουμε τὴν κήρυξή μας ἐκτὸς νόμου ἀπ' τὸ σύστημα, σὰ χτύπημα τῆς μοίρας, γιατὶ ἡ παρανομία δὲ σημαίνει τίποτα λιγότερο ἀπ' τὴ συντριβή σου ἀπ' τὸ σύστημα».

Τὸ νὰ κρεμιέσαι πάνω στὴ νομιμότητα καὶ νὰ μὴ βλέπεις ὅτι ἡ σχέση ποὺ ἔχουν μ' αὐτὴν οἱ ἐπαναστάτες δὲν πρέπει νἆναι

ποτὲ τίποτα περισσότερο ἀπὸ τακτική, εἶναι σὰ νὰ διαγράφεις κάθε ἰδέα ἀντίστασης. Ὁ σεβασμὸς γιὰ τὸ νόμο ἢ μᾶλλον γιὰ τὴν τρομοκρατία τοῦ νόμου, ἐνισχύει τὴν κυριαρχία τοῦ κράτους καὶ τὴ νομιμότητά του νὰ κάνει ὅτι θέλει. Ἀφήνει ἐλεύθερο τὸ ἔδαφος στὸ κράτος νὰ καθορίσει τὴν ἐνεργητικὴ ἀντίσταση μὲ τοὺς δικούς τους ὅρους· τελικὰ ἡ ἁπλὴ ἐνέργεια νὰ πεῖς «ὄχι» θὰ γίνει ἐγκληματικὸ ἀδίκημα. Οἱ ἐπαναστάτες πρέπει νὰ μάθουν νὰ ζοῦν καὶ νὰ ἐργάζονται μέσα κι ἔξω ἀπ' τὸ νόμο —κάτι ποὺ ἡ ἐκπαίδευση κι ἡ πεῖρα μας δὲν μᾶς ἔχουν ἐφοδιάσει γιὰ νὰ τὸ κάνουμε. Μποροῦμε νὰ κοιτάζουμε τὴ RAF καὶ νὰ μάθουμε ὅτι καμιὰ ἐξεζητημένη θεωρία δὲν πρόκειται νὰ μᾶς διδάξει πῶς νὰ ἐπιζήσουμε παράνομα, καμιὰ θεωρία δὲν πρόκειται νὰ μᾶς διδάξει ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατὸ ἢ ὄχι, καμιὰ μαρξιστο-λενινιστικο-σωβινιστικὴ θεωρία δὲν πρόκειται νὰ μᾶς διδάξει πῶς ν' ἀντισταθοῦμε στὴν καταστολὴ —θὰ μάθουμε αὐτὰ τὰ πράγματα στὴν πράξη.

Ἀλληλεγγύη!

Ζήτω ἡ Διεθνὴς Ἀλληλεγγύη!

(Ἀποσπάσματα κειμένου ἀπὸ τὸ Νο 9 τοῦ περ. ANARCHY)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β'

Η ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ

Καθὼς ἀναθερμαίνεται ὁ ταξικὸς πόλεμος, τὸ κράτος στρέφει ὅλη του τὴν προσοχὴ στὴ συντριβὴ τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων. Ἡ νόμιμη καταστολὴ μπαίνει στὴν ἡμερήσια διάταξη. Ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία παίρνει τὸ πράσινο φῶς, ψηφίζονται σκληρώτεροι νόμοι, κατάφωρα σκανδαλώδεις πολιτικὲς κατηγορίες ὅπως «συνωμοσία» καὶ «ὑποκίνηση», γίνονται ξαφνικὰ τῆς μόδας, οἱ ποινὲς γίνονται ὅλο καὶ πιὸ αὐστηρές. Στὸ ἐπίκεντρο τῆς προσοχῆς βρίσκεται: «ὁ δημόσιος κίνδυνος ὑπ' ἀριθμὸν 1» —ἡ Ὀργισμένη Ταξιαρχία. Τὸ κράτος ἔχει δείξει ὅτι δὲ θὰ τὸ σταματήσει τίποτα προκειμένου ν' ἀνακαλύψει κάποιον ἔνοχο συμμετοχῆς σ' αὐτήν.

Ἀπ' ὅπου κι ἡ μετέπειτα ὄαρειά ποινή πού ἐπιβλήθηκε στόν Τζαίηκ Πρέσκοτ — 15 χρόνια φυλακή, ἡ δίκη τῶν 8 τοῦ Στόκ Νιούϊντον μέ τίς συνακόλουθες ὄαρειές ποινές πού ἐπιβλήθηκαν (10 χρόνια φυλακή στόν καθένα) κι ἡ προσπάθεια ἐνοχοποίησης κι ἄλλων ἀτόμων πού δέν εἶχαν ἀνάμιξη — ὅπως τοῦ Στούαρτ Κρίστι, πού τοῦ ἔβαλαν στό αὐτοκίνητο δυό πυροκροτητές γιά νά τόν ἐνοχοποιήσουν. Παρόλη τήν κινητοποίηση ὅμως ὁλοκλήρου τοῦ μηχανισμοῦ καταστολῆς καί παρά τόν ἰσχυρισμό τῆς ἀστυνομίας ὅτι συνέτριψε τήν Ὀργισμένη ταξιαρχία, μέ τήν σύλληψη τῶν παραπάνω ἀτόμων, ἡ δράση τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας συνεχίστηκε. Τί συνέβαινε πραγματικά; «Ἡ ἀληθινή ἱστορα τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας δέ θά μαθευτεῖ ποτέ ἄν τά μέλη της δέ δημοσιέψουν τ' ἀπομνημονεύματά τους... ἄν τό κάνουν ποτέ». Ἐκεῖνο πού εἶναι βέβαιο εἶναι πώς οἱ βομβισμοί δέν ἀποτελοῦσαν ἔργο μιᾶς μόνο ὁμάδας. Ὑπῆρχαν 3 ὁμάδες μέσα

στό Λονδίνο καί τουλάχιστον 2 ἔξω ἀπ' αὐτό. Αὐτές εἶχαν μιά χαλαρή σύνδεση σ' ἐθνικό ἐπίπεδο ἀλλά παρέμεναν αὐτόνομες. Μέ τά λόγια τῶν, «εἰδικῶν πάνω στην 'Αριστερά», μελῶν τῆς Εἰδικῆς 'Ασφάλειας, ὅπως ἀναγκάστηκαν ἀργότερα νά παραδεχτοῦν:

«'Αμφισβητώντας τήν 'Οργισμένη Ταξιαρχία ἐξαφανίζουμε ἕνα μύθο γιατί δέν ὑπάρχει καμία ὀργάνωση πού νά ὀνομάζεται 'Οργισμένη Ταξιαρχία. Ὑπάρχει μιά θεωρία ὅτι ἡ 'Οργισμένη Ταξιαρχία εἶναι ἕνα φίδι μέ πολλά κεφάλια». Μέ ἄλλα λόγια τούς πρώτους βομβισμούς ἀκολούθησε ἡ δράση ἀνεξάρτητων πολιτικῶν ὁμάδων.

Ἡ Ο.Τ. σάν τρομοκρατική ὁμάδα κ.λπ.

Ἡ 'Οργισμένη Ταξιαρχία γράφτηκε ὅτι εἶναι μιά ὁμάδα ὀπαδῶν τῆς ἀτομικῆς τρομοκρατίας. Συνδυάζοντας τή λέξη «τρομοκρατία» μέ τή λέξη «ἀτομική», οἱ ἀριστεροί ἐπικριτές μποροῦν νά τήν καταδικάσουν αὐτόματα, ἀφοῦ ἡ ἀτομική τρομοκρατία εἶναι ἀπομονωμένη ἐξ ὁρισμοῦ ἀπ' τή σπονδυλική στήλη ὁποιασδήποτε ἐπανάστασης —τίς μάζες. 'Αρχικά ἡ κριτική στρέφεται μέ ὀξύτητα ἐνάντια στούς μύθους γύρω ἀπ' τούς ἀναρχικούς προπαγανδιστές τῆς πράξης τοῦ 19ου αἰώνα, ὅπως ὁ Ραβασόλ, ἐκμεταλλευόμενη τίς προκαταλήψεις πού ὑπάρχουν ἐναντίον τους, γιά ν' ἀποκρύψει ὄχι μόνο τή θεωρία καί τήν πρακτική τους ἀλλά καί ὁποιουδήποτε ἄλλου μέ τόν ὁποῖο μποροῦν νά συγκριθοῦν. Δεύτερο, ἡ κριτική παραγνωρίζει τό γεγονός ὅτι ὁ ἐξοπλισμός τῆς ἐπανάστασης εἶναι ἀναγκαῖο νά γίνει κάποτε κι αὐτό μπορεῖ ν' ἀρχίσει ἀπό μικρές ὁμάδες ἀνταρτῶν, ὅπως συνέβηκε στην Κουβανέζικη ἐπανάσταση. Οἱ ἔνοπλες ὁμάδες τότε μόνο ἀξίζει νά κατακριθοῦν, ὅταν ἀποτυχαίνουν ν' ἀναπτύξουν καί νά σφυρηλατήσουν δεσμούς μέ ἄλλους ἀγῶνες. Καί τό ἄν πραγματοποιεῖται ἤ ὄχι μιά τέτοια ἀνάπτυξη, ἐξαρτιέται ἀπό μιά μεριά, ἀπ' ὁλόκληρο τό ἀριστερό κίνημα καί τήν ὑποστήριξη (κριτική καί/ἤ ἐνεργητική) πού προσφέρει στή βίαιη τακτική. Τό ζωτικό θέμα δέν εἶναι πόσοι ἄνθρωποι συμμετέχουν σέ μιά

δομβιστική έκστρατεία άλλά πόσο έναρμονίζονται μ' δτι συμβαίνει σέ διάφορους τομεῖς. Ἂν έναρμονίζονται, τότε ή βία τους μπορεῖ νά έκφράσει καί νά συμπληρώσει τίς ένέργειες καί τίς ίδέες ἄλλων καί ν' άποτελέσουν μέρος τοῦ συνόλου. Τό κριτήριο δέν εἶναι ποιοί καί πόσοι κάνουν μιά συγκεκριμένη πράξη, άλλά πόσο άποτελεσματικά εύθυγραμμίζεται αύτή μ' ἕνα γενικότερο άγώνα. Τέλος, πρέπει νά θυμόμαστε δτι γιά τήν άριστερά τό άντίθετο τοῦ «ἀτόμου» εἶναι ή «μάζα»· δτι ή καταδίκη κάποιου πράγματος σάν «ἀτομικοῦ» άποτελεῖ τό δικό της τρόπο προώθησης τῆς πολιτικῆς τῆς μάζας. Ἀλλά αύτή ή πόλωση άνάμεσα στό «ἄτομο» καί τή «μάζα» εἶναι ψεύτικη. Εἶναι κατ' άρχήν μή κριτική άπέναντι στή παθητικότητα όποιασδήποτε μάζας κι άποκλείει, δίχως νά ύπάρχει συγκεκριμένη δικαιολογία, ἄλλες μορφές συλλογικῆς δράσης πού δέν εἶναι οὔτε «ἀτομικές» οὔτε «μαζικές», δπως ή αύτόνομη δράση τῆς έργατικῆς τάξης ἢ ένέργειες λογουχάρη, δπως τῶν όμοφυλόφιλων.

Ἡ Ο.Τ. καταδικάζεται σάν έλιτίστικη κι άντιδημοκρατική. Θεωρεῖται σά μιά αύτο - έκλεγμένη δράκα σωτήρων, πού διεκδικοῦν αύθαίρετα γιά τόν έαυτό τους τό δικαίωμα τῆς λήψης τῶν άποφάσεων μέσα στήν έπαναστατική διαδικασία, χωρίς νά ύποβάλλουν τήν πορεία τῆς δράσης τους στό τέστ τῆς έπιδοκιμασίας καί τῆς υίοθέτησης άπό μέρους τῶν μαζῶν. Ὑπάρχει ἴσως κάποια άλήθεια μέσα σ' αύτή τήν κριτική άλλά όπωσδήποτε ὄχι έξαιτίας τῶν τυποποιημένων λόγων πού προβάλλονται. Γιατί αύτοί προϋποθέτουν πώς έπαναστάτες εἶναι μόνο έκεῖνοι πού δέχονται μιά μόνο πηγή λήψη άποφάσεων. Αύτό παραβλέπει τό δτι ή έπαναστατική λήψη άποφάσεων εἶναι πιό δημιουργική δταν εἶναι διαβαθμένη καί πολυκεντρική. Αύτό τουλάχιστο συνάγεται ἂν σκεφτεῖτε πώς ή έπανάσταση άναφέρεται σέ άνθρώπους πού ἔχουν συνασπιστεῖ προκειμένου νά πάρουν τόν ἔλεγχο τῆς ζωῆς τους καί νά μάθουν νά παίρνουν άποφάσεις γιά τόν έαυτό τους. Καί σκεφτεῖτε άπλῶς τί σημαίνει στή σημερινή προοπτική ή ίδέα τῆς «ύποβολῆς τῆς πορείας δράσης στό τέστ τῆς ἔγκρισης... άπό μέρους τῶν έργατῶν, ίδιαίτερα άφοῦ δλοι οί ύφιστάμενοι μηχανισμοί γιά τήν έξακρίβωση τῶν άπόψεων τῆς έργατικῆς τάξης εἶναι έξω-

τεριχοί καὶ γραφειοκρατικοί. Θὰ γινόταν καμιὰ σοβαρὴ ἀπεργία ἂν οἱ ἀνθρακωρύχοι ζητοῦσαν τὴν ἔγκριση τῆς πλειοψηφίας τῶν ὑπόλοιπων Βρεταννῶν ἐργατῶν; Μιὰ τέτοια ἰδέα μέσα στὴ σημερινὴ προοπτικὴ θἆταν μιὰ συνταγὴ παθητικότητας.

Ἐπικριτὲς ποὺ τὰ καταφέρνουν καλύτερα μὲ τὶς ταμπέλες παρὰ μὲ τὶς ἀναλύσεις, ἔχουν κατηγορήσει τὴν Ο.Τ. γιὰ τὴ φανερή της μυστικότητα, ὅτι εἶναι ἀπομονωμένη καὶ συνωμοτική. Ἡ κριτικὴ γιὰ τὴ μυστικότητα εἶναι πολὺ ἠλίθια. Ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ἐνημέρωσή τους (ποιός τὸ ἔκανε, τί θὰ κάνουν μετά, πότε θὰ τὸ κάνουν;) αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἔχουν συλλάβει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐπανάσταση εἶναι «παράνομη», ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ἡ τακτικὴ ποὺ χρησιμοποιοῦμε σὲ κάποια δοσμένη στιγμή, εἶναι νόμιμη ἢ παράνομη κι ὅτι ὁπωσδήποτε δραστηριότητες σὰν τὸ βομβισμὸ ἢ τὸ σαμποτάζ πρέπει νὰ περιβάλλονται μὲ πολὺ αὐστηρὴ μυστικότητα.

Ὁ παράνομος χαρακτήρας τοῦ βομβισμοῦ ἐπιβάλλει στὴν Ο.Τ. ἕνα ὁρισμένο εἶδος ἀπομόνωσης, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ δουλέψει ἀνοιχτὰ μὲ ἄλλες ὁμάδες, νὰ μοιραστεῖ ἢ νὰ συντονίσει διάφορες ἐνέργειες. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μποροῦσε εἶναι ἀδιανόητη αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν Ἀγγλία. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἔτσι θὰ 'ναι πάντα (ὁ IRA στὸ ἐλεύθερο Ντέρρυ δὲν ἀντιμετωπίζει αὐτὸ τὸ συγκεκριμένο πρόβλημα...), οὔτε ὅτι οἱ ἐνέργειες τῆς Ο.Τ. δὲν ἔχουν κανένα ἀντίχτυπο σ' ὅτι μπορεῖ νὰ κάνουν ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν πιὸ ἀποτελεσματικὴ λειτουργία αὐτοῦ τοῦ εἴδους της ἀλληλεπίδρασης εἶναι διμερής: ἡ Ο.Τ. χρειάζεται νὰ κάνει τὶς πράξεις της διάφανες καὶ νὰ τὶς στηρίζει μὲ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερες ἐπεξηγήσεις κι οἱ ἄνθρωποι ποὺ χρησιμοποιοῦν ἄλλα μέσα πάλης πρέπει νὰ δείξουν κάποια ἀνταπόκριση σ' αὐτὴ τὴν τακτικὴ —ἀνεξάρτητα ἂν τὴ βλέπουν ἐχθρικὰ ἢ ὄχι— ἀναγνωρίζοντας τουλάχιστο ὅτι ἡ Ο.Τ. ἀποτελεῖ μέρος τοῦ κινήματος καὶ πῶς ὅτι κάνει σχετίζεται μ' αὐτό. Γιατὶ δίχως αὐτὴ τὴν ἀναγνώριση, ἡ Ο.Τ. θὰ 'ναι οὐσιαστικὰ ἀπομονωμένη (ὅπως συνέβαινε ὣς τὰ τώρα), ὅπως εἶναι ἀπομονωμένο ἕνα ἄτομο ὅταν δὲν παίρνει ἀπαντήσεις στὰ γράμματα ποὺ στέλνει.

Τὸ ν' ἀποκαλεῖται: ἡ Ο. Τ. «συνωμοτική» δίνει τὴν εἰκόνα

μιᾶς ὁμάδας ποὺ ἐπιδιώκει νὰ ἐπιβάλλει τοὺς σκοπούς της πάνω στὸ λαό. Ἀλλὰ ὁ στόχος τῆς Ο.Τ. δὲν εἶναι χειραγωγικός. Φυσικά, τὸ κράτος θεωρεῖ τὴν Ο. Τ. σὰ μιὰ συνωμοσία, ἀλλὰ τότε εἶναι ἀνίκανο νὰ ἀνεχτεῖ τὴν ἰδέα ἑνὸς συμπαγοῦς κινήματος θεωρώντας το σὰ μικρὲς καταχθόνιες ὁμάδες ποὺ δουλεύουν γιὰ τοὺς δικούς τους στόχους... νά πῶς ἐξηγεῖ κάθε ἀποτυχία (π.χ. ὁ λόγος τοῦ Κὰρ γιὰ «μικρὲς ἀλλὰ ἰσχυρὲς μειοψηφίες ἀνάμεσά μας», μετὰ τὴ νίκη τῶν ἀνθρακωρύχων).

Ἡ Ο.Τ. θεωρεῖται ὅτι δημιουργεῖ ἕνα ὑ π ο κ α τ ά σ τ α τ ο τῆς μαζικῆς δράσης. Ἀλλὰ καμιὰ ἀπ' τὶς ἐνέργειές της δὲν εἶχε τὴν ἔννοια ὑποκατάστατου τῆς μαζικῆς δράσης. Ὅλες της σχεδὸν οἱ ἐνέργειες ἀπόβλεπαν στὴ συμπλήρωση τῶν μαζικῶν ἀγώνων, στὸ βιομηχανικὸ καὶ σ' ἄλλα μέτωπα. Οἱ χαρακτηριστικές της ἐνέργειες ἐνάντια σὲ συμβολικοὺς στόχους εἶναι φανερὸ ὅτι γίνονταν παράλληλα μὲ μαζικὲς ἐνέργειες (π.χ. Ἡ βομβιστικὴ ἐνέργεια στὸ σπίτι τοῦ Κὰρ ἔγινε τὴν ἴδια μέρα μὲ μιὰ μεγάλη διαδήλωση ἐνάντια στὸ Νόμο περὶ Βιομηχανικῶν Σχέσεων) καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ νὰ δείξουν τὴ δυνατότητα ἑνὸς νέου εἴδους συλλογικῆς πάλης.

Ἡ Ο.Τ. ἐπικρίνεται σὰν «τυχοδιωκτική». Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν κατηγορία κρύβεται ἡ ἄποψη ὅτι εἶναι ἀκατάλληλη ἡ ἔνοπλη ἐπαναστατικὴ δράση στὴ Βρεταννία ἐκτὸς ἀπ' τὴν τελικὴ φάση τῆς ἐπανάστασης, ποὺ θὰ εἶναι «ὥριμες» οἱ ὑλικὲς προϋποθέσεις. Αὐτὴ ἡ ἄποψη εἶναι πολὺ συντηρητική. Μόλις ἀναγνωρίσεις τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπαναστατικῆς ἔνοπλης πάλης σὲ κ ά π ο ι α φάση (ἀκόμα κι ἂν δὲν εἶναι ἡ τελική), τότε πρέπει ν' ἀναγνωρίσεις τὴν ἀνάγκη νὰ προετοιμαστεῖς γι' αὐτὴ ΤΩΡΑ. «Τὸ ἀντάρτικο τῆς πόλης βασίζεται στὴν ἀνάλυση... ὅτι ὅταν εἶναι ὥριμες οἱ συνθῆκες γιὰ ἔνοπλο ἀγώνα, θἆναι πολὺ ἀργά γιὰ νὰ προετοιμαστεῖς γι' αὐτόν» (Τμῆμα Κόκκινος Στρατός). Σᾶς ρωτᾶμε: πιστεύετε πραγματικὰ πὼς ὅταν ἡ ἐπαναστατικὴ ἐπίθεση φτάσει στὸ σημεῖο νὰ τὴν ἀντιμετωπίζει τὸ κράτος μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις, ἡ ἔνοπλη ἀντίσταση θὰ ἐμφανιστεῖ σὰν τὸ ἅγιο πνεῦμα; Λοιπόν, ἐμεῖς δὲν τὸ πιστεύουμε, ἑπομένως δὲ μποροῦμε νὰ διαγράψουμε ἐκ τῶν προτέρων τὴν Ο.Τ. μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἡ

ἀπὸ μέρους της χρήση τῆς ἐπαναστατικῆς βίας ὑπῆρξε πρόωρη. Ἴσως ὁ τύπος τῆς ἔνοπλης πάλης τῆς Ο.Τ. νὰ μὴν εἶχε διαλεχτεῖ σωστά, ἴσως ἡ Ο.Τ. νὰ ἔπρεπε νὰ ἔκανε πιὸ μακρόχρονη προετοιμασία. (Οἱ Τουπαμάρος προετοιμάζονταν ἐπὶ 7 χρόνια), ἀλλὰ δὲ μποροῦμε νὰ τοὺς καταδικάζουμε ἐπειδὴ πῆραν στὰ σοβαρὰ τὴν ἰδέα τῆς ἔνοπλης ἀντίστασης. Τὸ ἂν εἶναι σωστὸ νὰ ὀργανώνεται ἔνοπλη ἀντίσταση ἐξαρτιέται ἀπ' τὸ ἂν εἶναι δυνατό. Τὸ ἂν εἶναι δυνατὸ μποροῦμε νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε μόνο μέσα στὴν πρακτική. Οἱ πράξεις ἀλλάζουν τὶς καταστάσεις μέσα στὶς ὁποῖες ἀγωνιζόμαστε, τὶς τακτικὲς ποὺ χρησιμοποιοῦμε.

Ὅπως καὶ νά 'χει τὸ πράγμα, δὲ μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε τὴν ἰδέα τῆς ἔνοπλης πάλης σὰ μιὰ αὐτοδύναμη φάση ἢ στάδιο. Αὐτὴ ἡ ὀπτικὴ εἶναι μονοδιάστατη. Ἡ ἔνοπλη πάλη ἔχει νόημα μόνο ἂν χρησιμοποιεῖται παράλληλα μὲ ἄλλες μὴ στρατιωτικὲς μορφὲς ἀγώνα. Μόλις γίνει κατανοητὸ αὐτό, τότε εἶναι φανερὸ πῶς θὰ ὑπάρξουν πλαίσια μέσα στὰ ὁποῖα οἱ ὁμάδες ἔνοπλης πάλης δὲ θὰ μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τὶς νόμιμες ἀριστερὲς ὀργανώσεις. Οἱ μεμονωμένες πράξεις δὲ μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ταξικὴ πάλη· οἱ βόμβες κι οἱ ἄλλες τακτικὲς τοῦ ἀντάρτη τῆς πόλης δὲ μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ἀγκιτάτσια, ὑπονόμευση, οἰκοδόμηση ἐναλλακτικῶν δομῶν στὸ βιομηχανικὸ μέτωπο καὶ στὶς κοινότητες.

Οἱ ἐνέργειες τῆς Ο.Τ. διαγράφονται σὰν ἀντιπαραγωγικές, μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι πρόσφερε στὸ κράτος ἕνα πρόσχημα γιὰ νὰ κλιμακώσει τὴν καταστολή. Ἀλλὰ ὅλοι μας ξέρουμε ὅτι τὸ κράτος μπορεῖ νὰ ἐφεύρει, ἐξίσου εὔκολα μὲ τὸ νὰ βρεῖ, ἕνα πρόσχημα γιὰ τὴν κλιμάκωση τῆς καταστολῆς (αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβηκε πρόσφατα στὴν Ἰταλία) κι ὅτι ἡ κατασταλτική του ἀπάντηση εἶναι πιὸ συχνὰ παρὰ ὄχι, ὁλότελα δυσανάλογη μὲ τὴν ἄμεση ἢ τὴ μακρυνὴ ἀπειλὴ ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὁποιαδήποτε πράξη. Σὰν κανόνας, ἡ κλιμάκωση τῆς καταστολῆς τοῦ ταξικοῦ πόλεμου συμβαίνει ἀνεξάρτητα ἀπ' ὅτι κάνει ὁποιοσδήποτε τομέας τῆς ἀριστερᾶς. Οἱ βασικοὶ ἑλιγμοὶ τῆς ἄρχουσας τάξης ὑπαγορεύονται ἀπ' τὰ μεταβαλλόμενα πρότυπα τοῦ καπιταλισμοῦ. Δοσμένης μιᾶς ἐκλογῆς, ἡ Βρεταννικὴ ἄρχουσα τάξη εἶναι φανε-

ρό πώς θά προτιμοῦσε τήν κυριαρχία διαμέσου τῆς κατασταλτικῆς ἀνοχῆς, ἀπ' τή σημερινή ἀσταθή κατάσταση πραγμάτων. Ἀλλά μιά τέτοια πολυτέλεια ἀποκλείεται ἀπ' τίς ἐπείγουσες ἀνάγκες τοῦ συστήματος —ν' αὐξήσει τά κέρδη, νά βελτιώσει τήν παραγωγικότητα, νά χαλιναγωγήσει τή βιομηχανική καί κοινοτική μαχητικότητα κ.λπ. Ἡ ἔνταση τῆς καταστολῆς εἶναι ἀπαπόφευκτη μόλις ἡ ἐργατική τάξη ἀρχίζει ν' ἀνταποδίνει τά χτυπήματα.

Ἐξετάζοντας πιό προσεχτικά αὐτή τήν κριτική, χρειάζεται νά ρωτήσουμε, ποιό εἶδος καταστολῆς πρόκυψε πραγματικά ἀπ' τήν πρακτική τῆς Ο.Τ. καί ποιός ἐπηρεάστηκε; Οἱ ἀμέτρητες ἐπιδρομές, συλλήψεις, φυλακίσεις, παγιδεύσεις τηλεφώνων καί δίκες στρέφονταν σχεδόν ἀποκλειστικά ἐνάντια στά ἀντιεξουσιαστικά ἤ μή εὐθυγραμμισμένα στρώματα τῆς ἀριστερᾶς (κίνημα ἀπελευθέρωσης τῆς γυναίκας, πολιτικές κομμοῦνες, ἀντεργκράουντ βιβλιοπωλεῖα, ἀντεργκράουντ τύπος). Μήπως τ' ἀποτελέσματα πάνω σ' αὐτούς τούς χώρους ἦταν ἀντιπαραγωγικά; Οἱ ἄνθρωποι πού ἐπηρεάζονται ἄμεσα εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν μάθει πολλά. Ὑπάρχει τώρα μιά ἀναγνώριση πώς ἄν δέν εἴμαστε προετοιμασμένοι γιά παρακολουθήσεις, ἐπιδρομές κ.λπ., δέν παίρνουμε τόν ἀγώνα στά σοβαρά. Εἶναι ἴσως ἕνα πικρό σχόλιο, ἀλλά ἡ συνείδηση τῆς ἀναγκαιότητας προφύλαξης ἀπ' τήν αἱμοβορία καί τά μακελειά τῶν κυριάρχων μας, γεννιέται μόνον ὅταν ἀρχίσει ἡ ἀντίδραση. Ἀλλά αὐτή ἡ ἀντίδραση δέν ἐμφανίζεται εὐτυχῶς σάν ἕνα χτύπημα κι εἶναι φανερό ὅτι θά ἔρθουν καί ἄλλα χτυπήματα. Ἔτσι μποροῦμε νά διδαχτοῦμε σήμερα ἀπό τήν καταστολή τοῦ χτές, πῶς νά ἀντιμετωπίσουμε τήν πολύ μεγαλύτερη καταστολή πού θά ὑποστοῦμε, χωρίς ἀμφιβολία, στό μέλλον. Ἡ ὀργάνωση γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν δικαστηρίων καί τῶν φυλακῶν ἀρχίζει νά παίρνει ἕνα συγκεκριμένο σχῆμα. Τώρα ξέτοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος. Ἀναπτύσσεται, ἐπίσης, μιά διρουμε πῶς νά ὑπερασπίζουμε τόν ἑαυτό μας μέσα στόν ἀγώνα, μερής διαδικασία ἀνάμεσα σ' αὐτά τά στρώματα καί τούς ἀνθρώπους πού βρίσκονται ἀντιμέτωποι μέ τό νόμο γενικότερα. Ἡ γνώση πού ἀποχτήθηκε ἐφαρμόζεται σέ κάθε ἀπόπειρα πού ἀποβλέπει στήν ταξική αὐτο-οργάνωση.

'Αλλὰ ἀκόμα κι ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν κατάφερναν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν καταστολὴ —ἂν πραγματοποιούνταν μιὰ πολὺ πιὸ σοβαρὴ ἐπίθεση ἐνάντια στὸ ἀντιεξουσιαστικὸ τμῆμα τοῦ κινήματος, σὰν ἀποτέλεσμα τῶν βομβισμῶν, αὐτὸ θὰ καταδίκαζε ἀπὸ μόνο του τὴν Ο.Τ.; Ἡ ἀριστερὰ δὲ θάναι ποτὲ ἕτοιμη νὰ υἱοθετήσει μιὰ τακτική, ἂν αὐτὴ ἐμπεριεῖχε τὸν κίνδυνο κλιμάκωσης τῆς καταστολῆς (κι αὐτὴ ἡ τακτικὴ δὲ χρειάζεται νὰ βασίζεται ἀναγκαστικὰ στὰ ὅπλα, π.χ. τὰ πολιτικὰ δικαιώματα σὲ μιὰ συγκεκριμένη στιγμὴ τῆς ἱστορίας). Μήπως εἶναι ἱκανοποιημένη νὰ παραμένει μιὰ καθαρὰ ἀ ν τ ι δ ρ α σ τ ι κ ὴ δύναμη, ἀκόμα κι ὅταν τὸ κράτος εἶναι στὰ πρόθυρα νὰ χρησιμοποιήσει τὸ στρατό του ἐνάντια στὸν ἴδιο του τὸ λαό. (Πόσα Ντέρρυ θὰ χρειαστοῦν ἀκόμα μέχρι...).

Αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς δὲν πρέπει ν' ἀσκηθεῖ κάποια κριτικὴ στὴν Ο.Τ. Προσπαθοῦμε ν' ἀνοίξουμε τὸ δρόμο γιὰ μιὰ κριτικὴ ποὺ θάχει μιὰ ρεαλιστική, μὴ μηχανιστικὴ βάση. Τὰ παραπάνω ἐπιχειρήματα δὲ στέκονται, γιατὶ παρουσιάζουν μιὰ ψεύτικη σειρὰ ἐναλλακτικῶν λύσεων: εἴτε ὁλότελα ἀπομονωμένη ἀτομικὴ τρομοκρατία ἢ ἐπανάσταση τοῦ τύπου πρωτοποριακοῦ κόμματος. 'Αλλὰ δὲν ἀληθεύει ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐπαναστάτες μόνο ἂν ἀφοσιωθοῦν στὴν οἰκοδόμηση ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ κόμματος. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ συνασπίζονται ἔ ξ ω ἀπ' τοὺς κόλπους τῶν μαζικῶν κομμάτων, γιὰ ν' ἀγωνιστοῦν ἐνάντια στὴν καταπίεση, εἶναι κι αὐτοὶ ἐπαναστάτες. 'Εφαρμοσμένη μὲ συνέπεια, ἡ ὀρθόδοξη ἀριστερὴ προσέγγιση ἀπορρίπτει ὄχι μόνο κάθε αὐτόνομη δράση τῆς βάσης τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τὶς προσπάθειες τῶν λεγόμενων «περιθωριακῶν» ὁμάδων ὅπως οἱ γυναῖκες, οἱ μαῦροι, οἱ ἄνεργοι, οἱ ὁμοφυλόφιλοι, ποὺ ὀργανώνονται γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴ συγκεκριμένη τους καταπίεση. Κι εἴτε τὸ θέλουν οἱ «σύντροφοι» μας εἴτε ὄχι, αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες βρίσκονται σήμερα στὸ προσκήνιο. Ἔτσι ἀπορρίπτουμε τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἐπανάστασή μας πρέπει ν' ἀκολουθήσει μιὰ μακρόχρονη διαδικασία δημιουργίας ἑνὸς μαζικοῦ κόμματος, σύμφωνα μὲ μιὰ καθορισμένη διάταξη σταδίων. Καὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ καμιὰ πρωτοπορία ποὺ θεωρεῖ ὅτι ἔχει δεῖ ἕνα φῶς τὸ ὁποῖο ἔχει καθῆκον νὰ μεταδώσει στὶς μάζες.

«Αὐτοὶ οι ἀντάρτες εἶναι οι βιαιοι ἀκτιβιστὲς μιᾶς ἐπανάστασης αποτελοὐμενης ἀπὸ ἐργάτες, φοιτητές, δασκάλους, συνδικαλιστές, ὁμοφυλόφιλους, ἄνεργους καὶ γυναῖκες, ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν ἀπελευθέρωση Εἶναι ὅλοι ὀργιαμένοι »

Επιφυλλίδα τῆς EVENING STANDARD

(«Η κόκκινη σημαία τῆς ἐπανάστασης ποὺ ἀνεμίζει σ' ὅλη τὴ Βρετανία...»)

Πῶς μποροῦμε νὰ χαρακτηρίσουμε τότε τὴν Ο.Τ.; Ὅτι πέτυχε ἢ ὅτι ἀπέτυχε;

Ἡ Ο.Τ. δὲν πίστεψε ὅτι οἱ βόμβες της ἦταν πιθανὸ νὰ νικήσουν ἀπὸ μόνες τους τὸν ταξικὸ πόλεμο. Οἱ πράξεις της ἦταν χαρακτηριστικές, σχεδιασμένες ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ γιὰ νὰ ἐκθέσουν τὴν τρωτότητα τῆς ἄρχουσας τάξης κι ἀπ' τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ δείξουν τὴ δυνατότητα ἐξοπλισμοῦ τῆς ἐπανάστασης.

Οὔτε οἱ βόμβες ἀποτελοῦσαν πράξεις σαμποτάζ, τῶν ὁποίων ἡ ἀξί α θὰ ἔγκειτο στὴν καταστροφὴ κάποιου πράγματος ποὺ θἄταν, λόγου χάρη, δύσκολο ἢ ἀδύνατο ν' ἀντικατασταθεῖ. Ἦταν μᾶλλον συμβολικὲς καὶ γιὰ νὰ λειτουργήσει ὁ συμβολισμὸς πρέπει νἄναι φανερὸς καὶ κατανοητός. Ἐδῶ ἦταν ἡ βασικὴ ἀποτυχία τῆς Ο.Τ. —ἡ προπαγάνδα της, ὁ τρόπος ποὺ ἐξηγεῖ τὶς πράξεις της. Ἡ προπαγάνδα μπορεῖ νὰ ὑποδιαιρεθεῖ σὲ τρεῖς πλευρές: τὴν ἴδια τὴν πράξη (ὁ στόχος, ὁ χρόνος, τὸ εἶδος τῆς βόμβας κ.λπ.), τὸ μέσο διανομῆς τῆς γραφτῆς προπαγάνδας καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς προπαγάνδας ἐκείνης.

Μόνο σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἦταν αὐτονόητοι οἱ βομβισμοί. Λόγου χάρη, ἡ ἐκλογὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ρόμπερτ Κὰρ σὰ στόχου, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὑπῆρχε μεγάλη κλιμάκωση τῆς ἀντίθεσης ἀπέναντι στὸ Νόμο περὶ Βιομηχανικῶν Σχέσεων, ποὺ ἦταν ἔργο τοῦ Κάρ. Τὸ νόημα μερικῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους βομβισμοὺς δὲν ἦταν φανερὸ καὶ συνακόλουθα μποροῦσε εὔκολα νὰ παρανοηθεῖ ἤ, στὴν καλύτερη περίπτωση, νὰ διαλυθεῖ ὁ ἀντίκτυπός του μὲ τὸ νὰ ἐκφραστεῖ ἀποκλειστικὰ στὴ βοηθητικὴ γραφτὴ προπαγάνδα.

Τὸ μέσο διανομῆς ποὺ διάλεξαν γιὰ τὶς ἀνακοινώσεις τους

ἦταν, ἀρχικά, ὁ τύπος τοῦ κατεστημένου, ποὺ ἦταν φυσικὰ ἐλεύθερος νὰ τὶς «πνίξει» ἢ νὰ τὶς δημοσιέψει διαστρεβλώνοντάς τες. Προσπαθώντας νὰ χρησιμοποιήσει τὶς ἐφημερίδες, ἡ Ο.Τ. ἴσως νὰ κέρδισε σὲ ἀριθμὸ «ἀναγνωστῶν», ἀλλὰ ἔχασε κάθε ἔλεγχο πάνω στὸ ὑλικό της. Ἂν ὁ τύπος ἔπαιρνε γραμμή, ὅπως κι ἔγινε, νὰ πνίξει τὰ νέα γιὰ τοὺς βομβισμούς, εἶναι φανερὸ ὅτι θὰ ἔπνιγε ἐπίσης καὶ τὶς ἀνακοινώσεις. Ξέχωρα ἀπ' τοὺς πρακτικοὺς λόγους, ὑπάρχει κάτι θεμελιακὰ λαθεμένο στὴ στροφὴ σ' ἕνα μέσο, ποὺ συνήθως χειραγωγεῖ γιὰ νὰ διατηρήσει τὰ συμφέροντα τῆς ἄρχουσης τάξης. (Ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1971, ὅμως, καὶ μετά, οἱ ἀνακοινώσεις στέλνονταν σὲ ἀντεργκράουντ ἐφημερίδες καὶ ριζοσπαστικὲς ὁμάδες, σὰ μιὰ ἀπόπειρα ξεπεράσματος αὐτῆς τῆς ἀντίφασης).

Οἱ ἀνακοινώσεις μποροῦν ἐπίσης νὰ ἐπικριθοῦν γιὰ τὸ περιεχόμενό τους. Τὸ ἀποτέλεσμά τους περιορίστηκε πολὺ ἀπὸ ἕνα ξύλινο, διδαχτικό, κατηγορηματικὸ στύλ. Τὸ νταηλίκι ἦταν πολὺ τραβηγμένο («καταστρέφουμε ἀργὰ τὰ μακριὰ πλοκάμια τοῦ καταπιεστικοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ»), ἡ ἐπίθεση ἐνάντια στὶς ἄλλες τάσεις τῆς ἀριστερᾶς ὑπερβολικὰ ὀργισμένη.

Κι ὕστερα ὑπάρχει μιὰ ἀναμφισβήτητη δόση ρομαντισμοῦ καὶ φαταλισμοῦ, ποὺ διαστρέβλωσε τὴν πρακτική τους (δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητα ὀπαδοὶ τῆς ἀτομικῆς τρομοκρατίας) κι ἐμπόδισε τὴν ὑλοποίηση τοῦ πῶς νὰ οἰκοδομήσουν μιὰ μόνιμη βάση γιὰ τὴν ὀργανωμένη βία. Ἔβλεπαν τὴ συλλογικὴ δράση μὲ πολὺ περιορισμένη ὀπτικὴ — σὰν μιὰ σειρὰ ἀπομονωμένων πράξεων ἡρωισμοῦ καὶ αὐτοθυσίας δηλαδή, πράγματα ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τους εἶναι σπάνια καὶ σποραδικά. «Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν ἐπανάσταση», καυχήθηκαν σὲ μιὰ ἀνακοίνωση, θὰ προτιμούσαμε μιὰ ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπιση τῶν κινδύνων ἀντὶ γιὰ μιὰ μοιρολατρικὴ στάση, γιατὶ ἡ Ο.Τ. λύνει τὴ σύγκρουση μὲ τὸ θάνατο, ὄχι μὲ τὴν ἐξέταση τοῦ πῶς θὰ ἐπιβιώσει. Ἡ συζήτηση γιὰ τὸ θάνατο ἔρχεται σὲ ἄμεση ἀντίφαση μὲ τὴν ἔμφαση τῆς Ο.Τ. στὴν πραγματοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν σὰν ἐπαναστατικὸ κίνητρο καὶ στόχο.

• Μιὰ στιγμὴ τρόμου Πέρασε επίσης ἀπ' τὸ μυαλό σου η σκέψη ὅτι ὅλοι αυτοὶ οἱ υποστηριχτές τοῦ Γιὰν καὶ τοῦ Τζέικ καὶ τῶν ἀγανακτισμένων χίππιδων, ἴσως ἔχουν στὸ κάτω κάτω κάποια θέση...» (Περιγραφὴ τῆς ἐπιδρομῆς τῆς Ειδικῆς Ἀσφάλειας σὲ μιὰ ἀπ' τις 60 διευθύνσεις, μετὰ τὸ βομβιομὸ τοῦ Ἄλντερσοτ, ποὺ ἔγινε στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς ἐφημερίδο τῆς Ι S, «REBEL»)

Ἡ ἀριστερὰ πρέπει ταχύτατα ν' ἀναθεωρήσει τὴ στάση της ἀπέναντι στὴ νομιμότητα καὶ τὴν παρανομία. Ὁ σεβασμός μας γιὰ τὸ νόμο δὲν πρέπει νἆναι τίποτα παραπάνω ἀπὸ μιὰ σκοπιμότητα τακτικῆς, γιατὶ τὸ νὰ ὑποστηρίζεις τὴ νομιμότητα μ' ὁποιοδήποτε ἄλλο τρόπο εἶναι σὰ νὰ ὑποστηρίζει τὴν καθημερινὴ ἀδικία, τὴν καθημερινὴ καταστολή, τὴν καθημερινὴ ἐκμετάλλευση (ὄχι μόνο στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς, ἀλλὰ καὶ στὸ σχολεῖο, στὴν οἰκογένεια κ.λπ.). Ἡ νομιμότητα εἶναι ἕνα θέμα τῆς ἐξουσίας κι ἡ κυριαρχία τοῦ Νόμου ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς καπιταλιστικῆς κυριαρχίας. Στὸ κάτω κάτω, ὁ νόμος δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἕνας δημόσιος κώδικας ποὺ καθορίζει τί εἶναι ἡ κοινωνία καὶ πῶς πρέπει νὰ διευθύνεται, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται σ' ὅλους κι ὅπου εἶναι ἀναγκαῖο, ἐπιβάλλεται μὲ τὴ φυσικὴ δύναμη τῆς ἀστυνομίας, τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς φυλακῆς. Ἑπομένως ὁ σεβασμὸς γιὰ τὸ νόμο σημαίνει σεβασμὸ γιὰ τὴ σημερινὴ δομὴ τῆς κοινωνίας. Ἐπιπλέον, ἐνῶ ὁ νομικὸς κώδικας ἔχει τὴν ὑποστήριξη τῆς ἀστυνομίας κ.λπ. εἶναι φανερὸ ὅτι τὸν περισσότερο καιρὸ αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς δὲ χρειάζεται νὰ κινητοποιηθεῖ· τὸν περισσότερο καιρὸ διατηρεῖται μὲ τὴ συναίνεση τοῦ λαοῦ. Ἡ συναίνεση/σεβασμὸς ἐκτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἴδια λειτουργία μὲ τὴν ἀστυνομία. Ἀπ' ὅπου προέρχεται κ' ἡ φράση «ἀστυνομικὸς μέσα στὸ κεφάλι». Δὲν ὑπάρχει ἀνεξάρτητη, οὐδέτερη τοποθέτηση. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀναγνώριση αὐτῶν τῶν γεγονότων σ' ἕνα θεωρητικὸ ἐπίπεδο, ἡ ἀριστερὰ πάσχει στὴν πράξη ἀπὸ ἕνα λεγκαλίστικο φετιχισμό.

Ὑποστηρίζει τοὺς μαχητὲς ἐργαζόμενους ὅταν γίνονται μαζικὲς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ χάνει κάθε ἐνδιαφέρον ὅταν περνάει ἀπὸ δίκη μικρὸς μόνο ἀριθμὸς ἀπ' αὐτούς. Δὲν προσφέρουν καμιὰ

συγκεκριμένη βοήθεια στόν αὐξανόμενο ἀριθμό τῶν παιδιῶν τῆς ἐργατικῆς τάξης πού δέν ἔχουν ἄλλη ἐναλλακτική λύση ἐκτός ἀπ' τό νά ζήσουν ἐκτός νόμου.

Μποροῦν νά παρακινοῦν ἀνοιχτά τούς ἐργάτες ν' ἀντισταθοῦν παράνομα, ἀλλά δέν προχωροῦν στήν ἀνάλυση τῆς δικῆς τ ο υ ς ὀργάνωσης μέσα σ' ἕνα παρόμοιο φῶς. Ὅταν τά γουρούνια ἀρχίσουν νά κάνουν ἐπιδρομές στά σπίτια καί στά γραφεῖα τους, περιορίζονται σ' εὐγενικές διαμαρτυρίες μέσα ἀπό νόμιμα κανάλια. Συλλαμβάνονται παράνομα σέ νόμιμες διαδηλώσεις, καί πηγαίνουν ἥσυχα στά δικαστήρια γιά νά δικαστοῦν. Οἱ φυλακισμένοι σύντροφοι ξεχνιοῦνται. Ἀφοῦ συγκεντροποιοῦνται τά στοιχεῖα γιά τήν ὀργάνωση καί τίς δραστηριότητές τους, τά γουρούνια δέν ἔχουν παρά νά κάνουν λίγες ἐπιδρομές γιά νά τά μάθουν ὅλα γι' αὐτούς.

Τήν ἴδια στιγμή πού τό κράτος ὑποκινεῖ τήν ὑστερία αναφορικά μέ τήν ἀναγκαιότητα σεβασμοῦ γιά τήν Κυριαρχία τοῦ Νόμου, χρησιμοποιεῖ ταυτόχρονα, σ' ἕνα αὐξανόμενο βαθμό, διάφορα μέτρα γιά νά ἐξουδετερώσει τήν ἀντίσταση π.χ. ἐπινοεῖ ἕνα νέο νόμο γιά νά κάνει παράνομες διάφορες νόμιμες δραστηριότητες — σά μιά τεχνική ταξικοῦ πολέμου.

Σεβόμενη τή νομιμότητα, ἡ ἀριστερά, ὑποτιμᾶ τό μηχανισμό καταστολῆς καί συνακόλουθα δέ μπορεῖ ν' ἀπαντήσει στήν καταστολή ὀργανώνοντας ἀντίσταση. Εἶναι ἠλίθιο νά περιμένουμε νά μᾶς βγάλει ἐκτός νόμου τό σύστημα, σά νά πρόκειται γιά ἕνα χτύπημα τῆς μοίρας.

Νά πῶς ἐμφανίζεται στό προσκήνιο ἡ δίκη τῶν 8 τοῦ Στόκ Νιούιγκτον κι ἄλλες πολιτικές δίκες. Αὐτό πού συνέβηκε στόν Πρέσκοτ, αὐτό πού συμβαίνει στούς 8, δέ μπορεῖ νά ἀγνοηθεῖ σά νά πρόκειται γιά ἀπομονωμένες ἐνέργειες καταστολῆς ἐνάντια σ' ἀνεξάρτητα τμήματα τῆς ἀριστερᾶς.

Οἱ μεγάλης ἔκτασης ἐπιχειρήσεις διώξεων, πού συνεχίζονται ἐδῶ καί 2 χρόνια, ἔχουν νόημα μόνο σάν ἐξάσκηση ἀ ν ά σ χ ε σ η ς. Ἐξαπολύθηκαν μέ σκοπό νά λειτουργήσουν σά προληπτικά μέτρα ἐνάντια σέ κάθε λογῆς ἐνεργή ἀντίσταση πού ἐπιχειρεῖται ἀπ' τούς ἀριστερούς, μέσα ἤ ἔξω ἀπ' τά ἀριστερά κόμ-

ματα. Στὴν πορεία τῆς διαδικασίας, τὸ κράτος ἐκπαιδεύει ἐπίσης καὶ προετοιμάζει τὶς στρατιωτικὲς κι ἀστυνομικὲς του δυνάμεις γι' ἀγῶνες ποὺ μπορεῖ ν' ἀκολουθήσουν ἂν ἀποτύχει ἡ ἀνάσχεση. Τὸ μήνυμα εἶναι καθαρό: ἡ διαμαρτυρία τῶν ἀριστερῶν εἶναι μιὰ χαρὰ στὸ μέτρα ποὺ πάει ἕνα βῆμα πίσω. Μόλις πάρει τὴν πρωτοβουλία, μόλις ἡ διαμαρτυρία μετατραπεῖ σὲ ἐπίθεση, ἡ ἀριστερὰ πρέπει νὰ λογαριαστεῖ μὲ τὸ κράτος ποὺ κάνει ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ φυλακίσει τὴν ἐπανάσταση. (Στὸ τέλος τῆς δίκης τῶν Πρέσκοτ — Πούρντι, ὁ δικαστὴς Μέλφορντ Στήβενσον καθόρισε μὲ τοὺς ἀκόλουθους ὅρους τὸ πῶς βλέπει τὴ συνωμοσία τὸ δικαστήριο: «γιὰ νὰ προκαλέσει τέτοια ἀναταραχὴ στοὺς συνήθεις φορεῖς τοῦ νόμου, ὥστε νὰ προκληθοῦν μεγάλες ζημιὲς στὴν κοινωνία ποὺ ζοῦμε». Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα διαπράττεται κάθε στιγμή, ἀπ' ὅταν ἕνας σοσιαλιστὴς μαχητὴς ἀρχίσει πραγματικὰ νὰ ἐφαρμόζει στὴν πράξη ἕνα μέρος ἀπ' ὅσα πιστεύει).

Ἡ βομβιστικὴ ἐκστρατεία τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας ἀποτελεῖ μέρος μιᾶς ἀνόδου τῆς ἀγωνιστικότητας σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Πολλοὶ μποροῦν νὰ συνεχίζουν νὰ διαφωνοῦν μὲ τὴ συγκεκριμένη μορφὴ τῆς ἀγωνιστικότητας αὐτῆς (τοὺς βομβισμούς), ἀλλὰ ὅλοι μας πρέπει νὰ πάρουμε ὑπόψη τὸ γενικὸ δίδαγμα ποὺ τὸ πείραμά της ἔχει προσφέρει. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἀναμιγμένοι στὴν ἐνεργὴ ἀντίσταση καὶ πάλη, πρέπει νὰ περιμένουν τὴν παρανομία. Κι ἀφοῦ τὸ κράτος μπορεῖ νὰ καθορίσει τὴν ἐνεργὴ ἀντίσταση ὅπως γουστάρει, εἶναι τρελλὸ νὰ νομίζετε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ σᾶς καταδιώξουν. Δὲ χρειάζεται νὰ ψάξετε ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴ χώρα, γιὰ νὰ βρεῖτε περιπτώσεις στὶς ὁποῖες τὸ νὰ γράψεις μιὰ προκήρυξη θεωρεῖται σὰν ἐγκληματικὸ ἀδίκημα: Ὁ Μίκυ Τόμπιν ἐκτίει σήμερα μιὰ ποινὴ 2 χρόνων στὶς φυλακὲς Τσέλμσφορντ ἐπειδὴ ἐξέδιδε φυλλάδια ποὺ «θὰ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν ἀναταραχὴ μέσα στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ».

Ἡ παραδοσιακὴ ἀριστερὰ ἔχει ἤδη χαρακτηριστεῖ σὰ μιὰ «ἰσχυρὴ μειονότητα». Ἂν δὲν παραδοθεῖ, θὰ πρέπει νὰ περιμένει ὅτι θὰ χαρακτηριστεῖ κι αὐτὴ «ἐγκληματική», ἀκόμα καὶ «τρομοκρατική». Ὅταν τὸ κράτος βάζει σὲ ἐνέργεια τὸ μηχανισμὸ τῆς παρανομοποίησης, ἡ ἀριστερὰ πρέπει ν' ἀρχίσει νὰ σκέφτεται ἀ-

ναφορικὰ μὲ τὴ δημιουργία συνθηκῶν γιὰ ἐπαναστατικὴ πάλη ἔξω ἀπ' τὴ νομιμότητα τοῦ κράτους.

Εἶναι φανερὸ πὼς δὲν ἀποτελεῖ σύμπτωση τὸ ὅτι πάνω ἀπὸ τὸ 90% τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι σήμερα στὶς φυλακὲς προέρχονται ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη. Οὔτε εἶναι ἁπλῶς τυχαῖο τὸ ὅτι ἡ μεγάλη πλειοψηφία τους προέρχεται ἀπὸ συγκεκριμένα ἀστικὰ γκέττο, ὅπου ἡ ἔνταση τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ἐπιβίωση δημιουργεῖ ἀναπόφευκτα μιὰ κατάσταση συνεχοῦς σύγκρουσης μὲ τὰ ὄργανα τῆς ἄρχουσας τάξης.

Δὲν εἶναι μόνο τὸ ὅτι σ' αὐτὲς τὶς περιοχὲς ἡ καταπίεση τῆς φτώχειας εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε πολλοὶ νὰ μὴν ἔχουν ἄλλη ἐκλογὴ ἀπ' τὸ νὰ στραφοῦν στὸ ἔγκλημα σὰ μέσο οἰκονομικῆς ἐπιβίωσης. Οὔτε εἶναι μόνο τὸ ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ δραστηριότητα ἀποτελεῖ μιὰ μορφὴ ψυχολογικῆς ἐκτόνωσης —καὶ μιὰ ἔκφραση ἐξέγερσης ἐνάντια στὴν ἐμπειρία τῆς ἀτέλειωτης κι ἐκτεταμένης καταπίεσης.

Κι οἱ δυὸ παράγοντες εἶναι φανερὰ σημαντικοί, ἀλλὰ γεννοῦν ἐπιπλέον ἕνα τρίτο παράγοντα: οἱ κοινότητες μέσα στὶς ὁποῖες τὰ ἐγκληματικὰ δίχτυα εἶναι πιὸ ἐκτεταμένα, συνεπάγονται ἕνα τρόπο ζωῆς ποὺ ἔχει τὴ δική του ἀντίληψη γιὰ τὴν ἱστορία, τοὺς δικούς του μύθους, τὶς δικές του ἀγορὲς γιὰ ἀνταλλαγὴ καὶ τὴ δική του πολιτιστικὴ δυναμική, ποὺ βασίζεται κι ἡ ἴδια στὴ συνεχὴ σύγκρουση μὲ τὸ Νόμο. Ἔχει τὶς δικές της ποικιλίες καὶ πολυπλοκότητες καὶ παρόλο ποὺ ἀποτελεῖ κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ ἀντίδραση στὶς κυρίαρχες ὑλικὲς συνθῆκες, εἶναι ὑπερβολικὰ διασκορπισμένη γιὰ νἄχει μιὰ συνολικὴ συνοχὴ κι ἀντίληψη μιᾶς ὀργάνωσης τοῦ συνόλου. Εἶναι κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἕνα διασκορπισμένο δίχτυ, μέσα στὸ ὁποῖο ἀναπτύσσουν τὶς εἰδικότητές τους διάφορες μικρὲς ὁμάδες ἀτόμων, ποὺ συνήθως προσκολλοῦνται σ' αὐτὲς γιὰ πολλὰ χρόνια.

Παρόλο ποὺ εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ ἀδελφότητα δὲν ἀποτελεῖ πρὸς τὸ παρὸν μιὰ ἐπαναστατικὴ δύναμη, αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι πρέπει ν' ἀπορριφτεῖ σὰ μιὰ ἀπολιτικὴ ἀντανάκλαση τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐμπειρία εἶναι ἄσχετη μὲ τὴν ἐπανάσταση. Ὑπάρχουν μέσα της δυνατότητες ἀνάπτυ-

ξης μιᾶς στενῆς σχέσης μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά. Αὐτὲς οἱ δυνατότητες πηγάζουν ἀπ' τὴ βασική της θέση μέσα στὴ σημερινὴ δομή· ἡ ἴδια της ἡ ὕπαρξη ἀποτελεῖ μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἰδεολογία τῆς ἠθικῆς τῆς ἐργασίας (τῆς ἐκμετάλλευσης) καὶ τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας καὶ συνάμα μιὰ δυσφήμησή της. Εἶναι ἐνταγμένη μέσα σ' ἕνα συνεχὴ ἀγώνα ἐνάντια στὸ Νόμο καὶ τοὺς φορεῖς του καὶ στὴ διατήρηση τῆς ἄρνησής της νὰ παίξει τὸ παιχνίδι τῆς συνεργασίας μὲ μιὰ ἄρχουσα τάξη, ποὺ ἐπιβιώνει μόνο διαμέσου τῆς πετυχημένης διάδοσης τοῦ μύθου, ὅτι οἱ ὑπήκοοί της δὲν ἔχουν ἄλλη ἐκλογὴ ἀπ' τὸ νὰ παραμείνουν παθητικὰ ὑποταγμένοι.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι μέσα σὲ κάθε ἐγκληματία κρύβεται ἡ ψυχὴ ἑνὸς ἐπαναστάτη. Ἀγνοώντας γιὰ τὴν ὥρα τὴ διαστρέβλωση τῶν γκάγκστερς - καπιταλιστῶν —οἱ ὁποῖοι μισοῦνται ἀπ' τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν «ἀξιοπρεπῶν ἐγκληματιῶν», ἐπειδὴ χτίζουν τὶς αὐτοκρατορίες τους σὲ βάρος τῶν ὁμοίων τους, διατηρώντας ἕνα καθεστὼς τρομοκρατίας μόνο διαμέσου τῆς στενῆς συνεργασίας μὲ τὴν ἀστυνομία, πολιτικοὺς κι ἐπιχειρηματίες, βλέπουμε ὅτι ὑπάρχουν φανερὲς πολιτικὲς συνέπειες μέσα στὴν κλιμακωνόμενη σύγκρουση ἀνάμεσα στὸ κράτος καὶ τὴν ἐγκληματικὴ ἀδελφότητα. Αὐτὴ ἡ σύγκρουση ἦρθε βασικὰ σὰν ἀποτέλεσμα τῆς πρωτοβουλίας τοῦ κράτους, γιατὶ τὸ τελευταῖο φοβᾶται πὼς ἡ «ἐγκληματικότητα» μπορεῖ ν' ἀπειλήσει σύντομα τὴ δομὴ τοῦ συστήματος· ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ χτυπάει πολὺ πιὸ δυνατὰ ἐκείνους ποὺ θεωρεῖ ἐγκληματίες. Στὶς δραστηριότητες τῶν γκουρουνιῶν, στὰ δικαστήρια καὶ στὶς φυλακές, ἡ σύγκρουση ἀρχίζει νὰ παίρνει τὶς διαστάσεις ἑνὸς πολέμου.

Ἡ ἀντίδραση ἔφερε μιὰ συνοχὴ ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ δέχονται τὶς ἐπιθέσεις τοῦ κράτους. Ἡ συνείδηση ὅτι ἡ ἀστυνομία, τὰ δικαστήρια κι οἱ φυλακὲς ἀποτελοῦν μόνο τὰ διεφθαρμένα ὄργανα ἐκείνων ποὺ κατέχουν τὴν ἐξουσία, ὑπῆρχε πάντοτε σ' αὐτούς. Αὐτὸ ποὺ τοὺς λείπει ὣς τὰ τώρα εἶναι ἡ ὀργανωμένη ἀπάντηση. Ἡ τελευταία μπορεῖ νὰ μὴ δοθεῖ προτοῦ ν' ἀναπτυχτεῖ μιὰ πιὸ

στενή σχέση τους με την επαναστατική άριστερά. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀμέτρητων καθιστικῶν ἀπεργιῶν, οἱ ὁποῖες συνεχίζουν νὰ συμβαίνουν σὲ πολλὲς φυλακὲς (συνέβηκαν ὅλες δίχως τὴν καθοδήγηση τῆς ὀργανωμένης ἀριστερᾶς), φαίνεται σὰ νὰ κινοῦνται οἱ «ἐγκληματίες» πρὸς μιὰ συνείδηση συλλογικῆς ἀλληλεγγύης ἡ ὁποία, παρόλο ποὺ περιορίζεται γιὰ τὴν ὥρα στὶς φυλακές, πιθανὸν νὰ διαδοθεῖ πίσω στὰ γκέττο καὶ νὰ δώσει στὸν «πόλεμο κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος» μιὰ σημαντικὴ πολιτικὴ διάσταση.

Ἐξαιτίας τῆς ἐμφάνισης στὴ σκηνή, ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἑνὸς κινήματος τῶν φυλακῶν κι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τῶν «ἐγκληματιῶν» τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας καὶ τῶν Μαοϊκῶν ληστῶν τραπεζῶν τοῦ SWP, εἶναι ποὺ ἡ ἀριστερὰ πρέπει ν' ἀναθεωρήσει ἐπειγόντως τὴ στάση της ἀπέναντι στὴν ἐγκληματικότητα. Μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ στάση της διαστρεβλωνόταν ἀπ' τὴ γλυκειὰ φιλανθρωπία τῆς ταξικῆς δικαιοσύνης.

Οἱ καιροὶ ἀλλάζουν. Οἱ πολιτικοποιημένοι κι οἱ «ἀλλόκοτοι» θεωροῦνται τώρα σὰν ἕνας «κίνδυνος γιὰ τὴν κοινωνία» κι οἱ ποινὲς φυλάκισης πέφτουν βροχή. Τὰ τελευταῖα χρόνια προσπάθησαν νὰ ἐπεξεργαστοῦν νέους τρόπους κοινῆς ζωῆς κι ἐργασίας. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ βρῆκε τὴν ἔκφρασή της στὶς κολλεκτίβες, ποὺ κι οἱ ἴδιες ἀπορρίπτουν συνήθως τὴν ἠθικὴ τῆς ἐργασίας μὲ βάση τὸ συλλογισμό, ὅτι ἂν συνωμοτοῦμε ν' ἀνατρέψουμε τὸ κράτος, μποροῦμε ἐξίσου ν' ἀρνηθοῦμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὴν ἄρχουσα τάξη νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὴ μισὴ ἐνεργὴ μας ζωή. Ἡ ἀ π ό ρ ρ ι ψ η τ ῆ ς ἠ θ ι κ ῆ ς τ ῆ ς ἐ ρ γ α σ ί α ς σ η μ α ί ν ε ι τ ὴ ν ἀ π ο δ ο χ ὴ τ ῆ ς ἐ γ κ λ η μ α τ ι κ ό τ η τ α ς σ ὰ μ έ σ ο ἐ π ι β ί ω σ η ς.

(Ἀποσπάσματα κειμένου ἀπ' τὸ No 9 τοῦ περιοδ. ANARCHY)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ'

Ο ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Κατάσταση καὶ προοπτικὲς

(Τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο δημοσιεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ LANTERNE NOIRE, ἕνα ἀνεξάρτητο γαλλικὸ περιοδικὸ ἀναρχικῆς κριτικῆς, τὸ Μάη τοῦ 1976. Τὸ ἄρθρο εἶναι ἔργο τοῦ Φρέντυ, ἑνὸς συνεργάτη τοῦ FRENTE LIBERTARIO, ὀργάνου τῆς F.I.J.L. ποὺ ἐκδίδεται στὰ ἱσπανικὰ στὸ Παρίσι).

1967 - 1980: Πρῶτα συμπτώματα τῆς ὕπαρξης ἑνὸς κινήματος

Εἶναι ἰδιαίτερα δύσκολο τὸ νὰ καθορίσουμε μὲ χρονολογικὴ ἀκρίβεια τὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἀναγέννηση στὴν Ἰσπανία. Εἶναι καλύτερα νὰ μιλᾶμε γιὰ συμπτώματα. Ἀπ' τὰ 1966, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα στὰ 1967 καὶ 1968, ἀμέτρητες ὁμάδες, κάνοντας σιωπηρὴ ἢ ρητὴ ἀναφορὰ στὸν ἀναρχισμό, ἀνάπτυξαν μιὰ ἀντιεξουσιαστικὴ πρακτική. Πιὸ γνωστὲς ἀπ' αὐτὲς παρέμειναν οἱ ACRATAS τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαδρίτης. Θεωρητικὰ μᾶλλον πιὸ κοντὰ στὸν σιτουασιονισμό, οἱ ACRATAS ἐπιβίωσαν μέσα σ' ἕνα στενὸ κύκλο, ἀφοῦ ὁ ἀποκλειστικός τους χῶρος ἦταν τὸ Πανεπιστήμιο. Διεκδικώντας πάνω ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα τὴν αὐτονομία, πραγματοποίησαν ἄγριες προφορικὲς ἐπεμβάσεις καὶ κυκλοφόρησαν, ἰδιαίτερα δηκτικὰ «ἀντι - τράκ». Ἡ ἐπινόηση νέων μορφῶν ριζοσπαστικῆς πρόκλησης καὶ πολιτιστικῆς ὑπονόμευσης

ἐμφανίστηκαν ἐνάντια σὲ μιὰ διττὴ ἐξουσία, ποὺ ἐκπροσωποῦνταν ἀπ' τὸν πανεπιστημιακὸ θεσμὸ καὶ τοὺς μπάτσους του καὶ συνάμα, ἀπ' τὶς «ὑπεύθυνες» φοιτητικὲς ὀργανώσεις οἱ ὁποῖες ἐλέγχονταν ἀπ' τοὺς μαρξιστὲς λενινιστές. Ὁ λενινο-σταλινικὸς δογματισμὸς ἐφαρμοζόμενος ἀπὸ ἀμέτρητες σεχταριστικὲς κι ἀνταγωνιστικὲς τάσεις, ποὺ ἡ κάθε μιὰ ἐπιδιώκει τὴν ἡγεμονία, ἐξηγεῖ κατὰ ἕνα μέρος τὸ «ἀντιεξουσιαστικὸ ρεφλὲξ» τῶν Ἀ κ ρ ά τ α ς. Παρόλο ποὺ ἀποτελοῦσαν μιὰ μικρὴ μειοψηφία, αὐτὲς οἱ αὐτόνομες ὁμάδες, δίχως ὁποιεσδήποτε συνεκτικὲς θεωρητικὲς διατυπώσεις καὶ δίχως κανένα σύνδεσμο ἀνάμεσά τους, ἔσπασαν τὴ μονοτονία τοῦ πανεπιστημίου ἐγκαινιάζοντας μιὰ χαρούμενη ἐπαναστατικὴ ριζοσπαστικότητα μέσα σ' αὐτό. Ὅταν ἔγινε αἰσθητὸς στὴ Μαδρίτη ὁ ἀντίκτυπος τοῦ Μάη 1968, οἱ Ἀ κ ρ ά τ α ς, ποὺ ὀνομάζονταν ἐπίσης Independientes (Ἀνεξάρτητοι), πραγματοποίησαν μιὰ θεαματικὴ ἀνάπτυξη. Ἡ κάμψη τῶν ἀγώνων κι ἡ ὁμαλοποίηση ποὺ ἐπιβλήθηκε ἀπὸ κοινοῦ τόσο ἀπ' τὸ θεσμὸ ὅσο κι ἀπ' τὴ συνετὴ Ἀριστερά, ἐπρόκειτο νὰ δώσουν ἕνα τέλος, μερικὰ τουλάχιστο, στὴν ἀσεβῆ «τρέλλα» τῶν ἀντιεξουσιαστῶν. Μόλις ἄρχισε τὸ καπέλωμα, οἱ Ἀκράτας ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ περιορίστηκαν στὴ θεωρητικὴ ἐπεξεργασία καὶ στὴν ἀναζήτηση τεχνητῶν παραδείσων. Θεωρητικοποιώντας τὴν περιθωριακότητα σὰ μιὰ ὑπαρξιακὴ ἐκλογὴ καὶ ρήξη μὲ τὴ μονοτονία τοῦ πανεπιστημίου, βυθίστηκαν στὴ λήθη, ἀκόμα κι ὅταν οἱ ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες, ποὺ ἀναπτύχτηκαν συνακόλουθα στὸ Πανεπιστήμιο, ἀναφέρονταν στοὺς «προκατόχους» τους κι υἱοθετοῦσαν συχνὰ τὶς δικές τους μορφὲς δράσης. Ἂν κι ὑπῆρξε ἕνα περαστικὸ φαινόμενο, τὸ «πραξικόπημα» τῶν ἀντιεξουσιαστῶν φοιτητῶν σημάδεψε μιὰ σημαντικὴ φάση τῆς διαδικασίας ἀνεβάσματος τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς συνείδησης, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ φτάσει σ' ἄλλα κοινωνικὰ ἐπίπεδα.

Παράλληλα μὲ τὴν ἐμφάνιση ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων μέσα στὸ Πανεπιστήμιο, ὑπῆρχαν ἀποδείξεις τῆς ἄνθησης μιᾶς ἀντιεξουσιαστικῆς τάσης μέσα στὸ ἐργατικὸ κίνημα, συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν Ἐργατικῶν Ἐπιτροπῶν. Πολλοὶ νεαροὶ ἐργάτες μαχητές. οἱ ὁποῖοι συχνὰ εἶχαν ἔρθει γιὰ πρώτη φορὰ σὲ δια-

ξιφισμούς μέσα σε χριστιανικές όργανώσεις (HOAC = 'Εργατικές 'Αδελφότητες Καθολικής δράσης, JOC = Καθολική 'Εργατική Νεολαία) ή μέσα στις έργατικές έπιτροπές, έπαναχαλύψαν τήν άντιεξουσιαστική πρακτική, βασισμένη στήν άρνηση τοῦ άρχηγίλικιοῦ καί τῆς ίεραρχίας, μέσα στούς καθημερινούς τους άγῶνες. Παρόντες στίς έργοστασιακές ή συνοικιακές έπιτροπές, αὐτοί οἱ μαχητές διακήρυξαν πώς εἶναι τόσο άντικαπιταλιστές ὅσο κι άντιγραφειοκράτες κι άπαίτησαν τήν έργατική αὐτονομία.

Τό Μάρτη τοῦ 1969, μερικοί άντιεξουσιαστές έργάτες ἵδρυσαν στή Βαρκελώνη τό περιοδικό Que Hacer («Τί νά κάνουμε;») πού συνακόλουθα περιήρθε κάτω άπό τόν ἔλεγχο τῶν Λενινιστῶν. 'Επίσης προσπάθησαν νά δημιουργήσουν ἕνα άντιεξουσιαστικό άντίποδα, κάτω άπό τ' ὄνομα «Platformas», μέσα στίς 'Εργατικές 'Επιτροπές, πού ἐλέγχονται άπ' τό 'Ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Αὐτό τό ένδιαφέρον σχέδιο άπέτυχε έπίσης έξαιτίας τῶν πολιτικῶν έλιγμῶν. Σ' αὐτό τό σημεῖο σχηματίστηκαν οἱ GOA (Αὐτόνομες 'Εργατικές 'Ομάδες). Σά συνένωση άντιεξουσιαστῶν έργατῶν, οἱ GOA, δέν εἶχαν καμιά άκριβή προέλευση. Παρόλο πού άπόριπταν κάθε θεωρητικό a priori (Σ.τ.Μ. κάθε τι πού γίνεται δεχτό άπό τά πρίν σάν άλήθεια), θεωρήθηκαν συχνά σάν άναρχοσυνδικαλιστές έξαιτίας τῆς πρακτικῆς τους. Οἱ σχέσεις συνεργασίας πού διατηροῦσαν οἱ GOA μέ πιό καθαρά άναρχικές όμάδες, όδήγησαν στό νά θεωρηθοῦν κατά κάποιο τρόπο σάν ό έργατικός κλάδος τοῦ Καταλάνικου 'Αναρχισμοῦ. Αὐτή ή έξομοίωση τῶν GOA μέ τόν άναρχισμό ἦταν ὁλότελα άδικαιολόγητη. Οἱ GOA συγκέντρωναν τόσο άναρχικούς ὅσο κι άντιεξουσιαστές μαρξιστές. Οἱ τελευταῖοι αίσθάνονταν τήν έπικόλληση τοῦ ὅρου άναρχοσυνδικαλιστής σάν προσβολή. 'Επιπλέον, οἱ GOA δέν κατόρθωσαν νά ξεφύγουν ποτέ άπ' τήν άρχική τους άσάφεια. Αὐτό έπρόκειτο ν' άποτελέσει άκόμα κι ἕναν άπ' τούς βασικούς λόγους διάλυσής τους. Ή συμβολή τῶν GOA στήν άνάπτυξη μιᾶς άντικαπιταλιστικῆς κι άντιεξουσιαστικῆς συνείδησης άπεῖχε ὅμως πάρα πολύ άπ' τό νά εἶναι άσήμαντη. Μετά τήν έξαφάνισή τους, μερικοί άπ' τούς μαχητές τους έπρόκειτο νά γί-

νουν οἱ ἐμψυχωτὲς τοῦ Καταλάνικου ἀναρχοσυνδικαλιστικοῦ ρεύματος.

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ GOA προωθοῦσαν τὴν ἰδέα τῆς ἐργατικῆς αὐτονομίας καὶ μιὰ διασύνδεση μὲ τὴν ἀντιεξουσιαστικὴ παράδοση τοῦ Καταλάνικου ἐργατικοῦ κινήματος, ἔχαναν τὴν ἐμφάνισή τους ἄλλες ὁμάδες στὴν Καταλωνία καὶ σ' ἄλλες περιοχὲς τῆς Ἰσπανίας. Ἀντίθετα μὲ τὶς GOA, αὐτὲς οἱ ὁμάδες πῆραν μιὰ θέση ποὺ σχετιζόταν καθαρὰ μὲ τὸν ἀναρχισμὸ καὶ διεκδίκησαν τὸ ὄνομα. Ἐνῶ ὑπεράσπιζαν τὴν ἰδέα τῆς αὐτονομίας, αὐτὲς οἱ καθαρὰ ἀναρχικὲς ὁμάδες, ποὺ ἀποτελούνταν τόσο ἀπὸ φοιτητὲς ὅσο κι ἀπὸ ἐργάτες, βρίσκονταν ἀντιμέτωπες μὲ τὸ δύσκολο πρόβλημα τῆς ἔλλειψης συντονισμοῦ καὶ δομῶν. Ἡ παρανομία ἐπιβάλλει τοὺς κανόνες της κι αὐτοί, τὸ λιγότερο ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε, δὲν εὐνοοῦν τὴ σύγκρουση τῶν κριτηρίων στὸ πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης. Ἕνα κεντρικὸ ἐρώτημα, τὸ πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης καὶ τῶν δομῶν, προκάλεσε τὶς περισσότερες συζητήσεις μέσα στὶς ἀναρχικὲς ὁμάδες. Οἱ σπουδαιότερες καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐπιρροὴ βρίσκονταν στὴν Καταλωνία (ἰδιαίτερα στὴ Βαρκελώνη, στὴ Βαλέντσια, στὴ Μαδρίτη καὶ στὴ Σαραγόσα). Μὴ τακτικῆς κυκλοφορίας ἐφημερίδες ἀνθοῦσαν παντοῦ: ἡ Tribuna Libertaria τῆς ὁμάδας «Negro y Pojo» στὴ Βαρκελώνη, ἡ Tiera Libre τῆς ὁμάδας «Bandera Negra» στὴ Βαλέντσια, ἡ Accion Directa τῆς ὁμώνυμης ὁμάδας στὴ Σαραγόσα καὶ πολλὲς ἄλλες. Ὁμάδες σχηματίζονταν καὶ διαλύονταν, γεννιοῦνταν κι ἐξαφανίζονταν ἀπὸ φυσικοὺς λόγους ἢ κάτω ἀπ' τὰ πλήγματα τῆς καταστολῆς. Ἡ παρουσία τόσο φοιτητῶν ὅσο κι ἐργατῶν μέσα στὶς ἴδιες ὁμάδες δὲν στερούνταν τὰ δικά της προβλήματα. Ὁ ἀκτιβισμὸς κι ἡ μαζικὴ δουλειά, ὁ αὐθορμητισμὸς κι ἡ ὀργάνωση δὲν ἐναρμονίζονταν πάντοτε. Μερικὲς αὐτόνομες ἀναρχικὲς ὀργανώσεις ἐπιβεβαιώνονταν ἀρνητικὰ ἀπορρίπτοντας κάθε ὀργανωτικὸ σχῆμα· ἄλλες σχεδίαζαν νὰ ξαναρχίσουν τὶς προσπάθειες γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς εἰδικῆς ὀργάνωσης τοῦ τύπου FAI· ἄλλες ἐξακολουθοῦσαν νὰ αἰσθάνονται πιὸ κοντὰ στὸν ἀναρχοσυνδικαλισμὸ τῆς CNT καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀνασυγκρότηση τῆς ταξικῆς ὀργάνωσης, πρὶν ἀπ' τὴν εἰδικὴ ὀργάνωση. Ἀπὸ κεῖ καὶ

πέρα, παρὰ τοὺς ἄκαμπτους κανόνες τῆς παρανομίας, ἄρχισε μιὰ συζήτηση ἀνάμεσα στὶς διάφορες τάσεις. Ὀξεία σὲ μερικὰ σημεῖα, συχνὰ συγχυσμένη, ἐπρόκειτο μολονοτοῦτο νὰ συνεισφέρει στὸ ξεκαθάρισμα τῆς κατάστασης. Θὰ ἐπανέλθουμε σ' αὐτὴ ἀργότερα.

Η ΕΞΟΡΙΑ: Ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες καὶ μιὰ νέα ἀφετηρία

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐμφανίζονταν οἱ προάγγελοι τῆς ἀναγέννησης τοῦ Ἀντιεξουσιαστικοῦ Κινήματος στὸ Ἐσωτερικό, οἱ κλασσικὲς ὀργανώσεις τοῦ «ἱστορικοῦ», MLE (CNT — FAI τῆς ἐξορίας) ἦταν βυθισμένες σωματικὰ καὶ ψυχικὰ μέσα σ' ἕνα τέλμα κατάφωρου ἐκφυλισμοῦ. Ἡ ἐξορία εἶχε μεγάλη σχέση μ' αὐτό. Ἀποκομμένες ἀπ' τὴν πραγματικότητα τοῦ ἀγώνα, οἱ κλασσικὲς ὀργανώσεις μεταμορφώθηκαν σὲ ἄδρανὴ σώματα, τῶν ὁποίων οἱ μαχητὲς μεταβλήθηκαν σὲ ἁπλοὺς συνδρομητές. Οἱ ἐσωτερικὲς διενέξεις καὶ συγκρούσεις ἀνάμεσα στὶς διάφορες τάσεις διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ὥσπου ἔγιναν ὁ λ ό γ ο ς ὕ π α ρ ξ η ς τῆς ὀργάνωσης. Στὴν ἐξορία, ἡ CNT κι ἡ FAI δὲν ἦταν τίποτα παραπάνω ἀπὸ μιὰ λυπηρὴ καρικατούρα ἐκείνου ποὺ ὑπῆρξαν σ' ἕνα ὅλο καὶ πιὸ μακρινὸ παρελθόν. Οἱ ἀμετακίνητοι γραφειοκράτες τοῦ MLE αὐτο-ανακηρύχτηκαν θεματοφύλακες μιᾶς ἀναπόσπαστης «ἀναρχίας» καὶ φύλαγαν τὸν Ἱερὸ Ναό. Αὐτοὶ οἱ ἀναρχικοί, οἱ βάσει θεϊκοῦ δικαιώματος φύλακες τῆς ὀρθοδοξίας, κήρυξαν τὸν πόλεμο, γιὰ ἕνα «ναί» ἢ ἕνα «ὄχι», ἐνάντια σ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, στὰ μάτια τους, ἀντιπροσώπευαν τὴν «παρέκκλιση». Μιὰ πρώτη σύγκρουση ἔφερε σὲ ἀντίθεση τὴν ἄρχουσα γραφειοκρατία καὶ τὸν τομέα τῆς Νεολαίας (F.I.J.L., τὴν Ἰβηρικὴ Ὁμοσπονδία Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας), ποὺ ὑποστηριζόταν ἀπὸ ἕνα σεβαστὸ ἀριθμὸ παλιῶν μαχητῶν. Ὅλοι ὅσοι ἀμφισβητοῦσαν τὶς «Σταλινικὲς» μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἡ γραφειοκρατία ἢ ἐπέκριναν τὴν ἀκινησία τοῦ μηχανισμοῦ θεωρούνταν ἀθεράπευτα καὶ δίχως διάκριση σὰν «αἱρετικοὶ» καὶ καταδικάζονταν σὰν τέτοιοι. Μὲ τὸν πιὸ ἐξουσιαστι-

κὸ τρόπο, ἡ γραφειοκρατία διέγραψε ὅλους τοὺς διαφωνοῦντες καὶ προχώρησε τόσο πολύ, ὥστε νὰ γράφει στὸ μαυροπίνακα ἐνεργές τοπικές ὁμοσπονδίες... Ἀντιδρώντας σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση πραγμάτων, πολλοὶ μαχητὲς προχώρησαν σὲ ἀνοιχτὴ πάλη ἐνάντια στὴ γραφειοκρατία. Ἡ γέννηση τοῦ Φρέντε Λιμπερτάριο τὸν Ἰούλη τοῦ 1970, ἔγινε μέσα στὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ κινήματος ἀντιγραφειοκρατικῆς ὀργάνωσης. Ἀπ' τὴν ἀρχή, τὸ Φρέντε Λιμπερτάριο ἤθελε νὰ ξεφύγει ἀπ' τοὺς καθιερωμένους δρόμους κι ἐνδιαφερόταν περισσότερο γιὰ τὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἀναγέννηση στὴν Ἱσπανία, παρὰ γιὰ τὴν ἐξουθενωτικὴ ρουτίνα τοῦ κλασσικοῦ κινήματος. Στὴν ἐπιφυλίδα τῆς πειραματικῆς του ἔκδοσης (τὸ Νο 0, ποὺ μοιράστηκε μόνο σὲ μαχητές), ὑπῆρχε ἡ ἀκόλουθη φράση:

Τὸ περιοδικὸ θέλει ν' ἀποτελέσει μιὰ βοήθεια γιὰ τοὺς συντρόφους τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Ἐκεῖνοι εἶναι —κι ὄχι ἐμεῖς — ποὺ πρέπει ν' ἀνακαλύψουν τὴν κατάλληλη μορφὴ ὀργάνωσης, συνδικάτα, αὐτόνομες ὁμάδες ἢ ὅπως τοὺς φαίνεται καλύτερο...

Κόβοντας κάθε δεσμὸ μὲ τὸ διευθυντισμὸ ποὺ ἐφαρμόζεται ἀπ' τὴ γραφειοκρατία τῆς «ἐπίσημης» CNT, τὸ Φρέντε Λιμπερτάριο δὲν ἐμφανίστηκε σὰ μιὰ ἄλλη ὀργάνωση, ἀλλὰ σὰ φερέφωνο ἑνὸς πλατιοῦ ρεύματος ἀντίθεσης ἀπέναντι στὸν κυρίαρχο δογματισμὸ καὶ κονφορμισμό. Μιὰ ματιὰ στὰ πρῶτα νούμερα τοῦ FL, δείχνει ὅτι τὰ βασικὰ κέντρα ἐνδιαφέροντος τῆς ἐκδοτικῆς ὁμάδας ἦταν τὰ ἀκόλουθα: ἀντίθεση ἀπέναντι σ' ἐκείνους ποὺ συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα, κράτησαν τὸ MLE στὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκεται (γραφειοκρατία — σιωπηλὴ πλειοψηφία), κατεύθυνση ὅλων τῶν προσπαθειῶν του πρὸς τὸ ἐσωτερικό, μὲ τὴ διατήρηση ἢ τὴν ἀνάπτυξη σχέσεων μὲ ἀναρχικὲς ἢ ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες, δίχως νὰ ἐπιδιώκει νὰ τοὺς ἐπιβάλλει ὁποιαδήποτε γραμμή.

Στὴν πρώτη του φάση, τὸ FL διατήρησε ἀποτελεσματικὰ ἐπαφὴ μ' ὅλες τὶς ὁμάδες τοῦ ἐσωτερικοῦ (GOA, εἰδικὲς ὁμάδες, ἀντιεξουσιαστὲς φοιτητές, ἀναρχοσυνδικαλιστὲς κ.λπ.). Τὸν Ἰούλη τοῦ 1971 μετὰ τὴ γέννησή του, ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη

φορά μέσα στὸ FL ἡ ἰδέα τῆς ἀ ν α σ υ γ κ ρ ό τ η σ η ς τῆς CNT, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο ἀργότερα ν' ἀποκτήσει τὴ δική της σημασία. Ἡ ἀκόλουθη πρόταση ἐμφανίστηκε στὸ κύριο ἄρθρο (μὲ τίτλο «Ἐλπίδα») τοῦ Νο 11 (Ἰούλης 1971): «Δίχως νὰ παραβλέπουμε τὶς παγίδες καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν, ἐκεῖνο ποὺ εἶναι πραγματικὰ σημαντικὸ εἶναι νὰ συνεισφέρουμε ἀποτελεσματικὰ στὴν ἀ ν ο ι κ ο δ ό μ η σ η τῆς CNT καὶ στὴν ἀνάπτυξη τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς προπαγάνδας σ' ὁλόκληρη τὴ χερσόνησο».

Συνακόλουθα αὐτὴ ἡ ἰδέα ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανιστεῖ πολὺ συχνὰ στὶς σελίδες τοῦ FL, προτοῦ νὰ γίνει δημοφιλὴς σὲ ὁρισμένες ὁμάδες τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Ἐνῶ αἰσθανόταν ὅτι συμφωνεῖ περισσότερο μὲ τὴν ἀναρχοσυνδικαλιστικὴ τάση, τὸ FL δὲν ἀποκόπηκε ἀπὸ ἄλλες αὐτόνομες ὁμάδες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲ βυθίστηκε στὴ θριαμβολογικὴ ρητορικὴ γιὰ νὰ πείσει ὅτι ὑπῆρχε ἕνα συνεκτικὸ καὶ σταθερὰ ριζωμένο κίνημα. Οἱ στῆλες τοῦ FL ἦταν ἀνοιχτὲς στὶς καθαρὰ ἀναρχικὲς ὁμάδες, στὶς GOA καὶ στοὺς ἀντιεξουσιαστὲς φοιτητὲς γιὰ νὰ γίνουν γνωστοὶ καὶ νὰ ἐκθέσουν τὶς ἀπόψεις τους. Στὴ συζήτηση ποὺ γινόταν στὴν Ἰσπανία ἀνάμεσα στοὺς θιασῶτες μιᾶς ὁμοσπονδίας αὐτόνομων εἰδικῶν ὁμάδων, στοὺς ἀναρχοσυνδικαλιστές, στοὺς συμβουλιακοὺς μὲ τὸ σχέδιό τους γιὰ μιὰ ἀντιεξουσιαστικὴ ὀργάνωση «νέου τύπου» κι ὅλες τὶς μικρὲς ὁμάδες ποὺ δὲν εἶχαν ξεκάθαρες ἰδέες ἀλλὰ ἦταν βασικὰ ἐνάντια στὴν ὀργάνωση, τὸ FL εἶχε δικαίωμα ἐκλογῆς. Γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἀναρχοσυνδικαλιστικό...

1971 - 1973: Καθορισμὸς τῶν πεδίων καὶ δημιουργία ἑνὸς ὀργανωτικοῦ σχεδίου

Πολιτικά, τὸ ἔτος 1971 ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτρέψει στὶς ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες ὅλων τῶν τάσεων ν' ἀναπτύξουν πλατιᾶς ἔκτασης μαχητικὴ δράση ἐνάντια στὴ συμμετοχὴ στὶς ἐκλογὲς τῶν ἐπίσημων συνδικάτων κι ἐνάντια στὸν τουρισμό. Νέες ὁμάδες κυοφορούνταν, ἄλλες περνοῦσαν κρίση. Οἱ GOA μεταβάλλονταν σ'

ένα σημαντικό κίνημα, πού δὲν ἐπρόκειτο νὰ σταματήσει νὰ προοδεύει ὡς τὰ 1973, τὸ χρόνο τῆς διάσπασής τους σὲ ποικίλες τάσεις.

Μιὰ ἐπιθυμία διαφυγῆς, ἀπ' τὸ «τέλμα τῶν μικρῶν ὁμάδων» μέσα στὸ ὁποῖο ἐπιδίωναν, ἔγινε κατάφωρη ἀνάμεσα στὴν πλειονότητα τῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων. Προτάθηκαν διάφορα οργανωτικὰ σχέδια, ἀλλὰ ἕνας ἀριθμὸς ὁμάδων ἀρνήθηκε νὰ πάρει θέση κι ἀπόριψε ὅτι νωρίτερα ἢ ἀργότερα θὰ συνεπαγόταν τὴ σύσταση μιᾶς ὀργάνωσης. Αὐτὸ τὸ ἀντι-οργανωτικὸ ἀντανακλαστικό, ἕνας βασικὸς συντελεστὴς τῆς ἀτομικοποίησης, ἔχει διάφορες ἐξηγήσεις. Ἡ νέα γενιὰ τῶν ἀντιεξουσιαστῶν μαχητῶν ἀποτελοῦνταν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ νέους πού εἶχαν περάσει, τουλάχιστο πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἀπ' τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἢ ἀπὸ μικρὲς Μαρξιστικὲς - Λενινιστικὲς ὁμάδες (Τροτσκιστικές, Μαοϊκές). Ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητες ἀπέναντι στὸ πρόβλημα τῆς γραφειοκρατίας, ἀντέδρασαν ἐνάντια στὴ «μαχητικὴ ἐμπειρία» τους, περιφρονώντας κάθε ὀργανωτικὸ σχέδιο. Ἂν καὶ ὑγιὴς καθαυτή, αὐτὴ ἡ ἀντίδραση ἦταν ὅμως ἐξαιρετικὰ ἀρνητική. Ἡ ὑπεραπλοποιημένη διαδικασία πού συνίστατο στὴν ἐξομοίωση τῆς ὀργάνωσης μὲ τὴ γραφειοκρατία, βύθισε ἕναν ἀριθμὸ ὁμάδων στὴν περιθωριακότητα. Οἱ αὐθορμητιστές, ἰδιαίτερα, αὐτὲς οἱ ὁμάδες - οἰκογένειες μεταμορφώθηκαν σὲ μικρὲς τοπικὲς κοινωνίες πού περνοῦσαν μιὰ ζωὴ αὐτάρκειας.

Στὸν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς τάσης, μερικὲς ὁμάδες εἶχαν τὴν ἔμπνευση νὰ συστήσουν (ἢ ν' ἀνασυστήσουν) μιὰ καθαρὴ καὶ αὐστηρὰ εἰδικὴ ὀργάνωση, πού ἔφερνε ἀναπόφευκτα στὸ μυαλὸ τὴν «ἱστορικὴ» FAI. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἔγινε τὸ Νοέμβρη τοῦ 1972 μιὰ συγκέντρωση τῶν Καταλάνικων ἀναρχικῶν αὐτόνομων ὁμάδων. Διατυπώνοντας τὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἀνασύσταση τῆς FAI, οἱ ὁμάδες πού παραβρέθηκαν σ' αὐτὴ τὴ συγκέντρωση, (μᾶλλον λίγες, εἶναι ἀλήθεια) καθόρισαν τὶς γενικὲς γραμμὲς πάνω στὶς ὁποῖες θὰ βασιζόταν ἡ ὀργάνωση. Ἔχοντας συνείδηση τῆς ἀτροφίας τοῦ κινήματος, μερικὲς ὁμάδες διόγκωσαν τὴ σημασία τῶν δομῶν καὶ κατέληξαν νὰ θεωροῦν τὴν ὀργάνωση σὰ σκοπὸ κι ὄχι σὰ μέσο. Σὲ ἀντίδραση πρὸς τὸ ὀργανωτικὸ κενό, βρέθηκαν στὴν

ἀκριβῶς ἀντίθετη ἀκραία θέση. Δὲν ὑπῆρξε καμιὰ συνέχεια σ' αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα ν' ἀνοικοδομηθεῖ ἡ FAI.

Εἶναι πάντοτε δύσκολο, στὴν παρανομία, ν' ἀποκτήσεις μιὰ ξεκάθαρη ἰδέα γιὰ τὸ τί ἀντιπροσωπεύει μιὰ τάση σὲ σχέση μὲ μιὰ ἄλλη. Ἡ μαχητικὴ ἱκανότητα μπορεῖ νὰ κριθεῖ μόνο κατὰ προσέγγιση. Ἀπὸ ἀριθμητικὴ ἄποψη, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὁμάδες προόδευαν πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅτι οἱ ἄλλες. Ὁ δυναμισμός τους, ἡ ἐπιθυμία τους νὰ βρίσκονται κοντὰ στὴν πραγματικότητα τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων κι ἡ ἐχθρότητά τους ἀπέναντι στὸ διανοουμενισμό, ἀποτελοῦσαν τὰ βασικότερα χαρακτηριστικά τους. Οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητὲς ἦταν βασικὰ νέοι ποὺ εἶχαν ὁλότελα διαφορετικὴ προέλευση. Μερικοὶ εἶχαν περάσει ἀπὸ ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες καὶ τὶς εἶχαν ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ μὴ βυθιστοῦν μέσα στὸν ἀκτιβισμὸ ἢ τὴν κατάπτωση, ἄλλοι ὑπῆρξαν μαχητὲς τῶν GOA ἢ ἐξακολουθοῦσαν νἆναι μαχητές τους, ἐνῶ συμμετεῖχαν σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο στὶς Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς κι ἀκόμα ἄλλοι, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ Χριστιανικὲς ἐργατικὲς ὀργανώσεις, ἀπ' τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἢ ἀπ' τὴν ἄκρα ἀριστερά, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ριζοσπαστικοποιηθεῖ ἀπ' τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα. Ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νεαροὺς ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητὲς μποροῦσε νὰ βρεθεῖ ἕνα εἶδος λατρείας γιὰ τὴν CNT τοῦ παρελθόντος, ποὺ παραμένει σήμερα ζωντανὴ στὴ συλλογικὴ μνήμη τοῦ προλεταριάτου. Πολλοὶ κριτικοὶ ἀπέναντι στὰ «ἱστορικὰ» λάθη τῆς CNT καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς ἐξόριστης γραφειοκρατίας, αὐτοὶ οἱ μαχητὲς ἦταν συνδεμένοι ξανὰ μέσα ἀπ' τὴν πρακτική τους, μὲ τὴν οὐσία τοῦ ἱσπανικοῦ ἀναρχοσυνδικαλισμοῦ (τὸ βιβλίο τοῦ Χουὰν Γκομὲζ Κάζας, *Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἱσπανικοῦ Ἀναρχοσυνδικαλισμοῦ* ἔπαιξε ἕνα σπουδαῖο ρόλο σ' αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς κι ἀναρχοσυνδικαλιστικῆς συνείδησης). Οἱ σημερινοὶ ἀναρχοσυνδικαλιστές, ὅπως κι οἱ παλιοί, δὲν ἀποτελοῦν ἕνα ὁμοιογενὲς σύνολο. Ὑπάρχουν «ριζοσπάστες», «ποσσιμπιλιστές», ἀναρχικοὶ ποὺ λαχταροῦν νἆναι παρόντες στοὺς ἐργατικοὺς ἀγῶνες, ἀντιεξουσιαστὲς συνδικαλιστές, στὴν πραγματικότητα ὅλες οἱ τάσεις ποὺ κατεῖχαν πάντοτε τὸ κλειδὶ τῆς εἰσό-

δου τῆς CNT (τουλάχιστο προτοῦ νὰ τοὺς κλείσει τὴν πόρτα στὰ μοῦτρα ἡ γραφειοκρατία!). Ἑδραιωμένοι βασικὰ στὴν Καταλωνία, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς συνεργάστηκαν μὲ τὶς ἄλλες ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες καὶ τάσεις, ἀλλὰ ἔγιναν ὅλο καὶ πιὸ κριτικοὶ ἀπέναντι σ' ἐκείνους ποὺ ἦταν κατὰ τῆς ὀργάνωσης (στοὺς σοῦπερ ἀντισυνδικαλιστὲς) καὶ στὶς συγκεκριμένες ὁμάδες ποὺ ἦταν ὑπερβολικὰ ὑπὲρ τῆς ὀργάνωσης.

Τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1973, ἔγινε στὴν Καταλωνία μιὰ συνέλευση ἀναρχοσυνδικαλιστικῶν ὁμάδων. Παρόλο ποὺ δὲν ἦταν ἀντιπροσωπευτικὴ τοῦ συνόλου τῶν ὁμάδων, μολοντοῦτο ἡ συνέλευση αὐτὴ συγκέντρωσε ἀμέτρητες Καταλάνικες ὁμάδες καὶ μαχητὲς ἢ ὁμάδες ἀπ' τὴ Σαραγόσα, τὴ Μαδρίτη καὶ τὸ Καντίζ. Γιὰ πρώτη φορά, ὁμάδες τοῦ Ἐσωτερικοῦ καθόρισαν μιὰ ἀναρχοσυνδικαλιστικὴ στρατηγικὴ καὶ προώθησαν τὴν ἰδέα τῆς ἀνασυγκρότησης τῆς CNT. Τὸ μακροπρόθεσμα σχέδιο αὐτῶν τῶν ὁμάδων ἦταν ἡ σύγκληση ἑνὸς Ἐθνικοῦ Συνεδρίου γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς CNT. Γιὰ τὸ ἄμεσο μέλλον, τὸ καθῆκον ποὺ προεῖχε ἔγκειτο στὴ δημιουργία ἐπαφῶν μὲ ὅλες τὶς ὁμάδες ποὺ δέχονταν τὸ σχέδιο. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, δημιουργήθηκαν μιὰ Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ περιφερειακὲς ἐπιτροπές, στὶς ὁποῖες ἀνατέθηκε ὁ συντονισμὸς τῶν διάφορων ἀναρχοσυνδικαλιστικῶν δικτύων. Γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ὁ διάλογος ἀνάμεσα στὶς διάφορες ἀντιεξουσιαστικὲς τάσεις, ὁμάδες ποὺ εἶχαν συνασπιστεῖ, ἀποφασίστηκε ἡ ἔκδοση ἑνὸς ἐσωτερικοῦ δελτίου συζητήσεων (Opcion). Στὸ ἐπίπεδο τῆς προπαγάνδας ἀποφασίστηκε ἡ ἔκδοση ἑνὸς ἐνημερωτικοῦ δελτίου (CNT Informa) κι ἀναγγέλθηκε ἐπίσης ἡ ἔκδοση ἑνὸς θεωρητικοῦ περιοδικοῦ (Action Anarcosindicalista).

Ἕνα σημαντικὸ γεγονός, αὐτὴ ἡ συνέλευση τῶν ἀναρχοσυνδικαλιστικῶν ὁμάδων, σημάδεψε τὴν ἔναρξη μιᾶς διαδικασίας ἐπανομιαδοποίησης. Ἀφοῦ κατόρθωσαν νὰ παρουσιάσουν ἕνα συγκροτημένο ὀργανωτικὸ σχέδιο, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὁμάδες, ἔδρεψαν τοὺς γρήγορους καρποὺς τῆς μαχητικῆς ὑποστήριξης μιᾶς σειρᾶς ὁμάδων ποὺ σταδιακὰ υἱοθέτησαν τὶς ἰδέες τους. Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ συνέλευση, ὅλοι οἱ ἀντιεξουσιαστὲς ἐπρόκειτο νὰ καθορίζονται ἀναφερόμενοι στὴν ἀναρχοσυνδικαλιστικὴ τάση. Εἴτε ὑπὲρ

είτε κατά, κανείς δὲν ἦταν ἀδιάφορος. Τὸ Φρέντε Λιμπερτάριο στὸ νούμερό του τοῦ Ὀκτώβρη 1973, ἀπόδωσε μεγάλη σημασία σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο ἀνασυγκρότησης τῆς CNT, ἀπήχησε τὶς ἀπόψεις τῆς συνέλευσης κι ὑποστήριξε ἀνοιχτὰ τὶς ἀποφάσεις ποὺ πάρθηκαν. Ἡ «ἐπίσημη» CNT ἐτήρησε σιγὴ κι εἶχε πολὺ συγκεκριμένους λόγους γιὰ νὰ τὸ κάνει... Οἱ αὐτόνομοι ἀντισυνδικαλιστὲς κριτικάρισαν ἐκείνους ποὺ «υἱοθετοῦσαν ὀργανωτικὰ σχήματα τοῦ παρελθόντος» καὶ συνέχιζαν νὰ θεωρητικολογοῦν γιὰ τὸν αὐθορμητισμὸ τῶν μαζῶν. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, θὰ πρέπει ὅμως νὰ σημειωθεῖ, ὅτι πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς αὐτόνομες ὁμάδες ἐγκατάλειψαν συνακόλουθα αὐτὲς τὶς θέσεις κι ἐξελίχτηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἀναρχοσυνδικαλισμοῦ. Ἡ συνέλευση εἶχε τὸ προτέρημα ὅτι ξεκαθάρισε τὴν κατάσταση καὶ καθόρισε τὰ πεδία. Δὲν ἔδωσε ἕνα ὁριστικὸ τέλος στὴ σύγχυση ποὺ βασίλευε, ἀλλὰ συνέβαλε στὴν ἀνακοπὴ τῆς ἀποσύνθεση ἑνὸς κινήματος ποὺ συνθλιβόταν ἀνάμεσα στὴ λατρεία τοῦ αὐθορμητισμοῦ καὶ τὴν ἀνάγκη γιὰ ἀποτελεσματικότητα. Πολλὲς αἰτίες ἐπρόκειτο νὰ βραδύνουν τὴ διαδικασία συγκρότησης τῆς ἀναρχοσυνδικαλιστικῆς ὀργάνωσης. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, μιὰ ειδικὴ θέση θὰ πρέπει νὰ παραχωρηθεῖ στὸν ἀκτιβισμὸ ὁρισμένων ὁμάδων (τοῦ MIL καὶ τῶν GAC, ἀνάσα σὲ ἄλλες) καὶ στὴν ἀναγκαία του συνέπεια, τὴν ἀστυνομικὴ καταστολή.

1974: Ἀκτιβισμός, καταστολή, ἀποτυχίες

Δυὸ χτυπητὰ γεγονότα χαρακτήρισαν τὴ δραστηριότητα τοῦ κινήματος στοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1973. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ὑπῆρχαν αὐξανόμενες ἀποδείξεις μιᾶς ἀληθινῆς ἀνάπτυξης τῆς ἀναρχοσυνδικαλιστικῆς τάσης (ἐπαφές, συντονισμός, ἔκδοση διάφορων νούμερῶν τῶν ἐφημερίδων τῆς CNT Informa καὶ Opcion, μιὰ μαχητικὴ παρουσία στοὺς ἀγῶνες κ.λπ.). Παράλληλα μ' αὐτὲς τὶς ἐξελίξεις ὑπῆρξαν ἀνακοινώσεις γιὰ ἔνοπλες ἐπιδράσεις στὴν Καταλωνία, ποὺ ἐκτελέστηκαν ἀπὸ ἀντιεξουσιαστικὲς ἀκτιβίστικες ὁμάδες... Στὸ ἐνεργητικὸ αὐτῶν τῶν ὁμάδων καταχω-

ρήθηκαν διάφορες ἔνοπλες ληστεῖες καὶ διάφορες «ἀπαλλοτριώσεις» ἢ «κοινωνικοποιήσεις».

Τὴν εὐθύνη γι' αὐτὲς τὶς πράξεις ἀνέλαβε εἴτε τὸ MIL ('Ιβηρικὸ 'Απελευθερωτικὸ Κίνημα) εἴτε οἱ GAC (Αὐτόνομες 'Ομάδες Δράσης).[1] Οἱ πράξεις αὐτὲς ὁδήγησαν στὴ σύλληψη, τὸ Σεπτέμβρη τοῦ 1973, μερικῶν ἀγωνιστῶν, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦταν κι ὁ Σαλβαντὸρ Πούϊγκ Ἄντιχ.

Τί σχέσεις ὑπῆρχαν ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς ἔνοπλες ὁμάδες καὶ στὶς ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες τῆς Καταλωνίας;

Πρὶν ἀπ' τὸ Σεπτέμβρη 1973 κανένας, μὲ πολὺ ἐλάχιστο ποσοστὸ ἐξαίρεσης, δὲ γνώριζε τὴν ὕπαρξη αὐτῶν τῶν ὁμάδων. 'Απὸ πληροφορίες ποὺ κυκλοφόρησαν συνακόλουθα γιὰ τὸ MIL, ξέρουμε τώρα ὅτι αὐτὲς οἱ ὁμάδες συγκροτήθηκαν ἀπὸ ἀναρχικοὺς καὶ συμβουλιακοὺς κομμουνιστὲς μαχητές. 'Απ' τὶς συχνές τους ἀναφορὲς στὴν ἐξτρεμιστικὴ ἀριστερά, βρίσκονταν, ἀπὸ αὐστηρὰ θεωρητικὴ ἄποψη, πιὸ κοντὰ σὲ ὁρισμένες τάσεις τῶν COA, παρὰ στὶς αὐτόνομες ἀναρχικὲς ἢ ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὁμάδες. Προβάλλοντας τὴν «ἔνοπλη ἀγκιτάτσια» σὰν «ἔκτακτη τακτική»

---

1 Οι GAC όνομάζοντον έπίσης «Όμάδες Ἔνοπλης Δράσης». Ύπάρχουν πολλες έκδοχές ἤ ύποθέσεις άνοφορικά μέ τήν άκριβή ήμερομηνία δημιουργίας αύτῶν τῶν ἔνοπλων όμάδων. Μερικοί άνθρωποι Ισχυριζοντοι ότι οι GAC γεννήθηκαν μετά τή δίκη τοῦ Μποῦργκος, στά 1970. Διάφορες ενέργειες κατογγελίας τῆς δικαστικῆς πορωδίας πού στήθηκε απ τις Φρονκικὲς άρχές ενάντια στούς Βάσκους άντιστασιοκούς, ἔγιναν στήν Τουλούζη (έπιθέσεις στό Προξενεῖο καί στά γραφεῖο τῆς όεροπορικῆς έταιρείας Ίμπέρια) καί φαίνεται δτι ἦτον ἔργο τῶν GAC. Πορόμοιο, τό MIL φαίνεται οτι δημιουργήθηκε στίς άρχές τοῦ 1971 Ύπογράφοντος τίς πρῶτες τους πράξεις σάν «GRUPO 1000», άργότερα μόνο ἦταν που τά μέλη του πῆρον τό άρκιικόλεξο M.I.L. πού μποροῦσε νά σημαίνει «Αντιεξουσιαστικό Έξεγερσιακό Κινημα», ἤ «Αντιεξουσιαστικό Ίβηρικό Κίνημα» ἤ «Έξεγερσιακό Κίνημα γιά τήν Απελευθέρωση» Φαίνετοι όμως δτι τό πραγμστικό νόημα τοῦ άρκτικόλεξου MIL ἦταν στήν προγμστικοτητα «Ίβηρικό Απελευθερωτικό Κίνημα». Τό Δεκέμβρη τοῦ 72 κι ὕστερα τό Μάρτη τοῦ 73, ή άστυνομία άνοκοίνωσε την ὕπαρξη «ἔνοπλων όμάδων κομμουνιστικῆς τάσης», πού ἦταν ένεργές στήν Καταλωνία. Έκείνη τήν έποχή δμως τά MIL ἦτον γνωστό στά μέλη του μόνο καί στήν άστυνομία Γιά νά σχηματίσετε μιά πιό σωστή ίδέα γιά τίς G.A.C. καί τό M.I.L., διαβάστε τή μπροσούρα τῶν «Έκδόσεων Μάη 37»: «Πάνω στή δραστηριότητα τῶν Γκάνγκστερς τῆς Βαρκελώνης» καί τή μπροσούρα, πού έξέδωσε ή «Έπιτροπή γιά τήν άλήθεια άναφορικά μέ τούς έπαναστάτες Ισπανούς», πού εχει τιτλο «Γκάγκστερς ἤ έπαναστάτες;»

τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, τὸ MIL δὲν ἀπαίτησε νὰ ἐνσωματώσει τὴν ἔνοπλη πτέρυγα τῆς ἐπανάστασης. Ἡ στρατηγική του τῆς βίας γινόταν νοητὴ σὰν ἕνα στάδιο στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὸν τελικὸ σκοπό: τὴν αὐτο-οργάνωση τῆς τάξης γιὰ τὴν ἐξεγερσιακὴ κι ἀπαλλοτριωτικὴ ἀπεργία.

Ὅταν ἔγιναν οἱ πρῶτες συλλήψεις, τὸ MIL δὲν ὑπῆρχε πιά. Εἶχε αὐτο-διαλυθεῖ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1973 κι οἱ μαχητές του εἶχαν ἀποφασίσει ν' ἀφοσιωθοῦν στὴ θεωρητικὴ δουλειὰ καὶ στὴν ἐκτύπωση κειμένων στὰ πλαίσια τῶν «Ἐκδόσεων Μάης 37». Οἱ GAC συνέχισαν.. Ὅταν ἀναγγέλθηκαν οἱ πρῶτες συλλήψεις, ποὺ συνοδεύτηκαν ἀπὸ μιὰ ἔντονη ἀντιαναρχικὴ ἐκστρατεία στὸν τύπο, οἱ ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες τῆς Καταλωνίας ἀνέστειλαν τὶς δραστηριότητές τους. Ἔχοντας συνείδηση τοῦ γεγονότος ὅτι μὲ πρόσχημα τὸ MIL ὁ ἀστυνομικὸς μηχανισμὸς ἐπιδίωκε νὰ καταστρέψει τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα στὸ σύνολό του, οἱ ὁμάδες, ὅλες οἱ τάσεις μαζί,[2] ὀργανώθηκαν γιὰ αὐτοάμυνα καὶ γιὰ νὰ σώσουν τὸν Πούϊγκ Ἄντιχ ἀπ' τὴ θανατικὴ ποινή. Ὁ συντονισμὸς τῶν ἀντιεξουσιαστῶν ἔμελλε ὅμως ν' ἀποδειχτεῖ ἰδιαίτερα δύσκολος. Οἱ πρῶτες ἀντιμαχίες ποὺ γεννήθηκαν, ἀναφέρονταν στὴν ἀξία ποὺ ἔπρεπε ν' ἀποδοθεῖ στὴν τακτικὴ τῆς «ἔνοπλης ἀγκιτάτσιας». Οἱ δυὸ βασικὲς θέσεις ποὺ προβλήθηκαν ἀναφορικὰ μὲ τὴν ὀργάνωση τῆς ἀλληλεγγύης μὲ τοὺς φυλακισμένους συντρόφους, ἦταν ὁλότελα ἀνταγωνιστικές. Ἐνῶ οἱ GAC κι ἄλλα τμήματα θεωροῦσαν ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ ὑπάρξει καμμιὰ ἄλλη ὑπεράσπιση ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ πολιτικὴ ὑπεράσπιση βασισμένη στὴν ὑποστήριξη γιὰ τὸν ἐπαναστατικὸ ἀκτιβισμό, οἱ περισσότερες ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς καὶ μερικὲς ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες ἀντιτίθονταν σὲ ὁποιαδήποτε συστηματικὴ πολιτικὴ δικαιολόγηση τοῦ MIL. Συνακόλουθα, ἀφοῦ κατορθώθηκε ἕνα εἶδος συμφωνίας, δη-

2. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ σημειωθεῖ πὼς ὅταν ἀναγγέλθηκαν οἱ συλλήψεις, μερικὲς ὁμάδες στὴ Βαρκελώνη θεώρησαν ἀπαραίτητο νὰ βγάλουν μιὰ ἀνακοίνωση στὴν ὁποία ἀνέφεραν ὅτι οἱ συλληφθέντες σύντροφοι δὲν εἶχαν καμιὰ σχέση μὲ τὸ Ἀντιεξουσιαστικὸ Κίνημα καὶ τοὺς χαρακτήριζαν σὰν προβοκάτορες. Αὐτὴ ἡ ἀνακοίνωση δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες τῆς «ἐπίσημης»· C.N.T., ESPOIR καὶ COMBAT SYNDICALISTE. Ἔπρεπε πρῶτα νὰ δολοφονηθεῖ ὁ Πούιγκ Ἄντιχ, γιὰ νὰ τὸν προυσιάσουν οἱ ἐφημερίδες αὐτὲς σὰν ἀναρχικὸ μάρτυρα

μιουργήθηκε μιὰ «Ἐπιτροπὴ Συμπαράστασης στὰ φυλακισμένα μέλη τοῦ MIL», ποὺ ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ τὸν συντονισμὸ τῆς ὑπεράσπισης.

Ὅταν ἀναγγέλθηκε ἡ θανατικὴ καταδίκη τοῦ Πούϊγκ Ἄντιχ στὶς ἀρχὲς τοῦ Γενάρη 1974, ἡ «Ἐπιτροπὴ Συμπαράστασης» ἔντεινε τὴν ἐκστρατεία της. Ὡς τὸ Μάρτη, ὁλόκληρο τὸ ἀγωνιστικὸ δυναμικὸ τῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων ἐπρόκειτο ν' ἀφοσιωθεῖ σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία. Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου, τὰ πράγματα δὲν πῆγαν ὅλα καλὰ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ διαφορὲς γνώμης πάνω στὴν ἀγωνιστικότητα, στὸ πρώην MIL, στὸν ἀκτιβισμό, προκάλεσαν συγκρούσεις ἀνάμεσα στὶς διάφορες ὁμάδες καὶ τάσεις ποὺ ἐκπροσωπούνταν στὴν Ἐπιτροπή. Στὶς 2 τοῦ Μάρτη, ὁ Πούϊγκ Ἄντιχ δολοφονήθηκε. Διχασμένες ἀνάμεσα στὴ θλίψη καὶ τὴν ὀργή, πολλὲς ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες ἀντέδρασαν βίαια στὴν εἴδηση τῆς ἐκτέλεσης. Μερικοὶ μίλησαν γιὰ μιὰ νέα ἐξαπόλυση ἐπίθεσης μὲ τὴν ἐπανενεργοποίηση τῆς «ἔνοπλης ἀγκιτάτσιας» ἐνῶ ἄλλοι νόμιζαν πὼς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τερματιστοῦν ὁριστικὰ αὐτὲς οἱ «αὐτοκαταστροφικὲς» πρακτικές. Ὁ συντονισμὸς ποὺ ἔγινε γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ MIL γρήγορα κατέρευσε. Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὶς διάφορες ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες ἐντάθηκαν ἰδιαίτερα στὴν Καταλωνία. Σ' ἄλλες περιοχές, ἀντίθετα, ὁ ἀντίχτυπος αὐτῆς τῆς ὑπόθεσης δὲν εἶχε τὰ ἴδια καταστροφικὰ ἀποτελέσματα ὅπως στὴν Καταλωνία. Στὴ Μαδρίτη, λόγου χάρη, ἡ διαδικασία ὀργάνωσης τῶν ἀναρχοσυνδικαλιστικῶν ὁμάδων ἐπιταχύνθηκε. ἐνῶ στὴ Βαρκελώνη, ἡ ἐκστρατεία ἀλληλεγγύης στὰ φυλακισμένα μέλη τοῦ MIL, χρησίμεψε στὸ νὰ τονίσει τὰ ἀσυμβίβαστα, στὴ Μαδρίτη ἐπέτρεψε σὲ διάφορες ὁμάδες, ποὺ δὲν εἶχαν προηγούμενα καμιὰ ἐπαφή, νὰ γνωριστοῦν μεταξύ τους. Στὴ Βαλένσια ἡ κατάσταση ἦταν παρόμοια μὲ ἐκείνη τῆς Μαδρίτης. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τόσο στὴ Μαδρίτη ὅσο καὶ στὴ Βαλένσια ὁ ἀναρχικὸς ἀκτιβισμὸς παρέμεινε ἕνα θεωρητικὸ πρόβλημα. Στὴ Βαρκελώνη, ἀντίθετα, ἦταν ἕνα στοιχεῖο τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς πραγματικότητας ποὺ ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι παραγνωρισμένο.

Ἡ διάλυση τῆς «Ἐπιτροπῆς Συμπαράστασης» δὲν ἔλυσε ὅλα

τὰ προβλήματα. Περιόρισε ὅμως πραγματικὰ τὶς διαστάσεις καὶ τὶς συγκρούσεις. Κάθε τάση ἀφοσιώθηκε στὶς δραστηριότητές της. Μιὰ ἀπ' τὶς ἄμεσες συνέπειες τῆς δολοφονίας τοῦ Πούιγκ Ἄντιχ μπορεῖ νὰ φανεῖ στὴν ἀναζωογόνηση ὁμάδων ποὺ ὑποστήριζαν τὴν ἔνοπλη πάλη. Τὸ αἴσθημα ἀδυναμίας μπροστὰ στὴ βαρβαρότητα, τὴν ἀπόγνωση καὶ τὴν κτηνωδία τῆς καταστολῆς, προκάλεσε σ' ὁρισμένες ὁμάδες ἢ ἄτομα ἕνα εἶδος σαγήνευσης ἀπ' τὴ βία, ἀτομικὴ ἢ συλλογική. Αὐτὴ ἡ ἀστόχαστη καὶ συναισθηματικὴ παρόρμηση γιὰ ἐκδικητικὴ ἔνοπλη πάλη, ἐπρόκειτο νὰ πάρει ἀκόμα καὶ ἀνησυχητικὲς διαστάσεις.

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τράπεζας τοῦ Μπιλμπάο στὸ Παρίσι, τὸ Μάη τοῦ 1974, ἀπὸ τὴν GARI (Ὁμάδα γιὰ τὴ Διεθνὴ Ἐπαναστατικὴ Δράση), ὤθησε τὰ πράγματα σὲ ἀποφασιστικὴ φάση. Ἡ ἀστυνομικὴ ἀλληλεγγύη δὲν ἄργησε, ὅντως, νὰ ἐκδηλωθεῖ. Κάμποσοι ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητὲς στὴ Βαρκελώνη ὑπόστηκαν ἀπηνὴ καταδίωξη. Ἡ φρανκικὴ ἀστυνομία ἀνέλαβε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δουλικοῦ τύπου, τὴ συντριβὴ τοῦ κινήματος στὴ Καταλωνία. Τὸν Ἰούνη τοῦ χρόνου ἐκείνου συνελήφτηκαν τέσσερις ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητὲς (οἱ Λουὶς Ἔντο, Ντέιβιντ Οὐρμπάνο, Λουὶς Μποῦρρο καὶ Χουὰν Φερράν). Μετὰ ἀπὸ μιὰ ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε γιὰ νὰ κατηγορηθοῦν γιὰ συμμετοχὴ στὴν ὑπόθεση τοῦ Παρισιοῦ, καταδικάστηκαν σὲ κάμποσα χρόνια φυλάκισης. Ἀργότερα ἡ ἀστυνομία, μὲ τὴ δημοσίευση στὸν τύπο ἑνὸς ἀριθμοῦ φωτογραφιῶν κι ἀνακοινωθέντων, ἀνάγγειλε τὴν ἐξάρθρωση μιᾶς «ἐπικίνδυνης ἀναρχικῆς ὀργάνωσης ποὺ ὀνομάζεται OLLA (Ὀργάνωση Ἔνοπλης Πάλης) καὶ τὴ σύλληψη τῶν βασικῶν «ἡγετῶν» της. Αὐτὴ ἡ καθαρὰ ἀστυνομικὴ ἐπινόηση χρησίμεψε σὰν πρόσχημα γιὰ νὰ ἐξομοιώσει τοὺς ἀντιεξουσιαστὲς μὲ «ἐπικίνδυνους τρομοκράτες» καὶ νὰ ἐμφανίσει σὰν ἐγκληματίες τοὺς μαχητές. Τὸ κύμα τῆς καταστολῆς ὑπῆρξε ἰδιαίτερα ἔντονο καὶ προεκτεινόμενο. Κάθε ἀντιεξουσιαστικὴ ὁμάδα ἀπειλοῦνταν.

Στὰ τέλη τοῦ πρώτου ἑξάμηνου τοῦ 1974 ἡ κατάσταση τοῦ κινήματος στὴν Καταλωνία δὲν ἦταν ρόδινη. Ἀγωνιστὲς ἦταν στὴ φυλακή, ὁμάδες διασπάστηκαν, ἄλλες διαλύθηκαν γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν καταστολὴ κι οἱ ἐσωτερικὲς διαμάχες ἔπαιρ-

ναν ἀνησυχητικὲς διαστάσεις. Τὸ μόνο θετικὸ στοιχεῖο αὐτῆς τῆς περιόδου ἦταν ἡ ἐνεργητικὴ συμμετοχὴ ἀναρχοσυνδικαλιστῶν μαχητῶν στὴν ἀπεργία ποὺ ἔγινε τὸν Ἰούνη στὸ Μπαϊ Λομπρεγκάτ. Ἐνῶ ὀργανώνονταν ξανὰ οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς κρατήθηκαν μακριὰ ἀπ' τὸν ἀκτιβισμὸ καὶ τὴ βία μειοψηφιῶν. Ἀφοῦ κάποτε ὑπῆρξε τὸ πιὸ ἐνεργητικὸ κέντρο τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς ἀναγέννησης, ἡ Βαρκελώνη ἐπρόκειτο τώρα ν' ἀντιμετωπίσει μεγάλες δυσκολίες προκειμένου ν' ἀνακτήσει τὴ δύναμή της. Ἡ κατάσταση ἦταν ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρουσα στὴ Μαδρίτη, ὅπου διάφορες ὁμάδες ξεκίνησαν μιὰ διαδικασία συγχώνευσης (ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἦταν κι οἱ ὁμάδες Σολινταριντάντ, Ἀτένεο, Σαλούντ Καμπανέρο). Αὐτὴ ἡ τάση γιὰ ἑνοποίηση ἐπιβεβαιώθηκε συνακόλουθα. Στὴ Βαλένσια ἡ ὀργανωτικὴ διαδικασία, λιγότερα ἀναπτυγμένη ἀπ' ὅτι στὴ Μαδρίτη, ἀκολουθοῦσε ἐπίσης τὸ δρόμο της. Σὲ ἄλλες περιοχές, ἡ ἰδέα ἀνασυγκρότησης τῆς CNT κέρδιζε σὲ δημοτικότητα κι οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὁμάδες σύσφιξαν τοὺς δεσμούς τους.

Μερικὴ ἀνάλυση ὁρισμένων πτυχῶν τοῦ ἀκτιβισμοῦ

Ὅπως ἔχουμε μόλις δεῖ, τὸ 1974 σημαδεύτηκε ἀπ' τὴν ἀνάπτυξη ἀκτιβιστικῶν τάσεων στὴν Καταλωνία. Ἡ ἔλλειψη χώρου ἀποκλείει μιὰ ἀνάλυση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Ἕνα συμπέρασμα, ὅμως, εἶναι ἀναπόφευκτο: ὁ ἀκτιβισμὸς ἀποκάλυψε σημαντικὰ τῇ διαδικασία ἀνάπτυξης τοῦ Κινήματος. Οἱ διαστάσεις ποὺ γεννήθηκαν μέσα στὴν «Ἐπιτροπὴ Συμπαράστασης» τῆς Βαρκελώνης, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ διαμάχη εἶχε κάποια βάση. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο εἶναι ποὺ ἔχει ἐνδιαφέρον τὸ ν' ἀναφέρω μερικὲς παραγράφους ἀπὸ ἕνα κείμενο[3] ποὺ ἔφτιαξε ἡ ὁμάδα F.L., γι' αὐτὸ τὸ θέμα:

«Γιὰ πολὺ καιρὸ ἐπιμέναμε νὰ ἐπισείουμε τὸν κίνδυνο ποὺ ἀντιπροσώπευε ἡ «τερροριστικὴ» γραμμή. Λέμε «γραμμὴ» σὲ σχέ-

---

3 Ἕνα μέρος αὐτοῦ τοῦ κειμένου, ποὺ ἀρχικὰ εἶχε περιοριστεῖ σὲ ἐσωτερικὴ κατανάλωση, δημοσιεύτηκε στὸ δελτίο συζήτησης OPCION, συνοδευόμενο ἀπὸ ἄλλα κείμενα ποὺ πραγματεύονταν τὸ ἴδιο πρόβλημο

ση μὲ τὴν ὑπομονὴ μὲ τὴν ὁποία οἱ ὀπαδοί της μεταμορφώνουν κάθε ἐπαναστατικὸ ἀγώνα σὲ φετιχισμὸ τοῦ πολυβόλου. Γιὰ ἕνα Κίνημα σὰν τὸ δικό μας, ποὺ ἀρχίζει νὰ ξεπροβάλλει σταδιακὰ μέσα ἀπ' τὸ κενό, οἱ συνέπειες αὐτῆς τῆς «γραμμῆς» ὑπῆρξαν ὀλέθριες. Μόλις ἀκριβῶς στάθηκε δυνατὸ νὰ σκεφτοῦμε ὅτι ἔχουμε ἀπαλλαγεῖ ὁριστικὰ ἀπ' τὰ λάθη ἑνὸς πρόσφατου παρελθόντος, καταλήξαμε νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴ σκληρὴ πραγματικότητα ὅτι δὲ συμβαίνει αὐτό... Ἔχει ἔρθει ὁ καιρὸς νὰ υἱοθετήσουμε μιὰ τοποθέτηση πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ νὰ κάνουμε μιὰ συλλογική, προσπάθεια ἀνάλυσης προκειμένου ν' ἀπαντήσουμε σὲ δυὸ ἐρωτήματα: ποιοί εἴμαστε; τί θέλουμε; Δὲν ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὸ δογματισμό, ἀντίθετα θέλουμε νὰ ξέρουμε τί εἶναι εὐνοϊκό. Ἀφήνουμε παράμερα τὸν κίνδυνο ποὺ εἶναι ἔμφυτος στὴ γραμμὴ τῆς «στρατιωτικοποίησης» τοῦ νοῦ, τὴν ὁποία ἀκολουθεῖ τὸ MIL ἢ ἡ GARI, γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ κριτικὴ τοῦ «δογματισμοῦ τῆς βίας» καὶ τῆς ἀσυμφωνίας ποὺ τῆς χρησιμεύει σὰ δικαιολόγηση. Ποῦ βρίσκεται ἡ συνέπεια μέσα σὲ μιὰ ὁμάδα, ἡ ὁποία, ἐνῶ ἀναφέρεται στὸν ἀναρχισμὸ καὶ στὰ «ἐργατικὰ συμβούλια», διακηρύσσει ὅτι ἀντιτίθεται σὲ κάθε ἰδεολογία; Ποῦ βρίσκεται ἡ συνέπεια ὅταν ἡ ἴδια αὐτὴ ὁμάδα διακηρύσσει (Διεθνὴς Ἀναρχικὴ Συνωμοσία, Νο 1, σ. 18):

> «...μιὰ πρωτοποριακὴ ὀργάνωση μπορεῖ νἆναι πραγματικὰ ἀποτελεσματικὴ καὶ θετικὴ μόνο ἂν ἐγκαταλείψει κάθε πρόθεση ὑποκατάστασης...»

Καὶ λίγο ἀργότερα προσθέτει:

> «Οἱ ὁμάδες τῆς πρωτοπορίας, στὴν πρακτική τους, πρέπει νἄχουν πιὸ ριζοσπαστικοὺς στόχους ἀπ' ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ προβάλλονται ἀπὸ ἕνα πλατὺ μαζικὸ κίνημα...».

Θά 'ταν εὔκολο νὰ δώσουμε περισσότερα παραδείγματα...

Ὁ ἰδιαίτερα πολεμικὸς τόνος αὐτοῦ τοῦ κειμένου βρίσκει τὴ δικαίωσή του μέσα στὴν κατάσταση ποὺ τὸ ἐνέπνευσε. Η ἔνοπλη πάλη, ὁ ἐπαναστατικὸς ἀκτιβισμός, ἡ βία μειοψηφιῶν, θὰ μποροῦσαν πολὺ εὔκολα νὰ ἐξηγηθοῦν μὲ τὴν ἁπλὴ ὕπαρξη τοῦ φασισμοῦ. Αὐτὸ συνέβαινε πολὺ καιρὸ στὴν Ἰσπανία. Τὸ πρόβλημα ὅμως ἐδῶ εἶναι πρόβλημα τακτικῆς. Δίνοντας προτεραιότητα σ'

αὐτὴ τὴ μορφὴ πάλης, πρέπει οἱ ὑπόλοιπες νὰ διαχυθεῦτοῦν; Δὲν εἶναι αὐτοκτονία νὰ ἀφοσιώνεται κάποιος στὴν «ἔνοπλη ἀγκιτάτσια» δίχως νὰ μπορεῖ νὰ βασιστεῖ σ' ὁποιαδήποτε μαζικὴ ὑποστήριξη; Τί πολιτικὸ ἐνδιαφέρον ἔχει αὐτὴ ἡ μορφὴ ἀγώνα; Τόσα πολλὰ ἐρωτήματα ποὺ πολὺ συχνὰ παραμερίζονται ἢ παραμένουν ἀναπάντητα...

1975: 'Ανοικοδομεῖστε τὴ CNT!

Τὴν ἀποθάρρυνση ποὺ εἶχε καταλάβει τὴν πλειονότητα τῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων στὰ τέλη τοῦ 1974, διαδέχτηκε τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1975 ἕνας κάποιος ἐνθουσιασμός. Τὸ Κίνημα φαινόταν ν' ἀποκτᾶ τὴ δύναμή του, ὄχι μόνο στὴν Καταλωνία, ἀλλὰ καὶ στὴν 'Αραγωνία, στὸ Κέντρο (στὴ Μαδρίτη) καὶ στὸ Λεβάντε (Βαλένσια). Νέες ὁμάδες δημιουργήθηκαν σὲ πολλὰ διαφορετικὰ μέρη.

Στὴν Καταλωνία, μετὰ ἀπὸ μιὰ ἀποτυχημένη προσπάθεια συντονισμοῦ τοῦ συνόλου τῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων, τὸ Κίνημα φαινόταν νἆναι διασπασμένο σὲ διάφορες τάσεις. Οἱ βασικότερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι:

— μιὰ «εἰδικὴ» τάση ἀποτελούμενη ἀπὸ ἀναρχικὲς ὁμάδες ποὺ βασίζονταν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὸν πανεπιστημιακὸ τομέα.

— μιὰ ἀναρχοσυνδικαλιστικὴ τάση ποὺ ἦταν ἐμφανὴς σὲ διάφορα ἐργοστάσια κι ἀνάπτυσσε μιὰ πρακτικὴ ἀγώνα στὶς γειτονιές.

— μιὰ τάση προσκείμενη μᾶλλον πρὸς τὶς πρώην GOA, ἀναμφισβήτητα ἀντιεξουσιαστική, βρισκόμενη σ' ἐπαφὴ μὲ ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὁμάδες, ἀλλὰ διστακτική, παρόλα αὐτά, νὰ συγχωνευτεῖ μαζί τους.

— ἕνα διάχυτο ἀντιεξουσιαστικὸ ρεῦμα, ἀφηρημένου ἀντιεξουσιαστικοῦ μαρξιστικοῦ προσανατολισμοῦ, ποὺ υἱοθετεῖ τὶς θέσεις τῆς «ἐργατικῆς αὐτονομίας». 'Εξαιρετικὰ σεχταριστικὸ αὐτὸ τὸ ρεῦμα, περισσότερο ἐξτρεμιστικὸ ἀριστερὸ παρὰ ἀντιεξουσιαστικό, ὑπῆρξε ἰδιαίτερα ἐπιφυλακτικὸ ἀπέναντι σὲ κάθε προσπάθεια ποὺ ἀποσκοποῦσε στὸ συντονισμὸ μὲ ἄλλες ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες,

ἰδιαίτερα μὲ τοὺς ἀναρχοσυνδικαλιστές.

— οἱ Ἀκράτας, ἕνα ὑπο-κίνημα μὴ παραδοσιακῶν ἀναρχικῶν.[4]

Ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ σημειωθεῖ ἐπίσης ἡ ἐμφάνιση ὁμάδων στὶς ἐπαρχιακὲς πόλεις κι ἡ ἑδραίωση ἤδη ὑπαρχόντων (Ματάρο, Μπανταλόνα, Σὰν Ἀντριάν, Σάντα Κολόμα, Χοσπιταλέτ, Γκάβα). Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα λειτουργοῦσαν δυὸ «συντονιστικὰ ὄργανα», τὸ ἕνα ἀναλαμβάνοντας τὸ «βόρειο τομέα» τῶν περιχώρων τῆς Βαρκελώνης (Μπανταλόνα, Ματάρο. Γκρανόλλερς κ.λπ.) καὶ συντονίζοντας σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ὁμάδες ἐργατῶν καὶ τὸ ἄλλο καλύπτοντας τὸ «νότιο τομέα» (Μπαὶ Λομπρεγκάτ. Χοσπιταλέτ, Βιλαντέκανς, Γκάβα κ.λπ.). Στὴν ἴδια τὴ Βαρκελώνη ἡ μαχητικὴ δουλειὰ στὶς ἐργατικὲς συνοικίες ἔφερε ἀπίστευτα ἀποτελέσματα. Ἐνεργητικὲς ὁμάδες δημιουργήθηκαν στὶς ἀπόμερες συνοικίες τοῦ Σὰν Ἄντρες Γκουϊνεδέτα, Χόρτα, Βέρνταν καὶ Λὰ Βερνέντα.

Παράλληλα μ' αὐτὴ τὴ δραστηριότητα, οἱ ὁμάδες τοῦ τόπου δουλειᾶς ἢ ταμέα τῆς παραγωγῆς, ἀκολούθησαν μιὰ παρόμοια θεαματικὴ ἀνάπτυξη. Στὸν οἰκοδομικὸ τομέα, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς ἔπαιξαν ἕνα ἐξαιρετικὰ σημαντικὸ ρόλο στὴ ριζοσπαστικοποίηση

4. Οι ACRATAS (ACRATA = δίχως ἐξουσια) εἶναι ἕνα συνοθύλευμα ποικίλων τάσεων. Χαρακτηριστικό τους εἶναι ἡ φανερὴ ἐγκατάλειψη, ἀπό μέρους τους, τῆς ἀναρχικῆς παράδοσης. Ἢ μᾶλλον δὲν εἶναι ἐξοικειωμένοι μαζί της. Ὁ ἀναρχισμός τους δὲν προέρχεται ἀπ' τὸν Κροπότκιν ἢ τὸν Μαλατέστα, ἀλλὰ ἀπ' την Ἀμερική, ἂν καὶ μερικοὶ δὲν ξέρουν ἀκόμα κι αὐτό. Ἂν ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν ἥρωες, αὐτοὶ θα 'ταν οἱ Γίππις, οἱ Γουέδερμεν, οἱ Μάδερ Φάκερς, οι Σιτουασιονίστ τοῦ Μάη 68 κι ὁ Κὸν Μπεντίτ, οι Πρόβος κι οἱ Κομποῦτερς τοῦ Ράελ Βὰν Ντάιν. Ἀλλὰ ἴσως δὲν τοὺς ξέρουν οὔτε κι αὐτούς. Ἐξαιτίας αὐτοῦ εἶναι πιὰ αὐθεντικοί. Εἶναι θέμα μιᾶς αὐθόρμητης διαδικασίας ποὺ διαδραματίζεται μέσα στὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν στὸ γυμνάσιο καὶ στὸ πανεπιστήμιο. Τὸ κίνημα εἶναι νέο καὶ σχετίζεται περισσότερο μ' ἕνα κίνημα «ἀντικουλτούρας», ποὺ ἀναβλύζει ἰσχυρὰ μέσα στὴ χώρα, παρὰ μὲ τὴν CNT. Ἐπειδὴ τὸ κράτος τοῦ Χουὰν Κάρλος καὶ τοῦ Σουάρεζ ξέρει ὅτι αὐτὸ εἶναι η ἐπανάσταση, ἔχει βάλει πρόστιμο ἢ κατάσχεση σὲ δυὸ ἀπὸ τὰ περιοδικὰ τοῦ κινήματος (τὰ «AJOBLANCO» καὶ τὰ «STAR», ἕνα περιοδικὸ μὲ κομιξ, ποὺ μὲ τὰ κατασχεμένο νούμερο ἐγκαινίαζε τὸ δεύτερο χρόνο τῆς κυκλοφορίας του), πράγμα που δὲν ἔκανε μὲ τὸν τύπο τῆς «δημοκρατικῆς ἀντιπολίτευσης», ἀπ' τὸ TRIUNFO (ποὺ κυριαρχεῖται σ' ἕνα αὐξανόμενο βαθμὸ ἀπ' τὰ Κομμουνιστικὸ Κόμμα) ὡς τὰ CUADERNOS PARA EL DIALOGO.

Ἡ κατάσταση μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μ' ἐκείνη τῶν Ε.Π.Α. ἢ τῆς Ἀγγλίας στὴ δεκαετία τοῦ 60· τὸ κίνημα τῆς ἀντικουλτούρας μ' ὅλες του τίς

καὶ τὴ λαϊκοποίηση τῶν ἀγώνων στὸ SEAT,[5] τὸ προπύργιο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τῶν Ἐργατικῶν Ἐπιτροπῶν, ὀργανώθηκαν κι ἀποτέλεσαν τὴν κινητήρια δύναμη τῆς ἐξαπόλυ-

---

συνέπειες. Στὶς Ε.Π Α. οἱ χίππυς ἐμφανίστηκαν μετὰ τὴν ἐποχὴ Μάκ Κάρθυ — Ἀϊζενχάουερ, στὴν Ἱσπανία αὐτὸ τὸ ἀκρατικὸ κίνημα ἐμφανίστηκε μετὰ ἀπ' τὰ χρόνια τῆς μοζικης ἠλιθιότητας τῆς Φρανκικῆς δικτοτορίας Εἶναι μιὰ δύναμη τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Τὸ κίνημα ἐμφανίζει πολλὰ σημεῖα ὁμοιότητας. Ἀκρατικὰ περιοδικὰ σὰν τὸ AJOBLANCO θυμίζουν τὶς καλύτερες περιόδους τῶν INTERNATIONAL TIMES. Περιοδικὰ κόμικς(STAR, EL PROLLO ENMASCARADO, PURITA, CARAJILLO, NASTI DE PLASTI, ποὺ εἶναι πολὺ σημαντικὰ στὴ σημερινὴ ἱσπανικὴ κατάσταση), νέα συγκροτήματα ρὸκ — ο ἕνα ἀπ' τὰ πρόσφατα ποὺ παρακολούθησα στὴ Βαρκελώνη, στὸ TEATRO GRIEGO στὸ MONTJUICH, μαῦρες σημαῖες ἀνεμίζονταν αὐθόρμητα σ ὁλόκληρο τὸ χῶρο, κι ἀκούγονταν τὸ σύνθημα «Ζήτω ἡ CNT» — ντισκοτὲκ ὅπως ἡ ZELESTE, νέοι συγγραφεῖς «ἀντεργκράουντ» ὅπως ὁ Μαριάνο Ἀντολὶν Ράτο, ὁ μεταφραστὴς τοῦ Οὐίλλιαμ Μπάρροους στὰ Καστιλλιάνικα — ἐκδότες τῆς ὀντικουλτούρας (ὅπως ὁ «ΚΑΙΡΟΣ» μὲ βιβλίο τῶν Πωλ Γκούντμαν, Μάρραιη Μποῦκταιν, Θεοντὸρ Ρόοτζοκ, Ἄλλαν Βάττς κ.λπ. καὶ κριτικοὶ τέτοιοι, ὅπως ὁ «TUSQUETS» — συγγραφεῖς ὅπως ὁ Λουὶς Ρασιανέρο, ἕνα μέλος τῆς ἐκδοτικῆς κολλεκτίβας τοῦ AJOBLANCO, φοιτητὴς μερικὰ χρόνια τοῦ Μπέρκλεϋ καὶ συγγραφέας τοῦ «ENSAYOS SOBRE EL APOCALIPSIS» κι ἄλλων βιβλίων κι ἄλλοι ὅπως ο Κόρλος Σεμπρούν Μάουρα ἢ ὁ φιλόσοφος Φερνάντες Σαβάτερ, ποὺ πλησιάζει πολὺ κοντὰ στὰ ἀντιεξουσιαστικὰ πνεῦμα.

Ὅλα αὐτὰ τροφοδοτοῦνται ἀπ' τὸ αὐθόρμητο πνεῦμα ποὺ εἰσβάλλει ο ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας οἱ δρόμοι, οἱ τοῖχοι, τῶν ὁποίων τὰ συνθήματα («HACIA LA ORGIA GENERAL», «PUTAS AL PODER QUE LOS HIJOS YA ESTAN κλπ.)θυμίζουν σ' ἕνα σημαντικὸ βαθμὸ τὰ συνθήματα τῶν ἡμερῶν τοῦ Γαλλικοῦ Μάη.

Η Βαρκελώνη ὁποτελεῖ τὸ μαγνητικὸ κέντρο ὅλων αὐτῶν' θὰ μποροῦσε νὰ εἰπωθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ ἀντίστοιχο τοῦ Σὸν Φραντσίσκο στὴ δεκαετία τοῦ '60. Ὅπως ἀκριβῶς στὸ Σὰν Φραντσίσκο ὑπῆρχε μιὰ ἀναρχικὴ παράδοση (Ἡ I.W.W κλπ) τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ Βαρκελώνη, ὀλλὰ σ' ἕνο πολὺ πιὸ ἰσχυρὸ βαθμὸ φυσικά.

Στὴν Ἱσπανία ὀνακαλύπτουμε ξανὰ τὸν ἀναρχισμὸ διαμέσου τοῦ Τζέρρυ Ροῦμπιν, τοῦ Ντανιὲλ Κὰν Μπεντὶτ καὶ τοῦ Ρόελ Βὰν Ντάϊν. Τὸ AJOBLANCO ἀφιερωμένο βασικὰ στη «νέα κουλτούρα» ἔχει μετακινηθεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση ἑνὸς ἀνοιχτὰ ἀκρατικοῦ πνεύματος, μὲ τίμημα τὴν ἀπαγόρευσή του γιὰ 4 μῆνες Αὐτὴ ἡ τάση πρὸς τὴν ἀκρατικὴ παράδοση δυναμώνει καὶ θὰ δώσει νέα δύναμη στὴ C.N.T. κι ἄλλες ὁμάδες ποὺ ἔχουν ἀνανεωθεῖ μὲ νέο αἷμα καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ ἴδιο τὸ ἀτομικιστικὸ ἀποδιοργανωμένο ἀκρατικὸ κίνημα, στὸ μέτρο ποὺ δὲν ἀμβλύνεται καὶ διατηρεῖ τὸν αὐθορμητισμό του

S. SENOSIAIN ERRO.

5. Αὐτὲς οἱ ὁμάδες ἔπαιξαν ἕναν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ γενικὴ ἀπεργια τοῦ τομέα τῶν οἰκοδομῶν στὶς 17 Ἀπρίλη 1975, στὴ Βαρκελώνη, ὀργανώνοντας ἀπεργιακὲς πικετοφορίες καὶ τὴν αὐτοάμυνα τῶν ἐργατῶν

της τῶν ἀγώνων.[6] Στὸν τραπεζικὸ τομέα, ἡ ἀντιεξουσιαστικὴ συνδικαλιστικὴ ὁμάδα Σολινταριντάντ κι ἄλλες ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὁμάδες εἶχαν εἰσχωρήσει σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ ἀποτελοῦσαν σχεδὸν τὴν πλειοψηφία... Ὅλα φαίνονταν νὰ δείχνουν πὼς ἡ μεγάλη ζημιὰ ποὺ προκλήθηκε ἀπ' τὸν ἀκτιβισμό, ἡ ὁποία σὲ μεγάλο βαθμὸ εἶχε παραλύσει τὸ κίνημα στὴν Καταλωνία, δὲν εἶχε ἄλλες συνέπειες χάρη στὸ τακτικὸ ἐπανορθωτικὸ ἔργο ποὺ ἐκτελέστηκε ἀπὸ πολλὲς ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες.

Ἡ περιοχὴ τῆς Βαλένθια χαρακτηριζόταν στὰ προηγούμενα χρόνια ἀπ' τὴν ἀνάπτυξη φιλικῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων. Φαινόταν νὰ 'ναι ὅμως λίγο καθυστερημένη ἀπ' τὴν ἄποψη τῆς ὀργανωτικῆς διαδικασίας, σὲ σύγκριση μὲ τὴ Μαδρίτη ἢ τὴν Βαρκελώνη. Ἀλλὰ στὰ 1975, οἱ ὁμάδες αὐτῆς τῆς περιοχῆς ἀναπτύχτηκαν ἀλματωδῶς κι οἱ πρόσφατα συγκροτημένοι ἀναρχοσυνδικαλιστικοὶ πυρῆνες συνενώθηκαν μαζὶ κάτω ἀπ' τὸν τίτλο C.N.T. τῆς περιφέρειας τῆς Βαλένθια. Στὴ Βαλένθια, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ Ἀλικάντε, Ἀλκόυ, Καστελλόν, Βιλλένα, Ἔλντα, Λουκένα, Τσέστε, Ὀριχουέλα κι ἀκόμα καὶ στὴν Καρθαγένη καὶ τὴ Μουρκία, ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ὁμάδες σχημάτισαν τοπικὲς ὁμοσπονδίες τῆς CNT κι ἀνοικοδόμησαν συνδικαλιστικὲς δομές. Ἡ ὁμάδα τοῦ Ἀλικάντε ἔβγαλε ἕνα περιοδικὸ ποὺ λέγεται Ἀμανεκέρ, ἡ ὁμάδα τοῦ Ἀλκόυ πῆρε ἕνα πολὺ ἐνεργητικὸ μέρος στοὺς τοπικοὺς ἐργατικοὺς ἀγῶνες,[7] οἱ ἀντιεξουσιαστὲς δάσκαλοι τῆς Βαλένθια ἐκδόσανε τὴν «Ἐσκουέλα Λίμπρε» καὶ σχημάτισαν τὸ διδασκαλικὸ συνδικάτο τῆς CNT. Ὑπῆρξε μιὰ ὁρισμένη διείσδυση ἀντιεξουσιαστῶν μαχητῶν σὲ διάφορους παραγωγικοὺς τομεῖς, ἰδιαίτερα στὴ μεταλλουργία... Ξέχωρα ἀπ' αὐτό, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς τῆς ἀνασυγκροτημένης CNT, βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μὲ ὁρισμένα προβλήματα, ἐσωτερικῆς, νὰ ποῦμε, τάξης. Στὴ Βαλένθια ὅπως καὶ στὴ Βαρκελώνη, συνέχιζε νὰ ὑπάρχει ἕνα ἀντιεξουσιαστικὸ ρεῦμα, ποὺ ἀποτελούνταν ἀπὸ αὐτόνομες ὁμάδες οἱ

6. Οἱ Ἀναρχοσυνδικαλιστὲς ἔχουν ἐπίσης διεισδύσει σταθερὰ στὶς μεταλλοβιομηχανίες κι ἰδίως στὴν περιοχὴ Μποὶ Λομπρεγκάτ.

7. Στὶς 15 Σεπτέμβρη 1975, συνελλήφθηκαν 7 σύντροφοι στὸ Ἀλκόυ σὰν «ἡγέτες» τῆς γενικῆς ἀπεργίας ποὺ εἶχε μόλις παραλύσει τὴν πόλη.

όποίες διαφωνοῦσαν ἀπόλυτα μὲ τὴ στρατηγικὴ ἀνοικοδόμησης τῆς CNT. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς θἄπρεπε νὰ σημειωθεῖ ἡ ὕπαρξη μιᾶς ἀφηρημένα συμβουλιακῆς ὁμάδας ποὺ ἐκδίδει ἕνα περιοδικὸ ποὺ ὀνομάζεται «Προλεταριακὴ Αὐτονομία». Αὐτὲς οἱ πολὺ μικρὲς ὁμάδες ἀρνιούνταν κάθε ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητές. Παρόμοια, ἡ ὁμάδα Σολινταριντάντ τῆς Βαλένσια, ἐνῶ καθόριζε τὸν ἑαυτό της σὰν ἀντιεξουσιαστικὸ συνδικαλιστικό, παρέμεινε στὸ περιθώριο ἀναφορικὰ μὲ τὴ διαδικασία ἀνοικοδόμησης τῆς CNT. Εἶναι δύσκολο νὰ ἐξηγηθεῖ ἡ στάση τῆς Σολινταριντάντ, δεδομένου ὅτι οἱ μαχητὲς ποὺ ἦταν ἀρχικὰ μέλη της στὴ Βαρκελώνη καὶ τὴ Μαδρίτη (ἀνήκοντας ἐπομένως στὴν ἴδια τάση μὲ τὴν ὁμάδα τῆς Βαλέντσια) ἀναμίχτηκαν πλέρια στὴν ἀνοικοδόμηση τῆς CNT. Ἡ ὁμάδα τῆς Βαλέντσια ὑπῆρξε ἐπιπλέον ἀρκετὰ ἐνεργητικὴ σ' ὁρισμένους τόπους δουλειᾶς... Παρὰ αὐτὲς τὶς διαστάσεις, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς προχώρησαν στὴ δημιουργία τῶν δομῶν ποὺ ἤθελαν. Ἡ «Ἀμανεσὲρ» ἔγινε γρήγορα ἡ τοπικὴ φωνὴ τῆς CNT τῆς περιοχῆς τῆς Βαλέντσιας. Δημιουργήθηκαν τοπικὲς ὁμοσπονδίες (Βαλέντσια, Ἀλικάντε, Ὀριχουέλα, Βιλένα, Καστελλὸν κ.λπ.) καὶ συνδικάτα (οἰκοδομές, μεταλλουργία, ἐκπαίδευση κ.λπ.) κι ἐκλέγηκε μιὰ Περιφερειακὴ ἀντιπροσωπευτικὴ Ἐπιτροπή. Σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο, ἡ CNT διατήρησε καλὲς ἐπαφὲς μὲ τὴν UGT.

Στὴν περιοχὴ τοῦ Κέντρου (Μαδρίτη), ἡ πρόοδος ὑπῆρξε ἀκόμα πιὸ θεαματική. Ἐπηρεασμένη λιγότερο ἀπ' τὶς ἐσωτερικὲς συγκρούσεις ἀπ' ὅτι οἱ ἄλλες περιοχές, ἡ περιοχὴ τῆς Μαδρίτης, ἀπὸ μιὰ αὐστηρὰ ὀργανωτικὴ σκοπιά, προόδευε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅτι ἡ περιοχὴ τῆς Βαλέντσιας ἢ ἀκόμα καὶ τῆς Καταλωνίας. Ὅπως εἰπώθηκε προηγούμενα, ἀπ' τὰ τέλη τοῦ 1974 εἶχε μπεῖ σ' ἐφαρμογὴ μιὰ διαδικασία συγχώνευσης τῶν διάφορων ἀντιεξουσιαστικῶν ὁμάδων ποὺ εὐνοοῦσαν τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς C. N.T. Συνεχιζόμενη σ' ὅλο 1975, αὐτὴ ἡ ἑνοποιητικὴ ἀπόπειρα μὲ βάση ἕνα ξεκάθαρο πολιτικὸ σχέδιο, ἀπόδωσε ἰδιαίτερα ἱκανοποιητικοὺς καρπούς. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἀποτελοῦσε παρὰ ἕνα μακροπρόθεσμο στόχο ἔγινε μιὰ πραγματικότητα. Οἱ ἐργατικοὶ πυρῆνες βοηθήθηκαν σὲ συνδικάτα κι ἀπέδειξαν μεγάλη ἀγωνιστική

ἱκανότητα... Ὀργανωμένοι στὴν «Αὐτόνομη Ὁμοσπονδία Οἰκοδόμων», οἱ ἀντιεξουσιαστὲς ποὺ ἀνῆκαν σ' αὐτὸν τὸν παραγωγικὸ τομέα, δημιούργησαν τὸ οἰκοδομικὸ συνδικάτο τῆς CNT κι ἀντικατάστησαν τὴν «Σολινταρινττάντ», τὸ ὄργανο τῆς «Αὐτόνομης Ὁμοσπονδίας» μὲ τὴν Κονστρουξιόν, τὸ ὄργανο τοῦ οἰκοδομικοῦ συνδικάτου τῆς CNT. Τὸ ἴδιο φαινόμενο συνέβηκε σὲ ἄλλους τομεῖς τῆς παραγωγῆς ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ὀφείλουμε ν' ἀναφέρουμε τὸν τομέα τοῦ βιβλίου (Γραφικὲς Τέχνες), τὴν ὑγεία (Σάνινταντ) τὴ μεταλλοβιομηχανία (Μετάλ) καὶ τὶς τραπεζικὲς ἐργασίες (Μπάνκα). Δίνοντας προτεραιότητα στὴν ἀνοικοδόμηση τῆς CNT ἡ πλειονότητα τῶν ἀντιεξουσιαστῶν μαχητῶν, ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτὸ τὸ καθῆκον. Ἡ παρουσία στὴ Μαδρίτη ἑνὸς ἀντιεξουσιαστικοῦ ρεύματος, ποὺ βρισκόταν στὸ περιθώριο τῆς διαδικασίας ἀνοικοδόμησης, δὲν παρουσίαζε τὰ ἴδια προβλήματα ὅπως σ' ἄλλες περιοχές. Οἱ ἀντιεξουσιαστὲς φοιτητές, συγκεντρωμένοι γύρω ἀπ' τὸ περιοδικὸ Φεντερασιὸν σχημάτιζαν ἕνα πολὺ ἑτερογενὲς σύνολο στὸ ὁποῖο μποροῦσαν νὰ βρεθοῦν ταυτόχρονα «εἰδικοὶ» ἀναρχικοί, «νεοαναρχικοί», «σιτουασιονίστ», «ἀναρχομαρξιστές», συμβουλιακοί, ἀντιεξουσιαστὲς μαρξιστὲς κ.λπ. Συμφωνία ἀνάμεσα στὶς διάφορες αὐτὲς τάσεις μποροῦσε νὰ ἐπιτευχτεῖ μόνο πάνω σὲ ὁρισμένες ἰδέες, ὅπως τὸ αἴτημα τῆς αὐτονομίας ἢ ὁ ἀντιλενινισμός. Ἀκραῖα ἀντισυνδικαλιστικές, ἀρχικά, οἱ ὁμάδες, γύρω ἀπ' τὸ Φεντερασιόν, ἐξελίχτηκαν σταδιακὰ σὲ πολὺ πιὸ συμβιβαστικὲς θέσεις. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ξεκίνησαν ἀκόμα κι ἕνα σχέδιο γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς «Ὁμοσπονδίας Ἀντιεξουσιαστῶν Φοιτητῶν», ποὺ θὰ δούλευε διατηρώντας στενὴ σχέση μὲ τὴν ἀνασυγκροτημένη CNT καὶ πιὸ συγκεκριμένα μὲ τὸ ἐκπαιδευτικὸ συνδικάτο τῆς CNT. Ἄλλες φοιτητικὲς ὁμάδες προτίμησαν νὰ ταυτιστοῦν μὲ μιὰ ἀνασυγκρότηση τῆς FIJL, τῆς Ὀργάνωσης Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας. Αὐτὴ ἡ ἐξέλιξη πρὸς τὴν κατεύθυνση «ὀργανωτικῶν» θέσεων ἀπὸ ὁμάδες οἱ ὁποῖες, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀπόρριπταν ὁτιδήποτε συγκεντρωτικό, δὲν ἀποτελοῦσε ἕνα τοπικὸ φαινόμενο ποὺ περιοριζόταν στὴν περιοχὴ τῆς Μαδρίτης. Ὑπῆρξε παντοῦ μιὰ διαφορετικοῦ βαθμοῦ ἐμπειρία κι ἐπρόκειτο ν' ἀναπτυχτεῖ συνακόλουθα.

Έτσι γιά νά μήν άφήνει πολλά κενά αύτή ή άπεικόνιση τού κινήματος στά 1975, πρέπει νά είπωθεί ότι ή διαδικασία πού περιγράφτηκε σέ σχέση μέ τίς περιοχές τής Μαδρίτης, τής Βαλένσια καί τής Βαρκελώνης, συνέβαινε επίσης, άν καί λιγότερο θεαματικά, σ' άλλες περιοχές: στίς 'Αστουρίες, στό 'Εουσκάντι, στή Γαλικία, στήν 'Ανδαλουσία. Στήν 'Αραγωνία ή κατάσταση ήταν λίγο ειδική, άφού οί βασικοί πυρήνες τών άντιεξουσιαστών εργατών ήταν οργανωμένοι στίς COA (Αύτόνομες 'Εργατικές 'Επιτροπές). Οί τελευταίες συγκέντρωναν τήν 'Αριστερή πτέρυγα τών «έπίσημων» CO ('Εργατικές 'Επιτροπές). 'Αποτελούνταν πιό συχνά άπό άντιεξουσιαστές καί Μαοϊκούς. Οί συγκρούσεις άνάμεσα στίς διάφορες τάσεις έκαναν συχνά μή άποτελεσματικές αύτές τίς αύτόνομες δομές. Σ' αύτή τήν περιοχή, οί ομάδες τών άντιεξουσιαστών εργατών καί φοιτητών προσπάθησαν επίσης νά δημιουργήσουν ένα συντονιστικό σώμα: τό «'Αναρχικό 'Επαναστατικό Κίνημα» (MRA). Τό Σεπτέμβρη τού 1975, τό MRA έξαφανίστηκε κι άμέτρητες άντιεξουσιαστικές ομάδες έπρεπε ν' άντιμετωπίσουν σοβαρά τό πρόβλημα τί στρατηγική ν' άκολουθήσουν. Παρατηρώντας τήν πρόοδο τής άνοικοδόμησης τής CNT σέ άλλες περιοχές, οί άναρχοσυνδικαλιστές μαχητές άποφάσισαν νά δημιουργηθούν σύμφωνα μέ τό βιομηχανικό κλάδο στόν όποίο άνήκαν (μεταλλουργία, ύφαντουργία, οίκοδομές), κι έβγαλαν τό δικό τους περιοδικό, τό «'Αξιόν Λιμπερτάριο». Λίγο άργότερα οργανώθηκαν κι άλλοι τομείς (εκδόσεις, ξυλεία, εμπόριο) καί δημιουργήθηκε ένας τοπικός συντονισμός τών παραγωγικών ταμείων. Στή Βαλλαντολίντ, ή κατάσταση ήταν καθόλα παρόμοια μέ τής Σαραγόσας, έκτός άπό λεπτομέρειες. Οί άντιεξουσιαστικές ομάδες συντονίζονται άπό ένα τοπικό ένημερωτικό δελτίο, τό «'Απόγιο Μούτούο» καί φαίνεται ότι πρόσκεινται στήν άνοικοδόμηση τής CNT.

Είναι φανερό ότι τό οργανωτικό πλάνο πού είχε τή μεγαλύτερη πρόοδο στά 1975, ήταν ή άνοικοδόμηση τής CNT. Παρόλο πού άναπτύχτηκε περισσότερο στή Βαρκελώνη, στή Βαλένσια καί πάνω άπ' όλα στή Μαδρίτη, διαδραματιζόταν παντού. Τό γεγονός ότι πολλές ομάδες οί όποίες, σ' ένα όχι πολύ μακρινό παρελθόν, είχαν κάνει τόν άντισυνδικαλισμό πυρήνα τής πολιτικής

τους σκέψης, συσπειρώθηκαν γύρω ἀπ' τὸν ἀναρχοσυνδικαλισμό, ἀποδείχνει ἀναμφισβήτητα τὴν κινητοποιητικὴ φύση τῆς στρατηγικῆς τῆς ἀνοικοδόμησης, ἡ ὁποία ἔγινε γρήγορα ἡ μόνη συνεπὴς ἐναλλαγὴ γιὰ τοὺς ἀντιεξουσιαστὲς γενικότερα. Νὰ γιατὶ πολλὲς εἰδικὲς ὁμάδες ἔδωσαν προτεραιότητα σ' αὐτή, ἀντὶ στὴν ἀνοικοδόμηση τῆς FAI, ποὺ θἆταν πιὸ σύμφωνη μὲ τὰ ἐνδιαφέροντά τους σὰν ἀναρχικῶν μαχητῶν. Ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ τὸ σκεπτικό, διατυπωμένο σχηματικά, ἦταν: «Ἡ CNT δὲν εἶναι τὰ πάντα, ἀλλὰ δίχως τὴ CNT δὲν ὑπάρχει τίποτα».

Γιὰ τὴν ἐξήγηση τῆς υἱοθέτησης ἀπ' τὴν πλειοψηφία τοῦ σχεδίου τῆς ἀναρχοσυνδικαλιστικῆς ἀνασυγκρότησης, ὑπάρχουν ἄλλα στοιχεῖα. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, πρέπει νὰ ὑπογραμμιστεῖ ὁ σημαντικὸς ρόλος ποὺ ἔπαιξε στὸ συντονισμὸ τῶν ὁμάδων, τὸ περιοδικὸ τῆς Μαδρίτης «Συνδικαλισμός». Ἄρχισε νὰ κυκλοφορεῖ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1975 καὶ δέχτηκε ὀξύτατες κριτικὲς ἀπ' τοὺς ὀπαδοὺς τῆς καθαρότητας καὶ κηδεμόνες τῆς ὀρθοδοξίας, γιατὶ δὲν ἦταν καθαρὰ ἀναρχικό. Χρησίμεψε σὰ μαγνήτης γιὰ πολλοὺς ἀγωνιστὲς ἐργάτες ποὺ εἶχαν μέσα ἀπ' αὐτὸ τὴν πρώτη τους ἐπαφὴ μὲ τὶς ἀντιεξουσιαστικὲς ἰδέες καὶ τὸν ἐπαναστατικὸ συνδικαλισμό. Ἡ ἐκδοτικὴ ὁμάδα τοῦ «Συνδικαλισμοῦ», ποὺ ἀρχικὰ ἦταν μᾶλλον ἑτερογενής, ὑπῆρξε ἀρκετὰ ἔξυπνη γιὰ νὰ καταλάβει ὅτι θἄπρεπε νἆναι ἱκανὴ γιὰ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ πρὸς ὄφελός της τὶς ἀντιφάσεις τοῦ συστήματος. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ πολιτικὴ «ἀνοχῆς» ἐπέτρεψε τὴν ἔκδοση προοδευτικῶν περιοδικῶν καὶ πρόσφερε λίγο μεγαλύτερη ἐλευθερία στοὺς ἐκδότες,[8] οἱ ἱδρυτὲς τοῦ περιοδικοῦ ἐκμεταλλεύτηκαν τὴν κατάσταση καὶ νομιμοποίησαν τὸ περιοδικό. Μετὰ τὴν ἔκδοση λίγων νούμερων, τὸ «Συνδικαλισμός» καταξιώθηκε σὰν ἀντιεξουσιαστικὸ συνδικαλιστικὸ περιοδικό. Στὰ μάτια πολλῶν ἀναγνωστῶν, πέρασε ἀκόμα καὶ σὰν ἕνα μισο-επίσημο περιοδικὸ τῆς CNT. Ἕνα δίκτυο ἐργατῶν ἀνταποκριτῶν τροφοδότησε τὸ περιοδικὸ μὲ πληροφορίες γιὰ τοὺς διά-

---

8. Αὐτὴ ἡ «ονοχή» ἐπέτρεψε σὲ μερικοὺς ἐκδότες νὰ ἐκδώσουν βιβλίο σχετικὰ μὲ τὸν ἀναρχισμό. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ἡ «TUSQUETS» ποὺ ἔχει ἀναθέσει στὸν Κάρλος Σεμπρούν Μάουρα τὴν ἐπιμέλεια μιᾶς συλλογῆς μὲ τίτλο «ACRACIA».

φορους ἀγῶνες. Ὑποστηριζόμενο ἀπὸ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητές, τὸ «Συνδικαλισμός» μοιράστηκε ταυτόχρονα στὸ ἐμπορικὸ κύκλωμα καὶ πουλήθηκε κι ἀπ' τοὺς μαχητές. Οἱ ἀντιφάσεις ποὺ ἦταν κατάφωρες στὴν ἀνάγνωση τοῦ περιοδικοῦ, ἦταν ἐκεῖνες ποὺ διαποτίζουν ἀναπόφευκτα ἕνα Κίνημα στὴ διαμόρφωσή του. Στὴν πραγματικότητα τὸ «Συνδικαλισμὸς» βρῆκε μιὰ θέση μέσα στὴ διαδικασία τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς ἀνασυγκρότησης, ποὺ ἀντιστοίχισε σὲ μιὰ συγκεκριμένη φάση τῆς ἀνάπτυξής της καὶ συντέλεσε στὴ λαϊκοποίηση τῶν ἐννοιῶν τῆς αὐτοδιεύθυνσης καὶ τῆς αὐτονομίας, παρουσιάζοντας μιὰ ἀντιεξουσιαστικὴ ἐναλλακτικὴ λύση στὸ ἐργατικὸ κίνημα. Ἑπομένως ὁ ρόλος του ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἀσήμαντος.[9]

Ἡ ἀντιεξουσιαστικὴ ἀναδιάρθρωση γύρω ἀπ' τὸ πρόγραμμα γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς CNT, πραγματοποίησε μεγάλη πρόοδο στὴ διάρκεια τοῦ 1975. Ἡ καταστολὴ κι ἡ ἐπιβεβλημένη παρανομία ἔβαλαν ἀναμφισβήτητα μιὰ τροχοπέδη σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία. Ἡ τρομοκρατία ποὺ κλιμακώθηκε σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα ἀνάμεσα στὸ Σεπτέμβρη, τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐκτέλεσης τῶν 5 μαχητῶν τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς καὶ στὸ θάνατο τοῦ Φράνκο, δὲν εὐνοοῦσε καθόλου τὴ μαζικὴ δουλειά. Ἀλλὰ οἱ ὀργανώσεις ποὺ εἶχαν δημιουργηθεῖ ἄντεξαν στὶς ἐπιθέσεις τῆς ἀστυνομίας, ἐνῶ πολλὲς μικρὲς ὁμάδες εἶδαν τὸ μηχανισμὸ τους νὰ ἐξαρθρώνεται. Ὁ θάνατος τοῦ Φράνκο κι ἡ ἄνοδος τοῦ Χουὰν Κάρλος καὶ νέων ὑπουργῶν στὴν ἐξουσία, δημιούργησε μιὰ ὁλότελα νέα κατάσταση. Πολιτικά, ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτρέψει τὴν ἐπιτάχυνση τῆς διαδικασίας ποὺ εἶχε ἀρχίσει.

1976 : Ἡ ἐπανακατάκτηση τῶν αὐταπατῶν

Στὴν πορεία τῶν τελευταίων λίγων μηνῶν, ἕνα ἀσυνήθιστο κῦμα ἐργατικῶν ἀπεργιῶν, ἀναταραχῶν ἀνάμεσα στὸ λαὸ κι ἐ-

9 Τὸ περιοδικὸ ἔχει τώρα σταματήσει νὰ κυκλοφορεῖ ἐξαιτίας μιᾶς μεγάλης διάστασης ἀνάμεσα στην ὀνομαζόμενη καὶ τὴν πραγματικὴ κυκλοφορία καὶ διαφωνιῶν ἀνάμεσα στὸν ἱδρυτὴ καὶ στὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς κολλεκτίβας

να πλῆθος μανιφέστων καὶ διακηρύξεων ἔχουν σαρώσει τὴν Ἰσπανία. Ἡ μαχητικὴ ἱκανότητα ἑνὸς κινήματος καὶ τῆς διάδοσής του μπορεῖ νὰ ἐπαληθευτεῖ μόνο ἀπ' τὸ ρόλο ποὺ εἶναι ἱκανὸ νὰ παίξει μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες. Καμμιὰ ὀργάνωση δὲ μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι ἔχει μαζικὴ ἀπήχηση στὴ σημερινὴ Ἰσπανία. Ἡ ἀνοχὴ τὴν ὁποία δείχνουν οἱ κυρίαρχες δυνάμεις στοὺς διάφορους τομεῖς τῆς ἀντιπολίτευσης δὲν πρέπει νὰ γεννάει αὐταπάτες. Ἡ παρανομία ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελεῖ ἕνα τρόπο ζωῆς, ἂν καὶ περισσότερο ἀπονευρωμένο ἀπὸ πρίν...

Στὸ νούμερό της τοῦ Γενάρη 1976, ἡ F. L. δημοσίεψε μιὰ σειρὰ συζητήσεων μὲ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς ἀγωνιστὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις, ἕνας ἀγωνιστὴς τῆς CNT τῆς Μαδρίτης, τοποθέτησε τὴν ἀνασυγκρότηση τῆς CNT μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς γενικότερης στρατηγικῆς ἀναδιάρθρωσης τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος σὰ σύνολο. Ἀφήνοντας παράμερα κάθε δογματισμό, αὐτὸ εἶναι ἕνα θέμα κατανόησης τοῦ ὅτι ἡ ταξικὴ πάλη ἀποτελεῖ μόνο μιὰ πλευρά. μιὰ θεμελιακὴ πλευρὰ εἶναι ἀλήθεια, τῆς πάλης ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ καὶ κρατικὴ καταπίεση. Ὁ ἀγώνας τῶν γυναικῶν, τῶν νέων, τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων, ὁ ἀντιμιλιταρισμὸς κι ἡ οἰκολογικὴ μάχη ἀποτελοῦν ἐξίσου μέρη μιᾶς συνολικῆς στρατηγικῆς. Στὴ Βαρκελώνη καὶ τὴ Μαδρίτη ἀνασυγκροτήθηκαν ὁμάδες τῶν «Μουγιέρες Λίμπρες». Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀντιεξουσιαστὲς ἀγωνιστὲς προσπαθοῦν νὰ συγκροτήσουν «ἀντιεξουσιαστικὲς οἰκολογικὲς ὁμάδες» ἢ ν' ἀνασυγκροτήσουν ὁμάδες τῆς «Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας». Αὐτὴ ἡ πολύπλευρη δραστηριότητα θἆναι ὅμως δυνατὴ μόνο ἂν τὸ Κίνημα μπορέσει ν' ἀνασυνδεθεῖ μὲ τὴ μαζική του παράδοση καὶ ν' ἀποκτήσει μιὰ ἱκανοποιητικὰ ἰσχυρὴ καὶ δομημένη ταξικὴ ὀργάνωση γιὰ νὰ ἐπέμβει στοὺς ἀγῶνες τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια, ἡ CNT παραμένει τὸ νευραλγικὸ κέντρο τοῦ Ἰσπανικοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος. Ἡ ἑδραίωσή της, ἑπομένως, θεωρεῖται σὰν ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἐπείγοντα καθήκοντα ποὺ μπαίνουν στὴν ἡμερήσια διάταξη. Ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ χρόνου ἡ διαδικασία ἀνοικοδόμησης τῆς CNT ἐπιβεβαιώθηκε ἐκπληκτικά. Ἡ ἀποτόνωση τῆς καταστολῆς ἔχει ἐπιτρέψει τὴ διενέργεια τοπικῶν συ-

νελεύσεων (ἀπ᾽ τὶς ὁποῖες ἡ πιὸ σημαντικὴ ἐξακολουθεῖ νάναι ἐκείνη ποὺ ἔγινε στὴ Βαρκελώνη στὶς 29 τοῦ Φλεβάρη καὶ στὴν ὁποία πῆραν μέρος 700 ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητές). Μερικοὶ τομεῖς τῆς CNT ἐφαρμόζουν μιὰ ἀνοιχτὴ πολιτικὴ ἐνῶ ἄλλοι θεωροῦν ὅτι προτοῦ ἐμφανιστοῦν δημόσια θἄπρεπε νὰ βελτιωθεῖ τὸ ὀργανωτικὸ ἐπίπεδο. Ἐνῶ τὸ κίνημα ἑδραιώνεται στὴ Βαρκελώνη καὶ στὴ Μαδρίτη, ὅπου ἡ CNT ἔχει γίνει μιὰ χειροπιαστὴ πραγματικότητα, κερδίζει ἐπίσης ἔδαφος καὶ σ᾽ ἄλλες περιοχὲς ὅπως στὴν Ἀνδαλουσία, στὸ Ἐουσκάντι καὶ στὶς Ἀστουρίες. Σιγὰ σιγά, τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα βρίσκουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐπίλυσή τους. Σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο, ὑπάρχουν μερικὲς φορὲς διαφωνίες ἀνάμεσα στὴ CNT καὶ στὴν ὁμάδα «Σολινταριντάντ», ἀλλὰ γενικὰ ὑπάρχει μιὰ ἔφεση γιὰ ἑνότητα. Στὸ πρόσφατο παρελθόν, οἱ συγκρούσεις προσωπικοτήτων, ποὺ συχνὰ εἰσάχτηκαν ἀπ᾽ τὸ ἐξωτερικό, ἔπαιζαν ἕνα ἰδιαίτερα ἀρνητικὸ ρόλο στὴν ὀργανωτικὴ διαδικασία τοῦ ἐσωτερικοῦ. Οἱ «consulates»,[10] πιστοὶ στὴν ἀποστολή τους, παρακολουθοῦσαν ἄγρυπνα. Στὸ μέτρο ποὺ τὸ ἐσωτερικὸ χειραφετήθηκε ἀπ᾽ τοὺς κηδεμόνες του τῆς ἐξορίας, αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς διχόνοιας τείνουν νὰ ἐξαφανιστοῦν. Τὸ μέλλον τους σήμερα εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀβέβαιο. Τὸ κέντρο βαρύτητας τοῦ Ἰσπανικοῦ Ἀντιεξουσιαστικοῦ Κινήματος ἔχει μετατοπιστεῖ πραγματικὰ ἀπ᾽ τὸ ἐξωτερικὸ στὸ ἐσωτερικό. Ἕνα μελλοντικὸ ἐθνικὸ συνέδριο γιὰ τὴν ἀνασυγκρότηση τῆς CNT Ἰσπανίας, θἄχει τὸ πρόβλημα τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἡμερήσια διάταξή του. Ἀπὸ πληροφορίες, ποὺ ἔχουν ἔρθει πρόσφατα, φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ συνέδριο θὰ εὐνοήσει τὴν ἐξαφάνιση τῆς «ἐπίσημης» ἐκπροσώπησης τῆς ἐξορίας. ἀφοῦ ὁ διχασμὸς CNT Ἰσπανίας — CNT ἐξορίας παρουσιάζει ὁλοένα καὶ λιγότερο ἕνα δικαιολογητικὸ λόγο ὕπαρξης. Μ᾽ αὐτὴ τὴ στροφή, τὸ Ἰσπανικὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα ἔχει εὐκαιρίες γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπ᾽ τὴ μακρόχρονη γραφειοκρατικὴ κρίση ποὺ τὸ ἔχει περιορίσει.

Ὄχι πολὺ πρίν, τὸ μέλλον τοῦ Ἰσπανικοῦ ἀναρχισμοῦ φαινόταν σκοτεινὸ ἀκόμα καὶ στοὺς πιὸ αἰσιόδοξους. Οἱ περισσό-

10 Οἱ «CONSULATES» εἶχαν επιφορτιστεῖ μὲ τὸ καθῆκον νὰ εξακριβώνουν ὂν ακολουθοῦνται οι ντιρεχτίβες τῆς «ἐπίσημης» CNT.

τερες ἀντιεξουσιαστικὲς ὁμάδες, ἀποκομμένες ἀπὸ κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα τῶν ἀγώνων, ἐπιβίωναν μόνον ἀναφερόμενες σ' ἕνα ἔνδοξο παρελθόν. Φυσικά, ἀντιεξουσιαστικὲς πρακτικὲς μποροῦ νὰ ἐφαρμόζονταν ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ ἢ ἕνα ἀντιεξουσιαστικὸ ρεῦμα μπορεῖ νὰ ὑπῆρχε μέσα σὲ μιὰ ἐξουσιαστικὴ ὀργάνωση, ὁ ὀργανωμένος ἀναρχισμός, ὅμως, βρισκόταν στὸ βασίλειο τῶν ὀνείρων ἢ τῆς χίμαιρας... Σήμερα, δίχως νὰ βυθιζόμαστε σὲ μιὰ ἀπύθμενη θριαμβολογία φαίνεται δυνατὸ νὰ μιλᾶμε γιὰ ἐπανακατάκτηση τῶν αὐταπατῶν.

Φ ρ έ ν τ υ

Παρίσι, Μάης 1976

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ΄

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

1. Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα στὴν Ἰταλία διαμορφώνεται πάνω σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ ἀντίφαση. Ἐνῶ, δηλαδή, μετὰ τὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ χρόνια, ἡ ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ κυριαρχία τῶν παραδοσιακῶν πολιτικῶν κομμάτων (ΚΚΙ, ΣΚΙ) εἶναι καταθλιπτικὴ πάνω στοὺς ἐργαζόμενους καὶ στὴ διανόηση ὑπάρχουν φαινόμενα ἔντονης ἀντίδρασης σ' αὐτὴ καὶ ἐξαπόλυση ἀγώνων μὲ ὁλοφάνερο τὸ χαρακτήρα τοῦ αὐθόρμητου.

Ἡ ἐπαναστατικὴ ὁρμὴ τῶν λαϊκῶν μαζῶν τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ μετατροπή της σὲ ἐπιθετικὴ πολιτικὴ δύναμη, ἐμποδίστηκε τούτη τὴ φορὰ ὄχι τόσο ἀπὸ τὴ δύναμη ποὺ διέθεταν οἱ ἡγετικὲς ὁμάδες νὰ ἐπεμβαίνουν μὲ τοὺς κατασταλτικούς τους μηχανισμούς, ὅσο ἀπὸ τὴν ἐπέμβαση τῶν παραδοσιακῶν σχηματισμῶν τῆς Ἀριστερᾶς. Ἡ πολιτικὴ ἔκφραση αὐτῆς τῆς ἐπέμβασης εἶναι τὸ Συνέδριο τοῦ ΚΚΙ τοῦ Σαλέρνο (1944). Μὲ τὴ στροφὴ τοῦ Σαλέρνο ἀλλάζει ριζικὰ ὁ προσανατολισμὸς τοῦ ΚΚΙ. Ἀποδέχεται τὸ χωρισμὸ τοῦ κόσμου σὲ ζῶνες ἐπιρροῆς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ υἱοθετεῖ —μὲ ἀρκετὲς ἀντιδράσεις— τὴ στρατηγικὴ τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων γιὰ τὴν «ἐθνικὴ ἀνόρθωση», ποὺ ἐκφράζει σ' ἐθνικὴ κλίμακα τὴ συνεργασία τῶν δυὸ συστημάτων, ὅπως αὐτὴ διαμορφωνόταν στὴ διάρκεια καὶ μετὰ τὴ λήξη τοῦ πολέμου. Οἱ ἀπόπειρες ἀνατροπῆς αὐτῆς τῆς στρατηγικῆς στὴν Ἰταλία, τόσο οἱ ὀργανωμένες ὅσο καὶ οἱ αὐθόρμητες, ἀπότυχαν. Ἡ «Στέλλα Ρόζα» (= Κόκκινο Ἀστέρι) ἦταν ἕνα ἰσχυρὸ ρεῦμα μέσα στὸ ΚΚΙ καὶ ἰδιαίτερα στὴ βιομηχανικὴ περιοχὴ τοῦ Τορίνου. Στὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο ποὺ ἔχει τὸν ἴδιο τίτλο διαβάζουμε: «Δὲν ἀρκεῖ νὰ οἰκοδομήσουμε ξανὰ τὸ ἀστικὸ ἀντιφασιστικὸ κρά-

τος, ἀλλὰ ἀντίθετα πρέπει νὰ οἰκοδομήσουμε τὴν ἰταλικὴ σοβιετικὴ δημοκρατία». Ἡ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς «Στέλλα Ρόζα» ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΙ ἦταν, ὅπως συνήθως, βίαιη καὶ συκοφαντική. Τὸ ρεῦμα δὲν ἄντεξε στὴν πίεση καὶ χωνεύτηκε μέσα στὸ Κόμμα.

Ἡ ὁμοσπονδία τοῦ ΚΚΙ τῆς περιοχῆς τῆς Ραγκούσας, παρακούοντας τὶς ντιρεκτίβες τῆς Κ.Ε., ἡγεῖται τὸ 1945 τῆς πάλης ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ, τῶν ἀγγλοαμερικανῶν καὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς θητείας ποὺ ἔνοπλα ὑποστήριζε ὁ λαός. Γιὰ 4 ἡμέρες, ἀπὸ τὶς 4 ἕως τὶς 7 Γενάρη τοῦ 1945, ἡ ἔνοπλη πάλη εἶχε πάρει μεγάλες διαστάσεις. Εἶχαν καταληφτεῖ ὅλα σχεδὸν τὰ δημόσια κτίρια. Ἡ ἐξέγερση ποὺ ἐπεκτάθηκε στὸ Νάρο, Ἀγκριτζέντο, Μοντερόσσο κ.λπ., εἶχε πολλὰ θύματα καὶ καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ ΚΚΙ ἀνοιχτά.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, τὸ ΚΚΙ ἔχει νὰ ὑποδείξει στοὺς ἐργαζόμενους νὰ δουλεύουν καὶ νὰ πειθαρχοῦν. Ἡ ὀργάνωση τοῦ ΚΚΙ Μιλάνου σ' ἕνα δελτίο της γράφει: «Ὁ ἐργοστασιακὸς πυρήνας καὶ οἱ ὑπεύθυνοι σύντροφοι ὀφείλουν (...) νὰ κινητοποιοῦν καὶ ὀφείλουν μὲ τὸ παράδειγμά τους νὰ ὑποκινοῦν στὴ δουλειὰ καὶ στὴν πειθαρχία». Ἔτσι ὁ Τολιάττι, μιλώντας στὴ Συντακτική, καυχιόταν ὅτι ἡ «Ἰταλία εἶναι ἡ χώρα μὲ τὶς λιγότερες ἀπεργίες».

Ὅταν κάτω ἀπὸ τὴν ὁλόπλευρη πίεση, μερικοὶ ἀντάρτες, στὴν περιοχὴ ἰδίως τῆς Μπιελλέζε (Κίνημα Λαϊκῆς Ἀντίστασης) καὶ στὴν Ἐμίλια, Μπολώνια, Μοντένα καὶ Ρέτζιο, πῆραν τὰ βουνὰ καὶ χτύπησαν στόχους φασιστικοὺς καὶ τῆς ἐργοδοσίας, τὸ Κ.Κ.Ι. τοὺς καταδίκασε σὰν «τροτσκιστές, προβοκάτορες καὶ συνεργάτες τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν». Καὶ δὲν σταμάτησε ἐκεῖ. Ἡ «Οὐνιτά» τῆς 29)11)46 μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴ συνεργασία τῆς τοπικῆς ὀργάνωσης τοῦ ΚΚΙ μὲ τοὺς καραμπινιέρους τῆς Μοντένα γιὰ τὴν καταστολὴ τῆς ἐξέγερσης «μιὰ καὶ οἱ πρῶτοι καὶ πιὸ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὴν τάξη καὶ τὴν ἡσυχία τῆς ἐπαρχίας μας εἴμαστε ἀκριβῶς ἐμεῖς». Οὔτε γιὰ τοὺς φασίστες τὸ Κ.Κ.Ι. δὲ μίλησε τόσο αὐστηρὰ ὅσο ὅταν κατάγγελνε τοὺς παρτιζάνους ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα.

Όταν οἱ κομμουνιστές διώχτηκαν ἀπό τήν κυβέρνηση καί ὕστερ' ἀπό τήν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Τολιάτι (14.7.48), κορυφώθηκε στούς ἐργαζόμενους ἡ ἀνησυχία γιά τίς ἐξελίξεις. Αὐθόρμητες ἀπεργίες καί ἐνέργειες λαϊκῆς ἐξέγερσης καταπνίγηκαν ἀπό τό ἴδιο τό ΚΚΙ. Ἡ γραφειοκρατία θριάμβευε παντοῦ. Μιά νέα κατάσταση διαμορφωνόταν.

Μέσα σ' αὐτές τίς συνθῆκες ἐμφανίστηκε στό Μιλᾶνο μιά μικρή ὀργάνωση ἡ «Βολάντε Ρόσσα». Αὐτή ἐκτέλεσε ἕνα φασίστα πού εἶχε ἀθωωθεῖ ἀπό τό δικαστήριο καί χτύπησε πολλούς ἄλλους μέ διάφορους τρόπους.

Ἀργότερα, κάτω ἀπό τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀνορθόδοξων ἐπαναστάσεων τῆς Κούβας καί τῆς Ἀλγερίας, προωθοῦνται ἔντονα διαθέσεις καί πράξεις πού ὑπογραμμίζουν τή θέληση γιά τή λειτουργία τῆς ἐργατικῆς αὐτονομίας. Αὐτή εἶναι ἡ αἰτία πού τό καλοκαίρι τοῦ 1962, ὕστερ' ἀπό μιά συμφωνία συνδικάτων —ἐπιχειρηματιῶν γιά τά σημειόλαια ἐργασίας, ξεσπάει μιά μεγάλη ἀπεργία πού «γιά πρώτη φορά ἡ ἐπαναστατική βάση ἀγνόησε τό Κόμμα». Ἡ «Οὐνιτά» θά μιλήσει γιά προβοκάτορες πού τροφοδοτοῦνται ἀπό τούς ἀστούς. Οἱ προβοκάτορες ἦταν τό 92% τῶν ἐργατῶν! Ἀκολουθοῦν ὅμοια γεγονότα σέ ἄλλες πόλεις ἀλλά καί στά κατοπινά χρόνια πού στίς συνθῆκες τῆς κεντροαριστερᾶς, πού προωθεῖ ἡ ἀστική τάξη γιά ν' ἀντιμετωπίσει τήν κατάσταση, ριζοσπαστικοποιοῦν τίς ἐξτρεμιστικές φράξεις καί τίς ὁμάδες πού ἀντιτίθενται στήν ἐπίσημη γραμμή τῶν κομμάτων τῆς Ἀριστερᾶς.

2. Ἡ Νέα Ἀριστερά ἀρχίζει νά διαμορφώνεται. Ἡ ἔκδοση τῶν «Κόκκινων Τετράδιων», στά 1961, ἀποτελεῖ σταθμό. Ἀπό τό 1961 ὥς τό 1967 θά ἐκδοθοῦν πολλές ἐπιθεωρήσεις «Κουαντέρνι Πιατσεντίνι», «Λά Σινίστρα», «Λά Κλάσσε» κ.λπ.

Αὐτές ὅλες μιλοῦν γιά ὅλα τά μεγάλα θέματα πού ἀπασχολοῦν τό Ἐργατικό Κίνημα: ρήξη ΕΣΣΔ — Κίνας, ἡ Προλεταριακή Πολιτική Ἐπανάσταση, ὁ ἀνταρτοπόλεμος στή Λατινική Ἀμερική, Βιετνάμ, τό Κίνημα τῶν Μαύρων Πανθήρων, ἡ νέα ἀμερικάνικη Ἀριστερά, ἡ ἀνάγκη τῶν ἄγριων ἀπεργιῶν σάν ἀπάντηση στό σχέδιο ἐκμοντερνισμοῦ τοῦ νεοκαπιταλισμοῦ κ.λπ. Ὅλ'

αὐτά, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ γραμμὴ καὶ τὶς θέσεις τῶν παραδοσιακῶν καμμάτων καὶ τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων.

Σημαντικὴ εἶναι ἡ προσφορὰ στὴ διαμόρφωση τῆς νέας ἀριστερᾶς μιᾶς σειρᾶς σπουδαστῶν τῆς σχολῆς κοινωνιολογίας τοῦ Τρέντο. Ἐκεῖ βρίσκουμε καὶ τὶς ρίζες ὀργανώσεων ὅπως οἱ Κόκκινες Ταξιαρχίες ποὺ ἀργότερα διαδραματίζουν σοβαρὸ ρόλο στὶς ἐξελίξεις τῆς ἐπαναστατικῆς πάλης στὴν Ἰταλία. Μέσα ἀπὸ τὸ Κίνημα γιὰ ἕνα Ἀρνητικὸ Πανεπιστήμιο θὰ ξεπεταχτοῦν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ προσπαθήσουν νὰ μιλήσουν μὲ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν παραδοσιακὸ τρόπο γιὰ τὰ προβλήματα. Ἀπ' τὸ 1967 ἡ θεωρητικὴ ἐργασία θὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸ στενὸ πλαίσιο τοῦ Τρέντο. Δένεται μιὰ στενὴ συνεργασία μὲ τὸ Δελτίο ποὺ ἐπιμελεῖται τὸ Κέντρο Πληροφόρησης τῆς Βερόνας ποὺ θὰ μεταβάλλει τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1967 στὴν ἐπιθεώρηση «LAVORO POLITICO» («Πολιτικὴ Ἐργασία»).

Ἡ «Πολιτικὴ Ἐργασία» διακρίνεται γιὰ τὶς διαρκεῖς ἀναφορὲς τῶν ἄρθρων της στοὺς κλασσικοὺς τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ ἰδιαίτερα στὸ Λένιν καὶ τὸν Μάο Τσὲ - Τούνγκ. Ἡ φιλοκινέζικη τάση του φαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ περισσότερα μέλη τῆς σύνταξης προσχώρησαν στὸ ΚΚ τῆς Ἰταλίας (Μ — Λ) καὶ μάλιστα στὸ ρεῦμα τῆς «Κόκκινης Γραμμῆς». Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα οἱ πολυδιασπάσεις του δημιούργησαν νέες καταστάσεις ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησή τους.

3. Γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν πορεία τῆς γέννησης τῶν νέων ἐπαναστατικῶν ὀργανώσεων στὴν Ἰταλία εἶναι ἀνάγκη νὰ προχωρήσουμε στὴ διερεύνηση τῶν ἀρχικῶν στοιχείων ποὺ ἀποτελοῦν τὴ βάση τους, τὴ θεωρητικὴ καὶ τὴν ὀργανωτική.

Στὰ 1968 ἔχουμε ἀνάπτυξη τῶν φοιτητικῶν ἀγώνων στὴν Ἰταλία. Αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες ἔχουν τὴν ἐπίδρασή τους καὶ στὰ ἐργοστάσια. Ἀπὸ τὸ 1969 ἀναπτύσσεται ραγδαῖα ἡ αὐτονομία τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἐμφανίζονται νέες μορφὲς πάλης στὰ ἐργοστάσια καὶ ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ οἱ παραδοσιακὲς ὀργανώσεις ἀποδείχνονται ἀνίκανες νὰ συγκρατήσουν καὶ ν' ἀφομοιώσουν τὶς αὐθόρμητες ἐργατικὲς κινήσεις, ἀπὸ τὴν ἄλλη μπαίνει μὲ ὀξύτητα ἡ ἀπαίτηση μιᾶς ἐπαναστατικῆς ὀργάνωσης ποὺ ν' ἀνταπο-

κρίνεται στίς σύγχρονες συνθῆκες πάλης.

Στήν ἴδια ἐποχή ἀναπτύσσονται μιά σειρά μικρότερες ἤ μεγαλύτερες ὀργανώσεις, ὁμάδες καί κόμματα πού βάζουν τό πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης. Μιά ἀπ' αὐτές τίς ὁμάδες εἶναι καί τό «Κολλετίβο Πολίτικο Μετροπολιτάνο» πού διαμορφώθηκε στό Μιλάνο καί γενικά στό Βορρᾶ μέ πρωτοβουλία διαφόρων Ὁμάδων Μελέτης ἐργοστασίων καί ὑπηρεσιῶν.

Αὐτό θά παίξει μεγάλο ρόλο στόν ἰδεολογικό ἐξοπλισμό τῆς Νέας Ἀριστερᾶς. Βάζει κάτω ἀπό ἐξέταση τίς πολιτικές προϋποθέσεις κάτω ἀπ' τίς ὁποῖες ἐνεργοῦσαν μέχρι τώρα οἱ διάφορες ἐξωπαραδοσιακές πολιτικές καί συνδικαλιστικές ὁμάδες καί πού ὁδήγησαν σέ ἀδιέξοδο καί προωθεῖ τή συνειδητοποίηση τῆς ἀπαίτησης γιά τήν ὕπαρξή τους.

«Ἡ ἐναλλακτική λύση εἶναι καθαρή: ἤ οἱ ὁμάδες ξεπερνοῦν αὐτή τή φάση πού εἶναι βαθειά διαποτισμένη ἀπό αὐθορμητισμό, βολονταρισμό, σεχταρισμό καί ἄρα στερεῖται ἀπό μιά σοβαρή ταξική προοπτική πού ν' ἀντιπαρατάζεται στίς ὀργανώσεις πού ἀργιοῦνται, ἀναλαβαίνοντας τή γενική ἄποψη τῆς σύγκρουσης μεταξύ ἀστικῆς τάξης καί προλεταριάτου, ἤ προορίζονται νά πάρουν ἀναπότρεπτα δρόμο ἀπό τήν πολιτική σκηνή...».

Ὅσο γιά τό ἔδαφος τῆς πάλης, τό ἴδιο ντοκουμέντο καταλήγει στό ὅτι: «πάνω ἀπ' ὅλα στήν μητροπολιτική περιοχή ἡ πάλη τῶν τάξεων μπαίνει σέ ἐπαναστατικούς ὅρους πού ἡ διέξοδός της ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τήν ΕΝΟΠΛΗ ΛΑΪΚΗ ΠΑΛΗ».

Τό «Κολλετίβο Πολίτικο Μετροπολιτάνο», θά προσπαθήσει νά διατυπώσει ἀπόψεις πάνω σέ ὅλα τά προβλήματα (ὀργάνωσης, σχέσεων μέ τό παγκόσμιο κίνημα, γυναίκας, μορφῶν πάλης, θέσης τῶν ἐργατῶν καί τεχνικῶν στό ἐργοστάσιο καί ἔξω ἀπ' αὐτό, τῆς κοινωνικοποίησης τῆς ἐργοστασιακῆς πάλης κ.λπ.).

4. Ἡ «Προλεταριακή Ἀριστερά» εἶναι τό μαχητικό φύλλο τοῦ «Κ.Π.Μ.». Δίπλα τους ξεπετάχτηκε ἀπό τήν ἀνάγκη ἡ περιοδική ἔκδοση «Προλεταριακή Ἀριστερά» (Ἰούλης 1970) πού ἔχει σύμβολο τό σφυροδρέπανο καί τό ντουφέκι. Τό ΚΠΜ ἔχει αὐτοδιαλυθεῖ καί τή θέση του πῆρε ἡ «Προλεταριακή Ἀρι-

στερά». Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε κάτω ἀπὸ ἐσωτερικὲς συγκρούσεις καὶ ἀνακατατάξεις.

Ἡ «Προλεταριακὴ Ἀριστερὰ» ἀποτελεῖ ἕνα ποιοτικὸ πήδημα στὸ θεωρητικὸ πεδίο καὶ χαρακτηρίζεται προπαντὸς ἀπὸ μιὰ ὑποκένтηση τῆς πρακτικῆς. Αὐτὴ ἀσκεῖται ὄχι μόνο στὸ ἐργοστάσιο ἀλλὰ καὶ στὴν πόλη. Μαζὶ μὲ τὴν ὀργάνωση «Λόττα Κοντίνουα», ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ὀργανώσεις ποὺ φάνηκαν ἀπὸ τὸ 1968, ἔριξε τὸ σύνθημα «Νὰ πάρουμε τὴν πόλη».

«—Στὸ πλευρό μας στέκεται ἐκεῖνος ποὺ δὲ ζητάει μὰ ποὺ παίρνει.

—παίρνει τὸ σπίτι

—παίρνει τὶς συγκοινωνίες

—παίρνει τὰ βιβλία

—παίρνει μὲ τὴν πάλη ἐκεῖνο ποὺ διεκδικεῖ στὰ ἐργοστάσια καὶ στὴν κοινωνία γιατὶ ἔμαθε πληρώνοντάς το ἀκριβὰ ὅτι τ' ἀφεντικὰ δίνουν ὅ,τι θέλουν, ὅταν θέλουν καὶ μόνο ὅταν ἔχουν ἕνα συμφέρον ἀπ' αὐτό.

Μὲ μιὰ κουβέντα, ΠΑΙΡΝΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥ, —ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ, διότι ἔμαθε καὶ κατάλαβε πὼς ὅλο αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει, κυριολεκτικὰ ὅλο, τὸ ἔκαμε αὐτὸς μαζὶ μὲ ἑκατομμύρια ἄλλους ὅπως αὐτὸς ἐκμεταλλευόμενους καὶ ἀποκλεισμένους...

Στὸ πλευρό μας στέκεται ἐκεῖνος ποὺ ἀντιτάζει στὸ Βρώμικο καὶ Καταπιεστικὸ Πόλεμο τῶν ἀφεντικῶν τὸν Καθαρὸ καὶ Ἐπαναστατικὸ Πόλεμο».

Ἡ ἐμφάνιση τῶν «Μπριγκάτε Ρόσσε»
(=«Κόκκινες Ταξιαρχίες»)

Ἡ προώθηση στὸ κοινωνικὸ πεδίο ἀγώνων ὅπως τῆς κατάληψης σπιτιῶν, τῆς ἄρνησης πληρωμῆς ἐνοικίων, τῆς ἄρνησης πληρωμῆς εἰσιτηρίων κ.λπ., φέρνει σὲ ἄμεση σύγκρουση μὲ τὸ ἀστικὸ κράτος καὶ τὴν ἀστικὴ πρακτική, πλατιὲς μάζες. Οἱ νέες αὐτὲς μέθοδες πάλης βρίσκουν ἀπέναντί τους καὶ τὰ παραδο-

σιακὰ κόμματα (ΚΚΙ, ΣΚΙ κ.λπ.) μὲ ὅλο ἐκεῖνο ποὺ ὁ Λένιν ὀνόμαζε «Ἀστικὸ Ἐργατικὸ Κίνημα». Ἡ ἀντίσταση, ὅμως, στὴν ἐπίθεση τῆς ἰμπεριαλιστικῆς δεξιᾶς ὅλο καὶ περισσότερο μεγαλώνει καὶ τὰ παραδείγματα πολλαπλασιάζονται, ἐνῶ σὲ μερικὲς περιπτώσεις παίρνει τὴ μορφὴ στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Στὶς 20 Ὀχτώβρη 1970, σ' ἕνα φύλλο τῆς «Προλεταριακῆς Ἀριστερᾶς» δίνεται ἡ εἴδηση τῆς ἐμφάνισης στὴν πολιτικὴ σκηνὴ τῶν «Κόκκινων Ταξιαρχιῶν».

Τὸ κόκκινο φθινόπωρο ἄρχισε κιόλας

«Τὸ φθινόπωρο ποὺ ἔχουμε μπροστά μας παρουσιάζεται σὰν μιὰ ἐποχὴ ἀποφασιστικῆς πάλης στὴ σύγκρουση μὲ τὴν ἐξουσία (...). Ἐναντίον τῶν θεσμῶν ποὺ διευθύνουν τὴν ἐκμετάλλευσή μας, ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀφεντικῶν, τὸ πιὸ ἀποφασιστικὸ καὶ συνειδητὸ μέρος τοῦ προλεταριάτου ποὺ μάχεται ἔχει κιόλας ἀρχίσει νὰ παλεύει γιὰ νὰ οἰκοδομήσει τὴ νέα νομιμότητα, μιὰ νέα ἐξουσία. Γιὰ νὰ οἰκοδομήσει τὴν ὀργάνωσή του. Ἔχουμε παραδείγματα γι' αὐτό: τ ὴ ν ἀ π α γ ω γ ὴ κ α ὶ τ ὴ δ ι α π ό μ π ε ψ η ποὺ ἔκαμαν στὸ Τρέντο οἱ ἐργάτες τῆς Ἴνις ἐναντίον τῶν φασιστῶν προβοκατόρων ποὺ εἶχαν προμελετημένα μαχαιρώσει δυὸ ἐργάτες· τ ὴ ν κ α τ ο χ ὴ κ α ὶ τ ὴ ν ὑ π ε ρ ά σ π ι σ η τῶν σπιτιῶν ποὺ εἶχαν καταληφτεῖ (...)· τ ὴ ν ἐ μ φ ά ν ι σ η α ὐ τ ό ν ο μ ω ν ὀ ρ γ α ν ώ σ ε ω ν (Κόκκινες Ταξιαρχίες) ποὺ δείχνουν τὶς πρῶτες στιγμὲς προλεταριακῆς αὐτοργάνωσης γιὰ νὰ χτυπηθοῦν τ' ἀφεντικὰ καὶ οἱ ὑπηρέτες τους στὸ ἔδαφός τους, «μὲ ἴσους ὅρους», μὲ τὰ ἴδια μέσα ποὺ αὐτοὶ χρησιμοποιοῦν ἐναντίον τῆς ἐργατικῆς τάξης...».

Τί εἶναι οἱ «Κόκκινες Ταξιαρχίες»

Δίνουμε μερικὰ ἀποσπάσματα αὐτοκαθορισμοῦ τους. Ὁ χώ-

ρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ δώσουμε ὅλα ὅσα γράφονται στὶς μπροσοῦρες ποὺ κυκλοφόρησε ἡ ἴδια ἡ ὀργάνωση κατὰ καιρούς. Τότε, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ δεῖ τὴν ἐξέλιξη ποὺ ἔχει ἡ ἴδια ἡ ὀργάνωση τόσο ἀπὸ θεωρητικὴ ὅσο καὶ ἀπὸ πρακτικὴ ἄποψη. Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ πορεία, ὅμως, ὁπωσδήποτε θὰ πρέπει νὰ μελετηθεῖ.

«Πολλοὶ σύντροφοι ἢ ὁμάδες τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς, ἔχουν μιλήσει πάνω σὲ διάφορα θέματα ποὺ προῆρθαν ἀπὸ τὴ δουλειά μας. Ἀλλὰ μᾶς φαίνεται ὅτι ἡ ἀναφορὰ στὶς δικές μας ἀπόψεις δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβής.

Γιὰ νὰ εὐκολύνουμε λοιπόν, τὴν κατανόηση καὶ γιὰ ν' ἀποφευχτοῦν «ἑρμηνεῖες» ποὺ ἐμπνέονται περισσότερο ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ ἐπεχείρησε νὰ δώσει ἡ ἐξουσία γιὰ μᾶς παρὰ ἀπὸ τὴ δική μας πραγματικὴ φύση, ἀπαντοῦμε σὲ μερικὰ ἐρωτήματα καίρια.

1. Οἱ «Μπριγκάτε Ρόσσε» εἶναι ἢ δὲν εἶναι τὸ «ἔμβρυο τοῦ μελλοντικοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ;» Ποτὲ δὲ δηλώσαμε ὅτι τὸ ἔμβρυο εἴμαστε ἐμεῖς. Καὶ γιατὶ ἀκόμα στὴ δική μας πολιτικὴ προοπτικὴ δὲν ἔχουμε πετύχει νὰ διακρίνουμε μὲ ἀρκετὴ καθαρότητα, ὅπως ἴσως καταλαβαίνουν οἱ ἄλλοι, τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς «μελλοντικοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ». Μᾶς φαίνεται ὅτι ἡ κυρίαρχη τάση τείνει περισσότερο στὸ σχηματισμὸ μιᾶς ἔνοπλης πολιτικῆς ὀργάνωσης ποὺ λύνει αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ αἰώνιο θέμα, τὸ κόμμα καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς στρατός, τὸ κόμμα καὶ τὸ ἀντάρτικο.

Ἀλλὰ ἀκόμα δὲ μᾶς φαίνεται ὅτι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ «ΜΠ.Ρ.» εἶναι τὰ «ἔμβρυα τοῦ μελλοντικοῦ κόμματος — ἀντάρτικου».

2. Οἱ «Μπ. Ρ.» εἶναι ἢ δὲν εἶναι «στρατιωτικοὶ ὀργανισμοί»;

Δὲν εἶναι στρατιωτικοὶ ὀργανισμοὶ καὶ εἶναι πολὺ ξένοι στὸ στὺλ δουλειᾶς μας αὐτὴ ἡ διαίρεση τῶν «πολιτικῶν ὀργανισμῶν» ἀπὸ τοὺς «στρατιωτικοὺς ὀργανισμούς».

Ἡ ἀρχὴ ποὺ διατυπώθηκε ἀπὸ ἄλλους ὅτι πρέπει ἡ πολιτικὴ νὰ καθοδηγεῖ τὸ ντουφέκι, ἔχει κατανοηθεῖ καὶ πραγματοποιεῖται στὴν ὀργάνωσή μας κατὰ μιὰ ἀκριβὴ ἔννοια. Καὶ γι'

αὐτὸ προτρέπεται ὁ κάθε σύντροφος καὶ ὁ κάθε πυρήνας συντρόφων νὰ βαθαίνει τὸ πολιτικὸ ξεκαθάρισμα ποὺ θὰ τοῦ χρησιμεύει ὡς ὁδηγὸς καὶ ποὺ εἶναι θεμέλιο καὶ ἐκλογὴ τῆς δικῆς του ἐπαναστατικῆς συμπεριφορᾶς, ποὺ ὅταν συντρέχει λόγος ἀκόμα νὰ ἐνεργεῖ καὶ «στρατιωτικά».

3. Οἱ «Μπ. Ρ.» εἶναι «μιὰ ἔναρξη μειοψηφικὴ καὶ γραφειοκρατικὴ μιᾶς φάσης τῆς πάλης τῶν τάξεων στὴν ὁποία ἡ ἐπίθεση θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκφραστεῖ κυρίως στὸ ἐπίπεδο τῆς «συνωμοτικῆς βίας»;

Δὲν ξέρουμε τί σημαίνει «συνωμοτικὴ βία». Ξέρουμε τὴν τακτικὴ καὶ ἀντεπαναστατικὴ βία καὶ τὴν ἐπαναστατικὴ πάλη. Ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ βία παίρνει συχνὰ τὸν τύπο τῆς ΑΜΕΣΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ὀργανωμένης συνωμοτικά. Εἶναι ἕνα γεγονὸς ποὺ δὲν ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ μιᾶς ὅσο ἀπὸ τὴν καταπιεστικὴ ὀργάνωση τῶν ἀφεντικῶν.

Ὅτι ἡ προλεταριακὴ ἐπίθεση ἐκφράζεται καὶ μὲ τὴν ἄμεση δράση τὴν ὀργανωμένη συνωμοτικὰ εἶναι κάτι ποὺ δὲν τὸ ἀνακαλύψαμε ἐμεῖς ἀλλὰ ὅτι ὁποιος παρακολουθεῖ λίγο ἀπὸ κοντὰ τὴν ταξικὴ σύγκρουση δὲν κουράζεται νὰ τὸ ἀνακαλύψει. Ἐμεῖς σκεφτόμαστε —αὐτὸ τὸ κάνουμε— ὅτι ἡ προλεταριακὴ ἐπίθεση εἶναι σήμερα πλούσια καὶ ὅτι ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς τρόπους τῆς ἔκφρασής της ὑπάρχει καὶ ὁ τρόπος τῆς ἄμεσης δράσης τῆς ὀργανωμένης συνωμοτικά.

4. Ὑπῆρξε μιὰ πλέρια λαθεμένη ἐκτίμηση τοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ προλεταριάτου καὶ ἀστικῆς τάξης καὶ ἄρα τῆς φάσης τῆς πάλης ποὺ περνᾶμε τώρα, ποὺ βέβαια εἶναι μιὰ φάση προλεταριακῆς ἐπίθεσης ἀλλὰ ὄχι βέβαια σὲ στρατιωτικὸ ἐπίπεδο.

Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ πολιτική μας εὐαισθησία εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ κείνου ποὺ μᾶς ἀποδίνει αὐτὴ τὴν κατηγορία.

Ἡ φάση ποὺ περνάει σήμερα ἡ σύγκρουση μεταξὺ τῶν τάξεων, ὑποστηρίζουμε ὅτι εἶναι μιὰ φάση κατάκτησης τῶν ὀργανωτικῶν μέσων καὶ συσσώρευσης τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων τῶν ἱκανῶν νὰ ὑποστηρίξουν τὴ σύγκρουση καὶ νὰ προπαρασκευάσουν τὴ μετωπικὴ ἐπίθεση ποὺ προκύπτει ἀπ' τὴν ἀνάπτυξη ἑ-

νὸς ἀντιδραστικοῦ κινήματος ποὺ φτάνει μέχρι τὴν ἔνοπλη ἀντεπανάσταση.

Καὶ ἄρα τοῦ ἀναγκαστικοῦ περάσματος ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη καὶ μαζικὴ ἀπάντηση ἀκόμα καὶ τὴ βίαιη, στὴν ὀργανωμένη ἐπίθεση, ποὺ ἐπιλέγει τὸ χρόνο, ὑπολογίζει τὴν ἔντασή της, ἀποφασίζει γιὰ τὸν τύπο, ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ἐξουσία της.

5. Τί εἶναι, λοιπόν, οἱ «Μπ. Ρ.»;

Εἶναι ὁμάδες προλεταριακὲς ποὺ ἔχουν καταλάβει ὅτι γιὰ νὰ μὴν τὶς κοροϊδεύουν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνεργοῦν μὲ ἐξυπνάδα, σύνεση καὶ μυστικότητα, δηλαδὴ κατὰ τρόπο ὀργανωμένο. Ἔχουν καταλάβει ὅτι δὲν ἐξυπηρετεῖ σὲ τίποτα ν' ἀπειλεῖς μὲ τὰ λόγια καὶ κάθε τόσο νὰ ξεσπᾶς σὲ μιὰ ἀπεργία. Ἀλλὰ ἔχουν ἀκόμα καταλάβει ὅτι τ' ἀφεντικὰ εἶναι τρωτὰ στὸ πρόσωπό τους, στὰ σπίτια τους, στὴν ὀργάνωσή τους, ὅτι συνωμοτικὲς προλεταριακὲς ὁμάδες ὀργανωμένες καὶ δεμένες μὲ τὸ ἐργοστάσιο, τὴ συνοικία, τὸ σχολεῖο καὶ τοὺς ἀγῶνες μποροῦν νὰ κάνουν τὸ βίο ἀβίωτο αὐτῶν τῶν κυρίων».

Οἱ «Μπ. Ρ.» χρησιμοποιοῦν στὴν πάλη τους πολλὰ μέσα: καταστροφὲς ὑλικοῦ σὲ ἐργοστάσια, καταστροφὲς αὐτοκινήτων ἡγετικῶν στελεχῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν φασιστῶν συνδικαλιστῶν· τὴ σύλληψη καὶ διαπόμπευσή τους· τὴ σύλληψη καὶ τὴν παραπομπή τους στὴν «προλεταριακὴ δικαιοσύνη»· τὴν «ἀπαλλοτρίωση» ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τέλος τὴν ἔνοπλη ἀντίσταση. Ὁ κατάλογος τέτοιων πράξεων εἶναι μακρύς. Ἀρχίζει μὲ τὴ διαπόμπευση φασιστῶν στὸ Τρέντο (30.7.70), τὸ κάψιμο αὐτοκινήτου τοῦ ἡγετικοῦ στελέχους τῆς Σὶτ - Σίμενς Λεόνι (17.8.70) καὶ περνώντας ἀπὸ πυρκαγιὲς αὐτοκινήτων, εἰσβολὲς σὲ συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις τῆς δεξιᾶς, ληστεῖες τραπεζῶν, ἔνοπλες συγκρούσεις μὲ ἀστυνομικούς, ἐπιθέσεις ἐναντίον στρατώνων καραμπινιέρων, προχωρεῖ στὴν ἀπαγωγὴ τοῦ εἰσαγγελέα Σόσσι ποὺ ἔκαμε τόσο θόρυβο (18.4.74) καὶ ἐξακολουθεῖ στὸ ἴδιο στὺλ μέχρι σήμερα. Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς δράσης σκοτώθηκαν πολλὰ μέλη της ὅπως ἡ Καγκόλ, ὁ Μαντίνε, ὁ Ρωμέο κ.λπ., καὶ πιάστηκαν ἄλλα ὅπως ὁ Ρενάτο Κούρτιο, ὁ Φραντζεσκίνι καὶ ἄλλοι.

Ἡ ὀργάνωση ΓΚΑΠ (Γκρούπι 'Ατσιόνε Παρτιζάνα)

Οἱ θεωρητικὲς θέσεις αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης, ποὺ ἔδρασε κυρίως στὴ Γένοβα, εἶναι πολὺ κοντινὲς μὲ τὶς θέσεις τῶν «Μπ.Ρ.».

Ἡ δραστηριότητα τῶν ΓΚΑΠ ἀναπτυζόταν σὲ μιὰ σειρὰ ἐπιθέσεων ἐναντίον μερικῶν κέντρων τῆς ἀστικῆς ἐξουσίας (προξενεῖο τῶν ΗΠΑ, 'Αστυνομικὴ Διεύθυνση, ἐργοστάσια, ἀποθῆκες τῆς ἑταιρίας ΙΝΙΣ, διϋλιστήρια Γκαρόνε κ.λπ.) καὶ προπαντὸς σὲ μιὰ σειρὰ ραδιοφωνικῶν «πειρατικῶν» ἐκπομπῶν. Τὸ πεδίο δράσης τῶν ΓΚΑΠ, σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ ἀντάρτικη θέση, βρισκόταν σ' ὀρεινὲς καὶ ἀπομονωμένες περιοχές. Τὴ δράση τους καὶ τὰ ἀνακοινωθέντα τους τὰ δημοσίευαν ἡ «Λόττα Κοντίνουα» καὶ ἡ «Ποτέρε 'Οπεράϊο».

«22 'Οκτώβρη»

Εἶναι μιὰ ἄλλη μικρὴ ὀργάνωση τῆς Γένοβας ποὺ πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἀνήκει στὶς ΓΚΑΠ. Ἡ δίκη ποὺ ἔγινε ἐναντίον μελῶν της (Μάης 71) στὴ Γένοβα ἔδειξε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προσπάθησε καὶ πέτυχε ἡ ταξικὴ δικαιοσύνη τὴν καταδίκη τους. Σ' αὐτὴ τὴ σκευωρία ἔπαιξε πρῶτο ρόλο ὁ εἰσαγγελέας Σόσσι ποὺ ἔγινε πασίγνωστος μὲ τὴν ἀπαγωγή του ἀπὸ τὶς «Κόκκινες Ταξιαρχίες» καὶ τὶς ἐξομολογήσεις του.

N.A.P. (Νουκλέι Προλετάρι 'Αρμάτι) (=Ἔνοπλοι Προλεταριακοὶ Πυρῆνες)

Μιὰ ἄλλη ὀργάνωση πολὺ συγγενικὴ μὲ τὶς «Μπ. Ρ.», τὴ ΓΚΑΠ καὶ τὴν «22 'Οκτώβρη». Λένε ὅτι ἡ μόνη διαφορὰ μὲ τὶς «Κ.Τ.» εἶναι ὅτι τὰ μέλη τῶν «ΕΠΠΙ» στρατολογοῦνται μεταξὺ τῶν περιθωριακῶν στρωμάτων.

Οἱ ἄλλες ὀργανώσεις

Πέρα ἀπ' αὐτὲς τὶς ὀργανώσεις ποὺ ἀναφέραμε, στὸ χῶρο τῆς ἀντιπαραδοσιακῆς ἀριστερᾶς, μὲ περισσότερο ἢ λιγότερο μα-

σιχό καὶ μαρξιστικολενινιστικὸ προσανατολισμό, θὰ βροῦμε μιὰ σειρὰ ἄλλες. Ἡ LOTTA CONTINUA, τὸ PDUP καὶ ἡ AVANGUARDIA OPERAΙΑ εἶναι οἱ πιὸ σημαντικές. Ὅλες, ὅμως, αὐτὲς μπαίνουν σιγὰ - σιγὰ στὸ κοινοβουλευτικὸ παιχνίδι καὶ ὅλες βρίσκονται ἀντίθετες στὴν ἀνάλυση καὶ στὴ μεθοδολογία δράσης τῶν «Κόκκινων Ταξιαρχιῶν», τῶν «Ὁμάδων Ἀντάρτικης Δράσης» (GAP) καὶ τῶν NAP.

Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν ὀργανώσεων ποὺ βρίσκονται στ' ἀριστερὰ τοῦ KKI εἶναι ὁ μαρξιστικολενινιστικὸς τους χαρακτήρας τόσο στὶς δομὲς ὅσο καὶ στὶς λειτουργίες τους. Φυσικά, ἄλλες τονίζουν τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο στοιχεῖο τῆς μαρξιστικολενινιστικῆς θεωρίας καὶ πρακτικῆς. Ὁ κεντρικός, ὅμως, πυρήνας τῆς σύλληψής τους γιὰ τὴν ἐπανάσταση, γιὰ τὸ σοσιαλισμό, γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ ὀργάνωση καὶ τὸ ρόλο της εἶναι ὁ ἴδιος. Πέρα ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις ποὺ ἀναφέραμε μέχρι τώρα καὶ ποὺ τὸ κοινό τους χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι γεννήθηκαν ἀπὸ τὸ ἐργατικὸ καὶ φοιτητικὸ κίνημα τοῦ 1967 καὶ ὕστερα, ὑπάρχει καὶ τὸ ἀναρχικὸ ἰταλικὸ Κίνημα ποὺ εἶναι ἴσως τὸ δυνατότερο σήμερα στὴν Εὐρώπη.

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Τὸ σημερινὸ ἀναρχικὸ κίνημα ἔχει βαθιὰ χωμένες τὶς ρίζες του στοὺς ἱστορικοὺς ἀγῶνες τοῦ προλεταριάτου, τοῦ περασμένου καὶ τοῦ τωρινοῦ αἰώνα. Οὐσιαστικὰ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀναρχισμοῦ βρίσκεται στὰ πρῶτα σοσιαλεπαναστατικὰ κινήματα τῆς χώρας, τὸν καιρὸ τῆς ἵδρυσης τῆς Α΄ Διεθνοῦς (1864).[1]

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ ἐργαζόμενοι τῆς χώρας χωρίζονταν σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες: τοὺς ἐξειδικευμένους ἐργαζόμενους (ὑφαντουργούς, τυπογράφους καὶ σιδηροδρομικοὺς) καὶ στοὺς

1) Στή Σικελία τόν καιρό τῆς Α΄ Διεθνοῦς, οἱ ἐργάτες ἦταν συγκροτημένοι στίς ὀνομαζόμενες «ἐργατικές δέσμες» (FASCI OPERAI). Αὐτή ἀκριβῶς τήν ὁρολογία χρησιμοποίησε ὀργότερα ὁ Μουσολίνι ὅταν δημιούργησε τίς δικές του ἔνοπλες ὁμάδες, ὀνομάζοντάς τες: μαχητικές ὁμάδες (FASCI DI COMBATIMENTO), ἀντιγράφοντας μάλιστα καί τό χρῶμα τῆς σημαίας τῆς Α΄ Διεθνῆς

ἀνειδίκευτους ἐργαζόμενους καὶ βιοτέχνες (τσαγκάρηδες, ἀρτοποιούς, ξενοδοχειακοὺς ὑπάλληλους, μεταλλωρύχους, μεταλλουργοὺς κ.λπ.). Οἱ μὲν πρῶτοι ἦταν ὀργανωμένοι στοὺς Ἐργατικοὺς Σύνδεσμους, ἐνῶ οἱ δεύτεροι στοὺς Βιοτεχνικοὺς Σύνδεσμους.

Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ προλεταριακὰ στρώματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ συνιστοῦν τὸ Ἰταλικὸ Παράρτημα τῆς Διεθνοῦς, πάνω σὲ ἀντιεξουσιαστικὲς βάσεις. Τὰ μέλη του, αὐτοαποκαλοῦνταν «Διεθνιστὲς» ἢ «Ἐπαναστάτες Σοσιαλιστές».

Στὴ σύσταση τοῦ ἰταλικοῦ παραρτήματος ἔπαιξαν σημαντικὸ ρόλο ὁ Μπακούνιν καὶ ὁ Κάρλο Καφιέρο (Αὔγουστος 1871). ὁ ὁποῖος σὲ πρώτη φάση ἦταν συνδεμένος μὲ τὸν Μάρξ. Ὅταν ὅμως ἦρθε στὴν Ἰταλία καὶ ἀντίκρυσε τὴν πραγματικότητα τοῦ τόπου, διαφώνησε μὲ τὶς πολιτικὲς προτάσεις τῶν Μάρξ - Ἔνγκελς καὶ βρίσκοντας τὶς ἰδέες του ταυτόσημες μὲ τὴν πρακτικὴ τοῦ Μπακούνιν, γίνεται ὁ πρῶτος κήρυκας τοῦ ἀναρχισμοῦ στὴν Ἰταλία (Ἰούνιος 1872).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ γίνονται δυὸ ἐξεγέρσεις ποὺ ἀποτυχαίνουν. Ἡ μιὰ ἔγινε στὴ Μπολώνια (Αὔγουστος 1874) καὶ ἡ ἄλλη στὴν ἐπαρχία Ματέζε τῆς Ν. Ἰταλίας. Καὶ οἱ δυὸ ἦταν ὀργανωμένες ἀπὸ ἀναρχικοὺς καὶ εἶχαν σκοπὸ τὴ γενίκευση τῆς ἐπανάστασης.

Οἱ ἀναρχικοὶ ἀγωνιστὲς ποὺ μέχρι τότε συμμετεῖχαν ἐνεργὰ σ' ὅλα τὰ συνέδρια, τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τοὺς ἀγῶνες τῶν ἐργαζόμενων, κάνουν καὶ τὸ δικό τους Α' Πανιταλικὸ Συνέδριο (Ρίμινι 1872).

Μὲ τὸ κλείσιμο αὐτῆς τῆς περιόδου, ἀνοίγει ἡ «τρομοκρατικὴ» περίοδος τοῦ κινήματος, ποὺ διαρκεῖ μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ 20ου αἰώνα. Τὰ πιὸ σημαντικὰ ἐπεισόδια αὐτῆς τῆς περιόδου εἶναι: Ἔκρηξη βόμβας στὸ Παλάτσο Μαρτσίλι τοῦ Μιλάνου (20.1.1893). Ἔκρηξη βόμβας στὸ Παλάτσο Μοντετσιτόριο τῆς Ρώμης (8.3.1894). Δολοφονία τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Σάντι Καρνὸ στὴ Λυών, ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ ἀναρχικὸ φούρναρη Ἱερώνυμο Σάντε Καζέριο (24.4.1894). Ἀποτυχημένη ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἰταλίας Οὐμπέρτου τοῦ Β', ἀπὸ τὸν Πιέτρο Ἀτσιάπιτο (22.4.1897). Δολοφονία τοῦ Οὐμπέρ-

του Β΄ στὴ Μόντσα, ἀπὸ τὸν ἀναρχικὸ ὑφαντουργὸ Γκαετάνο Μπρέσι ἀπὸ τὸ Πράτο τῆς Φλωρεντίας (28.7.1900).

Ἡ ἐρχόμενη περίοδος (1900 - 1929), χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν «ἐπαναστατικὸ συνδικαλισμό» ποὺ θεμελιώθηκε στὴ Γαλλία ἀπὸ ἀναρχικοὺς ἐργάτες καὶ ξαπλώθηκε κι ἐπικράτησε σχεδὸν σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Τὸ 1906, ἡ μὲ ρεφορμιστικὲς τάσεις μερίδα τῶν Ἐργατικῶν Κέντρων, κάτω ἀπ' τὴν ἐπιρροὴ τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, ἱδρύουν τὴ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργασίας (C.G.L.). Ἀντίθετα, τὰ σοσιαλεπαναστατικῶν καὶ ἀντεξουσιαστικῶν τάσεων Ἐργατικὰ Κέντρα, δημιουργοῦν μιὰ συντονιστικὴ ἐπιτροπή, τὴν Ἐπιτροπὴ Ἄμεσης Δράσης.

Τὸ 1912 ἡ Ε.Α.Δ. μετονομάζεται σὲ Ἰταλικὴ Συνδικαλιστικὴ Ἕνωση, ποὺ τὰ μέλη της αὐξάνονται ὅλο καὶ περισσότερο σὰν ἐπιβεβαίωση τῆς ἐπαναστατικῆς συνδικαλιστικῆς ἰδέας καὶ πρακτικῆς. Μὲ τὴν ὡρίμανσή της ἡ USI παίρνει ὅλο καὶ περισσότερο ἀναρχοσυνδικαλιστικὸ χαρακτῆρα, ἐνῶ ἀργότερα (1215), γραμματέας της γίνεται ὁ ἀναρχικὸς Ἀρμάντο Μπόργκι. Παράλληλα, νέα συνδικάτα μπαίνουν σ' αὐτή, ἐνῶ ἄλλα τείνουν νὰ ταυτίσουν τὴ δική τους πρακτικὴ μὲ κείνη τῆς USI, ὅπως τὸ Συνδικάτο τῶν Σιδηροδρομικῶν, ἡ Ὁμοσπονδία τῶν Ἐργαζόμενων τῆς Θάλασσας, ἡ Συνομοσπονδία Λιμενεργατῶν κ.λπ.

Ἡ πρακτικὴ τῆς USI βασιζόταν στὶς παρακάτω ἀρχές: 1) Ἄμεση Δράση, 2) Ἀποχὴ ἀπὸ τὸν κοινοβουλευτισμό, 3) Ἀντιμιλιταρισμός, 4) Διεθνισμός, 5) Κοινωνικὸς καὶ οἰκονομικὸς ἀγώνας μὲ ἀπολιτικὸ χαρακτῆρα.

Παράλληλα καὶ σχεδὸν στὶς ἴδιες βάσεις σταθεροποιεῖται τὸ ἀναρχικὸ κίνημα (μὲ τὶς ξεχωριστὲς του ὀργανώσεις) σὲ εὐρύτερα πλαίσια, συμπεριλαμβάνοντας ὅλες τὶς ἐπιμέρους τάσεις (ἀτομικιστές, κομμουνιστές, ἀναρχικούς, ἀναρχοσυνδικαλιστές).

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Α΄ Παγκόσμιου πόλεμου παρατηρεῖται μιὰ διάσπαση στὸ ἐσωτερικὸ τῆς USI. Μερικοὶ τομεῖς της ἦταν ὑπὲρ τῆς ἐπέμβασης στὸν πόλεμο στὸ πλευρὸ τῶν Ἀγγλο-Γάλλων. Οἱ ὑπόλοιποι τομεῖς της καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν ἐργατῶν ἦταν

ἐνάντια στὸν πόλεμο καὶ ὑπὲρ τῆς ταχτικῆς τῆς ἀντιμιλιταριστικῆς προπαγάνδας. Τὸν ἀποκαλούμενο «ἐπεμβατισμὸ» εἶχαν ἐνστερνιστεῖ μερικὰ ρεύματα ἐπαναστατῶν συνδικαλιστῶν καθὼς καὶ ὁ γενικὸς γραμματέας της 'Αλτσέστε ντὲ "Αμπρις. Στὸ 'Εθνικὸ Συνέδριο τῆς USI, ποὺ ἔγινε τὸ 1915, πάρθηκε ἡ ἀπόφαση τῆς ἀποκήρυξης τῶν ἐπεμβατιστῶν καὶ τῆς ἀποβολῆς τους, ἐνῶ ἐπισφραγιζόταν ἐπίσημα ἡ πολιτικὴ ἐπιρροὴ τοῦ ἀναρχισμοῦ καθὼς ἡ θέση τοῦ γενικοῦ γραμματέα προσφέρονταν στὸν ἀναρχικὸ 'Αρμάντο Μπόργκι. Μὲ τὸ τέλος τοῦ πόλεμου, μπαίνουμε σὲ μιὰ νέα φάση ἐπαναστατικῆς πραχτικῆς, ἐκείνης τῆς κατάληψης τῶν ἐργοστασίων καὶ τῆς γῆς.

Ἡ κατάληψη τῶν ἐργοστασίων καὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοὺς ἀκτήμονες, εἶναι ἔργο τῶν πιὸ ριζοσπαστικῶν στοιχείων τοῦ προλεταριάτου. Οἱ πρῶτες καταλήψεις γίνονται ἀπὸ ἀναρχικοὺς ἐργάτες στὸ Τορίνο καὶ διαδίδονται σ' ὅλες τὶς βιομηχανικὲς περιοχὲς τῆς 'Ιταλίας. Εἶναι ἡ διετία 1920 - 21. Τότε ἱδρύεται ἡ 'Ιταλικὴ 'Αναρχικὴ "Ενωση (U.A.I.) μὲ πολλὲς χιλιάδες μέλη. Ἡ U.A.I. φτάνει τὶς 500.000 μέλη, ἐνῶ ἡ νεοϊδρυμένη καθημερινὴ ἀναρχικὴ ἐφημερίδα «Νέα 'Ανθρωπότητα» (ἱδρύθηκε στὶς 26.2.1920) πουλάει καθημερινὰ μισὸ ἑκατομμύριο φύλλα.

Ἡ ρεφορμιστικὴ CGL καὶ τὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα τείνουν νὰ σπρώξουν τοὺς ἐργάτες σὲ συμβιβασμὸ μὲ τὴν ἀστικὴ τάξη. Ὁ 'Ερρίκο Μαλατέστα προειδοποιεῖ: «Δώσαμε τὴν ὑπόδειξη τῆς κατάληψης τῶν ἐργοστασίων, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε αὐτὴ τὴν πραχτική, ἀλλοιῶς ἡ ἐργατικὴ τάξη θὰ χτυπηθεῖ καὶ θὰ νικηθεῖ». "Ἡ ὅπως εἶπε ἕνας ἄλλος ἀναρχικός, ὁ Λουίτζι Φάμπρι, ἡ ἀστικὴ τάξη θὰ κάνει τὴν «προληπτικὴ ἀντεπανάσταση».

Ἡ «προληπτικὴ ἀντεπανάσταση» δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκδηλωθεῖ: Ὁ φασισμὸς[1] χρηματοδοτούμενος ἀπὸ τοὺς βιομήχανους, τοὺς μεγαλοκτηματίες, τὴν ἐκκλησία καὶ ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τὸ Κράτος, χτυπᾶ βίαια τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα. Ἡ ἀντεπανάσταση γεννήθηκε στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς τῆς Β. 'Ιταλίας, δηλαδὴ ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀρχίσει ὁ ἐπαναστατικὸς ἀγώνας τὸ Μάη τοῦ 1919: οἱ κτηματίες ὀργάνωσαν ὁμάδες ἀπὸ πληρωμένους ἐγκληματίες γιὰ νὰ σπείρουν τὸν τρόμο στὸ κίνημα τῶν χωρικῶν καὶ αὐτὴ

ήταν ή πρώτη στιγμή πού ὁ φασισμὸς ἐμφανιζόταν σὰν τὸ ἀτοῦ τῆς ἀστικῆς ἀντίδρασης. Τὸ φασιστικὸ κίνημα ἱδρύθηκε τὸ Μάρτη τοῦ 1919 σὰν σύλλογος πρώην πολεμιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχαν πολλοὶ «ἐπεμβατιστὲς» τῆς ἀριστερᾶς. Ὅμως τότε δὲν ἀποτελοῦσε μιὰ πραγματικὴ δύναμη, ἀφοῦ στὶς ἐκλογὲς οἱ «μαχητικὲς δέσμες» πῆραν μόνο 5.000 ψήφους. Ὅμως τώρα, καθὼς χρηματοδοτοῦνταν ἀπὸ τοὺς μεγαλογαιοκτήμονες καὶ τοὺς κεφαλαιούχους τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ Νότου, ἄρχιζε νὰ μεγαλώνει. Ὁ Μεγάλος Φόβος ἀρχίζει νὰ ἑνοποιεῖ τὴ διαιρεμένη ἰταλικὴ ἀστικὴ τάξη πού κοντὰ στὰ ἄλλο ἦταν ἁπλὴ μπροστὰ στὴν προοπτικὴ τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης. Ἀλλὰ τὰ σφάλματα τῶν «ἐργατικῶν» κομμάτων ἦταν σκανταλιστικά: τὸ PSI (διαιρεμένο στὰ δυὸ μὲ μιὰ δεξιὰ πτέρυγα πού ἔλεγχε τὰ συνδικάτα ἕτοιμη ἀκόμα καὶ γιὰ ἕνα κυβερνητικὸ συμβιβασμὸ μὲ τὴν ἀστικὴ τάξη, καὶ μιὰ ἀριστερὴ πτέρυγα, τοὺς ἀποκαλούμενους «μαξιμαλιστὲς» ἐπαναστάτες στὶς λέξεις καὶ τρομερὰ ἀναποφάσιστους στὴν πρακτική, καὶ πού τὸ Γενάρη τοῦ 1921 θὰ ἱδρύσουν τὸ PCDI) μὲ μιὰ πλατιὰ λαϊκὴ βάση, ἦταν πολὺ ἀπασχολημένο μὲ τὰ ἐσωτερικά του προβλήματα ὥστε ν' ἀποτελέσει σημεῖο ἀναφορᾶς τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Τὸ «Παρτίτο Κομμουνίστα Ντ' Ἰτάλια» ἀκολουθοῦσε τὴ Μπορντιγκιστικὴ γραμμὴ (ὁ Α. Μπορντίγκα ἦταν ὁ πρῶτος γενικὸς γραμματέας τοῦ ΚΚΙ) δηλαδὴ τῆς «ἰδεολογικῆς ἀγνότητας» προσδιορίζοντας ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἡ σοσιαλδημοκρατία, ἀρνούμενο ἔτσι νὰ μπλέξει τὰ μέλη του σὲ ὁποιαδήποτε δραστηριότητα πού δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐλέγχεται ἄμεσα ἀπὸ τὸ Κόμμα. Οἱ ἀναρχικοὶ ἀρκετὰ ἰσχυροί, βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ καλύψουν ἕνα πολιτικὸ κενό, πού οὔτε ἡ USI οὔτε ἡ F.A.I. ἦταν ἕτοιμες νὰ ἀντιμετωπίσουν. Οἱ ἀναρχικοὶ πολέμησαν, ὅπως πάντα, στὶς πρῶτες γραμμὲς τοῦ ταξικοῦ ἀγώνα, ἀλλὰ φάνηκαν τρομερὰ ἀναποφάσιστοι, ὅταν οἱ περιστάσεις τοὺς ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία, νὰ ἐλέγξουν καὶ νὰ ἐπηρεάσουν ὁλόκληρο τὸ ἐργατικὸ καὶ ἀγροτικὸ κίνημα. Μπόρεσαν μονάχα νὰ δώσουν μιὰ πρακτική, ἀλλὰ σὲ ἀτομικὸ ἐπίπεδο καὶ σὲ τοπικιστικὰ πλαίσια, ὑποστήριξη στοὺς «Θαρραλέους τοῦ Λαοῦ» (ἔνοπλοι ἀμυντικοὶ σχηματισμοί, δημιουργημένοι αὐθόρμητα ἀπὸ παλιοὺς πολεμιστὲς καὶ ἐργάτες μὲ σκοπὸ τὴ δραστικὴ ἀντίσταση ἐνάντια στὴν

ἀστυνομία καὶ στοὺς φασίστες) καὶ νὰ ζητήσουν τὴν ἑνότητα ἀπὸ τὴ βάση ποὺ ὅμως ἦταν πλέον ἀργὰ γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ.

Ἔτσι ἀρχίζει ὁ «φασιστικὸς τρόμος», ἀφοῦ ἡ ἐργατικὴ τάξη ἔχασε τὴ μάχη ποὺ ἔδωσε ἐνάντια στὸ φασισμὸ καὶ στὸ φιλελεύθερο κράτος ποὺ προσπάθησε νὰ χρησιμοποιήσει τὸ φασισμὸ σὰν ὅπλο ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στὸ κατόπι νὰ τὸν ξαναπορροφήσει. Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ λάθεψε καὶ ἡ ἴδια ἡ ἄρχουσα τάξη στοὺς ὑπολογισμούς της. Ὁ φασισμὸς δὲν ἦταν μοναχὰ τὸ φαινόμενο, παρόλο ποὺ στὴν ἀρχὴ θὰ μποροῦσε νὰ ἑρμηνευτεῖ ἔτσι, τῆς μικροαστικῆς διαδικῆς βίας, ἀλλὰ ἦταν μιὰ νέα ὄψη τῆς ἀστικῆς δικτατορίας τὴν ὁποία ὁ λίγο ἀναπτυγμένος καπιταλισμὸς εἶχε ἀκόμα ἀνάγκη, γιὰ νὰ χτυπήσει τὸν ἐργατικὸ ἀνταγωνισμὸ ποὺ ἦταν ἀκόμα πολὺ δυνατὸς γιὰ νὰ ἐλεγχτεῖ μὲ «δημοκρατικὰ» μέσα. Ἑπομένως, ὁ φασισμὸς παρουσιάζεται σὰν ἡ ἄμεση δικτατορία τοῦ καπιταλισμοῦ. Αὐτὸ τὸ πράγμα ἔγινε πολὺ ἀργὰ ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὸ PCDI, ποὺ ἀκολουθώντας τὴ γραμμὴ τῆς Κομιντέρν, ἦταν ἀπασχολημένο μὲ τὴν ἀπαραίτητη, γι' αὐτό, σοσιαλδημοκρατικὴ φάση. Ἡ ἐργατικὴ δύναμη εἶχε ἐξασθενήσει μετὰ ἀπὸ τόσους ἀγῶνες χωρὶς νὰ μπορέσει νὰ ξαναβρεῖ τὴν παλιά της ἰσχύ. Ἡ μεταπολεμικὴ κρίση στὴν Ἰταλία κατάληξε σὲ μιὰ σύγκρουση γιὰ τὴν ἐπιβίωση μ' ἕνα προλεταριάτο ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀντισταθεῖ ἀποσπώντας μάλιστα καὶ σημαντικὲς νίκες (ὅπως στὴν Πάρμα, ποὺ ἡ πόλη ἀντιστάθηκε γιὰ 20 μέρες στὶς φασιστικὲς ἐπιθέσεις, ἀλλὰ ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ βρεῖ ἀνάμεσα στὶς πρωτοπορίες —συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀναρχικῶν— τὸν ἀπαραίτητο συντονισμό, ὥστε ἡ δύναμή του νὰ μπορέσει νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ ἀνώφελου ἡρωισμοῦ καὶ ὁ ἔνοπλος ἐπαναστατικὸς ἀγώνας νὰ βγεῖ νικητής, μιᾶς καὶ οἱ συνθῆκες τουλάχιστο τὸ 1919 - 20 τὸ ἐπιτρέπαν).

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς φασιστικῆς εἰκοσαετίας (1924 - 44), πολλοὶ σύντροφοι δολοφονοῦνται, ἄλλοι περιορίζονται αὐστηρὰ σὲ ἔρημες ζῶνες τῆς χώρας ἀνήμποροι νὰ πάρουν μέρος στοὺς ἀγῶνες τῆς ἐποχῆς, ἐνῶ ἄλλοι πῆραν τὰ βουνὰ καὶ ὀργανώθηκαν στὸ ἀντάρτικο ἢ τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας. Σύμφωνα μὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ἔκθεση, γιὰ τὴν ἔνοπλη ἀντίσταση στὴν Ἰταλία, οἱ ἀ-

ναρχικοί έλεγχαν γύρω στις 35.000 παρτιζάνων. Καθαρά αναρχική οργάνωση υπήρχε μόνο μιά. Άλλά πολλά ήγετικά στελέχη σέ άλλες οργανώσεις ήταν μέλη πρώην αναρχικών οργανώσεων. Οί εξόριστοι ή αυτοεξόριστοι αναρχικοί κατάφυγαν κυρίως σέ χώρες της Κεντρικής ή της Λατινικής Άμερικής (όπου ακόμα καί σήμερα διαφαίνεται ή ιδεολογική επίδραση στά αντίστοιχα αναρχικά κινήματα: Άργεντινή, Μεξικό, Βραζιλία κ.ά.) άλλά κυρίως στην εξεγερμένη Ισπανία την περίοδο 1936 - 39, όπου σύμφωνα μέ τούς επώνυμους κατάλογους οί Ίταλοί αναρχικοί έφταναν γύρω στις 2.500 άτομα.

Μετά την πτώση του φασισμού στην Ίταλία, συνέρχεται τό πρώτο εθνικό συνέδριο τών Ίταλών αναρχικών, στην πόλη Καρράρα της Τοσκάνης (1945), οπότε καί ιδρύεται ή Ίταλική Άναρχική Όμοσπονδία καί γίνονται προσπάθειες γιά ν' ανασυσταθεί ή USI. Άλλά οί συνθήκες έχουν αλλάξει. Τό κίνημα είναι κουρασμένο. Την τελευταία εικοσαετία αποδεκατίστηκε χωρίς νά μπορέσει ν' ανανεωθεί κι έτσι δέν μπορεί νά βρεί την παλιά του επαναστατική ορμή. Ωστόσο, οί αναρχικοί έλεγχαν ακόμα πολλά Έργατικά Κέντρα καί Έργατικά Σωματεία, και ακριβώς γι' αυτό θά γίνουν αργότερα πολλές βίαιες κριτικές λόγω του ότι δέν ανασυστάθηκε ή USI.

Άπό δώ καί πέρα τό αναρχικό κίνημα δέν θ' αποχτήσει ουσιαστική δύναμη καί αίγλη παρά μόνο μετά από τη φοιτητική εξέγερση του 68 - 69 καί την εργατική του 69 - 70. Μέ τόν απόηχο τών συνθημάτων του Γαλλικού Μάη '68 θά ξαναρθούν στό φώς οί αναρχικοί, ταυτόχρονα μέ τό ξέθαμμα τών καρπών της ισπανικής εμπειρίας πάνω στην αυτοδιαχείριση καί στην αυτονομία, κι αυτών όμως αρκετά αλλαγμένων κάτω από τή μαρξιστική σκοπιά.

Θά ήταν σοβαρό λάθος νά περιγράψουμε καί ν' αναλύσουμε τή σημερινή κατάσταση του αναρχικού κινήματος αρχίζοντας από τούς αγώνες του 1968. Αυτό γιατί οί ρίζες του ξεσπάσματος του '68 βρίσκονται στην αρχή της δεκαετίας του '60 καί γιατί τό κύριο χαρακτηριστικό του ιταλικού αναρχισμού είναι τό ότι έχει δημιουργήσει μιά μεγάλη παράδοση μέσα στην εργατική

τάξη καὶ εἶναι δεμένος μαζί της μὲ τὴν πρακτική.

Ὁ κύκλος τῶν ἀγώνων λοιπὸν ἀρχίζει τὸ 60. Πράγματι, ἀπὸ τὸ 54 - 55 στὶς μεγάλες βιομηχανίες τοῦ Βορρᾶ τὸ προτσὲς τῆς παραγωγῆς αὐτοματοποιεῖται σὲ καθολικὸ ἐπίπεδο. Ἔτσι μειώνεται τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς ἡ ὁποία συνεχίζει νὰ αὐξάνεται.. Ταυτόχρονα καὶ σὲ περιφερειακὸ ἐπίπεδο, ἐπέρχεται ἡ διαίρεση τῆς χώρας σὲ ζῶνες βιομηχανικὰ προηγμένες καὶ σὲ ζῶνες ὑπανάπτυκτες καὶ μεταναστευσης.

Αὐτὴ ἡ τακτικὴ προκάλεσε τὸ φαινόμενο τῆς περιφερειακῆς ἀναπτυξιακῆς ἀνισορροπίας, ποὺ θὰ γίνει τὸ κύριο κίνητρο τῶν ἐξεγέρσεων καὶ τῶν διεκδικήσεων τῶν χρόνων 69 - 71. Στὴν περίοδο τοῦ αὐτοματισμοῦ τῆς βιομηχανίας, παρατηρεῖται ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἀντιδραστικῆς δύναμης τῆς Χριστιανικῆς Δημοκρατίας ποὺ ἀκόμα στηρίζεται σὲ μιὰ μονολιθικὴ βάση, σὲ καθαρὰ ἀμερικάνικες θέσεις καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη, μιὰ ἐργατικὴ τάξη ποὺ ὑφίσταται τρομερὲς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς πιέσεις. Οἱ συνειδήσεις τῶν ἐργαζόμενων αἰσθάνονται ἀκόμη τοὺς τελευταίους ἐρεθισμοὺς τοῦ ἀντάρτικου καὶ τοὺς συνδέουν μὲ τὶς νέες συνθῆκες τῆς μηχανοποιημένης ἐκμετάλλευσης καὶ ἀλλοτρίωσης. Τὸ ξέσπασμα τῶν ἀγώνων τοῦ 61 εἶναι ἡ ἔμπρακτη ἀπόδειξη τῶν συνθηκῶν τῆς καταπίεσης ποὺ ἐπιπλέον ἐφαρμόζονταν καὶ στὰ συνδικαλιστικὰ πλαίσια ἀπὸ τὶς ρεφορμιστικὲς δυνάμεις (PSI, PCI). Ἂν ἀναλύσουμε βαθύτερα αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες, θὰ διακρίνουμε καθαρὰ τὸν πολιτικὸ καὶ τὸ συνδικαλιστικό τους χαρακτῆρα καὶ κυρίως τὸν περιορισμό τους στὶς πόλεις μὲ ἀναπτυγμένη μεγαλοβιομηχανία (Τζένοβα, Μιλάνο, Τορίνο). Εἶναι ἀναμφίβολο τὸ γεγονός, ὅτι σ' αὐτὴ τὴ φάση ξεσποῦν αὐθόρμητα τὰ ρεφορμιστικὰ στοιχεῖα τῆς ἐργατικῆς τάξης. Τὸ Κράτος ἐπίσης κατάφερε νὰ περιορίσει .ἡ γενίκευση τῆς ἐξέγερσης περιορίζοντάς την στὶς βορεινὲς περιοχὲς ὅπου ξεθύμανε κι αὐτὸ χάρη στοὺς ρεφορμιστὲς ποὺ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ προσφέρθηκαν νὰ γίνουν πυροσβέστες τῆς ἐπαναστατικῆς φλόγας. Βέβαια, γιὰ τούτη την ἐνέργειά τους ἀνταμείφτηκαν. Οἱ σοσιαλιστὲς πῆραν μιὰ μερίδα ἐξουσίας μπαίνοντας στὴ νέα κυβέρνηση κεντροαριστεροῦ χαρακτῆρα.

'Από τό 63 - 65 άρχίζει κιόλας νά παρουσιάζεται τό φαινόμενο τής άνεργίας. 'Ακριβώς γι' αύτό τό λόγο άρχίζει νά χρησιμοποιείται τό πανεπιστήμιο σάν δικλείδα άσφάλειας τής άνεργίας. 'Εκατοντάδες χιλιάδες νέων τρέχουν στά πανεπιστήμια μέ τήν έλπίδα δτι τό πτυχίο θά τούς δώσει δουλειά. Γιά νά μπορέσουν νά έπιζήσουν, σπουδάζοντας, ύποαπασχολούνται μέ μικροδουλειές πού ώστόσο δέν άποδίνουν. "Ετσι, δημιουργείται ό θεσμός τών προλετάριων φοιτητών πού άριθμητικά είναι άρκετά σεβαστός.

Οί φοιτητές είδαν τό πρόβλημά τους άπό πολιτική καί κοινωνική σκοπιά καί άρχισαν ν' άντιδρούν. Στό προχώρημά τους, ή πάλη τους συνδέθηκε άμεσα μέ τούς έργατικούς άγώνες, καί τό 68-69 έφτασε σέ πολύ ψηλά έπίπεδα άγωνιστικότητας.

'Από τό 68 καί μετά, στήν 'Ιταλία παρατηρείται ή σύγκρουση άνάμεσα στόν «καθυστερημένο» καπιταλισμό (μικρή καί μεσαία βιομηχανία, μεγάλοι βιομήχανοι δεμένοι μέ τά συμφέροντα τών ΗΠΑ) καί στόν «προηγμένο» καπιταλισμό κρατικού μονοπωλιακού χαρακτήρα (ΦΙΑΤ, ΠΙΡΕΛΛΙ, ΕΝΙ, ΙΡΙ, ΜΟΝΤΕΝΤΙΣΟΝ κ.λπ.).

Αύτός ό δεύτερος, άποτελεί άμεση άπειλή γιά τό άμερικάνικο μονοπώλιο σέ διεθνές έπίπεδο μπαίνοντας σέ άμεσο συναγωνισμό μ' αύτό (ή ΦΙΑΤ μέ τή ΦΟΡΝΤ, ή ΠΙΡΕΛΛΙ μέ τή ΦΑΙΑΡΣΤΟΟΥΝ καί μέ τίς μεγαλύτερες πετρελαιοπαραγωγικές βιομηχανίες) καί άπειλώντας ν' άπορροφήσει βαθμιαία τή μικρή καί μεσαία βιομηχανία, θά προκαλέσει τήν άποτυχία τού άμερικάνικου μονοπώλιου στήν εύρωπαϊκή, τουλάχιστον, άγορά. 'Η ύπόγεια αύτή άντίθεση άρχίζει νά γίνεται έχδηλη καθώς παρουσιάζονται δυό άντίπαλα στρατόπεδα: άπό τή μιά μεριά οί «άντιδραστικοί» (δούλοι τού άμερικάνικου ίμπεριαλισμού καί σύμμαχοι τής φασιστικής 'Ελλάδας) καί άπ' τήν άλλη οί «ρεφορμιστές». Αύτοί βαριεστημένοι άπ' τήν άμερικάνικη έξάρτηση, άπό τό άμερικάνικο κεφάλαιο πού γίνεται ή αίτία νά πληρώνουν αύτοί τούς πολέμους του (Βιέτ-Νάμ, Μέση 'Ανατολή), στήν ούσία θέλει ν' άποκτήσει τήν άνεξαρτησία του καί νά έπιβάλει τό δικό του σύστημα έκμετάλλευσης, έπιφανειακά πιό δημοκρατικό μά στήν ούσία πιό όρθολογιστικό.

Ἡ CIA ἀρχίζει νὰ καταστρώνει τὰ σχέδιά της. Βασικοί της συνεργάτες εἶναι ἡ SID (Ἰταλικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν), τὸ νεοφασιστικὸ Κόμμα MSI, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ΚΥΠ στὴν ὁποία δίνεται ἡ ἐπεξεργασία καὶ προετοιμασία τοῦ πραξικοπήματος ποὺ θὰ βάλει τὰ πράγματα στὴ θέση τους... Δυὸ ἦταν οἱ κύριοι στόχοι ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιτευχθοῦν: 1) Νὰ σταματήσει τὸ προτσὲς τοῦ ὀρθολογισμοῦ τῆς μεγαλοβιομηχανίας, ποὺ ἐπιτελοῦνταν χάρη στὴν ὑποστήριξη τῆς ἐπίσημης ἀριστερᾶς (τὸ PCI καὶ τὸ PSI παρουσιάζονταν σὰν οἱ ἐγγυητὲς τῆς διατήρησης τῆς τάξης, τῆς νομιμότητας καὶ τῆς ἀνάπτυξης τῆς παραγωγικότητας στὶς μεγαλοβιομηχανικὲς περιοχὲς) ἀποφεύγοντας ἔτσι τὴν ἧττα τῆς μεσαίας καὶ τῆς μικρῆς βιομηχανίας. 2) Νὰ χτυπήσει τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δυνάμωνε ὅλο καὶ περισσότερο.

Ὅταν τὸ 67 στὴν Ἑλλάδα ἔγινε τὸ πραξικόπημα, εἶχαν προηγηθεῖ μιὰ σειρὰ ἀπὸ «σαμποτάζ» σὲ βάρος τοῦ στρατοῦ καὶ εἶχαν ἐκραγεῖ μιὰ σειρὰ ἀπὸ «μυστηριώδεις» βόμβες σὲ δημόσια κτίρια. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες ἀποδόθηκαν στοὺς ἐκτὸς νόμου κομμουνιστὲς στὴν προσπάθειά τους ν' ἀνατρέψουν τὸ καθεστώς. Τὸ σχέδιο τῆς ΚΥΠ ἦταν ὁλόϊδιο μὲ μιὰ μονάχα ἀλλαγή: τὸ θύμα τῆς πλεκτάνης. Τὸ PCI εἶναι νόμιμο. Ἀντίθετα, μὲ τὴ ρεφορμιστικὴ γραμμή του βοηθάει τὸ Κράτος νὰ ξεπεράσει τὴν κρίση, ἐνῶ τὰ μέλη του εἶναι νόμιμοι πολίτες ποὺ δὲν χαρακτηρίζονται γιὰ ἀνατρεπτικὴ δράση. Ἰδανικὸ θύμα γιὰ τὴν περίπτωση αὐτή, εἶναι οἱ ἀναρχικοί. Σὰν ἐξωκοινοβουλευτικὴ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωση μὲ πλούσιο παρελθὸν καὶ παράδοση ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, ἔτσι ἀδύνατο ὅπως εἶναι σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, παρουσιάζει ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ ν' ἀποτελέσει τὸ ἐξιλαστήριο θύμα προκειμένου νὰ πετύχει τὸ πραξικόπημα.

Ἔτσι τὸ ἑξάμηνο Αὔγουστου — Δεκέμβρη 1969 μπαίνει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο μὲ συμμετοχὴ τῆς CIA, ΚΥΠ, SID (Ἰταλικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν), καὶ στελεχῶν τοῦ ἰταλικοῦ νεοφασιστικοῦ κόμματος MSI — DN (Ἰταλικὸ Κοινωνικὸ Κίνημα — Ἐθνικὴ Δεξιά).

Στὸ «ἑξάμηνο τοῦ τρόμου», κατὰ μέσο ὅρο, ἔσκαγε μιὰ βόμβα

ἀνὰ δέκα ὧρες. Τὰ περιοδικὰ τῆς δεξιᾶς καθὼς καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γενικὰ καὶ ἀόριστα περὶ κατάστασης «ἀναρχίας», ἐνῶ ἀργότερα σχολίαζαν ὅτι ἡ Ἰταλία ἦταν προορισμένη νὰ ὑποκείψει στὶς σκοτεινὲς δυνάμεις κάτω ἀπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ δυναμίτη. Τὴν περίοδο αὐτὴ παρατηροῦνται συχνὰ ταξίδια πολλῶν νεοφασιστῶν στὴν Ἑλλάδα τῶν συνταγματαρχῶν, ὅπως τῶν Τζιουζέπε Σκιρίντζι, Μάριο Μερλίνο, Τζίτζι Μπαρμπέρα, Ἄλντο Πάρντο καὶ ἄλλων. Εἶναι ἐπίσης βέβαιο, ὅτι ἡ Νάπολι ἦταν τόπος παράδοσης ὅπλων ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες γιὰ τὶς παραστρατιωτικὲς νεοφασιστικὲς ὀργανώσεις τῆς Νότιας Ἰταλίας. Ἀκόμα ξέρουμε, ὅτι γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τέτοιων μονάδων, εἶχε παραχωρηθεῖ ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχες εἰδικὸς χῶρος στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ χρυσοφύγετο σὲ ὁρισμένους ποὺ καταζητοῦνταν ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ Κράτος γιὰ δυναμιτιστικὲς ἐνέργειες. Τὴν ἴδια περίοδο, στὴ Ρώμη καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τοῦ Νότου, ἀνοίγουν ἀναρχικὰ κέντρα καὶ ἕδρες οἱ ὁποῖες ἔχουν προωθηθεῖ ἀπὸ νεοφασίστες καὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ διευκολύνουν τὴ διείσδυση τῶν χαφιέδων καὶ ἄλλων παρακρατικῶν στοιχείων στὸ ἀναρχικὸ περιβάλλον, ὥστε νὰ γίνει δυνατὴ ἡ εὕρεση «ἀποδεικτικῶν καὶ καταδικαστικῶν» τεκμηρίων σὲ βάρος μελῶν τῶν ἀναρχικῶν ὀργανώσεων.

Τὰ κυριότερα γεγονότα κατὰ τὸ ἑξάμηνο αὐτὸ εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Τὸν Αὔγουστο τοῦ 69 μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐκρήξεις σὲ τραῖνα ποὺ μεταφέρουν κυρίως μετανάστες ἀπὸ τὴ Νότια Ἰταλία. 2) Στὶς 25 Ἀπρίλη 69: α) Στὸ περίπτερο τῆς ΦΙΑΤ στὴ διεθνὴ ἔκθεση τοῦ Μιλάνου σκάει μιὰ βόμβα, β) Στὸν κεντρικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Μιλάνου σκάει ἄλλη μιὰ βόμβα. Συνολικὰ τραυματίζονται ἀρκετοὶ περαστικοί, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανένας νεκρός. 3) Στὶς 12 Δεκέμβρη 1969: Α) Στὴ Ρώμη: α) ἔκρηξη βόμβας στὸ «Ἀλτάρε Ντέλλα Πάτρια» («Ἄγνωστος Στρατιώτης») —2 τραυματίες, β) ἔκρηξη βόμβας στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἐργασίας —13 τραυματίες. Β) Στὸ Μιλάνο: ἔκρηξη βόμβας στὴν Ἐθνικὴ Ἀγροτικὴ Τράπεζα —16 νεκροὶ καὶ 90 τραυματίες.

Τὸ κλίμα εἶναι πραγματικὰ ἠλεκτρισμένο. Τὰ ἰταλικὰ πε-

ριοδικὰ γράφουν ὅτι στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας δὲν μένει παρὰ νὰ καταλύσει τὴ βουλὴ καὶ νὰ κηρύξει στρατιωτικὸ νόμο. Τὸ προσχεδιασμένο πραξικόπημα ἔπρεπε νὰ γίνει στὶς 20 περίπου τοῦ Δεκέμβρη. Πραγματικά, οἱ φασιστικὲς ὀργανώσεις μοίραζαν φέϊγ-βολλὰν μὲ τὴ φράση: «Φτάνει πιὰ μὲ τὴν ἀναρχικὴ τρομοκρατία». Τὸ δεξιὸ περιοδικὸ EPOCA βγαίνει στὴν κυκλοφορία μὲ τὸ ἐξώφυλλό του τυπωμένο στὰ ἐθνικὰ ἰταλικὰ χρώματα. Στὶς 10 Δεκέμβρη τὸ περιοδικὸ DER SPIEGEL ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἰταλοὶ νεοφασίστες ὁπλίζονται στὰ πλαίσια τῆς προετοιμασίας τους γιὰ μιὰ ἔνοπλη σύρραξη.

Στὶς 7 Δεκέμβρη οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες THE OBSERVER καὶ THE GUARDIAN χτυποῦν τὸ κουδούνι τοῦ συναγερμοῦ, ὑπονοώντας στρατιωτικὸ πραξικόπημα. Τὴν ἴδια ἡμερομηνία καὶ μέσω τοῦ THE OBSERVER, δημοσιεύεται ἡ περίφημη ἔκθεση τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν πρὸς τὴν ἑλληνικὴ πρεσβεία τῆς Ρώμης, καὶ μὲ τὴν ὁποία ἀποκαλύπτεται ὅτι ἡ δυναμιτιστικὴ ἐνέργεια τῆς 25 Ἀπρίλη 69 ἦταν σχεδιασμένη ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνηση.

Ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος Λέσλι Φίνερ, στὴ δίκη ποὺ θ' ἀκολουθήσει, θὰ ὑποστηρίξει τὴν αὐθεντικότητα τοῦ ντοκουμέντου καὶ τὴν ἀπόλυτη ταύτισή του μὲ τὶς πραγματικὲς σχέσεις τῶν Ἰταλῶν νεοφασιστῶν καὶ στρατιωτικῶν μὲ τοὺς Ἕλληνες φασίστες. Στὸ ντοκουμέντο του αὐτὸ γίνεται πλήρης ἀναφορὰ πάνω στὶς συμφωνίες ποὺ εἶχαν κλείσει οἱ δυὸ μεριὲς καὶ ποὺ εἶχαν σὰν μελλοντικὸ σκοπὸ τὴ «δημιουργία μυστικῶν συνδέσμων» στοὺς κόλπους τῆς ἰταλικῆς ἀστυνομίας, χωροφυλακῆς καὶ τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ ποὺ θὰ ἔπαιζαν τὸν ἴδιο ρόλο ποὺ ἔπαιξε ἡ ΕΣΑ στὴν προπαρασκευαστικὴ φάση τῆς «ἐπανάστασης» τῶν συνταγματαρχῶν.

Μὲ τὶς βόμβες τῆς 12-12-69 ὁλοκληρώνεται ἡ «σφαγὴ τοῦ Κράτους» ποὺ κατέληξε σ' ἕνα φοβερὸ κυνηγητὸ ἐναντίον τῶν ἀναρχικῶν.

Οἱ χαφιέδες καὶ οἱ παρακρατικοὶ κάρφωναν ἀναρχικοὺς ποὺ συλλαμβάνονταν καὶ «ἀνακρίνονταν» στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἀποσπάσει «ὁμολογίες» καὶ «καταθέ-

σεις» μὲ ὅλα τὰ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα. Γίνονταν ἔφοδοι στὰ γραφεῖα τῶν ἀναρχικῶν ποὺ κατόπιν ἔκλειναν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Πολλοὶ πιάστηκαν καὶ κατηγορήθηκαν γιὰ συμμετοχὴ σὲ δυναμιτιστικὲς ἐνέργειες. Ὁ Βαλπρέντα γιὰ τὶς ἐκρήξεις στὴ Ρώμη καὶ ὁ Γκ. Πινέλλι γιὰ τὶς βόμβες τοῦ Μιλάνου ποὺ σκάσαν στὶς 12.12. Ὁ Πινέλλι τελικὰ ἐξοντώθηκε μὲ χτύπημα καρατὲ καὶ κατόπιν ἐκπαραθυρώθηκε ἀπὸ τὸν τέταρτο ὄροφο τῆς Γενικῆς Ἀσφάλειας τοῦ Μιλάνου. Ἡ ἐπίσημη ἐκδοχὴ ἦταν ὅτι αὐτοκτόνησε μιᾶς καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε σὲ βάρος του ἡ ἀστυνομία ἦταν συντριπτικά. Ἔτσι ἡ «αὐτοκτονία» του, σύμφωνα μὲ τὴν ἀστυνομία, ἦταν ἡ ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς του.

Ὅσοι ἀξιόπιστοι μάρτυρες ἔτυχε νὰ εἶδαν ἢ νὰ ξέρουν πολλά, ἢ «ἐξαφανίστηκαν» καὶ ἀργότερα «βρέθηκαν» νεκροί, ἢ κλείστηκαν σὲ φρενοκομεῖα σὰν παράφρονες. Ἡ χοντροκομμένη ὅμως «αὐτοκτονία» τοῦ Πινέλλι στὶς 15.12 καὶ διάφορα ἄλλα περιστατικὰ ἔδωσαν στὴν κοινὴ γνώμη νὰ καταλάβει ὅτι οἱ βόμβες ἦταν βαλμένες ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἤθελαν νὰ κάνουν καὶ τὸ πραξικόπημα, τὸ ὁποῖο τελικὰ ἀποφεύχτηκε χάρη στὴν κινητοποίηση ἀντιπληροφόρησης ποὺ ἔκαναν οἱ ἐξωκοινοβουλευτικὲς ὀργανώσεις καὶ κυρίως οἱ ἀναρχικοί, ποὺ κατάφεραν νὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἦταν οἱ «βομβιστές».

Ὅμως, σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια ἀκριβῶς τῆς ἀντιπληροφόρησης ὑπῆρξαν καὶ πάλι θύματα. Τέσσερις, ποὺ ἐρευνοῦσαν γιὰ τὴν ὑπόθεση Πινέλλι, σκοτώθηκαν σὲ αὐτοκινητιστικὸ «δυστύχημα» καθὼς ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα φορτηγὸ ποὺ προπορευόνταν μὲ σβηστὰ τὰ φῶτα. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ ἦταν ἕνας νεοφασίστας ἀπὸ τὸ Σαλέρνο. Ἕνας ἄλλος ἀναρχικός, ἀπὸ τὸ Σαλέρνο, ὁ Γκ. Μαρίνι, ἀνάλαβε νὰ βρεῖ στοιχεῖα γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ καὶ πολλὲς φορὲς μὲ τηλεφωνήματα ἀπειλήθηκε ἡ ζωή του. Ὅταν μιὰ ὁμάδα νεοφασιστῶν τοῦ ἐπιτέθηκε μὲ μαχαίρια, σὲ νόμιμη ἄμυνα σκότωσε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ καταδικάστηκε σὲ 12 χρόνια φυλακή. (Ἀρχικὰ ἦταν 25 καὶ μετὰ τὴν ἔφεση ἔγιναν 12).

Εἰδικὰ αὐτὴ ἡ περιπέτεια τοῦ πραξικοπήματος στοίχισε ἀκριβὰ στὸ ἀναρχικὸ κίνημα ποὺ βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη κατάσταση.

Σήμερα (1976) καὶ μετὰ ἀπὸ τόσες ἐμπειρίες καὶ ἀγῶνες, ἐξακολουθεῖ νὰ δρᾶ ἀκόμα, ἀλλὰ ἔχει χάσει τὴν παλιά του δύναμη. Ὅμως δὲν ἔχασε τὸ κύριο χαρακτηριστικό του: νὰ εἶναι πάντοτε ἕνα κίνημα βάσης ποὺ στηρίζεται κυρίως στοὺς ἐργάτες, στοὺς προλετάριους καὶ τοὺς ὑποπρολετάριους. Ὑπάρχει, βέβαια, τὸ φοιτητικὸ ρεῦμα, ἀπόηχος τοῦ γαλλικοῦ Μάη 68, ὅμως παραμένει ἕνα ταξικὸ κίνημα μὲ γερὲς ἰδεολογικὲς καὶ πρακτικὲς βάσεις.

Πέρα ἀπὸ τὶς ὁμοσπονδίες ποὺ ὑπάρχουν καὶ ποὺ συγκεντρώνουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀναρχικῶν, ὑπάρχουν πάρα πολλὰ γκροὺπ καὶ ὁμάδες ποὺ ἀγωνίζονται στὸ χῶρο ποὺ ζοῦν καὶ ἐργάζονται. Βγάζουν τὰ φυλλάδια καὶ τὶς ἐφημερίδες τους ποὺ ἀναφέρονται στοὺς ἀγῶνες στὶς γειτονιὲς καὶ στὶς φάμπρικες.

Σήμερα ποὺ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα Ἰταλίας ἔχει ἀναλάβει τὴ διαχείρηση τῆς κρίσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Ἰταλία καὶ κάνει λόγο γιὰ «ὑπερταξισμὸ» ἐξασκώντας πιέσεις στοὺς ἐξεγερμένους ἐργάτες καὶ ἀναγκάζοντάς τους νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τ' ἀφεντικά, οἱ ἀναρχικὲς θέσεις πάνω στὴν αὐτονομία καὶ στὴν ἐργατικὴ καὶ προλεταριακὴ αὐτοδιαχείρηση γίνονται ὅλο καὶ πιὸ ἐπίκαιρες καὶ ἀποδεκτὲς ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη ποὺ δὲν παραδέχεται τὸν «ἱστορικὸ συμβιβασμό».

Ὅπως λένε οἱ ἴδιοι οἱ μαρξιστὲς ἐργάτες ποὺ δὲν παραδέχονται τὴν πολιτικὴ τοῦ ΚΚΙ «τὸ κόμμα αὐτὸ θὰ γίνει ὁ νεκροθάφτης τῆς ἰταλικῆς ἐργατικῆς τάξης».

Σήμερα στὴν Ἰταλία σὲ ἐπίπεδο μαζικὸ καὶ ὀργανωτικὸ ὑπάρχουν οἱ ἑξῆς ἀναρχικὲς ὀργανσεις:

1) F. A. I. (Ἰταλικὴ Ἀναρχικὴ Ὁμοσπονδία).

Εἶναι ἡ πιὸ γνωστὴ ἀναρχικὴ ὀργάνωση λόγω παράδοσης ἀλλὰ καὶ λόγω δυναμικοῦ. Συγκεντρώνει τοὺς περισσότερους ἀναρχικοὺς στὶς γραμμές της. Οἱ ὁμάδες της, περιοδικὰ ἀναλαμβάνουν τὴν ἔκδοση τῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδας (ποὺ ἔχει 56 χρόνια ἱστορία) UMANITA NOVA («Νέα Ἀνθρωπότητα»), ποὺ βγαίνει σὲ 11.000 - 13.000 φύλλα τὴ βδομάδα.

Ἡ FAI τείνει νὰ ἐμπλέξει πολλὲς φορὲς τοὺς στρατευμένους

ἀναρχικοὺς ἀπὸ τὰ πάνω πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι κατέχοντας τὰ μέσα γιὰ πληροφόρηση καὶ ἀντιπληροφόρηση ἀναγκάζει ἔμμεσα τοὺς στρατευμένους ἀναρχικοὺς νὰ τὴ χρησιμοποιοῦν σὰ σημεῖο ἀναφορᾶς, μιᾶς καὶ κοντὰ στ' ἄλλα ἔχει στὶς πλάτες της μιὰ τόσο μεγάλη παράδοση.

Τελευταῖα ἀποφασίστηκε ν' ἀνέβει τὸ νούμερο τῶν φύλλων ποὺ τυπώνει ἡ «U. N.» σὲ 30.000 φύλλα, γιατὶ αὐξήθηκε ἡ ζήτηση τοῦ ἔντυπου. Ὁ χαρακτήρας τῆς FAI εἶναι Ἀναρχοσυνδικαλιστικός.

2) G. A. F. (Ὁμόσπονδες Ἀναρχικὲς Ὁμάδες).

Οἱ ὁμάδες αὐτὲς βρίσκονται κυρίως στὸ Μιλάνο καὶ στὸ Τορίνο. Ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ νεαροὺς ἐργαζόμενους ἀναρχικοὺς ποὺ δροῦν πολιτικὰ στοὺς τόπους ὅπου ἐργάζονται.

Ἔχουν τὴν πολιτικὴ διαχείριση τῆς μηνιάτικης ἀναρχικῆς ἐπιθεώρησης (A) (10.000 - 13.000 φύλλα) καὶ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο ANTISTATO («Ἀντικράτος»). Ἐπίσης ἀπὸ τὸ Γενάρη τοῦ 1976 ἵδρυσαν τὸ Κέντρο Ἀναρχικῶν Ντοκουμέντων.

Ἰδεολογικὰ εἶναι ὑπερταξικοί, δηλαδὴ παραδέχονται τὶς πολιτικὲς συμμαχίες μὲ ἄλλες τάξεις πέρα ἀπὸ τὴν ἄμεσα ἐνδιαφερόμενη ἐργατικὴ τάξη.

3) G. I. A. (Ὁμάδες Ἀναρχικῆς Πρωτοβουλίας). Σ' αὐτὲς τὶς ὁμάδες ποὺ 'ναι σπαρμένες σ' ὅλη τὴν Ἰταλία βρίσκονται σὲ πλειοψηφία οἱ γέροντες ἀναρχικοὶ ποὺ ὀνειρεύονται τὶς ἐξεγέρσεις τῆς Μπολώνιας καὶ τῆς Ἀνκώνας, ἀπὸ τὴν περίοδο ποὺ ζοῦσε ἀκόμα ὁ Μαλατέσκα καὶ ὁ Μπακούνιν. Κυρίως χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὰ ἀτομικιστικὰ στοιχεῖα τοῦ Ἀναρχισμοῦ.

4) O. R. A. (Ἐπαναστατικὴ Ἀναρχικὴ Ὀργάνωση).

Πρώην O.A.P. (Ἀναρχικὴ Ὀργάνωση τῆς Πούλιας, Μπάρι κ.λπ.). Εἶναι τὸ πιὸ ζωντανὸ παράδειγμα τῆς ἀναρχικῆς ἰδέας καὶ πρακτικῆς ἐφαρμογῆς αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν Ἰταλία. Εἶναι οἱ λεγόμενοι «πλατφορμιστές», δηλαδὴ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν δεχτεῖ μερικὰ καὶ ἐφαρμόζουν τὴν ὀργανωτικὴ πλατφόρμα τῶν Μάχνο καὶ Ἀρσίνωβ. Συναφεῖς μαζί τους εἶναι οἱ Ἀναρχικὲς Ὀργανώσεις στὶς Μάρκες καὶ τῆς Σικελίας, ὅπου εἶναι μεγάλος ὁ ἀγροτικὸς χαρακτήρας καθὼς καὶ τὸ στοιχεῖο τῆς μετανάστευσης.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς σπαρμένες σ' ὅλη τὴν Ἰταλία Ἐπιτροπὲς Ἀναρχικῶν Ἐργαζόμενων, ποὺ ἔχουν συνολικὰ ἀρκετὴ δύναμη.

Ἀκόμα καὶ σήμερα, ὅπως εἰπώθηκε καὶ πρωτύτερα, τὸ ἀναρχικὸ κίνημα ἔμεινε πάντα δεμένο στὴ βάση.

Ἔτσι, πέρα ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις ποὺ ἔχουν προαναφερθεῖ ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ἡ ὕπαρξη πολλῶν ἀναρχικῶν ὁμάδων ποὺ δουλεύουν πολιτικὰ στοὺς χώρους τῆς δουλειᾶς τους ἢ στὶς προλεταριακὲς συνοικίες ὅπου ζοῦν. Ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητές τους, αὐτὲς οἱ ὁμάδες βγάζουν πολυγραφημένα φυλλάδια, ἑβδομαδιαῖα περιοδικά, μανιφέστα κ.λπ. ποὺ ἐξασκοῦν μεγάλη ἐπιρροὴ μᾶς καὶ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐργάτες. Ὅλοι οἱ ἀναρχικοὶ σχεδὸν ἐπεμβαίνουν πολιτικὰ στὶς ἐργατικὲς συνομοσπονδίες ὅπου μέσα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ σύγκρουση στὴ σημερινὴ περίοδο κάνουν πιὸ φανερὸ τὸ χάος ποὺ ἔχει δημιουργηθεῖ ἀνάμεσα στὴν κορυφὴ καὶ στὴ βάση τοῦ PCI κυρίως ὕστερα ἀπὸ τὸν «ἱστορικὸ συμβιβασμό».

Ἡ κατάσταση ὅπως ἔχει σήμερα, εἶναι πιὸ εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς ἀναρχικοὺς καὶ τὴν προπαγάνδα τους, ὅμως τοὺς ἔχει προστεθεῖ ἕνα μεγάλο ἐμπόδιο, ἀκριβῶς τὸ ἴδιο γιὰ ὅλη τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά: τὸ PCI, ποὺ ἐγγυόμενο τὴν τάξη καὶ τὴν ἀσφάλεια στὴ Χριστιανοδημοκρατία λειτουργεῖ σὰν δεύτερη ἀστυνομία.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς σπαρμένες σ' ὅλη τὴν Ἰταλία Ἐπιτροπὲς Ἀναρχικῶν Ἐργαζόμενων, ποὺ ἔχουν συνολικὰ ἀρκετὴ δύναμη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1) MAX NETTLAU: BAKUNIN E L INTERNAZIONALE IN ITALIA.
2) MAX NETTLAU: BREVE STORIA DELL ANARCHISMO
3) DANIEL GUERIN· NE DIO NE PADRONE
4) DANIEL GUERIN: Ὁ ἀναρχισμὸς (ἀπὸ τὴ θεωρία στὴ πράξη)
5) ERRICO MALATESTA: PAGINE DI LOTTA QUOTIDIANA
6) GEORGE WOODCOCK L' ANARCHIA (STORIA DELLE IDEE E DEI MOVIMENTI LIBERTARI).
7) PIER CARLO MASINI. STORIA DEGLI ANARCHICI ITALIANI
6) LUIGI FABBRI: LA CONTRORIVOLUZIONE PREVENTIVA.
9) Διαφόρων συγγραφέων: LA STRAGE DI STATO (ἐκδόσεις SAMONA E SAVELLI)
10) MARCO SASSANO PINELLI. UN SUICIDIO DI STATO
11) ALESSANDRO COLETTI: ANARCHICI E GUESTORI
12) Ἀναρχικὴ ἐπιτροπὴ «G MARINI» Φλωρεντίας· SESCAMPI DAI FASCISTI CI PENSA LO STATO
13) CORRADO STAJANO: IL SOVVERSIVO.
14) G BOSIO LA GRANDE PAURA.
15) R. DEL CARRIA· PROLETARI SENZA RIVOLUZIONE
16) S ZAVOLI· NASCITA DI UNA DITTATURA
17) MARINI LIBERO Φυλλάδια ἀντιπληροφόρησης γιὰ τὸν G MARINI ἐκδομένο στὴ PISTOIA ἀπὸ τὰ GRUPPI ANARCHICI TOSCANI, Μάης 1974
18) LIBERTA PER MARINI· Φυλλάδιο ἀντιπληροφόρησης, συμπλήρωμα στὴν ἐφημερίδα UMANITA NOVA, N. 42, 1973 Ναέμβρη
19) LA STRAGE DI STATO VOLUTA DAI PADRONI: Ἐφημερίδα UMANITA NOVA, φύλλο N 35, 1971, αφιέρωμα πάνω στὴν ὑπόθεση τοῦ θάνατου τοῦ ἀναρχικοῦ G PINELLI

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

1. *ΒΙΛΧΕΛΜ ΡΑΪΧ Οἱ Ρίζες τῆς Σεξουαλικῆς Καταπίεσης*
2. *ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ '75 'Εργατικὴ 'Εξουσία ἢ Κρατικὸς Καπιταλισμός;*
3. *ΠΕΤΡΟΥ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ Πρὸς τοὺς Νέους*
4. *ΗΛΙΑ ΠΟΛΙΤΗ —273° C— ΤΙ; ἀντεργκράουντ κόμιξ*
5. *ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ 'Η Παρισινὴ Κομμούνα κι ἡ 'Ιδέα τοῦ Κράτους*
6. *ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΡΟΚΕΡ 'Αναρχισμὸς κι 'Αναρχοσυνδικαλισμὸς*
7. *ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ Τὸ 'Αναρχικὸ Κίνημα στὴν Κίνα*
8. *ΠΙΕΡ - ΖΟΖΕΦ ΠΡΟΥΝΤΟΝ 'Ιδιοκτησία κι 'Επανάσταση*
9. *Ε. ΡΗΝΤ — Ε ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ 'Ο Μῦθος τῆς Μητρότητας*
10. *ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΟΝ ΜΠΕΝΤΙΤ Τὸ Μεγάλο Παζάρι*
11. *Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ — Κ. ΓΟΥΩΡΝΤ Αὐθορμητισμὸς καὶ 'Οργάνωση*
12. *ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ, ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ: Τὸ 'Επαναστατικὸ Κίνημα στὴν Εὐρώπη 1946 - 1976*

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΥΝΤΟΜΑ

ΒΙΛΧΕΛΜ ΡΑΪΧ 'Η Πάλη τῶν Τάξεων κι ἡ Ψυχανάλυση

Β. ΡΑΪΧ — Σ. ΦΡΟΥΝΤ Τὸ Ξεπέρασμα τοῦ Οἰδιπόδειου Συμπλέγματος

ΚΑΡΛΟ ΚΑΦΙΕΡΟ Σύνοψη τοῦ «Κεφαλαίου» τοῦ Μάρξ

ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΥ Καταπίεση κι 'Εξέγερση

ΟΜΑΔΑ 1ης ΜΑΗ

ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

GARI

GAP

NAP

MIL

ΚΙΝΗΜΑ 2ας ΙΟΥΝΗ

ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ

ΔΡΧ 100